

DƯỢC SƯ tự sư

Natsu Hyuuga

Minh họa: Touko Shino

Hoàng Ly dịch

5

KIM DONG Nhà xuất bản Kim Đồng

WingsBooks

DƯỢC SƯ TỰ SỰ (TẬP 5)

Tác giả: Natsu Hyuuga
Người dịch: Hoàng Ly
Phát hành: WingsBooks
Nhà xuất bản Kim Đồng 2024

Twenty©vctvegroup

Giới thiệu nhân vật

* Miêu Miêu: Dược sư ở phố hoa. Bình thường luôn lãnh đạm, nhưng hễ dính dáng đến thuốc men và chất độc thì tính cách hoàn toàn thay đổi. Là con gái của kĩ nữ phố hoa với quân sự La Hán.

* Nhâm Thị: Từng làm hoạn quan ở hậu cung, nhưng thân phận thật là hoàng đế. Có bí mật về xuất thân. Đẹp đến mức người ta nói nếu là nữ giới thì sẽ làm khuynh quốc khuynh thành.

* Cao Thuận: Viên quan có nhiệm vụ trông coi Nhâm Thị. Hiện tại đã giao phó lại nhiệm vụ này cho con trai còn mình phụng sự Hoàng đế.

* Mã Thiểm: Phụ tá theo hầu Nhâm Thị, con trai út của Cao Thuận.

* La Hán: Cha ruột của Miêu Miêu. Quân sư lập dị đeo kính một mắt. Có tài song tính cách còn khó đối phó hơn. Vô cùng yêu chiều Miêu Miêu nhưng lại bị con ghét bỏ.

* La Bán: Anh em họ với Miêu Miêu. Vốn là con trai của em trai cùng cha khác mẹ với La Hán, hiện tại là con nuôi của La Hán. Cũng là một kẻ kì quặc.

* La Môn: Là cha nuôi, nhưng cũng là ông trẻ của Miêu Miêu. Một thái y xuất chúng.

* Lí Thụ phi: Một trong tứ phu nhân ở hậu cung. Tuổi còn nhỏ, tính tình yếu đuối.

* A Đa: Từng là một trong tứ phu nhân. Đã có một con trai với Hoàng đế, nhưng...

* Thuý Linh: Cháu của Tiên đế, người sống sót của Tử tộc đã diệt vong. Có tri thức trong vai trò dược sư.

* Lâu Lan: Từng là một trong tứ phu nhân. Xuất thân từ Tử tộc, bị luận tội do đã bỏ trốn khỏi hậu cung. Hiện sống chết chưa rõ. Tên giả là Tử Thuý. Là em gái khác mẹ của Thuý Linh.

* Nữ đế: Bà nội đương kim Hoàng đế, mẹ của Tiên đế. Một trang nữ kiệt nắm quyền nhiếp chính thay cho Tiên đế. Tiếng xấu chưa khi nào ngớt. Đã về với tổ tiên.

* Tiên đế: Ngu đế, hôn quân, biến thái thích bé gái... Không có lời đồn nào tử tế. Đã băng hà.

* Hoàng hậu Ngọc Diệp: Từng là một trong tứ phu nhân có xuất thân phương Tây, nay là chính thất của đương kim Hoàng đế. Có một trai một gái với Hoàng đế. Con trai hiện là Đông cung*.

Con trai trưởng của vua, đứng đầu danh sách kế vị.

* Lão tú bà: Bà chủ kỹ viện đã nuôi nấng Miêu Miêu. Thần giữ cửa.

* Tam cơ: Ba kỹ nữ đầu bảng của Lục Thanh quán. Gồm Bạch Linh, Mai Mai, Nữ Hoa.

* Triệu Vu: Đứa trẻ sống sót của Tử tộc. Vì đã uống thuốc cải tử hoàn sinh nên bị liệt nửa người và mất đi kí ức cũ.

* Lí Bạch: Viên quan võ quen biết Miêu Miêu. Vô cùng si mê Bạch Linh.

Đây là tác phẩm hư cấu.
Không có mối liên hệ nào tới các cá nhân, tổ chức trong thực tế.

Mở đầu

“Kìa kìa, mới có thể mà đã nhụt chí thì làm thế nào đây?”

Một giọng bốn cột vang lên. Chủ nhân giọng nói từ trên cao nhìn xuống ta đang trong bộ dạng mắc ói. Có thể thấy bóng hình một thiếu niên vắt vẻo trên tường rào, trong tay cầm trái táo. Thiếu niên ngoạm trái táo cứng giòn bằng hàm răng trắng bóng. Ta rõ ràng đã nấp giữa những thân cây, né được ánh mắt nhóm người truy đuổi, vậy mà tại sao lại ngay lập tức bị tìm ra bởi tên này? “Nhiều lời. Ta biết rồi.

“Biết thì về đi. Đám thị nữ đang khóc lóc đây.

Thiếu niên cười khúc khích, nom như đang chiêm ngưỡng trò vui từ trên cao. Thật sôi máu. Ta rất muốn đáp trả “còn người thì thế nào”. Tên đó mặc y phục giống thư đồng, ngầu ngĩnh quả táo trên tường rào y như một con khỉ. Thái độ dễ khiến đám thị nữ té xỉu ngay khi nhìn thấy.

“Nhiệm vụ quan trọng thế, phải làm cho tử tế”

Nói rồi, khỉ con nhảy phắt xuống khỏi tường rào, đứng trước mặt ta. Tên đó xoa đầu ta với vẻ đầy ngạo mạn. Ta hất tay thiếu niên ra, tỏ ý không cam lòng bị một kẻ chênh mình có một tuổi đối xử như con nít. Tên đó vừa cười vừa lấy vạt áo lau trái táo đang cắn dở, rồi đưa nó cho ta.

“Cho ta đồ thừa à?”

“Không ăn thì thôi”

“...”

Ta thô bạo giật lấy trái táo, cắn ở vị trí đối diện chỗ có dấu răng. Thịt quả cứng giòn, chua chua ngọt ngọt, trong khoang miệng cảm thấy vô cùng khoan khoái. Ngược mắt nhìn lên, thấy cái tên ăn mặc như thư đồng kia đang cười tủm tỉm.

“.. Ít nhất ta cũng muốn chọn đối tượng thật đáng hoàng”

“Đừng nói chuyện vô lí nữa. Kẻ luôn được nhận những thứ tốt nhất trong mọi chuyện như người đầu thể chọn mấy món đồ thấp kém. Làm vậy sẽ khiến nhiều người bất hạnh.

“Bà ta còn hơn cả tuổi mẫu thân đây?”

“Chà, đừng nói mấy câu làm người ta khó trả lời như thế.”

Khỉ con gãi gãi sau gáy, vẻ mặt thực sự khó xử.

Ta biết. Cỡ đó thì ta biết chứ. Nhưng ta vẫn chỉ là trẻ con, cảm xúc chưa thấu suốt còn đầy ắp trong lòng. “Trưởng thành lên đi”

“Hơn có một tuổi mà cứ ra vẻ ta đây.

Ta muốn hỏi lại rằng, “Người thì trưởng thành lắm đấy à? Nếu vậy, giả như hai ta đổi địa vị cho nhau, liệu người có bình thản tiếp nhận được không thế?”

Nếu đã như vậy...

“... Ta quyết định rồi.

“Quyết định cái gì?”

Ta giơ ngón trỏ lên, cứ thế chỉ vào cái tên ăn vận giống thư đồng.

“Đối tượng đêm nay.

“Hả? ”

Che giấu sự ngượng ngùng, ta nói, nở nụ cười châm chọc.

Chương 1

CHÂU CHÂU

Buổi sáng ở phố hoa mang dáng vẻ thông dong lười biếng. Những con chim trong lồng véo von đến gần lúc bình minh, khi khách ra về, họ cũng đồng thời gỡ bỏ bộ mặt tươi cười niềm nở, rồi tranh thủ khoảng thời gian ngắn ngủi cho tới lúc mặt trời lên cao để nằm vật xuống ngủ li bì.

Miêu Miêu vừa ngáp vừa ra khỏi căn nhà tồi tàn. Có thể thấy hơi nóng bốc ra từ Lục Thanh quán ở trước mặt. Chắc là đám nô bộc đang ra sức chuẩn bị nước nóng dùng để tắm sáng. Không khí rét buốt châm chích lên da thịt. Mặt trời mọc cũng muộn. Chỉ khoác áo bông thôi thì vẫn thấy lạnh, Miêu Miêu vừa thở ra khói trắng vừa xoa xoa hai tay vào với nhau.

Miêu Miêu rời hậu cung tính ra đã được một tháng, dịp lễ mừng năm mới cũng đã xong xuôi, giờ là lúc cuộc sống xung quanh yên bình trở lại. Vì cha nuôi đã tiến cung làm thái y, nên Miêu Miêu quay về khu phố hoa như thế này.

Trong căn nhà tồi tàn có một đứa nhóc con vẫn còn đang ngủ. Giờ dậy cũng chỉ tổ âm ỉ, nên Miêu Miêu quyết định cứ để nó ngủ thêm. Tên đứa nhỏ là Triệu Vu, một trong những đứa trẻ còn sống sót của Tử tộc. Đó là một dòng họ đã bị diệt tộc vào

năm ngoài. Do một vài nguyên nhân, Miêu Miêu đã thu nhận đứa trẻ này.

Thằng ranh lão toét ấy rõ ràng được nuôi dạy đủ đầy, tử tế, nhưng lại cứ làm người ta phải thắc mắc không biết nó có thật là cậu ấm nhà gia giáo hay không. Khả năng thích ứng rất cao. To gan dạn dĩ đến mức có thể ngủ ngáy pho pho trong căn nhà rách nát gió lùa này.

(Phải rồi, lão bà bà có cho gọi mình.)

Tiện xin tắm nhờ ở Lục Thanh quán luôn. Trời lạnh thế này mà phải tắm nước lạnh thì chịu không nổi. Miêu Miêu vừa run lập cập trước miệng giếng, vừa thả thùng gỗ xuống rồi kéo dây nâng thùng mức nước lên.

Đến Lục Thanh quán thì thấy các kĩ nữ vừa tắm rửa xong đang được đám nha hoàn giúp lau khô tóc. “Ô kìa, hôm nay sớm thế?”

Người vừa lên tiếng là Mai Mai với mái tóc ướt nhẹp. Mai Mai là một người trong tam cơ của Lục Thanh quán, tựa như tử tử của Miêu Miêu. Chuyện tắm rửa cũng phải bắt đầu từ kĩ nữ có địa vị cao trước.

“Mai Mai tiểu thư, có biết lão bà bà đi đâu rồi không ạ?”

“Bà ấy đang nói chuyện với lâu chủ... * ở bên kia.”

Chủ nhân của thanh lâu.

“Cảm ơn tử.”

Tuy lão tú bà quản lí công việc lớn nhỏ trong Lục Thanh quán, nhưng thực ra vẫn còn một chủ nhân khác. Người này sẽ tới mỗi tháng một lần, cùng lão tú bà bàn bạc chuyện nọ chuyện

kia về kĩ quán. Đó là một người đàn ông đứng tuổi, quen biết lão tú bà từ thuở ấu thơ, luôn luôn lép vế trước bà. Nghe đồn ông ta là con của lão tú bà và chủ nhân tiền nhiệm, nhưng không ai biết sự thật là gì.

Hình như ngoài kinh doanh kĩ quán, người này vẫn làm ăn buôn bán chính thống như thường. Thoạt nhìn có vẻ chỉ là một người bình thường tốt tính. Mà trên thực tế, ông ta đúng là người hiền lành đến mức người khác phải lo lắng rằng với tính cách như thế liệu có sống sót nổi trên thế gian này hay không, và rằng, chẳng may lão tú bà mất đi, việc làm ăn của kĩ viện này thực sự rất đáng quan ngại.

“Không phải người đó lại đem mấy chuyện kì quái đến đâu nhỉ?”

“Chịu thôi, ai mà biết được?”

Đúng vào khoảnh khắc Mai Mai xoè hai tay tỏ ý mình cũng không có câu trả lời...

“Đồ đàn độn này! Làm cái quái gì vậy hả!”

Giọng lão tú bà oang oang vọng ra từ sâu bên trong kĩ quán. Miêu Miêu và Mai Mai quay sang nhìn nhau.

“Xem ra đoán đúng rồi.”

“Phải đấy.”

Không biết lần này lại gây chuyện gì.

Một lát sau, lão tú bà từ bên trong xuất hiện. Đi phía sau là một người đàn ông đứng tuổi. Mọi người trong Lục Thanh quán đều gọi ông ta là chủ quán. Bởi vì nếu không gọi như vậy, họ sẽ quên bém mắt ai là chủ nhân của kĩ quán này.

Nhìn cách chủ quán liên tục xoa xoa đỉnh đầu, chắc là đã bị lão tú bà tặng cho một đấm.

“Ô kìa, Miêu Miêu tới đây à?”

“Là lão bà bà cho gọi con mà?”

“Thế hử?”

(Lão bà bà, *giả* ngơ đó hả?)

Rõ ràng Miêu Miêu chỉ có ý định thầm nói vậy trong lòng, thế mà khoảnh khắc tiếp theo, một nắm đấm đã giáng xuống đầu cô. Đôi khi Miêu Miêu tự hỏi có phải bà lão này là một loại thần tiên có thể nhìn thấu lòng người. Chủ quán nhìn Miêu Miêu với ánh mắt đầy thương cảm.

(*Cảm giác sao mà hơi giống lão lang băm.*)

Giờ Miêu Miêu mới nhận ra, khi gặp lão lang băm, cô luôn cảm thấy quen thuộc, có lẽ vì lão lang băm thực ra rất giống ông chú này.

“Tóm lại, nhìn bộ dạng đây thì chắc là muốn sang tắm ké nước nóng chứ gì? Có muốn tiện thể dùng bữa sáng luôn không? Dẫn cả thằng nhóc kia tới nữa.

“Hào phóng dữ vậy”

“Bà đây thi thoảng cũng có lúc mát tính chứ” Nói xong, lão bà bà giậm chân huỳnh huých đi về phía nhà bếp.

Chủ quán nói “vậy thì xin cáo từ” rồi hấp ta hấp tấp ra về. Miêu Miêu nghĩ bụng “mọi khi vẫn ăn sáng xong rồi mới đi mà” trong lúc cúi đầu tiễn chủ quán rời đi.

“...”

Tất cả những người tập trung ở nhà ăn đều không biết phải nói gì.

“Tệ thật.”

Tiểu thư Bạch Linh ngồi cạnh Miêu Miêu nhăn nhó nói. Nàng được tôn xưng là một trong ba đoá hoa bạc nhất ở Lục Thanh quán, nhưng nếu các vị khách thấy gương mặt lúc này thì đảm bảo sẽ vỡ mộng. Nàng đang mang một biểu cảm như vậy đấy.

Còn về phần Miêu Miêu, đó là vẻ mặt khi phát hiện có bọ gậy trong chum nước.

Trên cái bàn dài đủ chỗ cho chừng hai mươi người có đặt bát đựng cháo, canh và mấy món nhẹ đủ phần cho từng người, cùng với ba đĩa thức ăn lớn sắp thành hàng, khoảng cách đều nhau.

Bữa ăn ở Lục Thanh quán cơ bản đều chỉ có một cơm một canh, có thêm một món ăn đã là tốt lắm. Hôm nay có rau củ trộn giấm đựng trong đĩa nhỏ. Đã vậy còn có thêm đĩa to khác, tính ra là thành hai món rồi, rõ ràng là một bữa sáng quá sức thịnh soạn so với bình thường.

Thứ đặt trong đĩa lớn có màu đen bóng. Nó vốn bị coi là côn trùng có hại phá hoại mùa màng, hiện đang được bày trên bàn như một món ăn. Cụ thể là châu chấu.

“Lão bà bà, cái này là sao?”

“Ngậm mồm mà ăn đi. Đây là quà chủ quán mang đến đấy.

Thế là đủ hiểu lí do lão tú bà nổi trận lôi đình. Chủ quán có công việc khác ngoài kinh doanh kĩ viện. Bề ngoài, ông ta sống đứng đắn堂堂 hoàng dưới ánh mặt trời, trên danh nghĩa một ông chủ làm ăn lớn. Tuy nhiên, phương pháp buôn bán thì không tài nào khen nổi.

“Năm nay mất mùa, chắc bị người ta khóc lóc năn nỉ dữ quá.”

Lão tú bà vừa rưới giấm đen vào cháo vừa hậm hực nói.

Chủ quán đang kinh doanh lương thực. Tại quốc gia này, người ta thu thuế từ nông dân bằng hiện vật nông sản, hơn nữa còn thu mua một lượng nhất định để nhập kho lương. Lưu thông phần nông sản còn dư chính là công việc kinh doanh của chủ quán.

“Nhưng cái kiểu người ta ra giá bao nhiêu thì mua luôn thế ấy là sao chứ? Lại là hàng vốn dĩ ế ỉm không bán được. Năm nay còn nhiều đến thế này.

Trên đĩa là châu châu rang khô rim với đường và nước tương.

“Nghe nói là mua quá tay, nếu không bảo quản được thì sẽ thành lãng phí. Phải xài tới cả đường thì chẳng thà vứt quách đi cho rồi”

Đường là mặt hàng cao cấp. Dù có dùng cả đồng đường để nấu nướng thì cũng chẳng ai thêm món côn trùng rim cả. Quả nhiên, vì bán ế quá nhiều, món ăn này mới được đưa lên bàn ăn của Lục Thanh quán.

Hình như chủ quán vốn cũng định mang về nhà tự xử, nhưng phía đó lại có ả tình. Nhà ông ta có một bà vợ không ưng ý công việc kinh doanh này của ông ta. Thay vì làm phu nhân tức giận, ông ta thà bị lão tú bà đâm còn hơn.

Miêu Miêu gãi gãi sau gáy. Tuy Miêu Miêu đã quen với mấy thứ đồ ăn kì dị, nhưng nhìn côn trùng chất cao như núi thế này thì thật sự chẳng ham đụng đến chút nào. Ăn được hai, ba con chắc đã muốn chấp tay vái lạy rồi.

Các kĩ nữ còn ghét đồ ăn kì dị hơn cả Miêu Miêu nữa. Ai cũng mặt nhăn mày nhó, không mảy may có ý định động đũa.

“Mau ăn đi! Tụi bay suốt ngày kêu gào đòi thêm thức ăn còn gì. Mỗi đứa ăn năm con đi nhá.

Trong lúc lão tú bà cúi kính nói, mọi người chỉ biết nhìn nhau. Thế rồi, cuối cùng cũng có đôi đũa đầu tiên chìa về phía cái đĩa lớn.

(Ô kìa?)

Người vừa bỏ châu châu vào miệng là một nhân vật ngoài dự đoán. Nó không chút do dự cắn nát con côn trùng trông đến là ghê.

“Chẳng ngon lắm. Thứ này cứ bị rỗng ruột kiểu gì ấy.”

Chất giọng cao vút. Người vừa ăn vừa thật thà nói lên cảm nghĩ là Triệu Vu. Miêu Miêu đã định ninh một cậu ấm con nhà giàu như nó sẽ không chịu bỏ vào miệng thứ gớm ghiếc này, hoá ra không phải vậy. Không biết là bản tính ấy đã mất đi vì không còn trí nhớ, hay là trước kia nó từng ném qua thứ ấy rồi, hoặc cũng có thể do trẻ con luôn sở hữu khả năng thích ứng mạnh?

“Này nhóc, vậy mà cũng dám ăn à, Bạch Linh nhận xét. Triệu Vu ở một bên, Bạch Linh ở một bên, còn Miêu Miêu ở giữa.

“Không ngon nhưng chẳng đến nỗi không nuốt được. Mỗi tội là quá rỗng luôn.”

(Rỗng?)

Quả thực, trước khi chế biến châu châu, người ta sẽ moi hết ruột, có cảm giác bên trong trống rỗng là điều bình thường. Miêu Miêu vừa tự nhủ rằng chuyện hản là như thế, vừa thờ ơ nhón lấy một con châu châu.

(Hừm!?)

Đúng là rỗng thật. Miêu Miêu thấy như bên trong hoàn toàn chẳng có gì, mức độ hơn hản cảm giác giòn xốp ở những lần ăn trước. Thức ăn đã đun nấu mà vẫn có cảm giác như thế này hản là vì trong miệng chỉ cảm nhận được mỗi bộ xương ngoài. Tuy

châu chấu vốn dĩ không phải loài có nhiều thịt, nhưng thứ này còn trông rỗng hơn.

“Nè nè, để ta ăn thay cho nhé? Đổi bằng một cái bánh trung thu là được.

Thấy Triệu Vu cò kè ra giá với Bạch Linh, Miêu Miêu túm đầu nó ấn xuống. Triệu Vu liền rên rĩ: “Ui da, đau quá, đau đầu đau!”

Miêu Miêu cầm đũa gắp một con châu chấu lên quan sát kĩ lưỡng. Là thói xấu mọi khi. Một khi thấy tò mò chuyện gì, đầu óc cô sẽ chỉ toàn nghĩ về điều đó.

“Ta muốn nhờ người đi mua chút đồ.”

Ăn xong bữa sáng, lão tú bà cuối cùng cũng nhớ ra lí do mình gọi Miêu Miêu tới. Bà sai Miêu Miêu đi tới khu chợ trên phố lớn ở trung tâm làm mấy việc vặt.

Các kĩ nữ không được ra khỏi kĩ viện. Đám nô bộc lại không đủ cẩn thận hay nhạy bén. Ở chợ bày bán nhiều kì trân dị bảo, song lại có không ít gian thương hét giá trên trời. Đáng lẽ khi không có cửa hàng, người ta có thể bán với giá rẻ hơn một chút, nhưng không thiếu những kẻ gian xảo ỷ vào việc không có bằng hiệu để buôn bán dối gian. Bởi thế, muốn mua được đồ tốt thì phải có mắt nhìn.

“Mua giúp ta chút hương, vẫn là loại mọi khi nhé.

Ý lão tú bà là loại hương dịu nhẹ thường đốt ở huyền quan của Lục Thanh quán. Hương là vật phẩm tiêu hao, rẻ được chừng nào hay chừng đó, nhưng cũng không thể đốt loại có chất lượng quá kém được.

“Được thôi, còn thù lao ạ?”

Miêu Miêu chìa tay ra, bị lão tú bà phát cho một cái. “Nước nóng để tắm buổi sáng với hai phen ăn sáng. Quá hời cho người rồi còn gì?”

Miêu Miêu thầm nghĩ, thật không hổ danh bà già kệt xỉ.

“Này, mặt tàn nhang. Mua cái kia đi.

“Không”

Triệu Vu kéo tay áo Miêu Miêu, chỉ vào một sạp hàng đồ chơi, kết quả là bị Miêu Miêu từ chối thẳng thừng. Nói thực, Miêu Miêu muốn đi một mình, nhưng thẳng ranh lão toét này lại nằm lăn ra đất ăn vạ, nên cô mới buộc phải dẫn nó theo. Miêu Miêu túm tay Triệu Vu, lôi nó đi xềnh xệch trong lúc tiến về phía trước.

Ở trung tâm kinh thành có một con phố lớn, ngày nào cũng họp chợ. Từ chốn ngựa xe như nước này đi về phía trước chính là nơi ở của những bậc vương công quý tộc.

Nhìn ngấm từ xa thế này khiến Miêu Miêu đôi lúc hoài nghi phải chăng chuyện cô từng làm việc tại nơi ấy chỉ là một giấc mơ nào đó. Tuy nhiên, việc Triệu Vu có mặt ở ngay bên cạnh đã chứng minh một điều, đó là Miêu Miêu quả thực đã từng ở trong cung rồi bị cuốn vào sự việc kia.

Cuộc phản loạn của Tử tộc dường như ít nhiều cũng gây ảnh hưởng đến khu chợ.

Đặc sản phương Bắc là các loại cây lương thực và đồ gỗ gia công, song Miêu Miêu cảm thấy các sạp hàng bày bán những sản phẩm ấy giờ đã ít hơn so với lúc bình thường. Thay vào đó lại dễ bắt gặp hoa quả khô và hàng dệt phổ biến ở miền Nam và miền Tây.

Ngoài ra, Miêu Miêu còn nhìn thấy một thứ, bèn lộ vẻ mặt chán ghét. Người ta đang bán món rim côn trùng. Lại là châu chấu.

“Cái đó đảm bảo ăn cực chán. Ai thèm mua chứ.”

Triệu Vu đứng ngay trước sạp hàng mà nói, nên Miêu Miêu phải lập tức bịt mồm thằng nhóc lại rồi lôi xênh xệch nó đi. Ánh mắt chủ sạp hàng nom vô cùng đáng sợ.

“Sao thế? Ăn chán là sự thật mà.”

“Im đi.”

Miêu Miêu nhìn Triệu Vu bằng ánh mắt lạnh lẽo, trong lòng thâm nhủ:

“Bởi thế nên mình mới ghét trẻ con.”

“Côn trùng bên trong rỗng tuếch như vậy chắc chắn ăn dở ẹc. Ấy, mùa màng năm nay thế là tiêu rồi.”

Triệu Vu hạ giọng nói.

“... Tiểu tử kia, vừa nói gì đấy?”

Miêu Miêu chớp chớp mắt nhìn Triệu Vũ.

“À, chắc chắn ăn dở ẹc?”

“Không, không phải cái đó, cái sau cơ?”

Triệu Vu nghiêng đầu.

“Mùa màng năm nay thế là tiêu rồi?”

“Cái đó, làm sao biết được?”

“Ừm... làm sao nhỉ.”

Triệu Vũ đưa tay phải lên gãi đầu sồn sột. Tay trái còn lại buông thõng, hơi co giật.

Triệu Vu đã chết một lần rồi sống lại. Bởi thế, cơ thể bị tê liệt do di chứng, gần như mất hết kí ức về quá khứ trước kia.

“Không nhớ rõ lắm. Chỉ là ta từng nghe nói, côn trùng mà rỗng ruột thì năm đó sẽ mất mùa.”

Triệu Vu ôm đầu rên rỉ. Miêu Miêu nghĩ bụng nếu lắc lắc đầu nó không chừng sẽ làm nó nhớ ra chuyện gì đấy, nhưng dù sao thằng nhóc này cũng là được người ta gửi gắm, không thể đối xử tùy tiện hơn nữa được.

Dẫu vậy, nếu lời Triệu Vu nói là thật, Miêu Miêu e rằng đây sẽ là vấn đề vô cùng lớn. Cô gõ trán nó mấy cái, giữ chừng mực để không làm nó ngốc hơn. Triệu Vu phồng má làu bàu, “Thôi đi. Nói không chừng ta có thể nhớ lại đấy.”

“Thật không?”

Nghe Miêu Miêu hỏi lại, Triệu Vu lăm lét đưa mắt về phía sạp hàng.

“Nếu bà chị mua cho ta thứ gì đó, ta sẽ nhớ ra liền!”

“...”

Triệu Vu nói với vẻ mặt rất đổi nghiêm trang. Trước mắt, Miêu Miêu kéo banh miệng nó ra hết cỡ. Cuối cùng đã thấy rằng mới nhú lên ở chỗ răng cửa bị khuyết của nó nom đến là ngốc nghếch rồi.

Miêu Miêu thấm thía được một điều, ấy là một thằng ranh lão toét sẽ luôn là một thằng ranh lão toét.

(Cái gì mà có thể nhớ lại chứ.)

Triệu Vu đầu sưng u một cục, tay ngoáy bút lông với vẻ sung sướng. Không ngờ vật mà thằng ranh lão toét này muốn không phải mấy thứ đồ chơi, mà lại là giấy bút.

Bút là do Miêu Miêu lấy từ đồ của mình cho nó, song giấy thì đắt hơn tưởng tượng. Chẳng rõ có phải vì xuất thân con nhà có

điều kiện không mà nhóc con này biết phân biệt hàng chất lượng kém và hàng chất lượng cao. Nó không ngừng kén chọn cái này không được, cái kia không xong, đòi mua loại giấy đắt nhất trong cửa tiệm.

Đương nhiên, Miêu Miêu còn lâu mới cho Triệu Vu tiêu xài xa xỉ như thế, nên cô đã chọn mua loại giấy có chất lượng kém hơn một chút song vẫn đủ dùng. Là vật phẩm tiêu hao, giấy khá đắt đỏ, nhưng không ở mức giá không mua nổi. Mong là mai này lượng lưu thông tăng lên sẽ kéo giá thành giảm xuống.

Nhìn Triệu Vu vui vẻ ôm cả một xấp giấy, Miêu Miêu tạm tha thứ cho thằng nhỏ sau một cú đấm.

Về đến Lục Thanh quán một cái, Triệu Vu đã cầm mặt mải miết vẽ tranh. Miêu Miêu thì bận rộn điều chế thuốc phá thai và thuốc phong hàn do người ta uỷ thác. Cô nhờ các kĩ nữ hôm nay đang rảnh rỗi già trà hay mấy đứa a hoàn sắp đủ tuổi trông coi không cho Triệu Vu bày trò phá phách, sau đó giam mình trong tiệm thuốc.

Lúc Miêu Miêu điều chế xong số thuốc được nhờ, giao đến kĩ viện khác rồi trở về...

(Gì đây?)

Đang có một đám người tụ tập trước huyền quan. Ngoài kĩ nữ và a hoàn thì còn có cả nô bộc.

Miêu Miêu không hiểu có chuyện gì, bèn căng mắt ra nhìn. Lập tức, cô thấy một thằng nhãi xấc xược ở chính giữa đám đông. Tự nhủ rằng nhất định thằng nhóc này lại đang bày trò gì rồi, Miêu Miêu bước vội đến chỗ Triệu Vu. Khi cô rẽ đám đông chen đến đứng trước mặt thằng ranh lão toét, cô thấy những đường nét uyển chuyển đẹp mắt đang nhảy múa trên trang giấy trắng.

“Gì đấy, mặt tàn nhang? Chờ tới lượt đi.

“Làm cái trò gì vậy hả?”

Triệu Vu lấy một tấm bảng phẳng thay cho bàn, đặt giấy lên trên để vẽ tranh. Trước mặt Triệu Vũ là một kĩ nữ làm mặt nghiêm trang, ngồi ngay ngắn trên ghế. “Trò gì chứ, ta đang vẽ tranh thôi”

Nó tiếp tục thoăn thoắt đưa bút vẽ vờ. Trên giấy liền xuất hiện một mỹ nhân tư sắc còn hơn mấy phần so với nàng kĩ nữ trước mặt.

“Đâ~y. Xong rồi đó.

Triệu Vu gác bút lên nghiên mực, cầm tờ giấy phẩy phẩy. Khuôn mặt kĩ nữ làm người mẫu vẽ tranh chuyển từ vẻ nghiêm trang sang vẻ tươi cười, vừa tán thưởng “ái chà chà” vừa rút túi tiền ra từ trong ngực áo.

“Đa tạ đa tạ~”

Triệu Vu nhận lấy năm đồng tiền bóng loáng đẹp không tì vết rồi nhét vào ngực áo. Khoản này quá nhiều để mà làm tiền tiêu vặt của một đứa nhãi ranh.

“Đến lượt ta”

Một tên nô bộc ngồi xuống ghế. Không thèm canh gác mà lại chơi bời lêu lổng gì ở đây? Tú bà mà phát hiện ra thì kiểu gì chẳng bị tấn cho một trận.

“A, xin lỗi vị đại ca này nha. Hết giấy mất rồi. Bây giờ ta phải đi mua giấy, để sang ngày mai nhé.”

“Gì chứ... Ta đã phải đợi rõ là lâu!”

“Thật xin lỗi, ngày mai ta sẽ vẽ huynh đầu tiên và cực kì phong độ”

Đổi đáp thật thuần thực. Nói rồi, Triệu Vu rời khỏi Lục Thanh quán, giậm chân bình bịch chạy về phía cửa hàng bán giấy.

Rõ ràng nó mới mua một xấp giấy mười tờ, thế mà đã dùng hết rồi sao? Chỉ đếm riêng ở đây thì số người nhờ Triệu Vu vẽ chân dung là khoảng ba người. Thế là đủ để dùng làm vốn.

(Thật không ngờ thằng nhóc đó còn có tuyệt kĩ này.)

Miêu Miêu vừa gãi gáy sồn sột vừa nhòm vào bức tranh chân dung mà nàng kĩ nữ đang cầm.

“Mấy đứa kia! Đang làm cái gì thế hả!?”

Nghe thấy giọng khàn khàn quát tháo của lão tú bà, đám người đang hoà thuận thân tình đồng loạt tái mét mặt.

“Mau sửa soạn đi, khách khứa chạy hết bây giờ.

Vì lão tú bà đã giơ chổi tre lên khi nói thế, đám kĩ nữ, a hoàn, nô bộc đều bỏ chạy tan tác hết. Miêu Miêu cũng muốn khẩn trương quay về nơi chốn của mình, nhưng một bàn tay xương xẩu đã tóm lấy vai cô.

“Sao thế, lão bà bà?”

“Sao trắng gì? Cái thằng ranh kia kìa. Dù có được gửi gắm và nhận tiền nuôi dưỡng thì cũng đừng nuông chiều nó quá.

“Không phải lão bà bà ăn chặn hết tiền rồi sao?”

Không biết vì sao số tiền Miêu Miêu được nhận lại nằm dưới sự quản lí của bà già này. Chuyện đó cũng liên quan tới việc Triệu Vu thích gì làm nấy (đến một mức độ nhất định) ở Lục Thanh quán. Thế nhưng, dù là trẻ con đi nữa cũng không thể để nam giới sống ở thanh lâu được, lại càng không thể tống nó vào khu nhà ở chung của đám nô bộc, nên nó đang ở tạm tại căn nhà rách nát của Miêu Miêu.

“Phải thu phí địa điểm. Tính rẻ thôi, một phần mười”

(Bà già tham lam.)

Miêu Miêu không có ý định nói thành tiếng, nhưng lạ thay là nắm đấm của lão bà bà vẫn giáng xuống đầu cô. “Kìa, thu dọn bút lông với nghiên mực kia đi. “Tại sao chứ?”

“Không im miệng mà làm thì hôm nay cho người húp canh châu châu đấy”

(Cái bà già này nữa.)

Miêu Miêu nhẫn nhịn, bắt đầu miễn cưỡng thu dọn bút nghiên.

Xẩm tối, Miêu Miêu cúi kính nhìn Triệu Vu mò về căn nhà tồi tàn.

“Mặt tàn nhang, bút lông để đâu rồi?”

“Tôi không cho mấy đứa không chịu dọn dẹp gọn gàng nữa đâu”

Miêu Miêu quay lưng về phía Triệu Vu, bỏ thêm củ vào bếp lò.

“Đừng nhỏ mọn như vậy chứ”

“Tính nhỏ mọn là do được thừa hưởng từ lão tú bà” Miêu Miêu khuấy cháo trong nồi đất, múc một thìa lên nếm thử. Thấy vị hơi nhạt, cô bèn bỏ thêm muối.

“Lão bà bà nói sẽ thu phí thuê địa điểm”

“Biết rồi, lần tới ta sẽ chọn chỗ khác.

Nghe câu ấy, Miêu Miêu cau mày. Cô sục cái muối vào trong nồi đất, bỏ đấy rồi ra đứng trước mặt Triệu Vu khi nó đang nằm

thư giãn trên manh chiếu cỏ. Miêu Miêu khom người, nhìn Triệu Vu chăm chăm không chớp.

“Sao hả?”

“Kể cả có phải trả phí địa điểm thì cũng chỉ được vẽ ở quanh Lục Thanh quán thôi. Đừng có đi ra chỗ nào cách xa đám nô bộc. Ngoài ra cũng không được đi mua giấy một mình”

“Mấy cái đó là quyền cá nhân của ta chứ nhỉ?”

Triệu Vu quay ngoắt đi, nhưng đã bị Miêu Miêu tóm lấy đầu. Cô ép buộc nó phải quay mặt lại.

“Nếu muốn biến thành một khối thịt thì cứ việc làm theo ý thích.

“Khối thịt?”

Miêu Miêu gườm gườm nhìn Triệu Vu. Cái từ khối thịt không phải là đùa. Tuy Lục Thanh quán luôn êm ấm thuận hoà, nhưng đây vẫn là khu phố hoa, một nơi vốn lẫn lộn cả mặt sáng và mặt tối của kinh thành. Miêu Miêu khẽ khàng ra hiệu về phía cửa sổ của căn nhà xập xệ. Cô chỉ ra bên ngoài từ khe hở của cánh cửa lỏng lẻo.

“Sẽ dính dáng tới loại người kia.”

Ánh đèn hiện lên lập loè trong không gian tranh tối tranh sáng của buổi chiều tà. Một người trùm y phục qua đầu, tay cầm đèn lồng và cuộn chiếu cỏ. Thoạt trông thì có vẻ là một người phụ nữ bình thường, nhưng...

“!?”

Rầm một tiếng, Triệu Vu đứng bật dậy.

Có lẽ là nhìn từ xa cũng thấy khuôn mặt của nàng “dạ ửng” không có mũi. Cách gọi này dùng để nói về hạng gái điểm hạ cấp nhất, không có nơi tá túc tử tế, chỉ có thể vẫy khách ở ven

đường, bị các loại bệnh hoa liễu huỷ hoại nhiều phần thân thể. Đến mức đó rồi thì sẽ chẳng thể cầm cự được lâu, nhưng để kiếm tiền cơm hôm nay, nàng ta vẫn phải mời chài nam tử.

Nàng ta bám trụ ở khu này không biết là để được cha Miêu Miêu vì lòng từ bi bố thí cho chút thuốc, hay là để nhận đồ thừa từ các kĩ viện bên ngoài. Miêu Miêu cảm thấy vô cùng phiền phức.

“Đây không phải một nơi sạch sẽ. Nếu thấy một đứa nhóc mang theo tiền, thiếu gì kẻ muốn giết người cướp của.

Ý Miêu Miêu là nếu không muốn chết thì phải ngoan ngoãn nghe lời.

Triệu Vu âm ức trề môi, mắt hơi rơm rớm, rồi gật đầu cái rụp.

“Hiểu rồi thì mau ăn cơm rồi đi ngủ.

Nói xong, Miêu Miêu đến trước bếp lò, tiếp tục khuấy cháo.

Sáng sớm hôm sau, khi Miêu Miêu tỉnh giấc, Triệu Vu đã thức rồi. Miêu Miêu nghe tiếng nó thậm thụt làm gì đó, nhìn thì thấy giấy nằm bừa bộn trên mặt bàn. Triệu Vũ đang cầm sẵn lia cây bút.

(Thằng ranh này tự tiện...)

Triệu Vũ đang dùng bút lông và nghiên mực mà Miêu Miêu đã giấu. Miêu Miêu nhồm dậy, định giáng xuống đầu nó một đấm cho chữa. Đúng lúc này, một tờ giấy từ trên bàn rơi xuống.

(Hử?)

Miêu Miêu nghi hoặc nhặt tờ giấy lên. Trên đó là bức tranh côn trùng vẽ cực kì chi tiết. Hình ảnh được tái hiện cực kì khéo, trông rất thực, đến mức người nhìn cũng thấy ghê.

(Làm mình nhớ đến kẻ kia.)

Nhớ đến cung nữ yêu thích côn trùng, à không, phải là người con gái từng mang danh phi tử. Cô nương xưng tên Tử Thuý ấy cũng từng vẽ mấy thứ như thế này. Miêu Miêu ngắm bức tranh, không khỏi có chút bồi hồi.

“Xong rồi~”

Triệu Vu tự dưng đứng bật dậy, cầm một tờ giấy ra đứng trước mặt Miêu Miêu.

“Mặt tàn nhang, xong rồi này”

“Cái gì xong?”

“Cái này đây, cái này.”

Triệu Vu hùng hổ chìa tờ giấy ra. Nó phổng to hai lỗ mũi, vẽ mặt đầy đặc ý. Trên giấy vẽ hai con côn trùng, hình dạng chỉ khác nhau chút xíu.

“Ta không nhớ rõ lắm, nhưng hình như là cái này đây. Ta cho rằng mình đã nhìn nó lúc nghe về chuyện mất mùa”

Cách nói nghe khá mơ hồ, nhưng bức tranh lại rất rõ ràng sắc nét.

“Đằng này là châu chấu lúc bình thường, bên dưới là châu chấu khi mất mùa”

Độ dài chân của hai loại châu chấu có sự khác biệt. Ngoài ra, vì là tranh thủy mặc nên khá khó nhận định, nhưng dựa vào độ đậm nhạt, dường như màu sắc của chúng cũng khác nhau.

“Chuyện đó có thật không?”

“Chắc thế, tuy ta chỉ mang máng nhớ vậy thôi.”

Kí ức của Triệu Vu vẫn chưa hồi phục. Nhưng có vẻ nó đang dần lờ mờ nhớ ra vài chuyện. Nếu thành như vậy thì thực ra

nhiều thứ không được tiện, song mặt khác, có chuyện còn quan trọng hơn thế.

Miêu Miêu phải tìm hiểu kĩ càng hơn về hai loại châu châu này. Có một hiện tượng gọi là nạn châu châu, là một trong những thiên tai đủ để huỷ hoại cả đất nước, một lượng lớn châu châu ăn sạch hoa màu ngũ cốc không còn gì.

Tuy hằng năm có nhiều phen thiệt hại mùa màng do sâu bệnh có hại, nhưng so với nạn châu châu thật chẳng bõ bèn gì. Châu châu sẽ xới sạch mọi thứ. Trong những năm tình hình nghiêm trọng, chúng sẽ ăn cả dây thừng dày bện từ rơm rạ hay dép cỏ. Không ai biết chuyện này xảy ra theo cơ chế gì, nhưng cứ vài năm hoặc vài chục năm, nó sẽ quay lại một lần. May mắn là kể từ khi đương kim Hoàng đế bắt đầu trị vì thiên hạ, đại nạn ấy vẫn chưa xảy ra.

Xem ra vì Hoàng đế hiện tại đang lèo lái đất nước vô cùng xuất sắc và sáng suốt, nên ông trời đã không để nạn châu châu xảy ra. Lí do như vậy nghe cũng tuyệt đấy, nhưng Miêu Miêu cảm thấy không thể có chuyện đó được. Chẳng qua chỉ là trùng hợp chưa xảy đến mà thôi.

Vậy thì nếu nạn châu châu đầu tiên xảy ra trong đời vua hiện tại, đây ắt là cơ hội thử thách năng lực của Hoàng đế. Cách đây không lâu, Hoàng đế vừa mới trừng phạt Tử tộc có quyền thế bậc nhất trong đất nước này. Thời điểm rõ ràng quá tẻ. Nếu bây giờ nạn châu châu xảy ra, sẽ có kẻ quy chụp rằng đây là do tiêu diệt Tử tộc nên mới phải hứng chịu hình phạt của ông trời.

(Hừm, không liên quan, không liên quan.)

Rõ ràng là không liên quan, nhưng cơ thể Miêu Miêu đã chuyển động.

Khi tỉnh táo lại, Miêu Miêu thấy mình đang đi tới tiệm sách trên phố.

(Mặc dù mình không nghĩ là sẽ có.)

Miêu Miêu nhớ ra một chuyện khi nhìn bức tranh cầu kì tỉ mỉ của Triệu Vu. Trước kia cô đã từng nhìn thấy kiểu tranh như thế. Giữa các cửa tiệm san sát nhau, Miêu Miêu chọn lấy một tiệm tối tăm ẩm mốc.

Sau khi có tiếng chuông leng keng cất lên, chủ tiệm giống như một món đồ bày trí ở sâu bên trong khẽ cúi chào. Màn chào đón thân thiện dừng lại ở đó và chủ tiệm quay lại với bộ dạng buồn ngủ ban đầu. Tiệm xem chừng không có khách, vắng tanh vắng ngắt, nhưng gần đây, chắc chắn chủ tiệm vẫn nhét được đầy hầu bao.

(Tiệm này đang bán sỉ sách cho hậu cung kia mà.)

Sách trong tiệm phần lớn là sách cho thuê hoặc sách cũ. Tuy cũng có bán sách mới, nhưng số lượng rất ít. Trường hợp muốn mua hàng mới thì sẽ có hình thức đặt trước. Chủ tiệm ở đây giao phần việc đó cho con, còn mình thì gần như ẩn cư vậy.

(Không thể nào có được.)

Đa số sách ở đây toàn những thứ bị coi là dung tục hạ lưu dành cho đại chúng như tiểu thuyết hoặc xuân hoa. Tuy vậy, thi thoảng vẫn có thể đãi cát tìm vàng, cho nên Miêu Miêu mới tới đây xem thử...

“...”

Miêu Miêu dụi dụi mắt.

Gì đây, sự tình cờ quá sức đúng lúc này? Miêu Miêu vô thức nhéo má mình.

“Tiểu thúc, tôi xem cái này một chút được không?” Miêu Miêu nói, chỉ vào đồng sách chất trên bàn. “Um, um.”

Miêu Miêu coi lời đáp không ra đầu ra đũa này là đồng ý và cầm quyển sách lên. Nó rất dày. Có tranh vẽ chim chóc trên bìa sách.

(Đùa đúng không)

Không, không thể nào có chuyện này. Thế nhưng, thực tế chứng minh là có. Trong cuốn sách ấy có tranh vẽ và lời giải nghĩa về rất nhiều các loài chim, khắp nơi còn có vết tích ghi chú giải.

“Cái này từ đâu ra vậy?”

“Ừm... Hôm qua có người mang tới bán.

Một lời đáp uể oải dừng dừng, như thể chủ tiệm muốn nói đối phương đừng phá đám giấc ngủ trưa của mình.

“Còn thứ gì khác được đem tới bán không?”

“Có mỗi quyển đó. Nhưng ta có cảm giác người đó nói rằng sẽ còn quay lại.

Khuôn mặt Miêu Miêu lập tức sáng bừng. Đây là lần thứ hai Miêu Miêu cầm được quyển sách này trong tay. Đúng vậy, chính là quyển sách cô đã xem khi ấy.

Trong căn phòng mà Miêu Miêu được Tử Thuý dẫn tới rồi bị giam cầm một thời gian. Một trong những cuốn sách từng được đặt tại đây đóng vai trò tư liệu dùng để điều chế thuốc trường sinh bất lão, hiện giờ lại xuất hiện ở nơi này.

Chương 2

HỮU KHIẾU

Miêu Miêu thâm nghĩ, không hiểu sao thứ này lại xuất hiện ở đây.

Còn nhớ rõ, sau sự kiện kia, toà pháo đài của Tử Xương đã bị phong toả. Đồ vật trong đó mà lại xuất hiện ở nơi đây thì thật là phi lí. Giả sử là người ta đã di dời đồ đạc trong pháo đài đi, việc nó xuất hiện trong chợ như thế này mang ý nghĩa có kẻ tuồn ra ngoài trái phép.

(Hừm...)

Nếu là chuyện như vậy, Miêu Miêu cũng có cách của mình.

Kẻ gian bị tìm ra ngay lập tức. Nhắc đến việc làm sao mà phát hiện được thì thực ra rất đơn giản thôi.

“Đừng có cố tình gọi ta tới mấy nơi như thế này chứ, tiểu cô nương”

Lí Bạch cất lời, tỏ vẻ phiền phức. Ngoài miệng thì nói vậy nhưng anh ta vẫn bồn chồn nhìn vào bên trong Lục Thanh quán. Địa điểm hiện tại là bên trong tiệm thuốc do Miêu Miêu quản lí. Lí Bạch phải co người mới chui vừa cái cửa hàng chật chội.

“Ta đâu có nhàn rồi để mà đi đối phó với mấy tên trộm vặt.

Nói vậy thôi chứ anh ta vẫn lăm lét ngẩng lên trần nhà thông tầng để tìm kiếm nhan sắc như hoa như ngọc ở lầu trên. Hẳn là tìm kiếm Bạch Linh, một người trong tam cơ của Lục Thanh quán.

Viên quan võ Lí Bạch là chỗ quen biết với Miêu Miêu và hiện đang chết mê chết mệt Bạch Linh. Thế nhưng, muốn đi kĩ viện thì phải có tiền. Bởi vậy, hễ là lời nhờ vả của người thân thiết với Bạch Linh như Miêu Miêu, Lí Bạch dù ngoài miệng cần nhàn nhưng vẫn sẽ hết lòng giúp đỡ.

Miêu Miêu nói rằng kho sách bị xâm phạm, những thứ bị ăn cắp có thể đang được người ta mua đi bán lại trong chợ, nhờ Lí Bạch trông chừng.

Thứ quý hiếm như tuyển tập tranh minh họa mà lại bị mất trộm, ngay tại thời điểm được đem ra bán sẽ lập tức để lộ manh mối về thủ phạm. Nói chung là cũng có khả năng chỗ sách ấy bị bán cho cả những tiệm sách khác, nên Miêu Miêu đã giao lại cho Lí Bạch xử lí vụ này.

“Khà khà, ta đã để mắt canh chừng từ sáng rồi, phải biết ơn ta đi.

“Hoá ra là đại nhân không giao cho thuộc hạ.

Xem ra Lí Bạch đã tự mình xử lí, chẳng hiểu có phải là vì muốn thể hiện bản thân không. Phải châu chực giữa tiết trời vẫn còn giá rét như thế này tính ra cũng thật vất vả cho Lí Bạch.

Lí Bạch đưa cho Miêu Miêu cái gói mình đang cầm trên tay. Hình như là bánh trôi làm quà. Sau đó, anh ta lại liếc về phía giếng trời thông tầng. Phải chăng ý anh ta là mọi người hãy cùng uống trà, rồi gọi cả Bạch Linh tới. Nhưng trước đó, Miêu Miêu có việc cần anh ta làm giúp.

“Vậy kẻ gian đâu?”

“Đang nhờ nô bộc chỗ cô nương trông chừng ở bên ngoài.

“Thế à?”

Miêu Miêu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy hai nô bộc đang vây lấy một gã đàn ông gầy gò ốm yếu. Người này râu ria xồm xoàm, quần áo mặc hết lớp này đến lớp khác. Miêu Miêu từng trông thấy cái áo bông dày ụ đó rồi.

Nhìn nó cẩu bẩn như thế, cô hiểu rằng nó đã nhiều ngày không được giặt.

(Hừm?)

Miêu Miêu nghiêng đầu tự hỏi không biết mình đã trông thấy nó ở đâu.

“Này”

Miêu Miêu phớt lờ tiếng Lí Bạch gọi, xỏ chân vào giày, đi đến chỗ nhóm hai nô bộc.

Tên trộm bị hai nô bộc cao to lực lưỡng canh giữ, nom nhỏ bé hơn cả vẻ bề ngoài vốn có.

“Nguy hiểm đó, đừng tới gần.

Gã nô bộc đã làm việc lâu năm túm cổ áo Miêu Miêu và nói. Bị đối xử giống một con mèo kiêu này luôn làm Miêu Miêu khó chịu, nhưng người ta vẫn làm thế từ khi Miêu Miêu còn nhỏ đến giờ. Giữ nguyên tư thế đó, Miêu Miêu nhìn tên trộm.

“...”

“...”

Miêu Miêu và tên trộm bốn mắt nhìn nhau. Tên trộm nhìn Miêu Miêu chòng chọc, mặt tái dại đi. Đúng lúc Miêu Miêu vừa thầm nghĩ không biết gã định nói gì... “Cô nương rắn!”

Gã đàn ông nói văng cả nước bọt.

“Này này, người nhảm với cô nương mèo rồi đấy” Gã nô bộc lâu năm trêu chọc. Nô bộc ở xung quanh cũng bật cười.

(Gã này...)

Miêu Miêu chẳng giỏi nhớ mặt người, đã vậy, mặt mũi gã còn gây tọp đi, càng không dễ nhận ra, nhưng nhớ không nhầm thì gã đàn ông này đã có mặt ở pháo đài. Gã là người canh gác căn phòng giam giữ Miêu Miêu, cũng là kẻ thả Miêu Miêu ra khỏi phòng tra khảo. Là kẻ đã xuất hiện lúc Miêu Miêu đang thưởng thức món thịt rắn ngon lành.

(Hoán ra là vậy.)

Miêu Miêu đã hiểu ra. Đúng là gã ta từng nói rằng sẽ bỏ trốn vì pháo đài đang trong tình trạng nguy cấp, còn nhân lúc cháy nhà để đi hôi của. Do làm nhiệm vụ canh gác nên trộm sách trong căn phòng kia là chuyện quá dễ dàng.

“Sao thế, tiểu cô nương?”

Lí Bạch bước tới lờm gã đàn ông. Gã run như cây sậy. Nếu chuyện gã tẩu thoát khỏi pháo đài kia bại lộ, e rằng không thể chỉ bị phán một tội ăn cắp là xong.

(Hừm.)

Miêu Miêu nghĩ rằng mình có thể lợi dụng được chuyện này.

“Xin đại nhân lượng thứ, tiểu nữ có quen biết gã này.

“Hả?”

Lí Bạch sửng sốt tới cạn lời khi nghe Miêu Miêu nói với giọng điệu tỉnh bơ. Sau đó, Miêu Miêu nở nụ cười tà ác với tên tội phạm.

Lí Bạch ôm mỗi nghi ngờ, nhưng khi Miêu Miêu bưng trà bánh đi gọi Bạch Linh, anh ta lập tức “vẫy đuôi” và bỏ đi mất dạng.

Vì thế, lúc này, có mặt trong tiệm thuốc chỉ còn Miêu Miêu với tên trộm, và..

“Thúc thúc à, không cần canh chừng nữa đâu”

Miêu Miêu tỏ vẻ phiền phức, nhìn gã nô bộc có thâm niên lâu năm nọ. Trong lúc mọi người bắt đầu thưởng trà, chỉ có một mình ông ta đi tới chỗ Miêu Miêu. Tay không quên cầm theo một phần bánh trôi.

“Như vậy sao được. Nếu có đám ruồi muỗi kì quái nào lảng vảng, vị đại nhân mắt cáo và vị công tử che mặt sẽ quở trách tôi mất”

Mắt cáo là nói về quân sự đeo kính một mắt, còn che mặt chắc hẳn là ám chỉ Nhâm Thị. Mỗi khi đến nơi này, Nhâm Thị đều đeo mạng che mặt. Chàng trai đó kể cả khi khuôn mặt đã dính chút sứt sẹo thì vẫn có giá trị ngang ngửa châu báu ngọc ngà. Chỉ riêng ngoại hình đã quá ư nổi bật, nghĩ tới địa vị lại càng đáng sợ hơn. “Sao hả? Tôi chỉ im lặng ăn bánh trôi thôi~ không ~ nghe gì hết.

Nói rồi, gã nô bộc tựa người vào vách tường. Người đàn ông gấp ghề tuổi bốn mươi này đã ở đây từ trước khi Miêu Miêu ra đời. Ông ta dù làm gì cũng biết cách lo liệu sắp xếp chu toàn, được lão tú bà rất mực tin cậy. Tên ông ta là Hữu Khiếu.

(Kiểu gì cũng đi mách lẻo với lão tú bà cho mà xem.)

Nếu như vậy, Miêu Miêu chỉ có thể nói những chuyện dù có bị lão tú bà nghe được cũng không gây rắc rối.

(Một chuyện nào đấy dẫu có bị lộ cũng không thành vấn đề nhỉ?)

Miêu Miêu suy nghĩ trong lúc nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt. Trên mặt sàn lát ván gỗ có hai quyển sách đặt cạnh nhau. Một quyển là do Miêu Miêu tìm được trong tiệm sách, quyển còn lại là do gã này mang tới bán vào ngày hôm nay.

“Số còn lại đâu rồi?”

Đáp lại câu hỏi của Miêu Miêu, người đàn ông quay ngoắt mặt đi như con nít. Một gã đàn ông râu ria xồm xoàm làm ra cái hành động ấy chỉ tổ khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

(Mình không có rảnh.)

Nếu gã ta đã bán cho nơi khác, có khả năng sẽ bị ai đó mua đi. Miêu Miêu đập mạnh xuống sàn nhà.

“Viên quan võ bên kia là người có liên quan đến việc trấn áp pháo đài. Tôi nói cho anh ta biết ông từng có mặt ở đó được không?”

Miêu Miêu trầm giọng, từ tốn nhả từng lời.

Sắc mặt gã đàn ông tệ đi trông thấy. Miêu Miêu không muốn đe dọa người đã ra tay cứu giúp mình, nhưng đây âu cũng là bất đắc dĩ. Phải ưu tiên xác nhận tung tích của những cuốn sách kia.

Hữu Khiếu há to miệng, nhét bánh trôi đầy mồm, chậm rãi nhâm nhi. Thoạt nhìn thì giống một ông chú vô lo vô nghĩ, nhưng thực ra lại sở hữu cơ thể săn chắc nhờ rèn luyện, đủ để khổng chế gã đàn ông này nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra.

Miệng gã đàn ông méo xệch, sau đó, gã gục đầu xuống như thể đã bỏ cuộc.

“Hiện trong tay tôi vẫn còn ba quyển. Hai quyển bán ở thị trấn khác, chỗ còn lại thì để ở pháo đài rồi.

Miễn là lửa không cháy lan đến gian phòng kia do vụ nổ, không chừng có thể hốt được chỗ sách bị bỏ lại trong phòng.

Như vậy thì vấn đề chỉ còn nằm ở hai quyển sách đã bị bán đi. Miêu Miêu đang có trong tay tuyển tập tranh minh họa về chim và cá.

“Ông bán cuốn sách tranh về côn trùng rồi à?”

“Không, tôi đang giữ một quyển.

(Một quyển?)

Miêu Miêu nghiêng đầu trầm ngâm. Tuyển tập tranh về các loài chim có đánh số. Vì cuốn đó viết là “một”, nên hẳn phải có quyển “hai”.

“Ông có thể mang quyển sách đó tới đây ngay lập tức không?”

“Cô nương có thể hứa là sẽ không giao tôi cho quan phủ không?”

“Tuỳ vào thái độ của ông.”

Thấy Miêu Miêu nói năng theo kiểu thô lỗ ép người, Hữu Khiếu này giờ chỉ đứng một bên buông tiếng thở dài nẫu ruột.

“Kìa kìa, Miêu Miêu. Nói thế khác gì đe dọa người ta chứ?”

Dứt lời, Hữu Khiếu ngồi xuống mặt sàn lót ván gỗ của tiệm thuốc chật hẹp, vỗ vai gã đàn ông.

“Này người anh em, đói bụng chưa? Chắc người anh em có lí do riêng nào đó, nên thả lỏng tinh thần một chút thì hơn.

Gã đàn ông không nói câu nào, nhưng Hữu Khiếu đã lẳng lặng bước ra khỏi tiệm thuốc. Ngay sau đó, ông ta quay lại, tay bưng cái mâm đựng một chén cơm đầy cùng thức ăn. Tuy thức ăn chỉ có món châu chấu rim còn thừa, nhưng Hữu Khiếu vừa đưa đôi đũa cho gã đàn ông kia một cái, gã đã lập tức lùa cơm ăn ngấu nghiến không chút do dự.

Hùng hổ đến mức khiến Miêu Miêu kinh hãi.

“...”

“Còn phải học nhiều lắm.

Hữu Khiếu vỗ vai Miêu Miêu. Gã đàn ông đang nhồm nhoàm ăn cơm không buồn để mắt đến họ. Hữu Khiếu nhỏ giọng nói.

“Nhìn bộ dạng ấy thì hẳn trên đường lên kinh đã trải qua nhiều chuyện, đúng không? Chuyện bán sách có lẽ cũng là bất đắc dĩ vì không làm cách nào có nổi cái ăn. Sổ sách này được bảo quản cẩn thận, tôi nghĩ hẳn không phải là người xấu.

“Chắc thế”

Chỉ là Miêu Miêu nóng ruột muốn biết tung tích mấy quyển sách thôi.

“Phải biết khéo léo áp dụng chiêu vừa đấm vừa xoa chứ.

“Biết rồi mà”

Nếu như lão tú bà là nắm đấm của Lục Thanh quán, người đứng đầu đám nô bộc này sẽ đóng vai xoa dịu. Tuy là một ông chú chẳng cao lớn, tướng mạo cũng tầm thường, nhưng nhờ đặc tính này, ông ta rất được lòng các kĩ nữ.

“Hửm? Sao vậy?”

Gã đàn ông đang nhồm nhoàm ăn cơm chợt dừng tay. Hữu Khiếu nhìn gã, nghiêng đầu khó hiểu.

“Dở quá.”

“Người anh em ghét châu châu à?”

“Cái này không phải châu châu.”

Gã vừa cầm đĩa gấp một con châu châu lên vừa nói.

“Là châu châu mà?”

“Có thể đám người ở đây gom vào gọi chung như thế, chứ nông dân thì sẽ phân ra để gọi tên.”

“Nghĩa là sao?”

Miêu Miêu và Hữu Khiếu đều lom lom ngó gã đàn ông. Gã lấy đũa bới núi châu chấu rim đầy ụ, gắp từng con ra cắn thử để phân loại. Hai nhóm được chia ra có tỉ lệ ước chừng tám phần với một phần.

“Bên này là châu chấu lúa, thứ nông dân sẽ rim để ăn, còn bên này là châu chấu di cư. Bề ngoài na ná, nhưng bên này ăn dở ẹc.”

“Mùi vị khác nhau tới vậy à?”

Hữu Khiếu hỏi lại. Thú thực, họ không biết châu chấu lúa và châu chấu di cư khác biệt đến thế. Miêu Miêu cũng chẳng nghĩ sâu xa mà coi chúng là một.

“Ăn là biết. Bỏ chân rồi rim thì không biết màu sắc ban đầu ra sao nữa, nên những kẻ gian dối sẽ tranh thủ bán cho các thương nhân gà mờ kém hiểu biết. Bởi vậy mà người ta cứ cho rằng châu chấu khó ăn.”

Thì ra là vậy. Như thế thì rõ ràng chủ quán là đôi tượng làm ăn phù hợp. Một phần châu chấu lúa, tám phần châu chấu di cư, bảo sao ăn chán thế. Miêu Miêu vươn tay bốc lấy một con châu chấu lúa bỏ vào miệng. Đúng là loại này cảm giác có thịt hơn, ngon miệng hơn một chút.

Gã đàn ông làm mặt nghiêm túc, nhìn chăm chăm đồng châu chấu di cư.

“Có vấn đề gì thì nói nghe thử.”

Hữu Khiếu thay Miêu Miêu dò hỏi.

“Năm nay có lẽ sẽ xảy ra nạn đói đây.”

Câu nói ấy khiến Miêu Miêu như đâm bổ về phía gã đàn ông.

“Quả nhiên là vậy à?”

“Kh-Không có gì bảo đảm. Chỉ là, năm nào châu châu di cư nhiều hơn châu châu lúa thì năm sau đó, côn trùng sẽ gây hại vô cùng nghiêm trọng.”

Nghĩ đến tỉ lệ chênh lệch giữa châu châu lúa và châu châu di cư thì đủ điều kiện rồi. Không hện mà trùng khớp với lời Triệu Vu nói.

Miêu Miêu nhìn gã chăm chăm.

“Mà này, ông rõ ràng chỉ là người canh gác, sao hiểu rõ về côn trùng thế. Tôi đoán căn phòng kia ngoài sách ra vẫn còn những thứ khác đáng tiền, sao lại cần mất công mang sách đi vậy?”

Bình thường chắc hẳn sẽ lựa đồ gì đáng giá dễ bán hơn. Gã đàn ông gãi gãi sau gáy với vẻ ngại ngùng.

“... Thật ra tôi không muốn bán mấy cuốn sách tranh minh hoạ đó.

“Không phải ông nói với chủ hiệu sách là sẽ còn đến bán nữa à?”

“Không tỏ ra vui vẻ thân thiện thì sao bán được với giá cao. Huống hồ, tôi còn định chờ khi nào dư dả hơn thì sẽ chuộc về. Làm gì có kẻ nào hứng lên mua tuyển tập tranh minh hoạ chứ”

Nhằm to, có một kẻ như thế ở đây này. Dẫu vậy, Miêu Miêu giữ câu này nằm im trong miệng.

Gã này trừ quần áo trên người thì chẳng có gì cả. Bây giờ đang là mùa đông nên còn đỡ, song nhìn gương mặt lấm lem cáu bẩn của gã, nói thực là Miêu Miêu chẳng muốn cho gã vào tiệm thuốc tẹo nào. Thế này e cũng khó kiếm tiền đường đường chính chính.

“Có một ông cụ từng sống trong căn phòng giam lỏng ở pháo đài kia. Tôi là người thường đưa cơm cho ông ấy.”

Câu chuyện bất ngờ này khiến Miêu Miêu mở to hai mắt.

“Nghe đâu ông ấy bị đưa tới để điều chế thuốc mới, nhưng ngoài ra cũng nghiên cứu rất nhiều thứ khác”

“Chẳng hạn như...”

“Cái này.”

Gã đàn ông chỉ vào bên châu châu di cư.

“Làm sao để không xảy ra nạn châu châu.”

Gã nói rằng người nọ đã tìm tòi một phương pháp như thế.

Miêu Miêu nuốt nước bọt đánh ực. Ngay khoảnh khắc cô mở miệng định truy hỏi gã đàn ông...

Một tiếng rầm inh ỏi vang lên, sau đó, cánh cửa của tiệm thuốc mở toang.

“Mặt tàn nhang! Ta ăn phần bánh trôi của bà chị nhé!”

Triệu Vu xuất hiện, hai tay cầm bánh trôi.

Gã đàn ông chớp mắt kinh ngạc.

“Ủa? Thiếu...”

Gã mới đang nói dở, Miêu Miêu vội vốc lấy một nắm dược thảo đã nghiền ở gần đây, nhét vào cái miệng đang há to của gã.

“Đáng quá!”

Thấy gã vật vã khổ sở, Miêu Miêu cũng lấy làm áy náy, nhưng vì gã định nói ra chuyện rất không nên nói, cô cũng chẳng làm khác được.

(Đúng rồi, tên này...)

Gã biết Triệu Vu. Sở dĩ gã cứu Miêu Miêu cũng là vì được Triệu Vu nhờ vả. Nhưng trên danh nghĩa, Tử tộc đã bị diệt trừ tận gốc. Việc một người thuộc gia tộc đó xuất hiện ở đây, nghĩ thế nào cũng không ổn.

Triệu Vu thích thú nhìn gã đàn ông lặn lội. Nó hào hứng tự hỏi không hiểu gã đàn ông trưởng thành không biết từ đâu chui ra kia đang muốn giở trò gì.

“Cho nhóc bánh trôi đây, ra kia đi.”

“Gì chứ, cứ động tí là đuối. Ta không phải chó mèo đâu đây.”

Xem ra Triệu Vu không nhớ gã đàn ông. Nó phớt lờ ông ta như bình thường.

“Triệu Vu, để thúc thúc công kênh nhóc trên vai nhé?”

“Ờ, được không? Thúc thúc, làm đi làm đi~!”

Thấy Hữu Khiếu khéo léo đánh lạc hướng giúp mình, Miêu Miêu rất biết ơn.

(Tuy không có chứng cứ xác thực...)

Nhưng chí ít cũng nên đánh tiếng nhắc nhở một câu. Miêu Miêu gập ngón tay đếm xem còn mấy ngày nữa Nhâm Thị sẽ lại đến.

Chương 3

NGON GIẮC

Ba ngày sau, mãi cho đến khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, vị quý nhân che mặt mới xuất hiện ở tiệm thuốc.

“Mừng ngài hạ cố ghé thăm tệt xá!”

Màn nghênh đón nồng nhiệt của Miêu Miêu làm Nhâm Thị run bắn vì hoảng sợ. Ở phía sau, Cao Thuận há hốc miệng như muốn nói chắc chắn đã có chuyện gì rồi.

“Ê... ê, có chuyện gì vậy?”

“Tiểu Miêu, người đang ở đây lúc này là Nhâm Thị đại nhân, cô nương không nhầm người đấy chứ?”

Miêu Miêu thấy bức mình. Phản ứng đấy là thế nào vậy? Cao Thuận lén liếc mắt nhìn Nhâm Thị, vẻ như nhận ra mình đã lỡ lời. Nhâm Thị nhìn đáp lại Cao Thuận bằng ánh mắt hoài nghi qua khe hở của khăn che mặt.

Sau khi vào trong tiệm thuốc, Nhâm Thị ngồi xuống cái nệm tròn dẹp lép. Vì không gian quá chật nên Cao Thuận luôn luôn chờ ở huyền quan Lục Thanh quán. Sau khi đóng cửa, Nhâm Thị cuối cùng mới gỡ bỏ khăn che mặt.

Dưới lớp khăn vẫn là dung mạo xinh đẹp không hề thay đổi cùng với một vết thương bên má trông không phù hợp tẹo nào.

Do đã cắt chỉ nên cảm giác đau đớn phần nhiều đã phai đi, nhưng những ai nhìn thấy đều vẫn sẽ vô thức thở dài vì tiếc nuối.

Ngoài phố thị, người ta viết lại chuyện Tử tộc làm phản sao cho thật thú vị và khôi hài. Đảm nhận vai chính trong đó là hoàng đệ xinh đẹp và kẻ địch Lâu Lan. Cứ tưởng bình thường ắt phải là Tử Xương – người đứng đầu Tử tộc, thế mà Lâu Lan lại đoạt lấy vai trò đó. Lí do chắc hẳn là vì vết thương trên mặt Nhâm Thị.

Mụ đàn bà độc ác dám để lại một vết thương lớn như vậy trên dung mạo như hoa như ngọc tưởng chừng không thuộc về thế giới này. Chắc chắn về sau, người ta vẫn tiếp tục kể về cô theo cách đó. Miêu Miêu đưa mắt nhìn xa xăm, nhớ về một cung nữ tươi sáng luôn tươi cười hơn hờ, yêu thích côn trùng.

“Không phải người có việc gì cần tới ta sao?”

Nghe Nhâm Thị hỏi, Miêu Miêu có chút giật mình.

(À đúng rồi.)

Miêu Miêu lấy ra từ trong tủ cuốn sách tranh minh hoạ mình đã mua ở tiệm sách.

“Gì đây?”

“Có vẻ là kẻ chuyển hội của lúc thảm hoạ xảy ra đã đánh cắp nó từ pháo đài để đem bán lấy tiền.

Miêu Miêu không nhắc tới người đàn ông trốn khỏi pháo đài. Cô giao gã cho người đứng đầu đám nô bộc mang tên Hữu Khiếu lo liệu. Hữu Khiếu giỏi chăm sóc người khác, chắc hẳn có thể xử lí êm thấm mọi chuyện.

Gã đàn ông bỏ trốn khỏi pháo đài nghe nói đã quyết định xưng tên là Tả Thiện. Vì sợ thằng ranh hư hỏng Triệu Vu nhớ lại

chuyện xưa, nên Miêu Miêu bắt gã dùng tên giả cho chắc. Gã xem chừng cũng chẳng lưu luyến cái tên ngày trước, giờ chỉ lo đi theo Hữu Khiếu học việc.

(Đã thu hồi được số sách bán cho hiệu sách.)

Hữu Khiếu đã nhanh chóng thu thập lại được số sách này. May mắn là đúng lúc tên buôn người vốn là bạn từ nhỏ với ông ta có việc đến thị trấn nơi Tả Thiện từng bán sách. Hữu Khiếu đã nói chuyện để nhờ người đó mua những cuốn sách ấy về.

Như vậy, vấn đề còn lại chính là...

“Nô tì nghĩ rằng các tập còn lại của bộ sách tranh minh họa này vẫn còn ở trong pháo đài. Thỉnh cầu đại nhân thu gom chúng”

Nhâm Thị nheo một bên mắt, nhìn Miêu Miêu.

“Vì sao cần thu gom thứ đó?”

Để trả lời cho câu hỏi này, Miêu Miêu lấy hiện vật thực tế ra. Cái bát to được đặt cộp xuống trước mặt Nhâm Thị chứa đầy côn trùng rím trong phát gớm. Nhâm Thị nhăn mặt, giật lùi mấy bước.

“Đây là cái gì?”

“Châu châu rím đây ạ. Tuy rằng hầu hết là châu châu di cư.”

Miêu Miêu cầm đôi đũa gấp một con đũa tới gần Nhâm Thị. Nhâm Thị tiếp tục lùi về phía sau, đụng phải vách tường, cả người chao đảo.

“Ta không ăn đâu!”

“Nô tì không bảo ngài ăn.

Miêu Miêu đặt con châu châu di cư lên đĩa, lấy ra một trang giấy vẽ tranh côn trùng. Là tranh vẽ châu châu di cư và châu châu lúa. Tuy vẽ dựa theo món ăn đã qua chế biến, nhưng vẫn có

thể nhìn ra được đặc điểm đặc trưng. Miêu Miêu đã phải cho Triệu Vu tiên tiêu vật để bắt thằng nhóc về hộ mình.

“Nghe nói năm ngoái, châu châu di cư xuất hiện với số lượng rất lớn. Đại nhân đã nghe được chuyện phát sinh nạn châu châu ở nông thôn chưa?”

Nhâm Thị sa sầm nét mặt. Hắn vừa gãi đầu vừa thở dài.

“Ta đã nhận được báo cáo. Vùng nông thôn miền Bắc đang chịu thiệt hại nặng nề.”

Tuy nhiên, chưa đến mức có người chết đói. Không biết là may mắn hay bất hạnh, mùa thu năm ngoái tiết trời khá rét, nghe nói dễ diệt trừ châu châu hơn. Nhân lúc số lượng chưa tăng lên quá nhiều đã tiêu diệt được toàn bộ.

“Nạn châu châu có khi kéo dài liên tục mấy năm. Tình hình năm nay thế nào ạ?”

Mặt Nhâm Thị méo xệch. Có lẽ hắn cũng đã dự đoán được điều đó.

Miền Bắc đa phần là lãnh địa của Tử tộc. Hiện giờ, gia tộc này không còn, hắn Hoàng đế sẽ nắm quyền cai trị.

“Liên quan đến việc mất mùa năm ngoái, ta đã sắp xếp mở kho lương dự trữ của miền Nam”

Nói vậy thì phải chăng sau đó vẫn chưa có cách? Giữa hai hàng lông mày của Nhâm Thị xuất hiện nếp nhăn, giống y như Cao Thuận.

“Nếu năm nay lại xảy ra tình trạng đó lần nữa thì e sẽ khôn khổ đây.”

Người ta thường nói, nạn châu châu xảy ra là do Hoàng đế trị vì kém cỏi. Tuy chỉ là mấy con côn trùng, nhưng nghe nói trong

lịch sử nó thực sự trở thành nguyên nhân dẫn đến cảnh đất nước diệt vong.

Và rồi, nếu nạn châu chấu xảy ra ngay sau năm Tử tộc bị diệt trừ, dân chúng sẽ có suy nghĩ như thế nào?

(Toàn là mê tín vớ vẩn.)

Không phải ai cũng có thể khép lại mọi chuyện bằng một câu như thế. Và kẻ cai trị những người như vậy với tư cách con dân của mình là Hoàng đế, cùng hoàng tộc.

“Nạn châu chấu là hiện tượng tự nhiên. Biết làm sao được. Chẳng nhẽ đốt lửa dụ chúng tới sao, hay là nghiền nát từng con một?”

Nói có lí. Làm thế chẳng ăn thua.

“Vậy nên, nô tì đang tìm kiếm thứ này.”

Miêu Miêu chìa cuốn sách tranh ra trước mặt Nhâm Thị.

Cuốn sách tranh về côn trùng mà người đàn ông tự xưng Tả Thiện khi trốn khỏi pháo đài đã mang theo. Bên trong chứa đầy chú thích cùng ghi chép.

“Nhất định là vẫn còn một quyển nữa nói về côn trùng. Nô tì cho rằng nếu nó không có ở đây thì tức là vẫn còn ở trong pháo đài”

Trong quyển Miêu Miêu đang giữ không có trang nào viết về châu chấu di cư. Cuốn sách như vậy không thể nào lại không ghi chép gì về loài côn trùng phổ biến đó. “Hình như được sử từng ở trong toà pháo đài đó trước kia đã nghiên cứu về nạn châu chấu”

“Thật sao?”

“Chỉ là không biết nghiên cứu được đến đâu rồi.” Miêu Miêu truyền đạt rằng, dù thế, vẫn cần điều tra cho rõ.

Nhâm Thị ậm ừ xoa cằm. Sau đó, hắn mở cửa gọi Cao Thuận tới, đúng lúc Cao Thuận đang định nhét xiên bánh trôi vào miệng. Cao Thuận lập tức đi gọi đám tùy tùng đang chờ ở bên ngoài Lục Thanh quán. Triệu Vu tinh mắt tia được xiên bánh trôi nên đã tự tiện cầm ăn.

“Chắc mất vài ngày là lấy được thôi.”

“Đa tạ đại nhân.”

Miêu Miêu thở phào. Tuy không phải thế này là xong xuôi mọi việc, nhưng có thể nói ra những điều quanh quẩn trong đầu suốt mấy ngày nay giúp Miêu Miêu cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Thay vào đó, sắc mặt Nhâm Thị tệ đi trông thấy. Không còn giữ địa vị hoạn quan, Nhâm Thị lúc nào cũng toát lên vẻ mệt mỏi. Chuyện Miêu Miêu vừa nói sẽ làm lượng công việc của hắn tăng thêm.

“Đại nhân mệt sao?”

“Một chút, nhưng không sao.”

Quảng thâm dưới mắt nhìn rõ mòn một. Thế nhưng, quan viên và nữ quan xung quanh hắn sẽ không nhận thức được đó là mệt nhọc, mà nghĩ rằng hắn đang sầu não. Dù khuôn mặt có vết thương, vẻ đẹp thoát tục của người đàn ông này vẫn chẳng mấy may suy suyển, trở thành lí do khiến người khác hiểu sai tâm tư bên trong của hắn.

(Cứ như vậy thì gục mất.)

Người đã mệt nhọc đến mức tê liệt cảm giác sẽ không ý thức được sự mệt mỏi của chính mình. Chẳng nào Nhâm Thị còn nói mình không sao, ngay cả Cao Thuận cũng chẳng thể khuyên can hắn được.

(Đáng lẽ nên chợp mắt đi một chút.)

Mắt công mò đến tận đây thì chẳng thà thông thả nghỉ ngơi trong phòng cho rồi. Miêu Miêu đem biểu cảm chán chường hướng về phía Nhâm Thị.

“Nhâm Thị đại nhân có muốn nghỉ lại đây một lát không?”

“Tự dừng nói gì vậy?”

“Nô tì chuẩn bị giường ngay, xin đại nhân hãy ngủ đi ạ.”

Miêu Miêu nhìn Nhâm Thị chăm chăm. Vết thương bên má phải lại lọt vào tầm mắt. Cô suýt nữa mải mê quan sát vết khâu khéo léo, rồi cụp mắt xuống trong vô thức. Cô bắt đầu muốn xem thật kĩ vết thương mà cha đã khâu cùng thuốc mỡ bôi trên đó. Vết thương của Nhâm Thị tuy vẫn còn dấu vết, nhưng lành miệng rất nhanh, khiến Miêu Miêu tò mò muốn quan sát quá trình hồi phục.

“Người bảo ta ngủ ở nơi như thế này ư?”

“Đại nhân không ngủ một mình được ạ?”

Miêu Miêu nói đùa một câu. Nhưng thế này có lẽ quá giống coi người ta là con nít.

“Đùa th...”

“Ừ, ta không ngủ một mình được.

Miêu Miêu đã định đính chính, nhưng giữa chừng bị cắt ngang. Xem chừng người này sẽ cô đơn khi ngủ một mình.

(Ra vậy.)

Miêu Miêu ló mặt ra khỏi cửa tiệm thuốc, gọi đứa a hoàn ở gần. Đứa a hoàn đi gọi lão tú bà giúp Miêu Miêu.

“Có chuyện gì?”

Lão tú bà tỏ ra chẳng mấy nhiệt tình, nhưng khi nghe Miêu Miêu trình bày vấn đề xong, hai con mắt ẩn sau mí mắt đầy nếp nhăn của bà ta lập tức sáng bừng. “Chờ ta hai khắc.

(Vậy là đủ thời gian chuẩn bị à?)

Miêu Miêu liếc mắt nhìn vẻ hăng hái của lão tú bà, sau đó mang cho Nhâm Thị một ấm trà có tác dụng giúp tiêu trừ mệt mỏi.

“Xin mời đi lối này.

Miêu Miêu dẫn Nhâm Thị vào sâu bên trong Lục Thanh quán.

Cô đưa Nhâm Thị lên tầng cao nhất của Lục Thanh quán. Trong gian phòng bày trí toàn đồ đạc thượng hạng có kê một chiếc giường lớn. Vì ở đây đang đốt hương, nên mùi thơm ngọt ngào ngập tràn khắp chốn.

“Mời đại nhân nghỉ tạm. Công việc đúng là quan trọng, nhưng chăm sóc cơ thể cũng quan trọng không kém.

Cứ tưởng lão tú bà phen này sẽ lại hét giá cao, nhưng xem ra bà lão cũng có suy nghĩ của riêng mình, chấp nhận cho mượn miễn phí gian phòng cao cấp nhất trong kĩ quán. Lão tú bà đã chuẩn bị xong xuôi gian phòng này trong vòng hai khắc. Đúng là đáng nể.

Có lẽ bà ta nghĩ rằng để lại ấn tượng tốt trong mắt quý nhân sẽ là một biện pháp khôn ngoan.

“Nếu đại nhân cần tắm thì bồn nước nóng pha được liệu đã chuẩn bị xong rồi. Đồ ngủ không biết có hợp ý ngài không, nhưng vẫn xin mời đại nhân sử dụng”

Miêu Miêu trao cho Nhâm Thị một bộ đồ ngủ bằng bông mềm mại.

Vẻ kinh ngạc trên mặt Nhâm Thị dần dần chuyển thành nụ cười ôn hoà. Tuy không còn là nụ cười tiên nữ, nhưng tác dụng mê hoặc cả nam lẫn nữ vẫn không hề thay đổi.

“Ta đi tắm trước”

Nhâm Thị bước vào gian phòng tắm ngay sát bên cạnh. Đám nô bộc phải đi ra đi vào nhiều lần để bổ sung nước nóng, nên nước trong bồn chắc hẳn có nhiệt độ vừa phải. Phải khăn trương đun nước rồi chuyển tới, nhất định tốn không ít công sức.

Miêu Miêu vuốt ngực, thở phào một tiếng.

Cao Thuận đang ở góc phòng, nom như nếp nhăn giữa ấn đường cũng đã giãn ra. Song, đồng thời, trông người đó vẫn có vẻ thấp thỏm bất an.

“Không phải là ngủ một mình nhỉ?”

“Vâng.”

Điểm ấy Miêu Miêu cũng đã lo liệu chu toàn. Khoảnh khắc Nhâm Thị mang vẻ mặt khó tả mở cánh cửa dẫn sang nhà tắm, hẳn khựng lại không nhúc nhích. Được một lúc, hẳn hùng hổ đóng sầm cửa, bặm bở tiến tới trước mặt Miêu Miêu. Động tác nom hài hước cứ như một tên hề. Hẳn lại lấy khăn che mặt.

“Tại sao lại có một đám con gái ăn mặc mỏng manh trong nhà tắm?”

“Toàn là dân chuyên trong nghề cả, không có vấn đề gì đâu ạ”

Nhâm Thị là một cậu ấm mà đến ăn quýt cũng phải có bà vú bóc vỏ hộ, nên Miêu Miêu không nghĩ hẳn có thể tắm một mình.

Miêu Miêu sắp xếp người giúp hẩn thay áo giống như khi Hoàng đế tắm rửa, nhân tiện còn mời cả người đến xoa bóp nữa.

“... Đại nhân không thích xoa bóp sao?”

“Chỉ xoa bóp là xong à?”

Lời nói mang ý nghĩa sâu xa.

“Đa phần là không dừng ở đó.”

Dù sao cũng là nghề phục vụ, cũng sẽ có người hầu hạ thêm một số việc khó nói nếu được khách yêu cầu. Đây coi như là thường thức ở phố hoa.

“Tắm thì sao ạ?”

“Thôi bỏ đi.”

“Còn thay quần áo?”

“Ta tự làm.”

Nói xong, Nhâm Thị cởi phăng y phục, khoác áo ngủ vào người.

(Cơ bắp rắn chắc đấy.)

Miêu Miêu không có cảm xúc nào ngoài một nhận định trực quan như thế. Cô cẩn thận nhặt y phục rơi dưới đất, gấp phẳng phiu, rồi cất vào rương. Mùi hương phảng phất còn vương lại quả nhiên vẫn vô cùng phong cách.

Miêu Miêu cầm lấy ấm trà và chén được đặt bên giường. Rót chất lỏng trong ấm vào chén xong, cô đưa cho Nhâm Thị.

“Là thuốc ngủ hay gì đấy tương tự à?”

Nhâm Thị kéo khăn che mặt lên một nửa, uống một ngụm rồi nói. Chắc mùi vị sẽ hơi lạ. Lẽ ra nên thử trước cho vị này xem.

“Là thuốc bổ thận tráng dương tăng cường sinh lực.”

Miêu Miêu vừa nói xong, Nhâm Thị đã phun ngụm trà ra ngoài. Bị trà bắn lên mặt, cô không kịp được mà nhìn hẩn bằng nửa con mắt.

“Vì sao lại là bổ thận tráng dương tăng cường sinh lực?”

“Nghe nói khi các quý ngài mệt mỏi, đó là thứ tốt nhất.”

“... Người nói thế trong khi biết rõ ý nghĩa của nó đúng không?”

“Liệu còn có thể mang nghĩa gì khác nữa ạ?”

Nghe Miêu Miêu nói vậy, Nhâm Thị lộ vẻ mặt vừa giống khó xử, vừa na ná ngượng ngùng. Nãy giờ hẩn cứ liên tục mang về mặt pha trộn những thứ cảm xúc ấy.

(Chắc là không tiện nói thẳng thường.)

Dù có là một quý ngài thì nghe người khác nói thành lời mấy vấn đề sinh lý chắc vẫn thấy xấu hổ. Nhâm Thị còn trẻ, về phương diện ấy có lẽ chưa “chín” như vẻ bề ngoài. Miêu Miêu thấy có lỗi vì đã coi hẩn như cầm thú động dục quanh năm.

Dẫu vậy, vẫn có thể thấy hình như phản ứng của Nhâm Thị hơi khác, nhưng chắc cũng không có gì đáng bận tâm.

Thấy Nhâm Thị cụp mắt xuống, Miêu Miêu nói tiếp. “VẬY ĐẠI NHÂN THÍCH CÔ NƯỞNG NHƯ THẾ NÀO?”

“Hả?”

Một tiếng kêu ngậy ngốc vang lên.

Miêu Miêu vỗ tay hai cái, ngay lập tức, năm cô gái kiều diễm từ sâu bên trong phòng xuất hiện. Người nào cũng mang nét đáng yêu, vẫn còn đọng lại vẻ ngây thơ.

“Nghe Thuỷ Liên đại nhân nói ngài thích người trạc tuổi”

Thủy Liên là nhũ mẫu của Nhâm Thị. Tuy hay làm khó người khác nhưng cũng là một thị nữ tài giỏi hàng đầu.

Ngoài ra, Nhâm Thị trước giờ lải nhải khá nhiều về mấy chuyện như quan niệm trinh tiết, nên Miêu Miêu đã tập hợp toàn các thiếu nữ còn trong trắng. Không phải lo lắng vấn đề bệnh tật nên như thế ổn hơn.

Tập hợp tất cả những người như thế ở Lục Thanh quán là việc rất khó, còn phải thương lượng với các kĩ quán bên ngoài hòng đưa họ đến đây. Lão tú bà cau cau có có, nhưng tập hợp được chừng này trong thời gian ngắn như vậy thật không dễ dàng gì.

Chỉ cần nghe nói khách là bậc quý nhân, các cô nương đã khá là hào hứng. Họ xuýt xoa trầm trồ trước dung mạo tuấn tú lộ ra qua khe hở trên mạng che mặt của Nhâm Thị.

Về phần vị quý nhân hào hoa phong nhã kia, hình như hẳn vẫn đang há hốc miệng, sửng sờ ngơ ngơ ngác ngác. Cách một lớp khăn che mặt cũng có thể nhận ra rằng hẳn đang nhìn Miêu Miêu với những cử chỉ lóng ngóng vụng về.

Cao Thuận trong góc phòng không chỉ ôm đầu mà còn gục người tì trán vào tường.

“Không có ai hợp ý đại nhân sao?”

Người phản ứng lại câu hỏi của Miêu Miêu không phải Nhâm Thị mà là các kĩ nữ. Mỗi người đều hướng về phía Nhâm Thị và khoe ra những cử chỉ mà họ cho là làm nên sức quyến rũ của bản thân.

“Tất cả đều còn trong trắng. Lão tú bà đã kiểm tra kĩ lưỡng rồi.

Kiểm tra như thế nào thì không cần phải nói. Nhâm Thị nhìn Miêu Miêu, vẫn với động tác cứng nhắc như một con rối.

“... Tóm lại, ta chỉ muốn ngủ thôi. Để ta ngủ đi”

“Thế ạ, vậy đại nhân muốn chọn cô nương...?”

“Đã nói ngủ là ngủ!”

Miêu Miêu tiếc nuôi bụng thông hai vai, mời các kĩ nữ đẩy về bất mãn rời phòng.

Cô đi đến bên Cao Thuận, người có bờ vai chùng xuống hơn cả mình...

“Ngài có muốn thế chỗ không?”

Khi Miêu Miêu hỏi, Cao Thuận đáp.

“Ta sợ vợ. Con gái thì ám ảnh sạch sẽ.

Ra vậy, giới thiệu kĩ nữ với người đã có vợ đúng là không hay cho lắm.

“Cô nương có hiểu cảm giác bị nói rằng cha bẩn lắm, hãy vào tắm sau cùng không?”

“À, vâng, hiểu được”

(Là hiểu cảm giác của cô con gái.)

Để người tùy tùng ít nói này đứng mãi thì cũng áy náy, nên Miêu Miêu quyết định bảo Cao Thuận ngồi xuống chiếc trường kỉ thoải mái. Vẫn còn dư một bộ chăn nệm và phòng cũng trống, nhưng Cao Thuận vẫn kiên quyết từ chối. Miêu Miêu đoán rằng nếu việc Cao Thuận có mặt ở nơi này vỡ lở, phải chăng sẽ biến thành một trận lùm xùm, dẫn tới li hôn.

Thấy Nhâm Thị đã nằm xuống, Miêu Miêu chu đáo kéo chăn lên đắp cho hần. Cô cũng định rời khỏi phòng, song cánh tay lại bị người ta nắm lấy.

“Hát ru ta đi”

“...”

Miêu Miêu rất muốn từ chối, nhưng Nhâm Thị lại len lén nhìn cô với ánh mắt như một chú cún con mà thi thoảng hẳn tình cờ để lộ. Huống hồ, những gì Miêu Miêu dày công chuẩn bị đều công cốc, có vẻ chưa giúp Nhâm Thị giảm bớt mệt nhọc chút nào. Thế mà hẳn còn không chịu buông bàn tay đang túm chặt tay cô. Miêu Miêu thở dài.

“Nô tì hát dở lắm đây”

“Không sao”

Miêu Miêu chậm rãi vỗ lên chặn đánh nhịp và bắt đầu cất tiếng hát. Đây là bài đồng dao mà kĩ nữ thường hay hát.

Cũng không mất nhiều thời gian cho đến lúc Miêu Miêu nghe được tiếng thở đều đều vào giấc của Nhâm Thị.

Lúc Nhâm Thị trở về đã là xế chiều, trước khi mặt trời lặn. Có lẽ do vừa được ngủ một giấc, sắc mặt hẳn nom hồng hào hơn, dậy xong còn làm một chặp ba bát cháo. Miêu Miêu cứ sợ hẳn làm việc quá sức mà chết, nhưng còn ăn được uống được thì chưa thể chết, nên Miêu Miêu thấy khá yên tâm.

Thậm chí, nhớ sau khi trở về không còn bụng mà ăn tối, biết đâu hẳn còn bị Thủy Liên mắng cho một trận. Nghĩ vậy có phải là Miêu Miêu lo chuyện bao đồng rồi không?

Nhâm Thị đeo mạng che mặt chỉnh tề, leo lên xe ngựa. Miêu Miêu nhìn theo cỗ xe khi nó rời đi. Tự dưng cô cảm nhận được ánh mắt chĩa vào mình. Quay lại nhìn thì thấy một kĩ nữ bộ dạng lả lơi đang tựa vào lan can tầng hai hút tẩu thuốc. Đó là

Bạch Linh, một người trong “tam cơ”. Bắp tay căng chân đầy đặn lộ ra từ khe hở của bộ xiêm y.

“Cứ chấp nhận đi thì thế nào?”

“Tỉ tỉ có ý gì vậy nhỉ?”

Miêu Miêu phớt lờ nàng kĩ nữ đang mỉm cười ranh mãnh rồi quay về tiệm thuốc.

Chương 4

ÁO LÔNG CHUỘT LỬA

Tiệm thuốc của Miêu Miêu sẽ đóng cửa khi Lục Thanh quán bắt đầu đốt lửa thắp đèn. Cho dù tiếp tục mở hàng trong đêm thì cũng sẽ chẳng có khách hàng tốt đẹp nào tìm tới, lại còn phí tiền dầu để đốt đèn.

Sau khi kiểm kê khoản thu của tiệm, Miêu Miêu giao lại cho lão tú bà cất giữ. Giữ nhiều tiền trong căn nhà xập xệ mà Miêu Miêu sống chỉ tổ bị bọn cướp nhòm ngó. Thà bỏ ra một chút tiền nhờ người ta cất giữ đàng hoàng còn hơn. Miêu Miêu thu dọn mọi lửa và thảo dược trước khi khoá kín cửa tiệm chật chội của mình.

“Ê, về thôi~”

“Èo, sớm vậy.”

Triệu Vũ tỏ ra bất mãn, còn Miêu Miêu túm lấy gáy nó, lôi về căn nhà xập xệ. Căn nhà nằm ngay ở mặt sau Lục Thanh quán, có nhiều kẽ hở bị gió lùa nên rất lạnh.

Miêu Miêu châm mỗi lửa vào mẫu giấy nhóm bếp. Chờ ngọn lửa lớn hơn thì cho thêm củi. Triệu Vu xem chừng bị lạnh, rúc mình trong chăn, nằm cuộn tròn trên chiếc giường phủ rơm.

Miêu Miêu khuấy cái nồi đặt trên bếp, hâm nóng lại canh. Cô đun thịt khô lấy nước cốt, trộn với bột bình tinh* và rau hái trong vườn. Vì trời lạnh nên Miêu Miêu cũng thái gừng bỏ thêm vào.

Một loại củ thuộc họ dong.

“Này, không ăn hả?”

“Ăn chứ...”

Triệu Vu định trườn tới trong bộ dạng như một con sâu, lập tức bị Miêu Miêu giáng cho một đấm. Sau đó, cô giăng lấy cái chăn, và ném cho nó một chiếc áo bông thay thế.

(Muốn có thêm một bộ quần áo mùa đông quá.)

Miêu Miêu được nhận đầy đủ chi phí nuôi dưỡng Triệu Vũ, nhưng cô không có ý định tiêu xài phung phí. Tuy Triệu Vu suốt ngày cần nhần, song một khi đã giao cho Miêu Miêu chăm sóc, Miêu Miêu muốn dạy nó một đạo lý cơ bản: có làm thì mới có ăn.

Miêu Miêu múc canh vào cái bát sứ, đưa cho Triệu Vu. Triệu Vu thì ngồi co chân trên ghế để húp canh.

“Cho thêm thịt đi”

“Vậy thì đi kiếm tiền về đây.”

Miêu Miêu húp canh tròn rột. Vì không có cháo, nên Miêu Miêu ăn bánh mì thay. Cô gác bánh mì mua sẵn ở bên cạnh nổi cho nóng, sau đó rạch ra, nhồi rau hằm vào giữa. Có lẽ vì năm ngoái mất mùa nên hương vị bánh mì khá khó ăn. Phải chăng là do chất lượng lúa mì không được tốt?

“Này mặt tàn nhang, bà chị kiếm được cũng không ít mà, ăn uống đầy đủ hơn thì sao hả?”

Dù cần nhần, Triệu Vu vẫn thò tay lấy cái bánh mì thứ hai.

“Đồ ngốc, cửa hàng là tôi thuê của bà già đó đấy. Có biết bà ta thu bao nhiêu tiền thuê không hả?”

“Nếu vậy thì chuyển sang nơi khác đi~”

“Nói nghe này, làm ở chỗ khác cũng có nhiều vấn đề lắm đó.

Nói rồi, Miêu Miêu chấm chấm miếng bánh mì trong phần canh còn lại rồi bỏ vào miệng. Muốn sống xa xỉ hơn một chút thì chắc cũng được, nhưng Miêu Miêu có lí do để không làm thế.

“... Mai tôi đi mua quần áo, đi cùng nhé. Mặc vậy rét lắm đúng không?”

Miêu Miêu chỉ nói có thể rồi bắt đầu thu dọn nồi niêu bát đĩa.

Triệu Vu vung tay múa chân reo “hoan hỉ”, rồi cứ thế ngã lộn nhào khỏi ghế. Chẳng rõ có phải do bị tê liệt nửa người không mà khi ngã nó không điều chỉnh được tư thế, phải lăn lộn đến mấy vòng.

(...)

Miêu Miêu nhìn cảnh đó bằng ánh mắt lạnh nhạt, đồng thời thấy bát vào thùng nước.

Ngày hôm sau, Miêu Miêu và Triệu Vu ra chợ. Trên đại lộ rộng lớn chia kinh đô thành hai nửa Đông-Tây, người ta họp chợ mỗi ngày. Càng đi về phía Bắc, các cửa hàng ven đường nom càng bề thế, còn đi về phía Nam, đẳng cấp của các cửa hàng sẽ giảm đi. Khu phố hoa nằm ở phía Nam kinh thành, nên chợ bắt đầu từ những thứ thô kệch chỉ đơn thuần là bày ra chiếu chứ chẳng có nổi một mái lều.

Tiếp tục tiến vào mấy con hẻm nhỏ thì sẽ bắt gặp nhiều sạp hàng rong toát lên vẻ đáng ngờ. Một phần là vì ở gần phố hoa,

không thiếu những cửa hàng buôn bán các loại dược phẩm kì quái. Đương nhiên, dược sư như Miêu Miêu sẽ không bị thu hút bởi những thứ đó, mà người bán cũng không coi cô là khách để mời chào. Con mồi của họ toàn là những tên đàn ông chưa hoàn toàn quen thuộc với phố hoa.

Triệu Vu cứ hể chuẩn bị chạy nhảy loăng quăng là lần nào lần nấy đều sẽ bị Miêu Miêu tóm gáy. Trong lúc ấy, cả hai hướng về phía trung tâm kinh thành. Tục ngữ nói của rẻ là của ôi. Áo bông bày bán ở các sạp ngoài trời tuy rẻ thật, nhưng chất vải thô ráp. Thằng ranh hiểu động hay chạy loạn khắp nơi này mà mặc loại quần áo đó thì chẳng mấy mà rách hết. Hàng hoá bày bán trong cửa hàng đang hoàng tuy đắt hơn một tẹo, nhưng có thể yên tâm. Bởi vì bọn họ buôn bán cố định ở một nơi nên rất coi trọng vấn đề uy tín.

Miêu Miêu bước vào cửa hàng mình thường lui tới trong số những cửa hàng nằm nối nhau san sát. Đây là cửa tiệm y phục dành cho dân thường, cũng mua bán cả quần áo cũ. Sau khi chui qua tấm rèm để vào trong cửa hàng sẽ thấy quần áo treo lủng lẳng trên trần nhà. Sâu bên trong, chủ tiệm đang vừa ngáp vừa khâu vá. Tiếng than củi cháy lách tách phát ra từ chậu than bên cạnh. Chậu than được quây kín sao cho bụi lửa không bắn sang quần áo.

“Èo~, đồ cũ à~?”

“Đừng có được voi đòi tiên”

Triệu Vu hăng còn nhỏ. Từ giờ sẽ ngày một lớn hơn. Mua loại quần áo có thể nhanh chóng thay đổi sẽ tiết kiệm hơn nhiều.

Trong lúc Miêu Miêu quan sát hàng hoá xem có áo bông cho trẻ em không, cô thấy một thứ gây chú ý. “Cái gì đây?”

Triệu Vu tinh mắt chạy tới. Đó là một bộ y phục treo trên tường. Vạt váy dài, phần trên phần dưới đều màu trắng, trông có vẻ nhạt nhẽo. Thoạt nhìn có chút giống y phục dị tộc, toát lên phong cách khá lạ lùng. Những mũi thêu tựa như dây leo trên tay áo trông vô cùng bắt mắt.

(Đây là...)

“Trông xoàng xĩnh quá”

Thằng ranh lão loét nhưng thật thà nói luôn điều nó nghĩ ra miệng. Chắc hẳn ông chủ cửa hàng đã nghe được, Miêu Miêu bèn gõ đầu thằng nhóc, nhưng cô lại thấy có tiếng cười cất lên.

“Ha ha, nhóc con nghĩ thứ kia xoàng xĩnh hả?”

“Thì đúng là vậy mà? Xiêm y may cho con gái thì phải dùng màu sắc rực rỡ hoa lệ hơn nữa chứ”

“Nói cũng đúng”

Chủ tiệm cầm kim vào bao vải giữ kim, vừa nắn bóp bả vai căng cứng vừa tiến về phía hai người. Sau đó, ông ta nheo mắt nhìn bộ xiêm y kia.

“Bộ này là y phục mà thiên nữ từng mặc đấy.

“Thiên nữ?”

Triệu Vu hứng thú rướn người về phía trước. Không rõ có phải vì cơ thể vẫn còn dư chứng tê liệt nên đứng lâu sẽ mệt hay không mà nó đã ngồi lên một cái tủ thấp từ lúc nào không biết.

Miêu Miêu ngán ngẩm tiếp tục xem hàng. Chủ tiệm ở đây cứ hay bắt chuyện với khách để giết thời gian như thế. Lời nói ra chẳng biết được mấy phần là thật. Chỉ là, Miêu Miêu còn nhớ, cha nuôi La Môn thường bị ông ta níu lấy tán chuyện, lãng phí mất nửa ngày làm việc.

(Mau chọn cho nhanh rồi về thôi.)

Tiện làm sao Triệu Vu lại mãi mê lắng nghe câu chuyện của chủ tiệm, Miêu Miêu tranh thủ quyết định xong xuôi trong lúc đó. Dầu vậy, ở bên trong cửa hàng chật hẹp này, dù muốn dù không vẫn nghe thấy lời kể của chủ nhân.

Phải rồi, bộ xiêm y này là vật phẩm được mang đến từ phương Tây.

Tương truyền rằng, ở thôn làng nào đó phía Tây, một dân làng cứu được một thiếu nữ lạc đường. Cô gái xinh như hoa, khiến người dân làng kia phải lòng cô gái.

Thiếu nữ này rất kì lạ, nàng có nước da trắng nõn cùng mái tóc vàng. Hơn nữa, loại sợi nàng xe được cũng không giống bất kì loại sợi nào khác, nàng dùng số sợi ấy dệt vải may thành mấy bộ quần áo để báo ân người dân làng đã cứu mình. Loại xiêm y thêu hoạ tiết lạ lùng này bán được giá cao gấp mấy lần những loại hàng dệt khác.

Thiếu nữ nhiều lần tỏ ý muốn trở về quê hương, nhưng nàng còn chẳng biết mình sống ở nơi nào. Có vẻ như nàng là một tiểu thư nhà giàu đến từ đất nước xa xôi nào đó. Anh dân làng cầu hôn thiếu nữ nhiều lần, cuối cùng cũng được nàng chấp thuận.

Thế nhưng, trời không chiều lòng người. Đúng lúc đó, người nhà cô gái đến thôn làng tìm nàng. Chỉ nhìn màu da và mái tóc giống nhau là biết. Người dân làng không muốn buông tay nàng thiếu nữ mà mình vất vả lắm mới có được. Hắn giấu cô gái đi, người cả thôn đều quả quyết nói rằng mình chẳng biết gì.

Người nhà thiếu nữ tạm thời trở về, nhưng có vẻ họ cũng đã sinh nghi. Vì thế, người dân làng quyết định nhanh chóng tổ

chức lễ thành hôn, lấy cô gái về làm vợ. Bởi lẽ, một khi đã kết hôn, gia đình cũng sẽ không còn là gia đình nữa.

Thiếu nữ cự tuyệt, nhưng người dân làng kia không thêm để tâm. Hắn ép thiếu nữ phải đi tắm rửa ở hồ nước trong thôn để mau chóng tổ chức lễ cưới. Thiếu nữ vừa tắm vừa khóc. Chỉ ít thì y phục tân nương nàng khoác lên người vẫn là trang phục của quê hương do chính tay nàng làm ra.

Không biết thiếu nữ đau lòng đến mức nào. Dù đã thay váy cưới, nước mắt vẫn không ngừng chảy, làm ướt cả bộ xiêm y.

Giữa những lời chúc phúc, thiếu nữ cùng gã dân làng bước lên đài tế để kết tóc phu thê. Thế nhưng, cô gái xem ra vẫn không thể nào quên được người nhà.

Nàng cầu xin người dân làng trả mình về bên người thân.

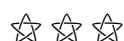
“Nếu như việc đó không thể được đáp ứng... Nói rồi, cô gái lấy dầu có sẵn ở đây đổ lên người mình. Sau đó, nàng lấy cây đuốc tự châm lửa vào người.

Nàng thiếu nữ bốc cháy, chạy khỏi vòng vây những người dân làng đang lúng túng không biết làm gì, cuối cùng biến mất trong hồ nước.

Ở đó chỉ còn lại mảnh khăn voan thiếu nữ đã đội trên đầu.

Dân làng nghĩ rằng phải chăng không có thiếu nữ hoá thành quả cầu lửa nào cả, nàng có lẽ đã về trời.

Người nhà của thiếu nữ cũng biến mất, mọi người đều tin rằng bọn họ đã cùng cô gái tan biến về với bầu trời.

“Mà bộ này, chính là xiêm y do thiên nữ may. “....”

Triệu Vu kêu lên cảm thán. Vừa mới chê bai là xoàng xĩnh khỏi mồm, thế mà bây giờ lại ngấm nghĩa như đang thưởng thức châu ngọc.

Miêu Miêu lấy mấy chiếc áo bông ướm thử lên lưng Triệu Vu. Tuy màu sắc không đúng ý cho lắm, nhưng kích cỡ rất vừa.

“Này, mặt tàn nhang. Cái này đỉnh, quá đỉnh. Hay là mình mua nó đi?”

Triệu Vu sáng mắt lên mà nói.

“Phải đấy, tiểu cô nương chắc cũng ngang tầm tuổi thiên nữ. Nể tình tôi bán rẻ cho.

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng khi gầy bàn tính lại tính sai một số. Miêu Miêu suýt nữa đã khịt mũi khinh bỉ.

(Gì mà thiên nữ, ta đây chẳng tốn một xu cũng được diện kiến thiên nữ rồi.)

Chính là vị thần tiên dính chút sứt sẹo vẫn định kì ghé thăm Lục Thanh quán.

“Kìa kìa, chẳng lẽ cô nương không tin truyền thuyết thiên nữ sao? Không lãng mạn gì hết.

Chủ tiệm dang rộng hai tay, lắc đầu ngán ngẩm nói “ôi trời”.

(Tôi là người phải nói “ôi trời ời” mới đúng.)

Nhắc đến chuyện thiên nữ biến mất trong dòng nước, Miêu Miêu cũng từng chứng kiến một lần. Tuy nàng tiên ánh trắng kia ướm sùng, còn nói nhất định không có lần hai, nhưng cảnh tượng lần đó quả thực không gì sánh được. Hồi tưởng lại, Miêu Miêu không giấu nổi nụ cười.

Trên đời có rất nhiều chuyện kì lạ, nhưng chắc chắn đều đi kèm với nguyên nhân. Người đời không biết nguyên nhân, quy

chúng thành lời nguyện hay phép lạ, đôi khi còn dùng yêu ma quỷ quái để giải thích những chuyện kì quặc ấy.

Miêu Miêu nheo mắt nhìn kĩ bộ xiêm y được cho là do thiên nữ dệt nên.

“Cho tôi sờ thử một chút được không?”

“Được, nhưng đừng làm dơ nhé”

Miêu Miêu xem xét cảm giác khi sờ lên chất vải, chăm chú nhìn hoa văn trên tay áo, sau đó nhếch miệng cười.

“Ông chủ, ông bán nổi bộ đồ này với cái giá đó sao?”

“... Cô, cô nương nói cái gì vậy? Đương nhiên là bán được rồi”

Nói thì nói vậy, nhưng ông ta vẫn cố gắng dụ Miêu Miêu mua bộ đồ này. Nếu thật sự là xiêm y của thiên nữ thì giá tiền phải nhiều hơn một số không nữa mới phải. “Tôi nói này, ông chủ, nếu tôi bán lại được bộ đồ này với cái giá cao hơn thế gấp mười lần thì sao?”

“Gấp mười lần? Ha ha, nếu thực sự bán được thì tốt quá. Khi đó, tôi sẽ tặng không cho cô nương bộ quần áo cô nương đang cầm.

Chủ tiệm nói với vẻ đùa giỡn.

“Hô hô, thế hả? Triệu Vu, nghe thấy lời ông chủ nói chưa?”

“Nghe thấy rồi, nhưng làm sao bán với giá gấp mười được? Mặt tàn nhang, bà chị đang huyền thuyên cái gì vậy?”

Ngay cả Triệu Vu cũng nói với vẻ chế giễu Miêu Miêu. Miêu Miêu dẩu miệng, cầm đũa sắt gấp than củi ra khỏi chậu than.

“Ông chủ, cho mượn bộ đồ này với than củi một chút. “Ê! Làm cái gì vậy!”

Miêu Miêu lấy túi tiền từ trong ngực áo, đập mạnh lên mặt tủ. Đây là tất cả số tiền cô hiện có trong tay, chắc là đủ để mua bộ đồ này. Chủ tiệm thấy tiền thì im bật không nói nữa. Miêu Miêu mặc kệ ông ta, cầm bộ xiêm y và than củi ra khỏi cửa hàng. Cô ném nó xuống mặt đường.

“Ê! Ê này!”

Miêu Miêu không thèm để ý vẻ mặt vắn vẹo của chủ tiệm. Sau đó, cô thả than củi đang cháy khỏi đôi đũa sắt, để chúng rơi xuống bộ váy.

“Mặt tàn nhang~. Hơi nóng rồi~”

Triệu Vu mặc chồng mấy chiếc áo bông, mở mồm than thở. Mặc nhiều lớp quá nên trông nó tròn vo như con lật đật.

“Thế thì cởi ra”

Triệu Vu lười cầm tay nên mới mặc hết lên người một lượt. Miêu Miêu ôm đống quần áo mới bằng tay phải. Thực ra cô thích màu sắc trầm hơn một chút, nhưng vì đây là đồ miễn phí, cũng không nên quá kén chọn. Miễn kích cỡ phù hợp là được rồi.

“Này, mặt tàn nhang. Bộ xiêm y kia vì sao không bị cháy?”

Triệu Vu nghiêng đầu thắc mắc.

Ông chủ nọ nói thứ kia là xiêm y của thiên nữ, làm Miêu Miêu trót cười khẩy. Rõ ràng bộ đồ này còn có một cái tên hay hơn hẳn.

Miêu Miêu nói bộ xiêm y đó được gọi là áo lông chuột lửa. Có điều, Miêu Miêu chỉ nói nhỏ vào tai ông chủ như thế, còn việc rao bán vẫn là của ông ta...

Bộ áo này dù đặt than củi đang cháy đỏ lên cũng sẽ không bắt lửa. Không những thế, nó còn không để lại ngay cả một vết sém.

Người đi đường thấy vậy chắc hẳn sẽ rất kinh ngạc và thấy tò mò. Giờ gọi nó là xiêm y của thiên nữ, nhất định ai cũng tin.

“Triệu Vũ, nhóc biết quần áo thường được làm từ gì không?”

“Chắc là bông hoặc gai? Ta nghe nói đa phần làm từ cỏ cây, hoặc một loại sâu.

“Bộ áo vừa rồi là làm từ đá đấy.

Nét mặt Triệu Vũ biến đổi đến mức tức cười. Nó vụng về há hốc miệng.

“Đá ư? Chính là mấy hòn đá nhỏ này á!? Thứ này dùng làm quần áo được sao!?”

“Đá thì cũng có nhiều hình dạng”

Đá dạng sợi có thể dệt thành vải. Tuy rất quý hiếm, nhưng loại kĩ thuật này đã tồn tại từ thời cổ xưa, gọi là vải chịu lửa. Tên gọi này nghe hơi nhạt nhẽo vô vị, nên Miêu Miêu đã mượn tên gọi mà một đảo quốc phương Đông vẫn thường dùng.

“Bởi vì làm từ đá nên mới không bắt lửa”

Song, những người tận mắt nhìn thấy bộ đồ không cháy kia sẽ nghĩ thế nào? Dù biết trên đời này có thứ gọi là vải chịu lửa, nhưng đối với đa số mọi người, có lẽ đây là lần đầu tiên nhìn thấy. Hơn nữa, thứ này rất quý hiếm, dù hét giá cao một chút thì vẫn sẽ có người hiếu kì muốn mua.

Nhờ vậy, Miêu Miêu có được số quần áo miễn phí này. “Chà, hoá ra là thế. Vậy còn câu chuyện thiếu nữ kia thì sao?”

“Cái đó à..”

Có lẽ câu chuyện ấy có một nửa là thật, một nửa là giả.

Miêu Miêu có chút ấn tượng với hoa văn thêu trên tay áo. Đó chính là chữ viết của dị quốc mà cha nuôi La Môn thường dùng.

Loại văn tự này chỉ cần viết ngoáy một chút là trông rất giống hoa văn hình dây leo uốn lượn.

Cô gái được gọi là thiên nữ chắc hẳn đến từ khu vực đó. Nếu có làn da trắng và mái tóc vàng, không chừng còn lại với huyết thống người phương Bắc.

Ở thôn làng địa phương, do nhiều năm kết hôn cận huyết, trẻ con sinh ra đều có thể chất yếu ớt, vì vậy, họ luôn tìm cách lại với dòng máu bên ngoài. Không biết cô gái kia thật sự bị lạc đường hay là bị bắt cóc. Tóm lại, hẳn có được một cô gái như vậy, dân làng nhất định không muốn thả cô ra.

Cô gái một lòng muốn quay về bên cha mẹ nên đã may bộ áo này. Cô dùng sợi đá quý hiếm làm nguyên liệu, thêu lên văn tự mà dân làng không hiểu giả làm hoa văn, nhờ đó lén lút cầu cứu đồng hương ở bên ngoài.

Trong lúc cử hành hôn lễ, có lẽ cô gái đã mặc một lớp áo lót ẩm bên trong, khoác xiêm y làm từ sợi đá ra ngoài. Ngay cả tóc cũng làm ướt, giấu bên dưới lớp khăn voan đội đầu.

“Biết không? Có cách để châm lửa vào đồ gỗ mà vẫn không cháy đó.

Cách đó là nhúng đồ gỗ vào trong nước. Như thế, trước khi nước hoàn toàn bị lửa hong khô, đồ gỗ sẽ không thể cháy. Chỉ cần có nước, đồ gỗ sẽ được duy trì dưới một mức nhiệt nhất định. Khi ở dưới mức nhiệt này, đồ gỗ sẽ không cháy.

Cô gái mặc áo lót ướt, sau đó khoác một lớp áo sợi đá, cuối cùng mặc thêm một lớp áo ngoài dễ cháy. Thế rồi, chỉ cần cô nhảy xuống hồ nước trước khi bị lửa làm cho bị bỏng là thành công.

Ghi lại cách thức bỏ trốn bằng hoa văn trên áo là để người nhà đọc được sẽ tới cứu cô. Đương nhiên, cách này cũng không

bảo đảm chắc chắn mọi thứ sẽ diễn ra suôn sẻ. Có điều, nghe câu chuyện chủ tiệm kể thì chắc là đã thành công rồi.

Theo một ý nghĩa nào đó, chuyện này khá giống sự kiện xảy ra trong buổi tiệc chiêu đãi sứ thần năm ngoái. “Giỏi thật”

Triệu Vu tiếp tục trầm trồ với vẻ mặt ngơ nghe. “Thế sao bà chị không giải thích chuyện này với ông chủ tiệm?”

“Quan trọng là phải lãng mạn mà.”

Nghe Miêu Miêu bảo không cần thiết phải phá hỏng ảo tưởng của người ta như thế, Triệu Vu cười với biểu cảm chán chường.

Thực ra còn có thể bổ sung thêm một chút, nhưng cô không nói với Triệu Vu. Ngoại trừ hoa văn ở ống tay áo, mặt trong bộ xiêm y cũng có những hoa văn tỉ mỉ.

(Là con gái dị quốc ở phương Tây hoặc phương Bắc à?)

Làm gì có con gái nhà bình thường nào có gan tự thiêu rồi chạy khắp nơi như vậy. Đổi lại là Miêu Miêu thì cô xin kiếu.

Huống hồ lại còn biết đọc biết viết, có kiến thức về sồi đá nữa. Người như vậy sẽ lang thang nơi đất khách quê người sao? Cho dù có là nghệ sĩ giang hồ đi lưu diễn khắp nơi thì cũng không khỏi có quá nhiều sự trùng hợp.

(Không khéo lại là mật thám gì đó chưa biết chừng.)

So với nơi khác, phương Tây thường xảy ra những xung đột nho nhỏ với nước ngoài. Mặc dù cũng có khả năng này, nhưng nếu thật sự là vậy thì mật thám này sơ ý quá.

Miêu Miêu vừa cười mỉa mai tưởng tượng tào lao của mình, vừa lên đường về nhà.

Chương 5

NẾU KHÔNG CÓ BÁNH MÌ

“Ê! Chủ tiệm thuốc! Mau ra đây!”

Một gã đàn ông gầy gò đập cửa căn nhà tồi tàn với vẻ kích động. Miêu Miêu cau có chui ra khỏi nệm, mở ô cửa sổ nhỏ trở ra trên cửa ra vào, thái độ đầy phiền toái.

Ở bên ngoài có một người đàn ông trung niên lồi thối lếch thếch, nhìn dáng vẻ là thấy rõ ràng không xu dính túi. Miêu Miêu quyết định vờ như không trông thấy gì, định đóng sập ô cửa nhỏ.

“Này! Có nghe thấy không hả!?”

(Phiền chết đi được.)

Miêu Miêu chẳng muốn đối đáp với người kia. Tại sao lại tới tiệm thuốc của Miêu Miêu nữa vậy? Kiểu gì cũng là do cha nuôi trước kia thương tình cứu giúp người bừa bãi. Thế nên mới suốt ngày bị quýt tiền.

“Ông cụ mọi khi đâu rồi?”

“Không có nhà. Ra ngoài kiếm tiền rồi”

“Cái gì? Đừng có mà bốc phét!”

Người đàn ông tức giận, đập thình thịch vào cánh cửa rách nát. Miêu Miêu nhìn đáp trả bằng cặp mắt lạnh lùng, còn vô tình tặc lưỡi.

“Người có tiệm thuốc mà không cho được ít thuốc nào sao!?”

“À, đúng, là tiệm thuốc. Đã là cửa tiệm thì phải lấy tiền”

Nếu đối phương chịu trả tiền thì Miêu Miêu không phải không thể xem bệnh giúp. Nhưng người này ngay từ đầu đã chẳng có tí thành ý nào.

“Định đòi tiền người nghèo sao!?”

“Không có tiền thì đừng đến. Chỉ tại tên nào tới đây cũng khôn như người nên ta mới phải ở căn nhà rách nát này đây”

Miêu Miêu cũng đập vào ván cửa để đe dọa đối phương. Triệu Vu nấp phía sau, tay lăm lăm nôi và muôi, chỉ chờ có gì xảy ra là sẽ lập tức khua chiêng gióng trống. Nó xác xược nhưng cũng không ngu. Nếu có chuyện nhốn nháo ầm ĩ xảy ra, người của Lục Thanh quán kiêu gì cũng chạy đến.

“...”

Người đàn ông im bật. Miêu Miêu rất ghét loại người như vậy, coi ơn huệ người khác ban cho là điều dĩ nhiên, rồi cứ thế được voi đòi tiên.

Thấy Miêu Miêu không có ý định nhượng bộ, khuôn mặt bần thiêu của người đàn ông trung niên bắt đầu méo mó. Ông ta bắt lực tựa vào cửa.

“Tiền lúc nào đó tôi sẽ trả, nhất định sẽ trả. Cho nên, làm ơn, xem bệnh giúp... đưa nhỏ nhà tôi...”

Kể cả ông ta có khóc lóc sụt sùi thì Miêu Miêu cũng chẳng thấy đáng thương, nhưng người đàn ông vẫn gục xuống, không động dậy.

(Thế này thì làm sao ra ngoài được.)

“Này, mặt tàn nhang...”

Triệu Vu nhìn sang Miêu Miêu, tay vẫn cầm nổi.

(Tình thế này là sao chứ?)

Miêu Miêu bực bội cầm lấy bút lông ở trên bàn, nhúng đầu bút vào lọ mực. Cô mở ngăn kéo của cái tủ gỗ thô kệch, bên trong xếp ngay ngắn tập giấy và thẻ gỗ. Miêu Miêu lấy một miếng thẻ gỗ, cầm bút lông ngoáy mấy đường.

Sau đó, Miêu Miêu quẳng tấm thẻ gỗ cho người đàn ông.

“Có biết viết tên mình không?”

“... Không biết”

“Biết ngay.”

Nói xong, Miêu Miêu ném cho ông ta một con dao nhỏ.

“Chỉ ngón tay cái thôi cũng được, ấn dấu tay đi”

Người đàn ông nheo mắt nhìn thẻ gỗ, chắc là không hiểu được chữ viết trên đó.

“Trên này viết cái gì vậy?”

“Chứng nhận sẽ trả tiền thuốc.”

Người đàn ông gượng gạo ấn lưỡi dao vào đầu ngón tay cái, dùng máu in dấu tay lên thẻ gỗ.

“Sao mà cứ thấy tàn ác ghê.”

Nghe Triệu Vu lâu bầu phía sau, Miêu Miêu giơ chân đá nó một cái.

“Thế này được chưa?”

Người đàn ông vừa liếm miệng vết thương, vừa đưa thẻ gỗ cho Miêu Miêu.

“Thôi đành.”

Miêu Miêu nở nụ cười ranh mãnh, rồi tháo thanh gổ chặn cửa ra.

Người đàn ông dẫn bọn họ đi vào con hẻm tối gần khu phố hoa. Một người đàn ông gầy gò khảng khiu, quần áo dơ bẩn khác đều nhìn về phía Miêu Miêu. Người đàn ông trung niên thấy vậy bèn tỏ vẻ doạ dẫm với đám người xung quanh.

(Biết thế kéo thêm một người nữa tới.)

Miêu Miêu cảm thấy nếu tùy tiện đi theo người đàn ông kia thì quá sơ suất, nên đã gọi Hữu Khiếu đi cùng. Ông chú này tuy đã qua độ tuổi khoẻ nhất, nhưng không hổ là đầu lĩnh đám nô bộc, vốn quen đối phó với các loại hình bạo lực.

“Sao tự dưng chạy đến cái nơi như thế này làm gì?”

“Phiền toái thật, nhưng không còn cách nào khác.

“... Nói đi nói lại, cô với ông cụ đúng là giống y hệt nhau.”

Hữu Khiếu nói xong, tóm lấy đầu Miêu Miêu, vò tung mái tóc. Miêu Miêu lập tức hất tay ông ta ra.

“Chính là nơi này.”

Người đàn ông đi vào một căn nhà rách nát chỉ treo đúng một tấm màn thay cho cửa. Miêu Miêu vừa bước vào, mùi chua lèm lập tức xộc thẳng vào mũi cô. Ngoài mùi mồ hôi lẫn mùi cáu bẩn, còn có cả mùi rác thải cũ trộn lẫn với mùi ô uế của chất bài tiết.

Có một đứa trẻ trạc tuổi Triệu Vu đang nằm trên một đồng gì đó nhìn không ra được là đồng cỏ bãi thả hay manh chiếu rách. Bên cạnh còn có một đứa nhóc khác có vẻ lớn tuổi hơn. Nó nhìn người đàn ông trung niên với ánh mắt không cảm xúc. Cô bé này ít tuổi hơn Miêu Miêu một chút, nhưng không có chút sức sống tươi trẻ nào mà cái tuổi này nên có.

“Cha.”

Có lẽ vì đã khóc đến cạn khô nước mắt, cô nhìn người đàn ông trung niên với vẻ mặt đờ đẫn.

“Này, làm ơn, hãy xem bệnh giúp đi!”

“...”

Miêu Miêu lặng lẽ liếc nhìn đứa trẻ nằm trên giường bệnh. Tay chân nom nhợt nhạt, cơ thể thì thoảng lại có giật, mùi chất bài tiết bốc lên có lẽ là do không không chế được đại tiểu tiện. Đứa trẻ đầu bù tóc rối, trông bần thủ đến mức không phân biệt được là nam hay nữ.

“Tình trạng này được bao lâu rồi?”

“Từ vài ngày trước đã thế này. Nhưng trước đó cũng đã từng bảo là cảm thấy tay khó chịu.

Đứa lớn tuổi hơn trả lời.

Miêu Miêu lấy khăn bọc tay mình, che chắn miệng, rồi mới tới gần đứa nhỏ.

“Này, làm thế là sao hả!?”

Người đàn ông trung niên nói, giọng bức tức.

“Hả? Máy đứa này bị bệnh còn gì? Nếu lây sang ta thì thành công cốc à? Hay là thôi, khỏi xem bệnh gì nữa?”

Sau khi Miêu Miêu trừng mắt đáp trả, người đàn ông buông cánh tay đang trên đà giơ lên xuống. Cùng lúc người đàn ông hạ tay xuống, Hữu Khiếu ở phía sau cũng khoanh tay trước ngực. Nếu người đàn ông này dám xuống tay, có lẽ Hữu Khiếu sẽ đánh trật cả khớp của ông ta ra mất.

(Đúng là bảo vệ quá mức mà.)

Miêu Miêu chạm vào cánh tay của đứa nhỏ. Tuần hoàn máu quá kém, máu không chảy được tới tận đầu ngón tay, khiến các ngón tay có vài chỗ gần bị hoại tử trông giống như bỏng lạnh. Tuy căn nhà rách nát này quả thực bốn phía đầy khe hở gió lùa, nhưng chẳng lẽ lại có thể lạnh đến mức gây bỏng lạnh ư?

Huống hồ, cơ thể đứa bé này hình như còn bị tê liệt nữa. Đồng tử mở to, thi thoảng lại phát ra những âm thanh quái lạ như đang mê sảng.

“Tình hình còn tệ hơn hồi sáng nữa, làm sao bây giờ, cha ơ? Em ấy sẽ trở nên giống mẹ mất.”

Thấy đứa con sắp bật khóc nức nở, người cha dường như chẳng biết nên làm gì. Ông ta vò đầu bứt tóc và quỳ sụp dưới đất.

“Làm ơn, làm ơn hãy cứu mấy đứa trẻ này. Nếu cái nhà này lại mất thêm một mạng người nữa thì thật khó cho tôi!”

Người đàn ông cùng đứa con quỳ gối, trán cọ xuống nền đất.

(Khó à?)

“Mẹ của bọn trẻ cũng chết như thế này à?”

“Không, với cô ấy, nguyên nhân là sinh non...”

“Sinh non?”

Miêu Miêu nhìn nước bọt sùi ra bên mép đứa nhỏ. Quanh miệng nó dính thứ gì đó nhầy nhầy.

“Mấy người cho đứa bé ăn gì rồi?”

“Một ít cháo...”

Nghe thế, Miêu Miêu nhìn vào bếp lò cái bần. Trong cái nồi đất bầm đầy bồ hóng vẫn còn một ít cháo đặc quánh như hồ dán. Khó mà tìm ra được hạt gạo nào, chỉ thấy lổn nhổn đủ thứ hỗn tạp linh tinh.

“Này, các người bỏ những gì vào đây?”

Ngoài gạo ra cũng thấy những thứ hình như là khoai hay củ dại. Ngoài ra có vẻ cũng lẫn một chút loại ngũ cốc khác.

Cô con gái lớn lão đảo bước ra khỏi nhà, sau đó cầm một nắm củ dại trở về. Loại củ này không có độc tính, nhưng cũng không có dinh dưỡng, chỉ là thứ lên bụng cho đỡ đói mỗi khi mất mùa đói kém mà thôi.

“Không phải thứ này.”

Khi Miêu Miêu hỏi ngoài những cái đó ra còn bỏ thêm thứ gì khác vào, cô bé lặng lẽ nhìn tránh đi.

“Hết rồi à?”

Miêu Miêu tiếp tục gặng hỏi. Dường như đã bỏ cuộc, cô bé mở tủ bát, lục lọi trong góc tủ một hồi.

Thứ mà cô bé lấy ra là bánh nướng. Cả thảy chỉ có mấy miếng, được cẩn thận bọc trong gói vải. Tuy không cầu kì như điểm tâm mà phi tần trong hậu cung ban cho, nhưng thứ này vẫn toả ra mùi hương thoang thoảng ngọt ngào. Nó hơi bị ẩm có lẽ là vì được người ta ăn dè sẻn từng chút một.

“Cái gì thế này...?”

Người cha tròn mắt, dường như là lần đầu tiên nhìn thấy thứ này.

“Đây là người ta cho. Nói là để dành ăn dần lúc không có gì ăn. Con đưa mẹ xem thì mẹ bảo đừng nói với cha”

Có lẽ cảm thấy bị đả kích khi người nhà có chuyện giấu giếm mình, gương mặt người đàn ông cứng đờ ra.

“Tại sao phải giấu!? Cha là trụ cột cái nhà này mà!” Trước mặt người cha ngạo mạn, đứa con gái chẳng hề có sức sống kia bỗng như có lửa cháy trong ánh mắt.

“Bởi vì cha chẳng chịu làm việc, chỉ suốt ngày bài bạc. Bắt tội con phải ra đường ăn xin, rồi rốt cuộc cũng để cha nướng hết vào chiếu bạc!”

Đứa con gái tung đòn quyết định. Nhìn cách gã trung niên gục đầu ủ rũ một cách rõ ràng kia, gã đúng là một kẻ chẳng ra gì. Cứ tưởng là người cha yêu thương con nhỏ thế nào, hoá ra chỉ lo sợ giảm bớt thu nhập. “Cô cũng cho em ăn cái này à?”

Nghe Miêu Miêu hỏi, cô bé gật đầu. Miêu Miêu lấy ngón tay bốc một miếng nhỏ điểm tâm, khịt mũi ngửi thử, sau đó liếm chỗ bột dính trên ngón tay mình.

“... Cô bảo là được cho nhỉ?”

Miêu Miêu nheo mắt. Vị ngọt cho Miêu Miêu biết món này có dùng đường. Bổ thí cho ăn xin một món ăn có đường, quả là hào phóng.

“Ai đưa cho? Lúc nào?”

“Không biết, là em gái được cho. Con bé không biết nói. Khi đó mẹ chưa mất, có lẽ chừng một tháng trước. Một món bánh nướng có đường, đối với dân nghèo mà nói là thứ quá đổi xa xỉ. Có được thứ như vậy, chắc hẳn sẽ tranh thủ ăn hết sạch, nhân lúc còn chưa bị ai cướp mất.

“Có biết liệu còn ai khác cũng được nhận thứ này không?”

Cô bé lắc đầu đáp lại câu hỏi ấy.

“Thế thì, một tháng trước có người nào mắc bệnh với triệu chứng giống hệt đứa nhỏ này không?”

“Cái này thì có”

Cô bé nói rằng đó là một ông lão sống ở phía sau. Thấy Hữu Khiếu nhanh nhẹn chuẩn bị di chuyển, Miêu Miêu quay về phía

đứa nhỏ. Cô gỡ khăn bao tay và che miệng của mình ra, bọc đứa nhỏ lại.

“Này, cô nương định làm gì!?”

“Đưa nó về. Ở chỗ hôi thối này, dù là bệnh chữa được thì cũng không thể khỏi. Còn nữa, vứt gói bánh nướng kia đi”

Quan trọng hơn cả, ở lại đây thì đến một bữa cơm ra hồn cũng không có mà ăn. Huống hồ, Miêu Miêu còn bận tâm tới một chuyện.

“Để tôi giúp cho.”

“Làm phiền.”

Miêu Miêu giao đứa nhỏ cho Hữu Khiếu, rồi rời khỏi căn nhà rách nát.

“Ông cụ nhà bên, ngón tay thối rửa đến mức rụng cả ra.”

Hữu Khiếu nói trong lúc công đứa nhỏ trên lưng. Hữu Khiếu thấy ông lão nhà bên ăn xin ven đường, bèn tiến tới bắt chuyện. Ban đầu ông lão còn giả ngơ làm như không biết gì, nhưng chỉ cần cho vài xu tiền là ngay lập tức mở miệng.

“Nghe nói người cho bánh là một phụ nữ, không thấy rõ diện mạo.

“Hừm...”

Chuyện này rõ ràng có mùi mờ ám.

Sau khi đưa Miêu Miêu về nhà, Hữu Khiếu vội vàng quay về Lục Thanh quán, chắc sắp có việc phải làm. Miêu Miêu vốn định trả tiền công, nhưng ông ta không chịu nhận, còn nói “tôi đây quen chăm trẻ con rồi”. Từ xưa đến giờ vẫn vậy.

Miêu Miêu đưa đứa nhỏ nhếch nhác bẩn thỉu vào trong căn nhà tồi tàn của mình. Triệu Vu đang trông nhà, thấy vậy liền

bước tới, bịt mũi bằng động tác khoa trương. “Gì đây? Bẩn quá đi mất.

“Ngại bẩn thì đi đun nước giùm. Với cả, đây, cầm cái này đi xin lão bà bà ít gạo trắng.”

Sau khi Miêu Miêu đưa tiền cho Triệu Vu, thằng nhóc lập tức đi về phía Lục Thanh quán. Hễ nghĩ đến chuyện được ăn gạo trắng, hành động của nó trở nên vô cùng thành thật.

Sở dĩ bệnh tình đứa nhỏ chuyển biến xấu, có lẽ là do ăn phải món bánh nướng kia. Chị gái đứa nhỏ không ăn mà để dành cho em gái, còn người mẹ chắc là do đang mang thai, không kìm được cơn thèm nên mới ăn phải.

Miêu Miêu nhìn lên giá. Bán thuốc ở phố hoa đương nhiên phải chuẩn bị sẵn đủ các loại thuốc phá thai. Trong đó, có nhiều loại thuốc mà chỉ cần tính sai phân lượng thành phần là sẽ có thể dẫn tới mất mạng.

Trong số đó có một loại gây ra triệu chứng giống đứa nhỏ này. Đó là độc tố chứa trong một loại lúa mì thô, một lượng nhỏ cũng đủ gây ra triệu chứng trúng độc, khiến máu không lưu thông được đến tay chân, nếu không chữa trị sớm thì sẽ hoại tử. Có khi còn khiến cơ thể tê liệt, xuất hiện ảo giác.

Phương pháp chữa trị rất đơn giản. Không tiếp tục nạp loại độc tố này vào người, sau đó vận động cơ thể ở mức thích hợp. Chỉ là, trong trường hợp đứa nhỏ này, nếu tiếp tục ở lại căn nhà kia không khéo sẽ cứ thế suy nhược mà chết. Bởi vậy, Miêu Miêu mới đưa đứa bé về cùng.

(Có cần thiết phải làm đến mức này không nhỉ?)

Cô không nghĩ người đàn ông trung niên kia sẽ chịu nghiêm túc làm việc kiếm tiền trả nợ. Cho dù có làm chắc cũng chỉ là ép đứa con gái lớn đi ăn xin cho mình mà thôi.

Miêu Miêu thầm nghĩ rằng thế là lại mua dây buộc mình, trong lúc đó bắt đầu đi thu gom khăn sạch.

Mấy ngày sau, người tới căn nhà tồi tàn của Miêu Miêu không phải gã trung niên mà là cô con gái. Cô gái thâm tím khắp người, nghĩ thế nào cũng thấy nhất định không phải do trượt ngã.

Về phần đứa em gái, cô bé đã hồi phục đến mức có thể loạng choạng đi lại được. Vốn dĩ, so với trúng độc, suy dinh dưỡng mới là vấn đề nghiêm trọng hơn. Đầu ngón tay hình như vẫn còn tê liệt, nhưng sớm muộn cũng sẽ hết thôi. Hôm qua, cuối cùng cô bé cũng có thể đi tắm, Miêu Miêu thấy nhẹ cả lòng.

Lúc này, Triệu Vu mang dáng dấp của một ông anh, dắt cô bé ra ngoài đi dạo.

“Mang tiền đến à?”

Miêu Miêu lạnh nhạt nhìn cô gái lấm lem bẩn thỉu.

“Em gái tôi đâu?”

“Kia kia.”

Bên ngoài ô cửa sổ đơn sơ, Triệu Vũ đang dắt tay bé gái tập tễnh bước. Miêu Miêu giúp cô bé gội đầu, chải tóc rồi buộc lên, giờ trông cũng ra dáng một cô gái.

Cô chị thấy vậy định đuổi theo, nhưng bị Miêu Miêu chộp tay giữ lại.

“Tiền đâu?”

“Tiền...”

Có mới là lạ. Thấy người cha chẳng buồn đến, Miêu Miêu cũng đoán được rồi. Chính vì thế, cô mới ép ông ta làm khế ước này.

Miêu Miêu cầm thẻ gỗ trong tay, lắc lắc trước mặt cô chị.

“Không có tiền cũng được, tôi bán đĩa nhỏ kia là xong.”

Miêu Miêu giơ ngón cái chỉ về phía bé gái đang bước đi loạng choạng.

“Bây giờ huấn luyện vẫn còn kịp.”

“...”

Cô chị im lặng trong giây lát. Sau đó, cô chậm rãi nhìn thẳng vào mắt Miêu Miêu.

(Ô?)

Miêu Miêu đã chắc mẫm cô chị sẽ khóc lóc cầu xin, thế nhưng, trong ánh mắt ảm đạm như sắp chết tâm kia lại nhen nhóm một ngọn lửa u tối.

“... Bán tôi sẽ được giá hơn đĩa em gái bị câm này.

Cô chị vỗ đánh bốp lên bộ ngực mông dính. Một bộ ngực lép hơn cả Miêu Miêu vốn đã gầy gò.

Miêu Miêu nheo mắt.

“Muốn đem mình ra thay thế sao? Có biết điều này mang ý nghĩa gì không vậy?”

Miêu Miêu tựa người vào vách tường, đưa mũi chân lên gãi gãi bắp chân.

“Tôi biết! Nhưng nếu tiếp tục thế này, tôi sẽ vĩnh viễn là một kẻ ăn mày, sớm muộn cũng bị bức ép làm gái đứng đường! Ngày ngày đều phải chịu đói, số tiền ít ỏi kiếm được rồi cũng lại bị cha cướp sạch thôi!”

Cô chị phẫn uất giậm chân, nói rằng nếu đã vậy chẳng thà làm kĩ nữ từ đầu.

So với cuộc sống đen tối dưới đáy xã hội, kĩ nữ ở Lục Thanh quán có đời sống khá hơn. Thậm chí còn có những cô gái hiểu lầm, tự đến gõ cửa Lục Thanh quán.

Biết rằng Miêu Miêu có quan hệ với Lục Thanh quán, cô chị dường như muốn nhờ Miêu Miêu nói tốt giúp mình. Xem ra ngay từ đầu, cô đã có tính toán ấy.

Miêu Miêu quan sát cô gái như đang định giá, sau đó thở dài một tiếng.

“Cô nghĩ mình có giá trị đó hay sao? Nhìn cái bộ dạng này xem, con gái nhà quê còn có giá hơn cô đây”

“Em gái tôi khác gì đâu! Thậm chí con bé còn bị cầm nữa!”

“Phải, nhưng em gái cô còn nhỏ. Bây giờ bắt đầu dạy dỗ thì sẽ học rất nhanh. Huống hồ, cũng chẳng thiếu khách làng chơi thích kiểu con gái trầm lặng ít nói”

Miêu Miêu nói những lời ác nghiệt như một kẻ xấu xa. Thế nhưng, cô gái vẫn tiếp tục nhìn thẳng vào Miêu Miêu. Đôi mắt không hề lảng tránh, ánh sáng trong đó càng lúc càng mạnh mẽ hơn.

“Cho dù là vậy, tôi nhất định vẫn phải thoát ra. Cứ thế này thì tôi sẽ chấm dứt cuộc đời trong bùn lầy mất. Tôi tuyệt đối không muốn vậy!”

Miêu Miêu vừa nghe vừa dùng ngón út ngoáy tai.

Đây chỉ là một trong những câu chuyện xuất hiện khắp mọi nơi. Những con người giãy giụa sinh tồn trong bùn lầy, càng giãy giụa lại càng chìm sâu. Tuy vậy, so ra thì vẫn tốt hơn không làm gì cả, buông bỏ chính mình, hoặc khờ dại mơ mộng một ngày sẽ có người đến cứu. Miêu Miêu thích những người vùng vẫy tìm cách tự cứu mình hơn.

Dẫu vậy, Miêu Miêu không có lí do gì để giúp, đồng thời, cũng không có lí do gì để ngăn cản.

“Lão bà bà ở kĩ viện kia là thần giữ của đệ nhất kinh thành. Nếu thấy cô không đáng tiền, bà ấy chắc chắn sẽ không mua, cho dù có để cô vào mắt thì cũng chỉ mua với giá cực kì rẻ mạt.

Cô chị vẫn nhìn Miêu Miêu chằm chằm.

“Vác cái thân xác kia đến đó thì cô sẽ bị gổ cổ lại để không thể trốn đi. Nếu dám trốn, cứ chuẩn bị tâm lí đánh đổi một, hai cái xương sườn.

“Cỡ đó... so với việc bị cha bỏ tay thì chẳng là gì cả! Tôi đã phát ngấy cuộc sống chui nhủi như một con chuột cống rồi!”

“Thế em gái cô tính sao?”

“Khi biết tôi có thể kiếm tiền, họ sẽ chiếu cố cả em gái tôi nữa, đúng không!? Tôi sẽ ra sức làm việc cho đến khi đạt được điều đó!”

Ở chốn lầu xanh chỉ coi trọng thực lực. Miễn là kiếm ra tiền, tú bà quả thực sẽ chấp nhận chăm sóc hai chị em bọn họ.

“... Không dùng được thì bên nào cũng là chuột cống cả thôi”

Vẫn giữ nguyên bộ mặt cáu kỉnh, Miêu Miêu đi đến trước rương đựng quần áo. Cô lục lợi bên trong, lấy bừa ra một bộ. Là bộ y phục mà cửa hàng quần áo cũ hôm trước đã cho. Miêu Miêu ném bộ y phục hơi điệu đà ấy cho cô gái nhỏ lấm lem bẩn thỉu.

“Ra giếng mà lấy nước. Dù lạnh cũng phải gội cả đầu. Người ngợm đầy chấy rận thế kia, đảm bảo lão tú bà sẽ cầm chổi đuổi đánh ngay từ cửa trước.

Cô chị nắm chặt bộ y phục, dứt khoát đi về phía giếng nước.

Chuyện sau này cô gái đó sẽ ra sao không còn liên quan đến Miêu Miêu nữa. Đây là con đường mà cô ấy tự lựa chọn và tiến

bước. Nếu hối hận thì cứ chìm sâu dưới đáy bùn suốt kiếp đi.

Chương 6

CUỐN SÁCH CUỐI CÙNG

Con trai Cao Thuận là Mã Thiểm mang mấy cuốn sách tranh tới gõ cửa tiệm thuốc. Miêu Miêu lấy cái đệm ngồi dẹp lép ra, châm trà mời chàng thanh niên vẫn mang vẻ mặt cau có giống mọi lần.

“Nhâm Thị đại nhân rất bận”

Có lẽ hẳn muốn nói, tóm lại là người kia không rảnh để tới đây.

Mã Thiểm vẫn dùng tên của hoạn quan Nhâm Thị, một phần bởi đây chính là ý nghĩa của tên giả, nhưng trên hết là do không thể nói tên thật thành lời. Một cái tên tôn quý như vậy không thể tùy tiện nói ra trước mặt hạng thứ dân nơi phố phường thô tục.

Thấy có khách khác không phải vị mỹ nam tử cùng người tùy tùng thường ghé tới, các kĩ nữ Lục Thanh quán đều sáng bừng hai mắt. Đặc biệt là lão tú bà, tuy ra vẻ không thèm để ý nhưng kiểu gì cũng đang gảy bàn tính xoành xoạch trong đầu.

Khác với những khi Nhâm Thị tới, cửa tiệm thuốc vẫn rộng mở, có thể thấy rõ tình hình bên trong. Đó là sự ý tứ theo cách

của Mã Thiểm, chứng minh rằng bất kể trong tình huống ra sao thì cả hai cũng không có mối quan hệ bất thường nào hết.

“Đây là thứ mà người đã nói.

Mã Thiểm lấy ra những cuốn sách dày cộp từ trong bọc vải. Trong đó xuất hiện một cuốn sách tranh vô cùng quen mắt. Giữa hàng loạt các cuốn sách tranh chứa nội dung về chim, cá, côn trùng, và thực vật, Miêu Miêu chọn lấy cuốn nói về côn trùng.

Về cơ bản, Miêu Miêu chỉ có hứng thú với những thứ có thể chế thành dược liệu. Miêu Miêu đã đọc ngẫu nhiên cuốn sách tranh thực vật, nhưng cuốn về côn trùng thì chỉ lật lật xem qua.

(Có không nhỉ?)

Tả Thiện đã nhắc tới nghiên cứu về châu chấu. Đúng ra phải có. Thế nhưng, Miêu Miêu chẳng tìm ra. Xem đi xem lại mấy lần vẫn không thấy. Cuối cùng, đến cả Mã Thiểm cũng bắt đầu sột soạt lật sách xem cùng.

“... Không có sao?”

“Không có”

“Lần trước người nói là có mà?”

Giờ còn nói thế làm gì nữa, không có chính là không có. Chuyện này nghĩa là sao? Chẳng lẽ Miêu Miêu bị Tả Thiện lừa? Không, làm thế không có lợi gì cho hắn.

“Thế này có phải là ai đấy đã cầm đi trong lúc sổ sách này được cất giữ không?”

Mà như thế thì sẽ thành nghi ngờ quan võ giữ trách nhiệm thu hồi.

“Ai lại có hứng thú với mấy thứ này chứ?”

“Người thích thì sẽ thích thôi”

Thế nhưng, đúng là khó mà có khả năng này. Nếu đã cố tình muốn trộm đồ ngay tại đó, chắc chắn có những thứ rõ ràng là đáng giá hơn.

Miêu Miêu đang âm ừ rên rỉ, bỗng để ý thấy có bóng người lại gần tiệm thuốc. Chủ nhân của những bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển như cánh liễu trong gió, lại sở hữu cơ thể đầy đặn mỡ miều, hoá ra là tiểu thư Bạch Linh.

(...)

Mặt Miêu Miêu méo xệch. Cô thấy bóng dáng lão tú bà chẳng có vẻ gì là muốn ngăn cản ở phía sau Bạch Linh. Xem ra bà ta đã định giá xong Mã Thiểm.

Tiểu thư Bạch Linh là một kĩ nữ vô cùng phóng khoáng. Tuy là kĩ nữ lớn tuổi nhất Lục Thanh quán, nhưng sắc đẹp vẫn chẳng hề có dấu hiệu tàn phai. Đến nay vẫn thừa sức làm vô số quan viên sĩ tử mê đắm. Quan võ Lí Bạch, còn gọi là chó ngốc, chính là ví dụ điển hình. Về tài nhảy múa, nàng được tôn vinh là vũ công đệ nhất kinh thành. Nàng cũng là một tử tử tốt bụng, luôn dịu dàng với các kĩ nữ và a hoàn trẻ tuổi. Chỉ tiếc là...

Người như vậy cũng chẳng tránh được khuyết điểm.

Bạch Linh lẳng lặng xuất hiện ngay sau lưng Mã Thiểm, sau đó lướt nhẹ những đầu ngón tay ngọc ngà xinh đẹp được chăm sóc cẩn thận trên má Mã Thiểm.

“12”

Mã Thiểm giật nảy, đang ngồi mà vẫn nhảy dựng lên. Miêu Miêu có lẽ không rành lắm, nhưng hẳn thực sự vừa mới trở tài ngồi yên bật nhảy.

“Tiểu thư”

“A, xin lỗi, ta thấy trên vai áo có dính chút bụi ấy mà. Nói dối, chắc chắn là nói dối. Dính bụi thì sờ lên má làm gì?”

Những động tác uốn éo, từng chuyển động toát lên mị lực của nữ nhi. Ánh mắt lúng liếng đong đầy ý cười, nhưng Miêu Miêu lại thấy giống ánh mắt của dã thú ăn thịt.

Suốt mấy ngày nay, tiểu thư chỉ già trà, tóm lại là không có khách. Không phải vì ế ẩm, mà bởi vì thân là danh sĩ, ngày nào cũng tiếp khách thì chẳng ra thể thống gì.

Tóm lại, phải nói thế nào đây nhỉ? Nàng kĩ nữ này dường như đang bắt măn. Ý là đang rất có nhu cầu. “N-Này, làm cái gì...!?”

“Ôi chao, vẫn chưa hết. Kìa, ngài hãy ngồi yên như thế, để ta giúp ngài.

Mã Thiểm thoái lui trong tiệm thuốc chật hẹp, còn Bạch Linh thì sản tới.

Để đồ đạc của mình không bị xô đổ, Miêu Miêu nhanh tay cất cối và chày giã thuốc lên giá trước khi Mã Thiểm đến gần. Cô đặt chén trà và bánh lên khay rồi bưng trên tay.

(Lần đầu sẽ được phục vụ đặc biệt.)

Sắc mặt Mã Thiểm không phân rõ là đỏ hay xanh. Miêu Miêu xỏ giày, ăn chỗ bánh mình đang giữ, thầm nghĩ lúc này Lí Bạch mà tới chắc sẽ rất hay họ. Trà bánh hôm nay chất lượng thấp hơn một bậc so với mấy món mời Nhâm Thị, chuẩn tác phong của lão tú bà. Dù vậy, đó vẫn là món điểm tâm thượng hạng, loại bánh rán thoang thoảng mùi tôm ấy rất hợp khẩu vị của Miêu Miêu.

(Kiểu kia là trai tân rồi.)

Miêu Miêu đã vu vơ phỏng đoán, nhưng giờ thì chắc như đinh đóng cột. Vừa thầm nghĩ “ra là thế, cô vừa dựa vào tường,

nhón thêm một miếng bánh, nhấp thêm một ngụm trà.

Đám a hoàn nhìn theo với vẻ thèm thuồng ngưỡng mộ, nhưng Miêu Miêu không thể cho bọn họ ăn ngay trước mặt lão tú bà. Bất đắc dĩ, cô quyết định không nhón thêm cái nữa mà để dành.

“Thôi! Ta về đây! Đồ cần đưa đã đưa đủ rồi nhé!”

Mã Thiểm kéo theo cái thắt lưng sắp tuột, lao ra khỏi tiệm thuốc. Miêu Miêu không biết có nên nhắc nhở hần rằng quần trong bị lộ rồi hay không.

“Ôi trời”

Bạch Linh tiếc nuối ngồi thụp xuống.

“Hiếm lắm mới kiếm được trai tân, mà để chạy mất rồi.”

Quả nhiên là trai tân. Nếu không vì tật xấu này thì Bạch Linh thực sự là một tử tử tốt. Có cảm giác tình trạng mỗi năm càng ngày càng thêm trầm trọng.

“Rõ ràng chỉ cần nếm qua một lần sẽ biết thế nào là cực lạc, vậy mà...”

Lão tú bà cũng cay cú nói.

(Là địa ngục thì có?)

Miêu Miêu thầm nghĩ rằng thế này thì phải nhờ Lí Bạch mau chóng tiết kiệm đủ tiền mà chuộc thân cho Bạch Linh thôi. Trước khi Triệu Vu trưởng thành và bị xoir tái...

Tả Thiện đang quét dọn trước cửa.

Những người chưa đủ bản lĩnh để làm nô bộc, đều sẽ được giao cho những công việc tương tự như đám a hoàn. Đây là cách làm việc của đầu lĩnh đám nô bộc mang tên Hữu Khiếu. Hải lòng với mấy việc tạp vụ kiểu này có nghĩa không hữu ích trong vai

trò nô bộc, sớm muộn cũng bị đuổi đi. Còn những kẻ bức xúc với cách đối đãi này, cố gắng học hỏi những công việc khác, sẽ được nâng đỡ, trọng dụng dằng hoàng.

Trông dáng vẻ vừa quét rác vừa ngâm nga hát của Tả Thiện, nhìn thế nào cũng thấy là loại người sẽ bị đuổi.

“Ê.”

“Ừ?”

Tả Thiện đã thay bộ đồ bẩn thỉu, cạo râu, trông trẻ hơn vài phần.

“Sách được đưa đến rồi”

Nói đoạn, Miêu Miêu đem sổ sách mà Mã Thiểm vừa mang đến cho gã xem. Cô thả bịch tay nải đựng sách xuống.

“Không giống như những gì ông nói”

Gộp cả phần Tả Thiện đang giữ thì có tổng cộng mười bốn cuốn sách, nhưng không có cuốn nào viết về châu châu cả. Khi còn ở trong phòng nghiên cứu kia, Miêu Miêu quả thực cũng thấy có đích xác mười bốn cuốn sách tranh, nghĩa là về số lượng thì không thể nào sai.

“Không, không thể có chuyện như vậy.

Tả Thiện vạch tay nải, kiểm tra bên trong. Gã nheo mắt nhìn đăm đăm một lúc, rồi bỗng “ồ” một tiếng, sắc mặt sa sầm.

“Này, đây vẫn chưa phải toàn bộ”

“Đây là toàn bộ sách trong căn phòng đó rồi.

Không đời nào có chuyện Miêu Miêu cũng đếm nhầm được.

“Không đúng, cuốn sách này...”

Tả Thiện cầm lên cuốn sách viết về côn trùng. Tuyển tập tranh minh họa côn trùng có hai cuốn, nhưng không cuốn nào

có nội dung ghi chép về châu châu. Trên bìa đánh số “một” và “hai”.

“Sách tranh về côn trùng rõ ràng có ba tập.”

“... Gì chứ?”

Điều này chứng tỏ ngay từ đầu, cuốn sách đã không có trong căn phòng ấy. Ít nhất là tại thời điểm Miêu Miêu đến đây, nó đã bị ai khác mang đi.

“Trời ơi, ai hả? Kẻ nào mà lại mang thứ đó đi?”

“Ông chứ ai?”

“Không, không phải ý đấy. Hồi lão tiên sinh còn ở đó, chắc hẳn có nó mà.

Nói tới lão tiên sinh chắc là chỉ viên thái y bị trục xuất khỏi hậu cung. Nghe nói vị này từng tiến hành nghiên cứu thuốc trường sinh bất lão.

“Liệu có phải là bỏ vào trong quan tài của lão tiên sinh không nhỉ...”

“Mắc gì phải làm vậy?”

“Quê tôi có tập tục như vậy”

Thôi đi, Miêu Miêu chẳng hề hứng thú với chuyện quê hương của Tả Thiện. Vậy nhưng, cô lại quan tâm đến lão tiên sinh trong lời kể của ông ta.

“Tiện nhắc chuyện này, lão tiên sinh đó đã chết như thế nào vậy?”

Có lẽ là chết già. Nếu người đó còn sống thì cũng tầm tuổi cha Miêu Miêu, chết già cũng không lạ. Nếu từng du học phương Tây, có khi còn quen biết nhau chưa biết chừng.

“Cái đó hả, nghe bảo là do thí nghiệm thất bại”

“Thất bại?”

“Làm thuốc bắt tử thì đương nhiên cần làm thí nghiệm, đúng không?”

(Như thế thì...)

Có một chuyện vẫn luôn khiến Miêu Miêu cảm thấy khó hiểu. Là về phương thuốc hồi sinh mà bọn trẻ con, trong đó có Triệu Vu, đã uống.

Tuy để lại di chứng tê liệt trên người Triệu Vũ, nhưng loại thuốc khiến người ta chết đi sống lại vốn không dễ gì hoàn thành suôn sẻ. Miêu Miêu cho rằng chỉ có thể thử đi thử lại rất nhiều lần để làm tăng xác suất thành công.

Vậy thì, họ dùng cái gì để thử nghiệm? Họ đã dùng chuột. Nhưng để biết kết quả chính xác hơn, hẳn là không thể không thử nghiệm trên người.

“Này, làm sao thế”

Khuôn mặt Tả Thiện cứng lại. Miêu Miêu tự hỏi do đâu mà có thái độ ấy, rồi ngay lập tức hiểu ra. Khoé miệng Miêu Miêu đã cong vẹo đến mức bất bình thường. Cô đang cười nham hiểm.

“Này, thi thể ông ấy được xử lý ở đâu?”

“Làm sao tôi biết được. Những việc như thế đa phần đều do người đó thực hiện.

“Người đó là ai?”

Tả Thiện gãi đầu sồn sột.

“Nói là Thuý Linh cô nương thì cô có biết không? Cô ấy từng là trợ thủ phụ giúp lão tiên sinh. Cái người mặt mày vô cảm... Người ta đồn cô ấy là... ừm, tí tí cùng cha khác mẹ, của tiểu thư.

“!?”

Miêu Miêu không kịp nghĩ ngợi gì, đánh một phát rõ mạnh vào lưng Tả Thiện. Tại sao cô lại không nhận ra cơ chứ? Người sống sót của Tử tộc, cháu gái Tiên đế cũng là tử tử cùng cha khác mẹ của Tử Thuý.

“Ui da! Làm gì vậy!”

“Biết rồi, đừng có chảnh mắng quét dọn đấy.” Miêu Miêu bọc lại sách trong bao vải, nhanh chóng quay về tiệm thuốc để chuẩn bị viết thư.

Miêu Miêu nhờ nô bộc đem phong thư mình đã viết đi gửi ngay lập tức. Muốn gửi thư trực tiếp cho Nhâm Thị sẽ phải qua rất nhiều bước, nên thông thường, Miêu Miêu gửi cho Cao Thuận hoặc Mã Thiểm. Tuy nhiên, Mã Thiểm nhiều khi hơi ngây ngô, nên đa số thư đều gửi cho Cao Thuận.

Nhanh làm sao, sáng hôm sau, thư hồi âm đã tới. Sau đó là xe ngựa tới đón Miêu Miêu. Điểm đến là nơi Thuý Linh đang ở. Nghe nói, hiện giờ cô ta đang ở bên A Đa, người từng là một trong tứ phu nhân.

Miêu Miêu giao toàn bộ sổ sách tranh cho người tùy tùng vừa tới, sau đó đóng cửa tiệm thuốc. “Thích thế.... Được đi chơi à?”

Triệu Vu hào hứng kéo tay áo Miêu Miêu. Miêu Miêu cau có.

“Dẫn ta theo với.”

“Không được”

Chỗ A Đa không chỉ có Thuý Linh mà còn có cả đám trẻ Tử tộc. Mất công tách ra nuôi riêng thế này rồi, giờ dẫn thẳng nhóc theo thì thành công cốc.

“Sao lại thế? Đồ hẹp hòi!”

“Tôi đi vì có công chuyện. Nhóc lo quét tước trước cửa tiệm đi.

Miêu Miêu vỗ nhẹ lên đầu Triệu Vu, sau đó kéo thẳng nhóc ra giao cho Hữu Khiếu đang đứng gần đó. Hữu Khiếu thích trẻ con, công kênh Triệu Vu trên vai rồi cứ thế rời đi. Gần đây có cả bé gái nhà nghèo nọ.

Có vẻ như chị gái cô bé đang trong thời gian thử việc với thân phận a hoàn. Lão tú bà nói rằng cô ta mà học việc chậm là sẽ bị đuổi đi ngay. Người cha từng vài lần mò tới, đòi đưa con gái về, nhưng lần nào cũng bị nô bộc xua đuổi. Ông ta cũng đến chỗ Miêu Miêu làm phiền, nhưng chính con gái ông ta nói muốn làm kĩ nữ. Miêu Miêu không đứng ra làm trung gian, nên chuyện này chẳng liên quan gì tới cô. Huống hồ cô còn chưa được nhận tiền thuốc.

(Mau trả tiền giùm đi.)

Vì đã thoả thuận sau khi cô chị xuất đạo vào nghề sẽ trả tiền, Miêu Miêu hi vọng lúc đó cô ta sẽ xông xênh một chút.

Sau đó, Miêu Miêu nhìn Triệu Vũ đang được công kênh trên vai Hữu Khiếu.

(Không biết phải làm gì với đứa kia đây?)

Nếu Triệu Vu không bị tê liệt nửa người, đào tạo để lớn lên làm nô bộc cũng không phải ý tồi. Nhưng để làm bảo vệ cho chốn lầu xanh thì cần phải có chút bản lĩnh.

(Hay là cho bán thuốc?)

Vậy nhưng, ở thời điểm này, Triệu Vu chẳng bộc lộ chút hứng thú nào với việc bán thuốc. Hỏi Miêu Miêu bằng tuổi nó, cô đã thuộc nằm lòng hàng trăm cách thức điều chế dược liệu khác nhau.

(Rõ ràng là thú vị thế cơ mà...)

Miêu Miêu mang vẻ mặt có chút hậm hực, leo lên xe ngựa.

Dinh thự của A Đa cũng là li cung của Hoàng đế nên khá tráng lệ, nguy nga. Có lẽ cũng vì vậy mà Miêu Miêu chưa kịp xuống xe ngựa đã bị người ta ép thay y phục. A Đa chắc chắn không để ý những chuyện này, nhưng đó hẳn cũng coi như phép lịch sự.

Miêu Miêu xách vạt váy dài, bước đi sao cho không làm dơ y phục. Cô chui qua cổng cung bề thế, bước trên khoảnh sân rải sỏi. Khoảnh sân với những mòm đá trang trí, cùng sỏi và rêu như vẽ nên một bức họa, mang vẻ đẹp điểm lệ khiến ta cảm nhận được niềm hân hoan của người thợ làm vườn.

Đi bộ một đoạn là tới một khu nhà. Ở đó ngoài gia chủ là A Đa còn có một người khác. Cả hai đều bận y phục của nam nhi.

“Hoan nghênh.

Ngữ khí quý phái của A Đa không hề thay đổi, thậm chí còn nhiều năng lượng hơn xưa. Có lẽ cả lối ăn vận và đời sống hiện tại đều thích hợp với nàng.

Người còn lại là Thuý Linh. Thuý Linh cũng mặc y phục dành cho nam giới, không biết là học theo A Đa hay có lí do nào khác. Khuôn mặt vẫn không cảm xúc như cũ. Cô ta đứng sau lưng A Đa, cách người kia chừng một bước chân.

“Mào đầu dài dòng hẳn là thứ không cần thiết. Tuy có mặt ta, nhưng các người không cần để ý, cứ nói chuyện đi.”

A Đa cất lời, rồi nhàn nhã ngồi xuống trường kỉ. Nàng đưa tay ra hiệu cho hai người còn lại ngồi xuống. Miêu Miêu ở vị thế

khách bèn ngồi xuống trước, sau đó mới tới Thuý Linh ngồi xuống sau cùng.

(Dù có được bảo là không cần để ý đi chẳng nữa...)

Ở trong tình huống này, để ý là bình thường mà. Miêu Miêu đặt lên bàn tuyển tập tranh minh hoạ mà tùy tùng mang tới, trong lòng vẫn cảm thấy thật khó mở lời.

Trước mắt, nếu đây là chuyện để lộ ra ngoài sẽ gây rắc rối, phía Nhâm Thị chắc chắn đã cân nhắc kĩ lưỡng hơn rồi. Miêu Miêu chỉ còn cách cứ thế đi thẳng vào vấn đề thôi.

“Không biết cô nương đã từng nhìn thấy những cuốn sách này chưa?”

“Chúng là thứ sư phụ tôi đã từng dùng”

Có lẽ là vì đang ở trước mặt A Đa nên cách nói năng của Thuý Linh nghe lễ độ hơn bình thường.

“Đây đã là toàn bộ chưa?”

Đáp lại câu hỏi này, Thuý Linh nghiêng đầu nhìn các cuốn sách.

“... Thiếu mất một cuốn. Tôi nhớ là phải có mười lăm cuốn mới đúng”

“Cô nương có biết cuốn còn lại hiện đang ở đâu không?”

“Tôi không biết”

Giọng Thuý Linh rất điềm tĩnh. Trong không giống đang nói dối chút nào. Huống hồ, cô ta hẳn không có lí do gì để nói dối.

Cô ta đã đoạn tuyệt quan hệ với Tử tộc. Giờ này, cô ta càng không thể xuất hiện công khai, chỉ có thể để người ta nuôi đến hết đời. Tuy Miêu Miêu không biết từ nay cô ta định làm gì, hay Hoàng đế đang suy tính chuyện gì, nhưng vẫn thấy như vậy thật đáng tiếc. Thuý Linh thực sự ưu tú trong vai trò một được sư.

Nếu đã không lần ra được tung tích cuốn sách còn lại, tiếp theo chỉ có thể hỏi thẳng vấn đề này.

“Thế thì không biết sư phụ của cô nương hiện giờ đang ở nơi nào vậy?”

Miêu Miêu không bỏ lỡ cái ngo nguậy trong nháy mắt của Thuý Linh. A Đa vừa uống trà vừa quan sát. “Quả nhiên là người đó còn sống nhỉ?”

Miêu Miêu nói như xác nhận.

“Vị sư phụ đó đã đích thân thử nghiệm thuốc hồi sinh, có đúng không?”

Thuý Linh hạ tầm mắt. Cô ta chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó gật đầu, vẻ như đã chấp nhận bỏ cuộc.

“... Đúng vậy. Không như thế e là sẽ không có cách nào để có thể thoát được khỏi pháo đài kia.

Cũng là để phục vụ cho mục đích thử nghiệm, sư phụ Thuý Linh đã uống thuốc cải tử hoàn sinh. Và rồi, dựa vào giọng điệu kia, có thể đoán được rằng người ng vẫn còn sống. Chỉ là...

“Thế nhưng, tôi nghĩ cô sẽ không thể hỏi ra được chuyện mà cô muốn biết đâu. Bởi lẽ, dù nói hay không nói, cũng sẽ không có gì thay đổi.

“Nói vậy là có ý gì?”

Thuý Linh thoáng hé mắt, đáp lại câu hỏi của Miêu Miêu. “Tên hiện giờ của nó là Triệu Vu nhỉ? Nhìn thằng bé, cô không tưởng tượng ra sao?”

Triệu Vu uống thuốc xong đã chết rồi sống lại. Nhưng kết quả, thằng bé bị liệt nửa người. Kí ức trong quá khứ cũng hoàn toàn biến mất.

“Ý cô là ông ấy đã mất đi những kí ức cũ ư?”

“Hơi khác, song nhìn chung là vậy. Phải nói rằng, có lẽ cô đã vô tình đi ngang qua sư phụ tôi mà không biết.”

“Tức là sao?”

Hai hàng lông mi của Thuý Linh rũ xuống buồn rầu.

“Cô còn nhớ ngôi làng suối nước nóng không?”

“Nhớ.”

Đó là ngôi làng biệt lập lánh đời thờ phụng thần cáo. Miêu Miêu vẫn còn nhớ như in ánh sáng của những chiếc đèn lồng mà ngày đó cô từng nhìn thấy.

“Một trong số những người già nằm liệt giường ở đó là sư phụ tôi.”

Ngôi làng suối nước nóng được người ta sử dụng như một địa điểm trị liệu. Người bệnh dạng đó hẳn cũng có khá nhiều.

“Sư phụ đã quên bản thân là người như thế nào rồi. Nếu sư phụ vẫn còn khoẻ mạnh tỉnh táo, nha đầu đó chắc chắn đã không nghĩ đến chuyện kéo cô vào vụ việc kia.”

Nhắc đến “nha đầu đó”, khuôn mặt Thuý Linh lại trở nên u ám.

Miêu Miêu không biết Thuý Linh và Tử Thuý dưới danh nghĩa hai tử muội cùng cha khác mẹ đã xây dựng nên một mối quan hệ như thế nào. Tuy nhiên, Thuý Linh thông minh như vậy, chắc chắn đã nhận ra bản thân có liên quan tới nguyên nhân Tử Thuý gây nên mọi chuyện. Đồng thời với việc quét sạch ung nhọt hủ bại của quốc gia, Tử Thuý cũng muốn giải thoát chị gái khỏi mẹ mình.

“... Thì ra chuyện là như vậy.”

Nỗi thất vọng khiến Miêu Miêu cảm thấy như tất cả sức lực đã rời bỏ cơ thể mình. Cô cứ tưởng mình đã có được một thông

tin quý giá. Mà khoan, vẫn còn hi vọng.

“Vậy thì, tôi muốn biết thông tin về loài châu chấu mà nghe nói là sư phụ cô nương từng nghiên cứu.

Miêu Miêu đặt cuốn sách tranh côn trùng trước mặt Thuý Linh. Thế nhưng, Thuý Linh lại lắc đầu.

“Tôi không dính dáng gì tới vụ này. Tôi không giỏi đối phó với côn trùng, nên những việc liên quan đến chúng là lĩnh vực của nha đầu đó.

“A...”

Do hình phạt gần như là tra tấn nọ, Thuý Linh đã hình thành nỗi sợ với côn trùng và rắn. “Nha đầu đó” thì giờ đã không còn.

Hai vai Miêu Miêu lại một lần nữa chùng xuống đầy ủ rũ.

“Khi sư phụ được lệnh điều chế thuốc trường sinh bất lão, hầu hết mọi tư liệu mà người nghiên cứu cho đến lúc ấy đều bị tiêu huỷ. Chắc cũng chỉ những thứ từng có trong căn phòng kia là mang đi được.

Để tập trung vào việc điều chế thuốc trường sinh bất lão, những nghiên cứu trước giờ suýt nữa đã bị xoá sổ hoàn toàn. Dù vậy, sư phụ Thuý Linh vẫn muốn tiếp tục, tận dụng Tả Thiện vốn là người hầu hạ cơm nước cho mình, từ đó tra cứu tìm hiểu được rất nhiều thứ. “Hoá ra là vậy.”

A Đa này giờ yên lặng lắng nghe bất chợt có động tĩnh. Nàng đặt chén trà xuống bàn, nhìn về phía Thuý Linh. “Nghe vậy xem ra nha đầu đó là một đứa nhỏ rất thông minh lanh lợi.

“Dù thông minh đến mấy thì người cũng đã không còn nữa”

Đã không còn thì cũng chẳng thay đổi được gì. Không làm gì được nữa. Trong lòng Thuý Linh cho rằng người đã ra đi rồi ư? Lời này khiến Miêu Miêu siết chặt nắm đấm.

“VẬY là đứa nhỏ thông minh ấy đã biến mất mà không để lại bất cứ thứ gì?”

“!?”

RẦM một tiếng. Miêu Miêu chống tay xuống bàn, còn Thuý Linh đứng bật dậy.

“Phu nhân thứ tội.

“Không có gì, cứ thoải mái hơn đi”

A Đa nói với Thuý Linh vừa tạ lỗi.

“Ta không thích mấy thứ gò bó. Mong người có thể thả lỏng hơn. Người biết ta không để tâm tới lễ nghi kiểu đó mà.”

ẤY không, Miêu Miêu cũng cho rằng nên xin lỗi. Có điều, lời A Đa vừa nói khiến Miêu Miêu sức nhớ ra gì đó đến nỗi muốn hét to.

Là chuyện gì ấy nhỉ

Rốt cuộc là...

Miêu Miêu lục lại trí nhớ. Là chuyện đã xảy ra ở pháo đài ư? Hay là trước đó...

Trước đó nữa, là ở hậu cung, ở thái y viện? Không, không phải.

Nhớ rõ chỗ đó là...

Miêu Miêu lại vỗ bàn rầm một tiếng nữa.

“Phòng khám bệnh! Là ở phòng khám bệnh, không biết nơi đó lúc này ra sao rồi?”

Trước khi bị Thuý Linh bắt cóc khỏi hậu cung, Miêu Miêu vốn đang ở phòng khám bệnh. Tại đó, cô phát hiện ra một cuốn sách đặt trên giá. Nó là một quyển sách tranh, hơn nữa, nội dung còn viết về côn trùng.

(Đúng là một nha đầu tinh quái.)

Miêu Miêu nhớ đến cô gái đã không còn duyên hội ngộ kia rồi mỉm cười. Giờ nghĩ lại, có khi chính cô gái ấy đã nắm bắt khoảnh khắc cuối cùng để Miêu Miêu có thể nhìn thấy cuốn sách tranh đó. Nghĩ đến đây, cảm xúc trào dâng trong lòng cô không phải nỗi buồn nữa, mà hoá thành vui vẻ.

Nhớ lại khuôn mặt Tử Thuý vừa cười thích thú vừa bày trò nghịch ngợm, Miêu Miêu gõ bàn thêm vài cái.

Nghe nói phòng khám bệnh từng bị phong toả một thời gian. Giúp người khác trốn thoát khỏi hậu cung là trọng tội. Tuy không phải tất cả nhưng một vài người ở đó, tính cả cung nữ có tên Thâm Lục, đã bị khép tội nặng không thể dung tha. Thâm Lục có ý đồ tự sát, nhưng vẫn giữ được mạng, bị bắt giữ với thân phận là tội nhân.

Vậy nhưng, phòng khám bệnh là sự tồn tại không thể thiếu trong hậu cung. Nghe nói hiện giờ người ta đã gỡ bỏ phong toả, mỗi tội luôn có hoạn quan giám sát gắt gao.

Có điều, khi Miêu Miêu bị bắt đi, người ta đã niêm phong cất giữ tất cả mọi vật phẩm trong phòng khám bệnh. Cuốn sách tranh Miêu Miêu từng nhìn thấy cũng nằm trong số đó.

“Thế này đã được chưa?”

Nhâm Thị đưa cuốn sách tranh ra. Hình như hôm nay hẳn được nghỉ phép. Cao Thuận giờ này chắc đang ở bên ngoài tiệm thuốc, uống trà với mấy đứa a hoàn. “Xin cho nổ tí thất lễ”

Miêu Miêu nhận lấy cuốn sách tranh, lật giở soàn soạt. Cô phát hiện có những trang viết đặc biệt nhiều chú thích. Khi cô chậm rãi mở ra xem, tiếng soạt vang lên, một xấp giấy dày đặc chữ rơi ra khỏi trang sách.

Miêu Miêu mở ra, đặt dưới sàn nhà. Sau đó, cô cẩn thận trải lần lượt những trang giấy vừa rơi ra ngoài kia xuống.

“Đây rồi”

Trên trang giấy có rất nhiều tranh vẽ côn trùng rất tỉ mỉ. Toàn là những bức tranh trông na ná, bên trên viết là châu chấu di cư, nên chắc hẳn đều là châu chấu di cư. Có bức tranh vẽ toàn thân, có bức tranh chú trọng phần chân hoặc cánh, chia ra vẽ chi tiết từng bộ phận khác nhau. Tuy đã hơi phai màu, nhưng vẫn có thể nhìn ra những bức tranh này đều được tô màu tỉ mỉ.

Trong số này, tranh côn trùng cơ bản chia làm hai loại lớn, còn nếu chia kĩ lưỡng thì có ba loại. Miêu Miêu vừa đọc những dòng chữ ghi chép trong sách, vừa theo đó phân loại các bức tranh.

“Bên này có vẻ là châu chấu di cư thường gặp”

Miêu Miêu chỉ vào một bức châu chấu di cư tổ màu xanh lá. Nhìn tranh toàn thân thì không rõ lắm, nhưng xem tranh phân giải chi tiết phần cánh, có thể thấy cánh của loại này ngắn hơn hai loại còn lại.

“Loại châu chấu nghi ngờ năm nay sẽ gia tăng số lượng rất nhanh chính là loại này. Nghe nói đây cũng chính là loại gây ra nạn châu chấu”

Có lẽ Nhâm Thị cũng tự đọc hiểu được chữ trong sách, nhưng Miêu Miêu vẫn cố ý nói thành lời. Bởi vì cách này giúp cô khắc ghi tri thức vào đầu, nhờ đó dễ ghi nhớ thông tin. Có lẽ Nhâm Thị cũng hiểu nên chỉ im lặng không nói gì.

Loại châu chấu di cư tổ màu nâu có cánh dài hơn loại màu xanh.

“Ở đây viết rằng loại gây ra nạn châu chấu quy mô nhỏ năm ngoái có khả năng là loại này.”

Miêu Miêu cầm lên bức tranh châu chấu di cư đặt ở chính giữa. Hình dáng loại này lai giữa loại màu xanh và màu nâu, màu sắc cũng pha trộn tương tự.

“Nói cách khác, theo tuần tự, loại châu chấu màu xanh sẽ biến thành loại màu nâu”

“Có vẻ thế”

Khi gặp đủ điều kiện, châu chấu di cư sẽ dần dần thay đổi màu sắc thân hoặc hình dạng cánh. Kiểu biến hoá này cần trải qua nhiều thế hệ, hơn nữa, số lượng sẽ theo đó mà gia tăng. Cụ thể là vì số lượng gia tăng nên mới thay đổi hình dạng hay là vì thay đổi hình dạng nên số lượng mới gia tăng, theo chú thích trên sách tranh thì có xu hướng nghiêng về luận điểm thứ nhất.

Nói cách khác, nạn châu chấu quy mô nhỏ quả đúng là điềm báo cho tai hoạ quy mô lớn sau này.

“Điều này có nghĩa là năm nay sẽ xảy ra tai hoạ lớn hơn u?”

“Vâng, chỉ là không biết quy mô sẽ ở mức độ nào”

Tuy nhiên, nếu phán đoán sai lầm về nạn châu chấu thì sẽ không ít người phải chết đói. Không thể vì chúng là côn trùng mà xem thường được. Đôi khi chúng có thể che phủ toàn bộ trời đất, nhai nuốt hết ngũ cốc hoa màu.

Miêu Miêu lớn lên ở kinh thành, chưa từng chứng kiến hiện tượng này bao giờ. Nhưng trong số các kĩ nữ xuất thân nông thôn bị bán vào phố hoa, có rất nhiều cô gái bị bán là bởi quê nhà gặp nạn châu chấu, chẳng còn chút lương thực nào để mà ăn.

Huống hồ, thời điểm hiện đang rất xấu. Chuyện năm ngoái Tử tộc tạo phản và bị tiêu diệt đã lan truyền ra khắp cả nước rồi.

Cuộc phản loạn của Tử tộc, cộng thêm nạn châu chấu ngay năm sau, chắc chắn sẽ tạo ra ảnh hưởng không mấy hay ho gì đối với quốc gia.

Quay lại vấn đề, những gì Miêu Miêu và Nhâm Thị muốn biết không chỉ có chừng đó. Nếu đã nghiên cứu về nạn châu chấu, chứng tỏ nhất định cũng sẽ điều tra tìm tòi phương án dự phòng.

Nhưng mà...

Trong sách không có ghi chép nào về loại thuốc đặc hiệu.

Nội dung sách nói rằng ngay sau khi nạn châu chấu quy mô nhỏ diễn ra, phải nhân lúc tai họa tiếp theo chưa xuất hiện, chuẩn bị phương án ứng phó ngay lập tức, đồng thời cũng viết rõ phương pháp ứng phó. Mỗi phương pháp đều gần như là chiến thuật biển người. Trong đó nhắc tới trọng điểm là cần nhanh tay diệt trừ nhân lúc châu chấu còn đang ở thời kì ấu trùng, cũng có ghi công thức điều chế thuốc trừ sâu có thể tiêu diệt ấu trùng châu chấu hiệu quả. Có lẽ là vì cần phải sử dụng một lượng rất lớn nên công thức điều chế thuốc áp dụng toàn những nguyên liệu vô cùng dễ kiếm.

Ngoài ra, đối với những con châu chấu đã trưởng thành, có thể đốt đồng lửa lớn dụ chúng lao vào. Đây là phương pháp ứng phó từ cổ chí kim, cũng là nguồn gốc của câu nói “thieu thân lao đầu vào lửa”.

“Không tìm được thông tin gì quan trọng”

“Không hẳn, nếu hoàn toàn không biết gì mà để sự việc cứ thế xảy ra, chỉ e tình thế sẽ nghiêm trọng hơn nhiều. Biết được phương pháp điều chế thuốc trừ sâu đã là thu hoạch lớn.

Nhâm Thị vừa gỡ đầu vừa lấy từ trong ngực áo ra một tấm bản đồ cỡ lớn. Đây là bản đồ quốc gia, bao gồm từ trung tâm đến

tận Tử Bắc châu và miền Tây, bên trên có khoanh một vài vòng tròn đỏ chói. Nhân tiện nói thêm, trung tâm được gọi là Hoa Ương châu. Chưa biết sau này Tử Bắc châu sẽ được đổi tên thành gì, song trước mắt vẫn chưa có gì đổi khác.

“Vị trí những vùng nông thôn thu được báo cáo về nạn châu chấu đã được đánh dấu. Người xem có nhìn ra được thông tin gì có ích không?”

“Thế này thì hơi khó cho nô tì rồi.”

Nghe nói nạn châu chấu thường xảy ra ở những vùng đồng bằng rộng lớn. Quả thực, những vùng nông thôn này đều nằm ở vị trí gần với đồng bằng.

“Thường xảy ra ở vùng đồng bằng hẳn vì đó là nơi có điều kiện thuận lợi cho châu chấu di cư phát triển, phải không ạ?”

“Chắc thế, nhưng địa phương đó đã hơn mười năm nay chưa từng xảy ra nạn châu chấu nghiêm trọng”

Nhâm Thị dùng ngón tay chỉ vào một vòng tròn đỏ trên bản đồ. Nơi đó nằm gần lãnh địa của Tử tộc. Đó là một vùng nông thôn đất đai phì nhiêu màu mỡ, nhưng vị trí sát rạt rừng rậm và vùng núi.

Không biết vì sao Nhâm Thị lại gõ ngón tay lên mảnh đất rừng này với vẻ nóng nảy.

“Theo lối suy nghĩ thông thường, nếu ở gần rừng rậm như thế, các loài chim sẽ xơi tái côn trùng...”

“Vấn đề đó...”

Nhâm Thị gãi đầu khó xử.

Tử Bắc châu vốn dĩ có rừng rậm dày đặc, nhưng Nhâm Thị nói quanh đó đã hoá thành đồi núi trọc từ lâu rồi. Dưới triều Nữ đế từng có quy định cấm chặt phá rừng bừa bãi trong nước,

nhưng sau khi Nữ đế băng hà, lắm kẻ vô đạo đức thuộc Tử tộc đã bắt đầu lén lút sau lưng triều đình, chặt phá cây rừng vô độ.

Một phần gỗ chảy vào thị trường trong nước bị đẩy giá lên để tránh lộ tẩy, một phần khác được bán ra nước ngoài. Hành vi chặt phá rừng vô tội vạ này dường như đã phá huỷ nghiêm trọng môi trường tự nhiên của địa phương.

“... Vậy thì, vì các loài chim dần biến mất, nên mới dẫn đến nạn châu chấu ư?”

“Rất có khả năng này.

Gì vậy chứ? Càng nghe càng thấy bị ai.

Sở dĩ Nhâm Thị hốt hắng như vậy có lẽ là vì đã ít nhiều kì vọng vào tài nguyên rừng rậm trù phú của vùng Tử Bắc châu. Có thể hẳn đã tính đến chuyện bán bớt cây gỗ đổi lấy tiền, thu mua lương thực từ các vùng xa hơn để bù lại số hoa màu mất mùa, nhưng hiện giờ xem như đổ sông đổ bể.

(Ủa?)

Miêu Miêu có chút suy nghĩ về nguyên nhân Nữ đế ra lệnh hạn chế chặt phá cây rừng, có điều, chuyện này cứ để về sau từ từ nghiền ngẫm.

Miêu Miêu dăm dăm nhìn cuốn sách tranh. Cô đọc đi đọc lại nhiều lần phần ghi chép về thuốc trừ sâu, sau đó đứng dậy. Cô lấy một cuốn sách xuống khỏi giá sách trong phòng, loạt soạt lật giở từng trang, rồi đưa cho Nhâm Thị xem.

“Nô tì nghĩ nếu chỉ trông chờ hoàn toàn vào phương thuốc trừ sâu này thì không đủ. Nô tì có chuẩn bị sẵn phương thuốc khác, tuy hiệu quả có thể sẽ kém hơn.

Sau đó, chuyện tiếp theo phải nghĩ là...

“Nếu cứ thẳng tay đốt sạch nơi ấu trùng sinh trưởng thì sao?”

“Ừm... Cái này còn phải tùy địa phương rồi mới quyết định. Ta cũng cảm thấy đốt chết ấu trùng là biện pháp nhanh nhất.

Ngoài ra, một phương án khác có thể nghĩ tới, đó là... “Cắm sắn bắt chim sẻ”

Chim sẻ mặc dù bị coi là loài chim có hại, nhưng chúng cũng góp công xử lý các loài côn trùng gây hại. Tranh thủ trước khi lúa lên đồng, tổn thất có lẽ không quá lớn. Chỉ là sẽ vấp phải lời chỉ trích oán thán từ một số người làm công việc bắt chim sẻ mưu sinh.

Thế nhưng, cho dù thực hiện toàn bộ những phương pháp này cùng một lúc thì cũng chưa chắc có thể giảm bớt phần nào ảnh hưởng của tai họa lần này. Đương nhiên, cũng có thể sẽ chẳng có nạn châu chấu nào xảy ra, và như thế thì càng tốt, không có vấn đề gì.

Lần lượt dẹp bỏ từng khả năng xấu, đây là chức trách của người cầm quyền. Cho dù làm vậy sẽ không có được những đánh giá nhận xét đúng đắn thì vẫn phải làm.

“Cắm sắn bắt chim sẻ à, đột ngột ra lệnh cắm kiểu ấy e sẽ tạo hiệu ứng ngược.

Chợ ở kinh thành cũng bày bán các món ăn làm từ chim sẻ. Đây là một loại nguyên liệu nấu ăn khá phổ biến, có thể thấy được ở bất cứ đâu.

“Giá mà có cái gì thay thế được.”

“Hay là mệnh dân đem châu chấu làm thành món ăn trong cung đi ạ?”

Miêu Miêu cảm thấy đây là một ý tưởng hay, đã buột miệng nói ra. Bởi vì, một khi châu chấu trở thành mặt hàng ngự dụng, ắt sẽ có cả đồng người nô nức kéo nhau đi bắt châu chấu. Huống hồ, hễ Hoàng đế ăn món gì là nhất định các quần thần đều sẽ tranh nhau bắt chước. Nhưng mà...

Nhâm Thị cứng người. Nam tử xưa nay lúc nào cũng toả sáng rực rỡ, dường như đã tái mặt trong tích tắc.

(Tên này...)

Miêu Miêu đang định mang chỗ châu chấu rim còn thừa ra cho hẩn xử lí nốt.

Nhâm Thị chật vật lấy lại tinh thần, ngửa đầu, đưa ngón tay day day ấn đường, trầm giọng rên rỉ. Xem ra là đang đấu tranh nội tâm dữ dội lắm. Cuối cùng...

“... Đó coi như là biện pháp cuối cùng, đúng không?”

“Chỉ cần số lượng châu chấu không gia tăng là sẽ không thành vấn đề”

Miêu Miêu dù nói vậy nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút tiếc nuối.

Chỉ có thể nói rằng, Nhâm Thị có vẻ quyết tâm hơn vừa nãy. Xem ra hẩn thật sự không muốn ăn thứ đó.

(...)

Miêu Miêu cười nhạt. Nhâm Thị thấy vậy lại cứng người.

“Đúng rồi, Nhâm Thị đại nhân.”

“Gì, gì vậy?”

Nhâm Thị lấp bắp đáp.

“Chi bằng đại nhân ở lại dùng bữa trước rồi hãy về?”

Miêu Miêu lịch sự mời mọc. Trên môi là một nụ cười nham hiểm.

Sau đó, Nhâm Thị ở lại dùng bữa tối rồi mới quay về. Vì tiệm thuốc rất chật nên Miêu Miêu đã chuẩn bị một gian phòng tiếp khách xưa nay không ai sử dụng.

Khỏi phải nói cũng biết, Miêu Miêu bưng lên đĩa châu châu rim còn thừa. Đương nhiên, Miêu Miêu không định ép buộc, chỉ là có hứng thú muốn đùa ác một chút thôi.

Cô vốn nghĩ chỉ cần Nhâm Thị thoáng tỏ ra khó chịu là sẽ lập tức dọn đĩa châu châu đi. Chưa kể lão tú bà còn đang trợn mắt nhìn cô vẻ như muốn nói điều gì. Thế nhưng...

“A.”

Miêu Miêu làm một chuyện không giống bản thân lúc bình thường, tỏ như cầm đĩa gấp thức ăn dứt cho Nhâm Thị.

“...”

(Làm đến mức này thôi.)

Nhâm Thị do dự một chốc, nhưng sau đó lại ngoạm lấy con châu châu Miêu Miêu đùa cợt giơ ra trước mặt hẳn. Miêu Miêu vô thức nhăn nhó mặt mày.

Nhâm Thị nhúu mày nhai châu châu. Miêu Miêu cảm thấy như vừa lỡ nhìn phải một khung cảnh không nên nhìn. Đó là một thứ gì đó tuyệt đối không được tồn tại trên đời, với ý nghĩa khác hoàn toàn bộ dạng giả gái của Nhâm Thị.

Những người xung quanh dường như cũng có chung cảm nhận, mọi người đều có vẻ mặt như thể bị sét đánh sau lưng.

Cao Thuận run rẩy hai tay.

A hoàn bưng bữa tối tới mang khuôn mặt mếu máo cứ như thể con búp bê yêu thích vừa bị dính bùn.

Triệu Vu chạy tới ăn vụng bữa tối, cũng nghệt mặt lắc đầu kêu “không ổn.

Ngay cả lão tú bà cũng đành mặt lại.

Nhâm Thị phớt lờ bọn họ, chỉ tập trung nhai rồi nuốt. Vẻ mặt khó chịu không hề thay đổi, nhưng mắt hấn cứ nhìn Miêu Miêu như có chuyện muốn nói.

“Cháo”

“À, vâng!”

Khi Miêu Miêu đưa bát cháo ra, Nhâm Thị không nhận lấy. Nhâm Thị nhìn cháo, rồi lại nhìn Miêu Miêu.

(Hay do cháo nguội rồi?)

Miêu Miêu không hiểu hấn muốn nói gì, cầm thìa lên. Chẳng lẽ không thích vị cháo hay sao? Miêu Miêu múc một thìa cháo lên nhìn. Nhưng ngay sau đó, Nhâm Thị ngậm lấy thìa cháo.

“...”

(Bộ là con nít chắc!)

Miêu Miêu múc thêm thìa cháo nữa, Nhâm Thị nhích lại gần. Miêu Miêu sợ làm rơi vãi cháo ra ngoài, bèn đưa thìa lại gần miệng hấn. Nhâm Thị há miệng ăn một miếng.

Miêu Miêu nheo nửa con mắt, lần này đổi sang cầm đũa gấp lên một con châu chấu. Nhâm Thị tuy cau mày, nhưng vẫn ngoan ngoãn há miệng ăn châu chấu.

Cô nghe thấy tiếng nắc của Cao Thuận.

Sau đó là hàng loạt những tiếng soàn soạt, đưa a hoàn quỳ sụp xuống đất khóc sướt mướt, Triệu Vu phải vỗ về an ủi.

Miêu Miêu tự hỏi cảnh tượng này dọa người đến vậy sao? Có lẽ kích thích này quá mạnh đối với trẻ nhỏ.

“Mặt tàn nhang, ta đưa con bé này rời đi một chút. Còn nữa, vị huynh đệ, nhớ chịu trách nhiệm với chuyện mình đã làm ra.”

“...”

Nhâm Thị lúng búng trong miệng, nuốt châu châu xuống đã phải cố hết sức rồi. Nhìn sao cũng thấy không giống đang ăn một món ngon, nhưng Miêu Miêu cứ gắp là hấn lại ăn.

Triệu Vu dắt cô bé a hoàn tèm lem nước mắt nước mũi rời đi.

(Thật có lỗi quá.)

Nhâm Thị do tướng mạo quá đối xuất chúng nên lúc ở Lục Thanh quán cũng hầu như không bao giờ để lộ mặt thật. Lão tú bà không muốn để đám kĩ nữ nhìn thấy hấn, nói là sợ các nàng chẳng còn lòng dạ nào hầu hạ khách hàng.

Vì vậy, a hoàn phụ trách bưng cơm nước là một cô bé câm, nói cách khác là cô em trong cặp chị em ở xóm ổ chuột nọ. Cô em chưa bán thân, nhưng cô chị cho rằng để em quay về bên cha họ thì chẳng thà ở lại Lục Thanh quán còn hơn. Tuy nhiên, lão tú bà không tốt bụng đến mức nuôi dưỡng cổ bé không công, bèn cho cô bé làm a hoàn chạy việc. Bé gái vốn nhất gan yếu đuối, nhưng vì không muốn quay về bên cha nên luôn cố gắng chăm chỉ làm việc của mình.

Thằng nhóc Triệu Vu nghịch ngợm ương bướng thường xuyên che chở cho tiểu nha đầu nhút nhát này, ngoài miệng khẳng khẳng khẳng định “vì con bé đó là tay sai của ta”, nhưng thực tế ra sao thì khó nói.

Nhâm Thị nuốt châu châu xong, lại nhìn Miêu Miêu.

(Thôi được rồi.)

Miêu Miêu một lần nữa múc thìa cháo đưa đến bên miệng Nhâm Thị.

“Ê, mặt tàn nhang”

Sau khi Nhâm Thị trở về, Triệu Vu trông coi tiểu nha đầu kia xong liền quay lại tiệm thuốc, không hiểu sao còn cầm cả giấy bút trong tay.

“Lấy đâu ra giấy bút đây?”

“À, lão bà bà cho đây.”

“Bà già nhỏ mọn keo kiệt đó á?”

Lão tú bà đích thực là thần giữ của bunn xinn. Miêu Miêu không tin bà ta dễ dàng tặng món quý giá như giấy cho người khác.

“Cho thì cũng cho rồi, còn thế nào được nữa. Mà quan trọng hơn, bà chị ngồi xuống đây đã”

“Làm sao?”

Miêu Miêu chỉ muốn nhanh chóng dọn dẹp tiệm thuốc rồi về nhà, thế mà thằng ranh này lại bày trò gì không biết.

Cô sốt ruột muốn mau đuổi thằng nhóc đi, không ngờ lại nghe thấy một giọng khàn khàn vang lên từ phía sau lưng.

“Được rồi, cứ làm theo lời Triệu Vu đi. Người đêm nay ngủ lại đây, về nhà còn phải nhóm lửa phí công phí sức lắm. Đồ ngủ cũng đã chuẩn bị sẵn rồi.

“Lão bà bà, có chuyện gì vậy? Nhìn thấy thứ gì kì quái, hay lú lẫn rồi?”

Thấy lão tú bà tỏ ra ân cần tử tế, Miêu Miêu bất cần buột miệng. Một cú đâm với tốc độ nhanh đến mức không giống của một bà già lập tức giáng xuống đầu cổ.

Bà già chết tiệt này rõ ràng đã bước nửa chân vào quan tài rồi mà vẫn cao to hơn Miêu Miêu, nắm đầm giáng xuống có lực mạnh đến mức cô suýt nữa ngã dúm dui.

“Bớt nói nhảm. Ta vừa mới trải xong chăn đệm trong căn phòng vừa này. Trước khi đi ngủ nhớ tắm rửa sạch sẽ, nước vẫn còn nóng đây.

(Có gì mờ ám ở đây.)

Nghĩ vậy là một chuyện, nhưng đây dù gì cũng là chuyện tốt hiem có, nên Miêu Miêu vẫn đi vào phòng. Triệu Vu trải phẳng giấy ra, lão tú bà cũng chịu khó cần mẫn mài mực.

(Chắc chắn là có gì mờ ám.)

Không hiểu sao tiểu thư Bạch Linh và tiểu thư Nữ Hoa cũng tới hóng chuyện vui, có vẻ như hôm nay cả hai người đều già trà, không tiếp khách. Các kĩ nữ khác thì đang bận rộn đón tiếp khách của mình.

“Lão bà bà, không canh tuần hương để đo thời gian tiếp khách cũng được à?”

“Ta kêu Hữu Khiếu đi làm rồi, sẽ biết tự xử lí.”

Miêu Miêu ngơ ngác, mọi người cũng không phải rảnh rồi gì, chẳng hiểu sao lại tụ tập hết ở đây. Lúc đó, Triệu Vu đã chuẩn bị xong bút mực, quay sang nhìn Miêu Miêu.

“Gì đây?”

“Mặt tàn nhang, nói cho ta biết sở thích đàn ông của đảng ấy thế nào.

“Hả?”

Miêu Miêu nghĩ thẳng ranh này lại ăn nói bậy bạ, bèn mặc kệ nó, cầm lấy bộ đồ ngủ đặt trong giỏ, chuẩn bị đi tắm rửa. Nhưng kết cục, cô bị lão tú bà kéo tay áo cản lại.

“Ô kìa, trả lời nghiêm túc coi.”

“Miêu Miêu, không được làm trái ý lão bà bà đâu?”

Nữ Hoa lạnh lùng cầm tẩu hút thuốc. Tuy giờ đang là lúc rất đông khách khứa ra vào, nhưng căn phòng này vốn là nơi chuyên dành cho những vị khách muốn hành sự trong bí mật, hầu như không có ai lai vãng. Vì vậy, cử chỉ hành vi dù có thô lỗ tùy tiện đến mấy, lão tú bà cũng không phàn nàn.

(Phiền phức quá đi mất.)

“Không quá to cao thì tốt”

“Hừm hừm.”

Miêu Miêu nghĩ, thành thật trả lời mới là thượng sách, bắt đắc dĩ ngồi xuống nệm. Vì trời lạnh, cô rúc chân vào trong chăn.

“Khoẻ mạnh một chút, đừng còm nhom quá.

Người quá cao to sẽ khiến đứa lùn như Miêu Miêu bị mỗi vì phải ghé cổ lên. Người quá gầy sẽ khiến người ta hiểu lầm Miêu Miêu ngược đãi bỏ đói hần.

“Râu thì sao?”

“Có cũng được, nhưng đừng rậm quá.”

Bình thường người ta hay nói, đàn ông râu rậm sẽ có khí khái nam tử hớn, nhưng Miêu Miêu cảm thấy như thế trong nhéch nhác bản thủ hớn là khí khái. Và lại, cô từng thấy những người rất qua loa trong chuyện chăm sóc bản thân, trên râu thì thoảng dính cả hạt cơm, lần nào nhìn cũng thấy gớm.

“Khuôn mặt thì sao?”

“Ôn hoà một chút, đừng sắc sảo quá”

Ví dụ như mắt cáo nhất định là không được, quá kinh khủng, tốt nhất nên tuyệt chủng đi.

“Lông mày rủ xuống một chút thì hơn hả?”

“À, cái đó thì tùy”

“Ừm, đại khái là thế này.

Triệu Vu phe phẩy tờ giấy mà nó vừa vẽ lên.

“Ôi chà, trông thường thế”

Bạch Linh vốn thích kiểu nam tính, lực lưỡng cơ bắp, bèn buông lời nhận xét.

“Mặt kiểu này giống như ngây thơ chưa biết mùi đời” Lão tú bà cũng không đánh giá cao.

“Cái gì thế này, loại.

Nữ Hoa nói chuyện càng không nề mặt hơn. Nàng kĩ nữ là một trong tam cơ này, tuy thân là kĩ nữ nhưng lại căm ghét đàn ông, tính tình kì quái, hầu như chướng mắt với mọi kiểu nam nhi.

Miêu Miêu cũng nhìn bức tranh.

“Thế nào?”

Lão tú bà nói với Miêu Miêu lúc này đang câm nín. “Không có gì, chỉ là thật sự quá giống”

“Ở~, chẳng có nhẽ, Miêu Miêu có vị nào trong lòng rồi ư?”

Không như Bạch Linh hưng phấn, lão tú bà lại có vẻ ỉu xiu.

Đúng là Miêu Miêu cũng không ghét người kia.

“Là kiểu đàn ông như thế nào?”

“Không, vấn đề không phải là đàn ông...”

Bởi vì đó là hoạn quan...

“Trông y đúc thái y ở hậu cung”

Một nam tử nom giống hệt lão lang băm được vẽ trên mặt giấy.

“...”

Nghe thấy đáp án gây mất hứng nọ, mọi người đều mau chóng giải tán khỏi phòng.

“Gì vậy chứ? Chán chết đi được.

Bạch Linh vốn dĩ muốn tán chuyện tình yêu lãng mạn, giờ đã mất hết hứng thú và là người đầu tiên bỏ đi. Nàng liếc Miêu Miêu một cái, nhưng Miêu Miêu quyết định vờ như không phát hiện ra. Lão tú bà cũng rời khỏi phòng với vẻ chán ngán, còn Triệu Vu thì đi tắm rửa.

Cuối cùng, trong phòng chỉ còn lại Nữ Hoa đang hút tẩu.

Nữ Hoa lặng lẽ mở cửa sổ, gió lạnh lùa vào qua khe cửa. Vầng bán nguyệt toả ánh sáng mờ ảo trên bầu trời tối mịt thừa thốt ánh sao, từ đây nhìn ra có thể thấy mấy ô cửa sổ hiện lên bóng hình nam nữ.

Đêm nay, ở chốn phong nguyệt này lại có vài đốm lửa tình cháy lên, để rồi dần dần tàn lụi khi bình minh tới. Trong lúc nuốt mây nhả khói, Nữ Hoa dán mắt vào Miêu Miêu.

“Ta không phải không hiểu tâm trạng của muội. Chẳng thể biết được khi nào cái đám đàn ông sẽ thay lòng đổi dạ. Nam tử có quyền thế lại càng như vậy”

Nữ Hoa buông tẩu thuốc xuống. Động tác kia nom biếng nhác, nhưng vẫn đẹp mắt vô cùng. Là người nhỏ tuổi nhất trong tam cơ, tài hoa là thứ quan khách coi trọng nhất ở nàng. Thậm chí người ta còn nói, chỉ cần có đủ bản lĩnh luận bàn kim cổ với Nữ Hoa, khoa cử cũng không thành vấn đề, đôi khi khách quen còn dẫn cả sĩ tử con nhà giàu đến để lấy may nữa.

“Nếu tính cách muội giống Bạch Linh tử tử thì ta sẽ chẳng can ngăn. Thứ đó khiến người ta mù mị. Thế nhưng, muội lại khác. Bạch Linh tử tử có vẻ nóng ruột, nhưng thật mong tử ấy hiểu rằng tính cách hai người rất khác nhau. Miêu Miêu, thật ra nếu phải nói, ta thấy muội có phần giống ta hơn.

Miêu Miêu hiểu ý của nàng. Có lẽ là... đang nhắc đến chuyện kia.

“Thiên hạ chẳng có lấy một lang quân lòng không đổi. Ở nơi này nhìn mãi đã phát ngấy rồi. Gửi gắm niềm tin cho đôi phương thì đổi lại được gì cơ chứ?”

Nữ Hoa nhắc tẩu thuốc lên lần nữa, im lặng gắp tàn thuốc. Sau đó, nàng nhét thêm lá thuốc, mượn chậu than châm lửa. Làn khói trắng bốc lên, bao phủ quanh người.

“Chung quy, ta chỉ là một kĩ nữ. Còn muội, là con của kĩ nữ.

Đây là hiện thực.

Miêu Miêu nhìn tàn thuốc rơi xuống chậu than, thoáng nhú mày.

“Tiểu thư, tử hút hơi nhiều thuốc rồi đấy.”

“Có sao đâu, chẳng mấy khi. Ai bảo mấy gã quan văn mặt mũi nghiêm túc đều không thích phụ nữ hút thuốc chứ”

Nàng phả một hơi khói hương lên bầu trời, nói thêm rằng ít nhất những lúc không có khách, hãy để nàng làm gì tùy thích.

Chương 7

BẠCH XÀ TIÊN NỮ

Sự việc bắt đầu từ câu chuyện của một vị khách.

“Chẳng trách dạo gần đây thấy ít khách hẳn”

Tiểu thư Mai Mai nằm ngả ngón, xếp những quân cờ vây trên bàn cờ. A hoàn kề cận tiểu thư vừa nhìn vừa hạ quân cờ xuống, dáng vẻ hết sức bản khoảnh. Hai người đang trong trận Trân Lung*.

Ván cờ đưa ra vấn đề sinh tử của các quân cờ để nghiên cứu đường đi nước bước.

“Mấy vị đại thần đức cao vọng trọng luôn ưa thích những thứ mới lạ mà.”

Tiểu thư Nữ Hoa vừa nhả một làn khói vừa nói. Miêu Miêu được các tiểu thư nhờ vả, đang chuẩn bị làm cứu ngải. Cả hai đều khó lưu thông khí huyết, nên thi thoảng Miêu Miêu lại dùng phương pháp này để kích thích huyết vị và xoa dịu thân thể cho hai người. Bởi vậy, hôm nay cả hai đều không nhận việc.

Nghe nói vị khách hôm qua chơi cờ cùng Mai Mai đã tiết lộ cho nàng một chuyện. Gần đây, có một cô nương đẹp như tiên

nữ, thậm chí so với tam cơ của Lục Thanh quán còn hiếm lạ hơn vài phần.

“Chẳng qua là chúng ta đã ở tuổi khiến bọn họ thấy chán thôi. Thế mà hồi trước nâng niu chúng ta như châu ngọc vậy.

Nữ Hoa sổ toẹt một câu. Miêu Miêu vừa thuận miệng nói “vâng vâng” phụ họa, vừa đỡ Nữ Hoa nằm sắp xuống, bắt đầu châm lửa đốt ngải hung đặt trên da nàng. Một giọng “haa~” quyen rũ cất lên, lại thêm mũi chân duỗi thẳng, Miêu Miêu rất muốn bình luận rằng “tiểu thư còn dư sức lắm”.

“Nghe người ta kể cô nương nọ có mái tóc trắng phau. Nếu chỉ vậy thì có thể nói là tóc trắng đơn thuần, nhưng mà..”

Mai Mai bổ sung là nghe đâu ả còn sở hữu đôi mắt màu đỏ rực.

(Tóc trắng mắt đỏ...)

Miêu Miêu gật gù, quả nhiên là hiếm có. Tiếp theo Nữ Hoa, cô chuyển sang chuẩn bị ngải hung cho Mai Mai.

Mai Mai vươn cẳng chân thanh mảnh ra khỏi vạt y phục. Miêu Miêu cẩn thận gấp vạt áo lên để không làm cháy nó, sau đó bố trí ngải hung và châm lửa.

“Tóc thì thôi không bàn, nhưng mắt cũng đỏ ư? Thế là bạch tạng phải không?”

“Dễ là vậy?”

Hai tiểu thư ậm ừ. Đứa a hoàn tay cầm quân cờ, nghe không hiểu gì mấy, kéo kéo ống tay áo Miêu Miêu. Đây chính là cô bé khóc toáng lên khi chứng kiến cảnh tượng Nhâm Thị ăn châu chấu, hình như tên là Tử Lâm. Chị gái cô bé cũng có cái tên tương tự, nhưng vì đã đoạn tuyệt quan hệ với cha nên dự định sẽ

đổi tên. Nếu sớm muộn cũng đổi tên thì Miêu Miêu chẳng buồn nhớ làm gì cho phí sức.

Miêu Miêu nheo mắt lại ra chiều phiền toái, lại thấy dáng vẻ giật mình khiếp sợ của Tử Lâm, đành miễn cưỡng mở miệng.

“Tuy là chuyện hiếm gặp ở người, nhưng có những đứa trẻ không có sắc tố bẩm sinh. Cả da lẫn tóc đều màu trắng, mắt xuyên thấu để lộ màu máu ở bên trong nên trông như có màu đỏ. Người ta gọi những người như thế là bạch tạng”

Hiện tượng này cũng xảy ra ở động vật. Bạch xà hay bạch hồ thường được người ta coi là thần thú mà cúng bái, nhưng con người thì sao? Nghe nói ở dị quốc xa xôi nào đó tin rằng những đứa trẻ da trắng sẽ trở thành thần được vạn năng, hình thành phong tục ăn thịt chúng. Tuy nhiên, chuyện đó thật hoang đường. Miêu Miêu được cha La Môn dạy rằng, tuy họ có tóc và da trắng, nhưng chỉ là khuyết thiếu sắc tố mà thôi, bên trong chẳng khác gì người bình thường cả.

Nói đến thân thể màu trắng, Miêu Miêu từng đúng một lần bắt được bạch xà. Trong cảm nhận của cô, đó thật sự là một sinh vật bí ẩn.

Còn lần này, có vẻ như vì hiếm lạ nên người ta sùng bái cô gái kia như tiên nữ. Cô ta được coi như điềm lành thay vì điềm rủi.

“Dù sao thì mấy ông lớn đó sớm muộn cũng sẽ chán thôi.”

“Chuyện đó thì...”

Mai Mai vừa vươn chân còn lại ra vừa nói.

“Nghe nói ả ta thật sự biết làm phép tiên đấy” Lời này khiến lông mày Miêu Miêu khẽ giật.

Nghe nói tiên nữ nọ biết dùng sức mạnh đọc tâm tư người khác, và biến ra vàng.

Mấy chuyện này thường khiến người ta thấy cần đề cao cảnh giác, nhưng lại dễ dụ dỗ những kẻ giàu có hiếu kì. Nghe nói mới đầu chỉ biểu diễn ở gánh tạp kĩ nhỏ, giờ đã thuê được nhà hát lớn trong kinh thành.

Đám người lăm tiền nhiều của đồ xô tới thưởng thức màn biểu diễn chỉ diễn ra mỗi đêm đúng một lần này, không lạ khi các kĩ nữ phổ hoa đều làu bàu ca thán. Những vị khách đã lâu mới xuất hiện, sau đó lại luôn miệng ca ngợi dung mạo và pháp lực của tiên nữ phi phàm kia, ai mà vui cho nổi.

Nhìn thấy doanh thu giảm mất hai mươi phần trăm so với bình thường, lão tú bà cũng còn cào ruột gan mà đập tẩu thuốc. Tuy nguồn thu của các kĩ nữ tầm trung không thay đổi, nhưng Lục Thanh quán là thanh lâu cao cấp, việc thượng khách có đến hay không ảnh hưởng rất nhiều tới doanh thu.

“Nếu chỉ là tạp kĩ thì xem một lần là đủ rồi chứ?”

“Cũng chưa chắc.”

Đầu lĩnh đám nô bộc Hữu Khiếu phản ứng lại câu lăm bầm độc thoại của Miêu Miêu. Người đàn ông ngấp nghé tuổi bốn mươi này gần đây hẳn rất vất vả chăm lo cho Triệu Vũ và Tả Thiện. Mãi đến khi đèn lồng của các quán xá hoạt động về đêm chuẩn bị thắp lên, ông ta mới được xả hơi. Lúc này, ông ta đang ăn một chiếc bánh bao thịt rất to thay cho bữa trưa muộn.

Miêu Miêu rót cho Hữu Khiếu một chén trà nhạt. Ông ta nói “làm phiền” rồi cầm chén trà lên uống.

“Cô biết thuật luyện đan chứ?”

“Cái này giờ còn hỏi à?”

Thuật luyện đan là phương thức điều chế đan dược giúp người ta trở thành tiên nhân bất lão bất tử. Khi nghe cha nhắc đến thứ này, không đời nào có chuyện Miêu Miêu không sáng bừng hai mắt. Cô còn nhớ sau đó cha đã ngay lập tức cảnh cáo cô.

“Không được bắt chước theo”

La Môn đã dặn vậy. Nói cách khác, đây là loại phương thuật hết sức đáng ngờ.

“Ý là người ta muốn nắm trong tay sức mạnh trường sinh bất lão ư?”

“Đại khái thế. Nghe nói nàng ta không chỉ dung mạo hiếm có khác thường mà còn có khả năng nhìn thấu lòng người nữa.

“A.”

Những nhân vật quyền quý tìm đến với tâm lí hoài nghi, không biết sẽ thấy thế nào khi tâm tư của mình bị nhìn thấu. Cảm xúc cười nhạo xem thường bị đảo ngược, có lẽ sẽ trở thành tín ngưỡng. Thế rồi, có thể bọn họ cũng sẽ nghĩ, cái gọi là thuốc trường sinh bất lão có thật trên đời.

(Ai lại đi tin loại chuyện ngu xuẩn như vậy chứ.)

Miêu Miêu biết rằng đã có người nghiên cứu thuốc trường sinh bất lão, kết quả chế ra thuốc cải tử hoàn sinh. Người nọ lẽ ra là một thái y vô cùng ưu tú, hiện giờ vì tác dụng phụ của thuốc mà đã thay đổi hoàn toàn.

Miêu Miêu siết chặt nắm tay. Nếu có được tri thức của người đó, hẳn sẽ xây dựng được đối sách hiệu quả hơn để giải quyết nạn châu chấu. Miêu Miêu biết, nuối tiếc những chuyện như thế cũng chẳng ích gì. Tai hoạ vẫn đang ở giai đoạn giữa chừng.

Những việc họ thực hiện từ bây giờ có lẽ sẽ giúp tình hình biến chuyển.

Phía Nhâm Thị rõ ràng đang đau đầu vì tai hoạ có khả năng sắp xảy ra, thế mà những kẻ quyền cao chức trọng khác lại thông thả tìm vui. Nghĩ thế làm Miêu Miêu không khỏi thở dài.

Tuy vậy, Miêu Miêu có cảm thấy tò mò về loại phương thuật nọ.

“Tóm lại là thế phải không? Kẻ được gọi là tiên nữ kia, đang dùng trò ảo thuật mang danh nghĩa thuốc trường sinh bất lão để lôi kéo khách”

“Chuyện này thì tôi không biết. Chỉ là đúng lúc vô tình nghe thấy hầu cận của các quan trò chuyện thôi”

Nói đoạn, Hữu Khiếu nhét nốt miếng bánh bao vào miệng, nuốt cùng với nước trà. Đã đến giờ nhóm lửa thắp đèn.

“Nếu tò mò thì chi bằng đi xem thử?”

“Sao trả nổi phí vào cửa đắt đỏ như vậy chứ.

“Vậy thì đi nhờ vị nào đó thôi.

Nói xong, Hữu Khiếu ranh mãnh nháy mắt phải, rồi nhanh chân chạy biến đi.

(Nhờ ai chứ.)

Miêu Miêu nhổ toẹt.

(Làm gì có ai rảnh thế.)

Mấy ngày sau, một nhân vật bất ngờ tìm tới.

“Thật là một vị khách bất ngờ”

Hữu Khiếu xoa cằm và nói. Gần đây, do hay phải làm bảo mẫu, Hữu Khiếu thường xuyên ở lại Lục Thanh quán vào ban

ngày. Sau khi dẫn khách đến trước mặt Miêu Miêu, ông ta vội vàng quay trở về làm việc.

“Cứ tưởng là rồng đến nhà tôm, ai dè là bên đó”

“Cách nói nghe thật bất lịch sự”

Người đáp là một nam tử vóc dáng thấp bé. Đôi mắt cáo, kính mắt tròn, tay cầm bàn tính, nghe tên gọi La Bản thì biết hắn là người La tộc. Hắn là cháu trai, cũng là con nuôi của quân sự quái nhân. Hắn tới tiệm thuốc, hoá ra là vì muốn mời Miêu Miêu đi xem buổi biểu diễn tạp kỹ kia, còn không quên dẫn theo một người đồng hành nữa.

“Ta không biết huynh thích xem biểu diễn đây.

Miêu Miêu bưng trà nhạt pha bằng nước không đủ nóng lên, khách sáo nói.

“Thứ làm mọi người ai nấy đều hứng thú thì sao lại không khiến ta tò mò cho được”

Bên cạnh gã đàn ông nhỏ con vừa đẩy gọng kính lên là một nam tử lạ mặt đang cười tủm tỉm. Người này tuổi chừng ba mươi, dáng vẻ nho nhã, đường nét tinh tế, gương mặt ôn hoà. Miêu Miêu khẽ gật đầu chào hỏi rồi tiếp tục nói chuyện với La Bản.

“Nghe nói người bạch tạng kia là một mỹ nữ chim sa cá lặn, đúng không?”

Tên này thực sự rất yếu lòng trước những tạo vật xinh đẹp. Tuy nhiên, nghe nói ánh mắt hắn không như đàn ông bình thường khác, thứ mà hắn thích là mỹ cảm thuộc về các con số cơ. Quả nhiên, con nuôi của quái nhân vẫn cứ là quái nhân.

“Cho nên mới rủ ta đi cùng nhỉ?”

“Chẳng phải muội cũng tò mò sao?”

Miêu Miêu không phủ nhận. Chỉ là, kẻ này mời Miêu Miêu đi cùng thì có lợi gì cho hắn? Miêu Miêu nhìn xung quanh.

“Nếu là nghĩa phụ thì ông ấy không có tới. Bởi vì người kia không tới.”

Vốn dĩ Miêu Miêu tưởng La Bán sẽ đem mình ra lấy lòng quân sự quái nhân kia, xem chừng là nhầm lẫn.

“Thật không?”

“Nhưng mà có thuộc hạ của nghĩa phụ ở đây”

La Bán nói, nhìn về phía người thanh niên bên cạnh. Miêu Miêu bắt giác cau mày.

“Mong cô nương đừng làm vẻ mặt như vậy.”

Người thanh niên tỏ ra tổn thương từ tận đáy lòng.

“La...”

Người thanh niên chuẩn bị nói ra một cái tên, nhưng xem chừng đọc vị được biểu cảm của Miêu Miêu, anh ta bèn hắng giọng.

“Gọi quân sư đại nhân chắc không vấn đề gì?”

Thấy gương mặt Miêu Miêu quay lại với dáng vẻ có thể nhìn thẳng được, người thanh niên thở phào một tiếng yên lòng.

“Tại hạ là thuộc hạ của quân sư đại nhân, tên là Lục Tôn.”

“... Tiểu nữ tên là Miêu Miêu.”

“Đã từng nghe quý danh.”

Miêu Miêu chăm chăm nhìn La Bán, ý hỏi vì sao quân sư quái nhân không tới mà chỉ có thuộc hạ. Tên đeo kính tóc xoắn xoè hai tay.

“Nghĩa phụ sẽ không bước ra khỏi phủ đệ một thời gian.

La Bán nói, vẻ mặt có chút khó xử.

“Hừm.”

Nghe cách nói sâu xa này thì có vẻ như đã xảy ra chuyện, nhưng gặng hỏi về nó cũng chẳng đem lại lợi ích gì cho Miêu Miêu.

“Thế lí do huynh mời ta là gì?”

La Bán mời người khác, không thể có chuyện không tính toán đến lợi ích. Theo Miêu Miêu biết, người đàn ông này cũng là thần giữ cửa, hà tiện chẳng kém gì lão tú bà.

“Lần tới có giao dịch với phương Tây, đang tính mời gánh tạc kĩ kia lên biểu diễn”

“Cho nên...”

“Quan khách phía đối phương cũng có nữ tử, ta muốn hỏi ý kiến của muội từ góc nhìn của nữ tử.”

“Bốc phét”

Miêu Miêu lập tức đáp lời. Có Lục Tôn ở đây, nhưng ai cần biết, Miêu Miêu hoàn toàn chẳng có ý định giữ lịch sự trước mặt thuộc hạ của quân sư quái nhân.

La Bán giả vờ giả vệt xoè rộng hai tay. Nói thực, động tác này trông thật chướng mắt. Là đã dự đoán Miêu Miêu sẽ gạt đi nên thử nói cho có chứ gì.

“Thực ra là thế này.”

Lục Tôn nói xen vào. Anh ta lộ vẻ mặt hơi khó xử, như thể đang phiền não không biết nên giải thích như thế nào.

“Vị kia... thượng cấp của tại hạ, quân sư đại nhân...”

Đã từng buột miệng rằng chuyện này thật đáng để tâm.

“Chỉ vậy thôi”

Lời đó làm Lục Tôn chú ý, nên đã điều tra gánh tạ kỹ kia. Lời nói của quân sự quái nhân vốn không có căn cứ, mà dù có, nhiều lắm cũng chỉ là thứ trực giác như yêu ma quỷ quái của ông ta, thế nhưng...

“Tuy nhiên, tại hạ đã vô tình nghe được một lời đồn rất đáng chú ý.”

Sắc mặt Lục Tôn trở nên nghiêm túc, kể lại lời đồn kia.

(Hi vọng không phải là chuyện gì phiến toái.)

Miêu Miêu vừa nghĩ vậy vừa mặc áo khoác. Cái áo này cũng do cửa hàng kia tặng miễn phí, là áo khoác bông chất lượng thượng hạng. Tuy màu sắc hơi rục rờ, nhưng là đồ miễn phí thì tội gì không nhận. Đã nhận rồi mà không mặc thì lại càng lãng phí.

Mặc xong quần áo giữ ấm, Miêu Miêu bước ra ngoài thì thấy xe ngựa đã đợi sẵn.

Bên ngoài trời đã tối, hoa tuyết bay đầy trời. Chuyện lần này nếu để Triệu Vu biết, kiểu gì thẳng nhóc đó cũng sẽ làm loạn đòi đi theo. Vì vậy, Miêu Miêu đã nhờ Hữu Khiếu lo bữa tối cho nó.

“Chúng ta đi thôi.”

Lục Tôn nhã nhận mở cửa xe ngựa cho Miêu Miêu, thực giống như đang hầu hạ công chúa tiểu thư nào đó.

La Bán đã ngồi sẵn trong xe ngựa, đeo cặp kính khác với loại thường ngày hay đeo. Xem ra đây cũng tính là ăn diện theo phong cách cá nhân.

Sau khi Lục Tôn ngồi xuống bên cạnh La Bán, mã phu nắm dây cương bắt đầu cho xe chạy.

Nhà hát nơi tiên nữ sẽ giáng trần tối nay nằm ở trung tâm kinh thành, hơi chếch về hướng Đông. Đây cũng là nơi phồn hoa nhất kinh đô, với rất nhiều cửa hàng nằm san sát, gần phủ đệ của nhiều vương công quý tộc. Nơi xưa nay vẫn dùng để diễn kịch giờ lại trở thành sân khấu độc diễn của tiên nữ, thật lạ lùng biết bao.

(Đúng là một tiên nữ dung tục.)

Vì dung mạo mà tiên nữ được tôn xưng là Bạch Nương Nương. Một danh xưng không tưởng trong giới tạp kỹ giang hồ.

Sau khi xuống xe ngựa, cả nhóm thấy đã có rất nhiều người xếp hàng chờ sẵn. Một tiểu nhị đứng đó thu tiền, liên tục dẫn khách vào trong.

“Thế này là sao?”

Miêu Miêu bắt giác kêu lên. Toàn bộ khách ở đây đều ăn vận chỉnh tề, nhưng lại đeo mặt nạ hoặc trùm khăn che mặt kì quặc. Chỉ lác đác vài người để lộ mặt thật.

La Bán giúp Miêu Miêu trùm một tấm khăn voan mềm mại lên đầu. La Bán, Lục Tồn, và chàng hộ vệ cao to vạm vỡ tự đeo một chiếc mặt nạ che khuất nửa khuôn mặt.

“Bởi vì kiểu biểu diễn như thế này rất dung tục. Nếu có món phụ kiện nho nhỏ giúp che giấu danh tính thì sẽ thuận tiện hơn.”

Phải chăng các phú hào hay người quyền quý đi xem loại hình tạp kỹ này để tìm vui sẽ bị nhìn nhận là hóng hớt quá đà? Hay đây kì thực là một chiêu khuấy động không khí khi tham dự yến hội? Miêu Miêu gần như chìm ngẫm trong bầu không khí có vẻ thần bí kì quái này.

(Xem ra là có người bỏ tiền ra tài trợ.)

Nhìn phí vào cửa, chừng đó e khó lòng thuê được cả nhà hát lớn như thế này. Bình thường, hầu hết các buổi biểu diễn kịch nghệ đều có nhà tài trợ bỏ vốn ra tổ chức, một gánh tạp kỹ giang hồ thì lại càng cần đến nhà tài trợ. Ngay đến Miêu Miêu còn nhận ra, chắc chắn không có chuyện La Bản không phát hiện được. Lúc này, hắn ta đang liên tục nhìn ngó xung quanh, âm thầm gảy bàn tính trong đầu.

Sâu bên trong nhà hát có một sân khấu lớn, phía trước đã xếp sẵn mấy chục cái ghế. Trần nhà rất cao, để khách ngồi ở lầu hai cũng có thể xem biểu diễn. Khán phòng này có lẽ đủ sức chứa hơn trăm người một lúc.

Tuy các toà nhà trong hậu cung còn cao hơn thế, chứa được nhiều người hơn thế, nhưng trọng điểm là nhà hát được thiết kế để mọi người đều có thể xem được màn biểu diễn trên sân khấu. Chưa kể, rường cột đều được chạm trổ hoa văn trang trí vô cùng tinh xảo đẹp đẽ.

Trên trần nhà treo đèn lồng lớn, mọi người nương theo ánh đèn đó, dò dẫm bước đi trong khán phòng lờ mờ tối.

Vị trí ngồi của Miêu Miêu là chỗ thứ hai tính từ bên trái sân khấu. Ngay chính giữa hàng phía trước, có một nam tử béo mập đang ngồi cùng các cô nương trẻ tuổi hầu hạ xung quanh.

“Ghế ở giữa rất khó mua, giá vé đắt đến vô lí.”

La Bản có vẻ không phục, có thể thấy chỗ ngồi này của họ cũng không rẻ gì. Đối với tên ki bo này, như vậy đã là hào phóng lắm.

Mỗi bàn có bốn ghế ngồi, ba người họ cộng thêm một hộ vệ là vừa đủ.

“Không, thực ra ngồi phía sau nữa cũng không sao cả.”

Lục Tôn nói. Quả thực, chỉ cần nhìn xem ai chiếm được vị trí tốt là có thể hình dung đại khái quyền lực hoặc tài lực của kẻ đó ở mức nào. Thoạt nhìn, người ngồi ghế chính giữa có vẻ chỉ là một tên nhà giàu mới nổi thừa tiền. Miêu Miêu nhớ đến gã thương nhân khệnh khạng phách lối ở khu phố hoa gần đây cũng là một kẻ như vậy.

Cả bọn ngồi vào ghế, một vài nữ hầu tươi cười dọn đĩa bưng ly chén tới, còn có một ít bánh nướng thích hợp dùng kèm đồ uống. Một tổ hợp kì quái trong mắt Miêu Miêu.

Miêu Miêu khịt mũi thử ngửi chất lỏng trong chén. “Rượu đây, có uống được không?”

Miêu Miêu là bợm rượu thứ thiệt. Nhưng cô muốn soi xét nhân vật được gọi là Bạch Nương Nương kia bằng ánh mắt tỉnh táo hơn.

“Để lát nữa uống, hay là cần ta thử độc trước không?”

“Thôi, khỏi đi?”

La Bán cũng bắt chước cô, đặt chén rượu xuống bàn. Người này cũng không giỏi uống rượu cho lắm, giống quân sự quái nhân. Lục Tôn cũng không định nâng chén.

“Nếu muốn uống thì xin cứ tự nhiên.”

“Thôi, tại hạ không thể để mình là người duy nhất thất thố vì say rượu được.”

Hộ vệ đương nhiên là không uống. Nhìn khoé miệng không bị mặt nạ che khuất kia, có thể thấy anh ta đang tiếc nuối.

Xem biểu hiện của những người xung quanh thì có vẻ như rượu trong chén rất ngon. Bánh ăn kèm cũng hợp vị, có vài người đã nếm một chút. Miêu Miêu vừa nghĩ thực ra hai người

kia không cần phải khách sáo đến vậy, vừa dời mắt nhìn về phía sân khấu.

Khán phòng lờ mờ tối được bao phủ một làn sương trắng. Sau đó, cùng với tiếng thanh la vang dội, nhân vật chính của sân khấu xuất hiện như toả ánh hào quang.

Đó là một cô nương mặc y phục trắng cùng nước da trắng nõn, mái tóc trắng buông xoã sau lưng. Giữa sắc màu trắng loá như tuyết, đôi môi son cùng cặp mắt đỏ rực trở nên cực kì nổi bật.

Trong tiếng thanh la vang dội khắp cả khán phòng, Bạch Nương Nương đứng ngay chính giữa sân khấu. Ở đó đã bày sẵn một cái bàn tinh xảo. Cô nương đứng trước cái bàn, giơ tờ giấy đặt sẵn trên bàn cho mọi người xem. Trên giấy vẽ vị trí tương ứng của sân khấu và cái bàn.

Lúc này, một nam tử áo trắng bước lên sân khấu. Người này tóc đen, nhưng dựa theo cách ăn mặc phỏng theo Bạch Nương Nương thì có thể đoán ra đó là trợ thủ của nàng. Nam tử nhận lấy bức vẽ sơ đồ khán phòng từ trong tay Bạch Nương Nương, dán lên vách tường dựng trên sân khấu, sau đó ném một thứ gì đấy về phía nó.

Đó hình như là một loại phi tiêu. Vật dài và nhỏ này đâm xuyên qua tờ giấy, găm vào vách tường. Tường này là loại tường giấy được chuẩn bị sẵn, bị đâm một cái là rách.

“Vậy, xin mời vị khách ngồi ở khu ghế này...”

Tờ giấy bị rách một lỗ.

Cái lỗ đó vừa khéo lại nằm ở vị trí thứ hai ở phía trước từ bên trái sang.

“Là chỗ chúng ta.

“Chính là chỗ này.”

Tóm lại, chính là chỗ mà nhóm Miêu Miêu đang ngồi.

“Làm sao đây?”

“Tại hạ cũng không biết nữa.

La Bán không có hứng thú. Lục Tôn có vẻ tính cách cũng không ưa góp vui, còn hộ vệ thì phải làm nhiệm vụ hộ vệ.

“Chi bằng muội đi đi?”

La Bán chỉ Miêu Miêu.

“Vừa khéo nhân cơ hội này quan sát cô ta.

“...”

Miêu Miêu do dự một chút, nhưng nghĩ rằng dù sao đây cũng là cơ hội hiếm có, bèn đồng ý.

“Vậy để ta đi”

Nói đoạn, Miêu Miêu bước lên sân khấu.

Dưới ánh sáng từ đèn lồng chập chờn lay động, Bạch Nường Nường càng thêm lộng lẫy. Nước da trắng đến mức gần như thấy được cả mạch máu dưới da, có thể nhìn ra được màu da này không phải chỉ đơn thuần do bôi phấn trắng mà thành.

“Có thể mời cô nương viết một chữ số bất kì không?”

Miêu Miêu nghe thấy giọng nói yếu ớt thỏ thẻ, dường như có thể tan biến tức thì. Nam tử bên cạnh lớn tiếng nói một câu như để bổ sung.

“Mời cô nương viết một chữ số không để chúng tôi thấy, sau đó gấp nhỏ tờ giấy lại, không cho bất cứ ai nhìn”

Bạch Nường Nường và nam tử cùng quay lưng lại. Miêu Miêu cầm cây bút được đưa cho, thoăn thoắt viết số. Lòng bút đã ngấm nước mực nên hơi khó viết, bút lướt trên giấy cũng không

trôi chảy, có lẽ không phải loại mực chất lượng cao. Bên dưới tờ giấy có trải một tấm lót để mực không dây ra bàn.

(Không mài mực mịn hơn được sao?)

Khi viết, Miêu Miêu cứ có cảm giác sạn sạn. Miêu Miêu rất hay để ý đến những tiểu tiết kì quặc như vậy. Viết xong chữ số, Miêu Miêu gấp nhỏ tờ giấy lại. “Xong rồi.

Cô vừa dứt lời, Bạch Nương Nương và nam tử cùng quay người lại. Lần này, nam tử đẩy một cái xe đẩy nhỏ ra, sau đó dọn cái bàn vào trong cánh gà sân khấu.

Trên xe đẩy đặt một cái hòm, dưới đáy hòm nhét rất nhiều những chiếc ống thôn dài kì lạ. Ngang dọc mỗi chiều mười ống, tổng cộng một trăm ống.

“Mời cô nương giấu mẫu giấy vào một trong số các ống này.”

Nói xong, Bạch Nương Nương và nam tử lại quay đi. Thực ra cũng không cần phải quay người như thế, từ dưới khán đài hay trên sân khấu đều khó nhìn mà.

Miêu Miêu vo viên tờ giấy thành cục nhỏ, nhét vào trong ống. Tuy giấy mềm, nhưng nhét vào trong cái ống nhỏ hẹp vẫn mất công. Cô phải dùng sức đẩy cục giấy vào trong. Thế này thì đến khi lấy ra sẽ rất phiền toái, việc gì mà phải làm vậy nhỉ?

Làm xong, Miêu Miêu phủ một lớp vải lụa mỏng lên trên hòm, để người khác không nhìn thấy bên trong.

Sau đó, nam tử lại di chuyển cái hòm đựng đầy ống sang một cái bàn khác ở góc sân khấu. Có lẽ vì quá mỏng nên tấm vải lụa nhẹ đung đưa.

“Được rồi.”

Dứt lời, tiếng thanh la vang lên vọng khắp khán phòng. Miêu Miêu không khỏi giật mình mở to hai mắt, thầm nghĩ may mà

mình đã đeo tấm lụa che mặt.

Bạch Nường Nường cười khúc khích, vươn cánh tay ra.

Miêu Miêu cũng chìa tay ra như được bảo. Một bàn tay trắng nõn ngọc ngà mà lạnh lẽo cầm lấy cổ tay cô. Sau đó, một loạt tiếng chuông lanh canh vang lên, Bạch Nường Nường nhìn Miêu Miêu chăm chú.

(A, người này...)

Miêu Miêu phát hiện thị lực của nàng ta không tốt, mắt thi thoảng lại có chuyển động kì dị. Điều này làm Miêu Miêu nhớ ra rằng người có đôi mắt khuyết thiếu sắc tố thường gặp nhiều điều bất tiện hơn người bình thường.

(Chắc là khổ lắm.)

Trong lúc cô đang nghĩ vậy...

“Cô nương viết số bảy phải không?”

Bạch Nường Nường nói.

“!?”

“Trúng rồi”

Đôi môi đỏ mọng nhếch lên. Hơn nữa, đôi mắt đỏ rực kia khiến Miêu Miêu nhớ đến con bạch xà mình từng bắt được.

Miêu Miêu vốn định lột da con rắn trắng mắt đỏ ấy làm thành món lươn nướng, kết quả lại bị cha mắng cho một trận nên thân. Cha nói đó là thần, không được ăn, nhưng Miêu Miêu biết thực ra không phải vậy. Rõ ràng làn da trắng nõn chẳng liên quan gì đến thần tiên, song cha thì thoảng lại nói mấy chuyện luân lí đạo đức như thế, khiến Miêu Miêu nhức hết cả đầu.

Ngay khi Miêu Miêu suýt nữa đã bần thần nhìn cặp mắt to tròn đỏ rực ấy, tiếng thanh la và tiếng chuông lại vang lên lanh lảnh.

Có lẽ vì không gian xung quanh mù mịt sương khói, cô cảm thấy rất nóng, và cũng đau đầu. Đúng lúc cái cảm giác như thể có muỗi vo ve bên tai khiến cô bức bối không chịu được, Bạch Nường Nường hé miệng nói.

“Cái thứ ba từ trên xuống, thứ hai từ trái sang.”

“...”

“Thế nào?”

Nam tử lật tấm lụa lên, giơ hòm cho mọi người nhìn thấy rõ bên trong. Sau đó, anh ta cầm lấy ống theo vị trí tương ứng, thứ ba từ trên xuống, thứ hai từ trái sang, dùng một cái que mảnh chọc vào trong ống.

Thế rồi...

Mẩu giấy nhét trong ống rơi ra. Nam tử mở mảnh giấy đã gấp nhỏ, bên trên viết chữ số “bảy” rõ ràng rành. Khỏi phải nói, đúng là con số mà Miêu Miêu đã viết.

Miêu Miêu vừa trầm tư suy nghĩ xem chuyện gì vừa xảy ra, vừa về chỗ ngồi. Xung quanh tiếng hoan hô nổi lên như sấm dậy. Có lẽ là vì thêm chút hơi men, giọng ai nấy nghe cũng vô cùng phấn khích.

Duy chỉ có nhóm La Bán im thin thít, chờ Miêu Miêu trở về.

“Này, trên đó rốt cuộc là sao thế?”

“Huynh hỏi ta thì ta hỏi ai?”

La Bán hào hứng hỏi dồn.

“Không phải người ta nhét tiền cho muội chứ?”

“Ta có phải huynh đâu”

“Ta cũng không làm chuyện như vậy, xấu mặt chết đi được.

Rõ ràng đã hám tiền lại còn chú ý đến chuyện đẹp mặt hay xấu mặt, Miêu Miêu thật sự không thể hiểu nổi người anh này. Tuy thế, Lục Tôn ở bên cạnh lại đang cười. “Tôi chẳng lấy cái gì hết.

Miêu Miêu dang rộng hai tay, còn lộn cả ống tay áo cho họ xem, giải thích là mình không lấy tiền. “Hay là có người khác nhìn thấy chẳng?”

“Chắc là không đâu.

Trên sân khấu chỉ có Bạch Nường Nường và nam tử hỗ trợ, hai người đó hẳn không nhìn thấy chữ. Hơn nữa, trên hòm đã phủ lớp vải che, không có khả năng biết mẫu giấy đã được bỏ vào cái ống nào.

(Chẳng lẽ là...)

Miêu Miêu bỗng nhìn lên trên sân khấu. Trên trần nhà có treo đèn lồng, những sợi tua màu đỏ đang lắc lư.

Miêu Miêu vốn nghĩ nếu có gương thì có lẽ sẽ thấy được chữ cô viết, nhưng xem ra không phải. Thoạt nhìn, trần nhà có vẻ rất khó gắn thứ gì vào, quan trọng hơn là phải có loại gương thích hợp. Ở đây sương khói dày như vậy, tầm nhìn thì tối tăm, không thể nhìn rõ gương giữa cảnh tranh tối tranh sáng ấy. Huống hồ, cho dù không dùng gương đồng mà dùng hẳn gương ngoại nhập cao cấp nhất, e là cũng không nhìn thấy.

Quan trọng nhất, thị lực của Bạch Nường Nường không tốt, sợ là chỉ cách hơn một thước thôi là đã mờ nhoè khó nhìn rồi.

Trong lúc Miêu Miêu đang suy nghĩ đến các khả năng có thể xảy ra, màn biểu diễn tiếp theo đã bắt đầu. Trên sân khấu đặt một cái bàn, trên bàn bày đủ các loại dụng cụ đầy màu sắc.

Bạch Nường Nường cầm đũa gấp một miếng kim loại mỏng, ngoài ra còn chuẩn bị một cái đĩa khác.

Nam tử trợ thủ kia nhận lấy miếng kim loại mỏng và cái đĩa, đặt vào trong khay, sau đó bưng khay đi khắp khán phòng. Miếng kim loại kia thoạt nhìn có vẻ là một miếng đồng được mài sáng bóng. Đĩa khá sâu, để chất lỏng bên trong không bị sánh ra ngoài.

Nam tử không rảnh đi lên tầng hai, từ trên đó vọng xuống mấy tiếng phàn nàn bất mãn. Đó chính là sự chênh lệch của giá chỗ ngồi đấy, làm ơn hiểu chuyện đi.

Sau khi nam tử quay trở lại, Bạch Nường Nường nhận lấy miếng kim loại và cái đĩa. Sau đó, nàng ta đặt miếng kim loại vào trong đĩa, rồi đặt đĩa lên bếp lửa không biết đã chuẩn bị từ khi nào. Bạch Nường Nường bắt đầu ngâm xướng một tràng từ ngữ gì đó có vẻ là thần chú, vừa ngâm vừa nhẩy múa. Trong không gian mờ tối, giữa sương khói huyền ảo, toàn thân nàng ta như toả sáng chói lọi.

Múa xong, Bạch Nường Nường cầm đũa gấp miếng kim loại trong đĩa lên cho khán giả xem.

(Màu sắc thay đổi rồi.)

Màu ám đỏ của đồng đã biến thành màu bạc. Những khán giả ngồi gần đó lập tức reo lên thích thú. “Đồng biến thành bạc rồi!”

“Thật vậy sao!?”

Những người ở xa không nhìn được, thấy phản ứng của những người khác cũng muốn sấn sổ lên xem. Các hộ vệ ở gần đó không cho phép bọn họ bước lên sân khấu, nhưng khoảng cách chừng ấy cũng đủ gần để quan sát được rõ ràng.

Bạch Nường Nường dùng chất lỏng nào đó rửa sạch miếng kim loại, lấy khăn lau khô. Sau đó, lần này, nàng ta trực tiếp đặt miếng kim loại lên lửa nường.

Tiếng hoan hô càng vang dội.

“Bạc biến thành vàng rồi!”

Màu bạc lần này đã chuyển sang màu vàng óng rục rỡ.

Bạch Nường Nường dùng đũa gắp miếng kim loại lên phẩy phẩy, vừa để hạ nhiệt độ vừa đặt vào trong đĩa. Nam tử lại bưng khay đi một vòng xung quanh, để mọi người chiêm ngưỡng miếng kim loại màu vàng kim sáng rục.

“... Mọi người thích được cái này không?”

La Bán vừa lau kính vừa hỏi. Miêu Miêu nhếch miệng cười tự mãn.

“Để sau. Bây giờ cứ thưởng thức buổi biểu diễn này đã.”

Miêu Miêu đáp, hai mắt sáng long lanh. Thực ra, cô nói vậy là vì không muốn bỏ lỡ bất cứ màn biểu diễn nào. Khi ở trước mặt La Bán, cô bất cẩn vô thức quay về lối ăn nói như ở khu phố hoa. Đứng trước Lục Tôn thì cách ăn nói của cô có lẽ sẽ trở nên quái lạ, nhưng do anh ta là thuộc hạ của quái nhân, nên Miêu Miêu xác định là mình chẳng cần giữ ý.

Quan trọng hơn...

(Thật thú vị.)

Để không bỏ lỡ bất kì màn làm phép hiểm có nào, Miêu Miêu thậm chí còn quên cả chớp mắt. Cho dù cô nường kia không phải tiên nữ, những màn biểu diễn này vẫn đáng thưởng thức như thường.

Sau đó, Bạch Nường Nường tiếp tục thể hiện vài màn biểu diễn thú vị khác. Nàng đặt viên đá ướt lên một tờ giấy, sau đó thi triển pháp thuật với viên đá, rồi một lúc sau, tờ giấy bất thành linh bốc cháy.

Vừa thấy nàng ta biến ra một đàn bướm bướm không biết từ đâu, chúng đã bay tán loạn, rồi bùng cháy giữa không trung, hoá thành tro và tan biến. Màn trình diễn nào cũng nhận được vô số tiếng reo hò hoan hô của quan khách. Cuối cùng...

Bạch Nường Nường lấy ra một loại chất lỏng màu bạc phát sáng. Trong khi mọi người đang chăm chú nhìn loại chất lỏng kì lạ này, Bạch Nường Nường đột nhiên rót nó vào chén rượu nhỏ, ngửa đầu uống cạn trong một hơi.

“!?”

Miêu Miêu suýt bật dậy khỏi ghế. Nhưng cô chỉ mới đứng lên đến giữa chừng thì khựng lại, rồi nhìn chằm chằm Bạch Nường Nường.

“Chẳng hay buổi biểu diễn đêm nay có khiến các vị hài lòng không?”

Bạch Nường Nường miệng vẫn nở nụ cười, xuống sân khấu rồi rời đi.

Bầu không khí trong khán phòng vẫn cực kì sôi nổi, các quan khách hưng phấn bàn luận về những gì vừa diễn ra. Có người nhen nhóm ngọn lửa si mê trong ánh mắt, kẻ khác nhìn lên nơi tiên nữ vừa đứng với vẻ tôn sùng.

Thế nhưng, chỉ có nhóm Miêu Miêu là không hưng phấn đến mức đó. Có lẽ một phần là vì họ không uống rượu.

“Cảm giác không tầm thường chút nào nhỉ.”

Lúc này, Lục Tôn cuối cùng mới cầm lấy chén rượu. Miêu Miêu vô thức ngăn cản anh ta lại. Lục Tôn nhìn cô nghi hoặc.

“Có vấn đề gì à?”

“Phải”

Miêu Miêu cầm chén rượu trước mặt lên. Cô thử ngửi mùi, đổ một giọt rượu lên da, xem phản ứng, sau đó đưa lưỡi ra nếm thử.

“...”

Trong này hình như có bỏ vài thứ.”

Nồng độ cồn rất thấp, cảm giác êm và dễ uống như nước hoa quả bình thường, nhưng lẫn trong đó còn có hương vị phức tạp nào đó khác, chứng tỏ đã trộn lẫn vài loại thành phần. Miêu Miêu còn nếm ra được chút muối trong rượu.

“Tuy không phải là độc dược.

Có điều, tuy nồng độ cồn không cao, nhưng cách pha chế lại khiến nó dễ dàng phát huy hết công dụng. Cũng chỉ vậy thôi.

Hơn nữa...

Những chiếc đèn lồng nhẹ nhàng đung đưa trong gian phòng mờ tối, làn sương khói kì lạ cùng nàng tiên nữ đẹp như ảo mộng, cộng thêm những hiện tượng thần kì xảy ra ngay trước mắt.

(Cũng ra trò đấy chứ.)

Tất cả những yếu tố này đủ khiến kha khá người mù quáng tin vào tiên thuật. Ngay trong khán phòng này, không biết đã có đến mấy phần tin tưởng. Miêu Miêu vừa nghĩ trái nghĩ phải, vừa nhấp một ngụm rượu nhỏ.

(Quả nhiên có hơi mặn.)

Trong lúc cô đang nghĩ “già mà không cho muối vào thì ngon hơn”, đột nhiên...

“!?”

Miêu Miêu nhúng ngón tay vào trong chén rượu, lấy rượu trái cây làm mực để viết chữ lên bàn.

“Làm cái gì vậy?”

“Hoá ra là thế.”

Miêu Miêu không trả lời câu hỏi của La Bán, vội vàng nhìn xung quanh.

(Nếu cái đó là như vậy, cái kia cũng phải có cơ chế nào đó...)

Miêu Miêu thấy hồi hận, biết vậy lúc đứng trên sân khấu đã để ý xung quanh nhiều hơn một chút. Lúc ấy trên sân khấu có những gì nhỉ?

Sương khói bao phủ dày hơn hẳn chỗ khác, lại còn nóng, rất đau đầu, khiến Miêu Miêu không thể tập trung đầu óc.

(Sương khói...)

Đó rất có thể là hơi nước. Có lẽ hơi nước thoát ra từ phía sau sân khấu, như vậy cũng giải thích được vì sao lại nóng.

Còn vụ đau đầu? Cảm giác giống như có tiếng muỗi vo ve. Chuyện đó là thế nào?

(Hơ?)

Miêu Miêu trầm nghĩ, chẳng lẽ là..., liếc nhìn Bạch Nương Nương ở tít phía đằng sau sân khấu.

Miêu Miêu đưa ngón tay lên môi, cong miệng thổi một hơi.

“Sao tự dưng huyết sáo làm gì? Làm vậy thô thiển quá.

La Bán nheo mắt nhìn Miêu Miêu.

Âm thanh không lớn, xung quanh lại ồn ào, đáng lẽ sẽ không truyền đi quá xa được. Thế nhưng, cô lại thấy vai Bạch Nương Nương hơi run lên, dường như người đó đang nhìn quanh bốn phía.

(À, hoá ra là như vậy.)

Miêu Miêu nhếch miệng cười, sau đó vươn tay cầm lấy bánh nướng.

Bên ngoài rất lạnh. Kì thực có thể chờ đến lúc quay về Lục Thanh quán rồi nói chuyện sau, nhưng hội La Bán có vẻ tò mò muốn biết mảnh khoé đằng sau màn biểu diễn ngay lập tức. Vì thế, cả nhóm quyết định đi vào một tiệm ăn để nói chuyện. Miêu Miêu chọn một tiệm ăn hơi đắt tiền, khiến La Bán xụ mặt, nhưng cô mặc kệ. Cả bọn được tiểu nhị dẫn vào chỗ, ngồi xuống quanh một chiếc bàn tròn. Miêu Miêu chọn mấy món theo đề cử của tiệm, cùng với loại rượu ngon nhất.

“Muội không hiểu thế nào gọi là khách sáo à?”

“Cái tên quan to lộc dày này nói gì vậy?”

“Nhà ta năm ngoái đã phải tiêu một khoản tiền lớn, bây giờ nghèo rớt mồng tơi rồi.

Khoản này Miêu Miêu biết, là tiêu vào Lục Thanh quán.

Miêu Miêu quyết định bắt đầu giải thích từ phương pháp biến đồng thành vàng bạc.

“Cái đó khá giống một loại phương thuật gọi là hoàng bạch thuật.

Nói là thuật luyện đan thì có lẽ sẽ dễ hiểu hơn. Thuốc nổ cũng được nghiên cứu chế tạo nhờ loại kĩ thuật này. Trong số các phép luyện đan, thuật biến sắt thành vàng gọi là hoàng bạch

thuật. Miêu Miêu dùng ngón tay nghịch chiếc thìa mà tiểu nhị mang tới.

Thuật luyện đan mang tiếng là có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng trên thực tế, phần lớn đều không đáng tin. Theo sử sách ghi lại, hoàng đế thời cổ đại từng vì truy cầu phép trường sinh bất lão mà dùng sai phương pháp, kết cục là mất mạng.

Tuy rất giống như vậy, nhưng mà...

“Ta cảm thấy giống thuật giả kim của phương Tây hơn.

“Của phương Tây à?”

“Đúng vậy.”

Miêu Miêu gật đầu đáp lại câu hỏi của La Bán. Cô cảm thấy cứ phải liên tục thay đổi cách nói chuyện với La Bán và Lục Tôn thì thật kì quái, chỉ bằng khi nói chuyện với Lục Tôn cũng không cần câu nệ khách sáo nữa thì hơn.

“Tôi chỉ mới nghe cha nhắc đến, đây là lần đầu tiên chứng kiến tận mắt. Miếng kim loại khi nãy thực ra không hề biến thành bạc, cũng không biến thành vàng. Hình như chỉ là mạ vàng lên, sau đó dùng lửa đốt để biến thành thứ khác”

Miêu Miêu cũng rất muốn thử làm một lần, nhưng cha không chịu nói cho cô biết những nguyên liệu cần thiết. Kể cả có nói, sợ rằng cũng chẳng tìm được đủ số nguyên liệu cần thiết ở tiệm thuốc.

“Tóm lại, mạ vàng là gì vậy?”

“Nghĩa là phủ lên bề mặt miếng kim loại một lớp mỏng kim loại khác.

Miêu Miêu dùng hai ngón tay kẹp lấy cái thìa và nói.

“Muốn biết chi tiết hơn thì huynh hỏi cha ta ấy, tiện thể kể cho ta nghe với thì càng tốt. À không, nhất định phải cho ta biết

với”

Nói xong, hai mắt Miêu Miêu bừng sáng.

Về phần trang giấy tự nhiên bốc cháy, chỉ cần tận dụng phụ phẩm của quá trình mạ vàng là làm được. Còn đàn bướm bay kia, khéo léo cắt và gấp giấy thành hình con bướm là có thể lí giải rồi.

Lúc ấy, mọi người trong khán phòng đều bị màn sương khói che khuất tầm nhìn, đã vậy còn uống thêm loại rượu dễ say, ngay cả hội La Bán không uống rượu cũng bị lừa, như vậy có thể đảm bảo không ai nhìn thấu được mảnh khoé.

Vừa nhắc, Miêu Miêu liền sức nhớ ra, trong số những màn ảo thuật xuất xứ từ đảo quốc phương Đông có một trò từ giấy biến ra bướm bướm. Mảnh khoé là sử dụng loại giấy mỏng cao cấp, cắt thành hình bướm bướm.

“Vậy thì, thuật đọc tâm tư dựa trên cái gì?”

La Bán nghiêng đầu hỏi.

“Chuyện đó cũng có cách.

Miêu Miêu nghiêng đầu tự hỏi nên giải thích như thế nào cho xuôi. Đúng lúc này, tiểu nhị bưng một bát xúp khai vị lên bàn.

(Dùng cái này cũng được nhỉ?)

Miêu Miêu bỏ thìa vào trong bát canh.

“Giấy.”

“Kênh kiệu quá đấy.”

La Bán nheo cặp mắt vốn dĩ đã híp, lấy từ ngực áo ra một tờ giấy.

Miêu Miêu cầm lấy tờ giấy, dùng cái thìa đã dính nước xúp vẽ nguệch ngoạc lên. Cô phẩy phẩy tờ giấy để làm khô nước xúp.

Sau khi khô, bức tranh liền biến mất.

“Nhìn thấy không?”

“Phần giấy ướt bị co lại.”

“Chỉ tiết đó không quan trọng.”

“Muội lễ phép với nghĩa huynh một chút được không?”

Chết cũng không.

“Rốt cuộc, cái này thì có liên quan gì vậy?”

Lục Tôn thay La Bán đặt câu hỏi.

“Phải làm thế này.”

Miêu Miêu đi đến chỗ chiếc đèn lồng treo bên tường, nhẹ nhàng mở khung lồng ra, hơi tờ giấy khô lên ngọn lửa.

“!”

Có được phản ứng này từ người khác kể cũng vui. Hồi trước, Miêu Miêu cũng từng biểu diễn. Nếu hội Nhâm Thị ở đây, họ hẳn đã hiểu ra mà không cần Miêu Miêu phải làm đến mức này. Cái này gọi là mực vô hình. Lửa đèn sẽ đốt cháy tất cả những phần mà thìa xúp đã vẽ nên.

“Thế nào?”

“Cái gì mà thế nào với không thế nào, cái này có liên quan gì đến thuật đọc tâm tư?”

Miêu Miêu nhét cái thìa vào miệng La Bán.

“Có vị gì?”

“Nước canh hải sản đậm đà hương vị, hơi mặn. “Tức là có bỏ muối”

“Muối thì làm sao?”

Còn có thể làm sao, thêm muối nghĩa là thêm muối chứ sao. Về phần thêm muối ở đâu, thì chính là trong thứ nước mực sà

sạn kia. Chẳng trách lúc viết cứ thấy rin rít.

“Hoà muối vào nước mực, sau khi muối tan sẽ không nhìn ra sự khác biệt. Cũng giống như nêm muối vào canh, muối tan thì không thấy nữa. Nhưng mà, đã thêm muối thì vẫn là thêm muối thôi.

Phải hơ trên lửa mới nhìn ra được trong nước có pha thêm thành phần khác.

“Ý muối là cô ta đã hơ nóng chữ sao? Làm thế nào?”

“Không phải dùng lửa hơ, vẫn còn cách khác để nhìn rõ chữ viết”

Bên dưới tờ giấy mà Miêu Miêu viết chữ có kê một tấm lót màu đen. Bút lông hút no mực sẽ làm mực thấm xuyên qua tờ giấy, in hằn lên tấm lót kia.

La Bán nhìn tờ giấy đã hơ qua lửa, ngón tay lướt trên vết cháy sém.

“... Ra là vậy.

“Đúng, chính là vậy.

Không nhất thiết phải là muối, chỉ cần một thành phần nào đó có thể hoà tan trong mực, sau khi khô sẽ hiện lên bề mặt là được.

“Trong mực đã hoà tan một chất gì đó.

Giả sử chất đó là muối. Bọn họ hoà muối vào trong nước mực, sau đó dùng loại mực này để viết chữ số lên giấy. Mực thấm qua lớp giấy vừa mỏng vừa mềm, ngấm vào lớp lót màu đen kể bên dưới. Như vậy, sau khi nước khô, kết quả sẽ là gì? Muối đã tan trong nước sẽ kết tinh lại, hiện lên bề mặt lớp lót.

Chờ đến khi muối trắng hiện lên trên bề mặt lớp lót màu đen, nội dung chữ viết sẽ rõ mồn một.

“Hoá ra là vậy.

Lục Tôn hiểu ra, vỗ tay một cái.

“Vậy tại sao cô ta biết cái ống chứa mẫu giấy nằm ở đâu?”

“Vụ đó hả? Đó là...”

Miêu Miêu xé giấy ăn thành mẫu nhỏ sau đó gấp một nửa lại, chọc một cái lỗ ở giữa. Cô kẹp mẫu giấy vào giữa ngón tay, thổi một hơi vào khe gấp của mẫu giấy. Mẫu giấy phát ra tiếng “phù” nho nhỏ.

“Biết cấu tạo của cây sáo không?”

“Thổi khí vào thì phát ra tiếng”

“Nếu muốn thay đổi âm sắc thì phải làm sao?”

“Thì thay đổi số lượng lỗ thủng nơi dòng khí đi qua. Cỡ đó thì vẫn biết”

Thế chẳng phải đã rõ rồi à? Không, tại vì bọn họ không đứng gần để thấy được cấu tạo cái ống nhét giấy kia nên không hiểu, có thể thông cảm được.

“Nếu nhét mẫu giấy vào cái ống vốn có công dụng như lỗ sáo thì sao?”

“Sáo? Lúc đó đâu nghe thấy tiếng sáo nào?”

Lúc ấy, trong khán phòng vang vọng những tiếng chuông hoặc thanh la. Thế nhưng, có một âm thanh quan trọng ẩn đằng sau những tiếng ồn ào đó.

“Lúc ta ở đó, thực sự rất đau đầu. Có khả năng bọn họ biết cách tạo ra âm thanh gì đó sở hữu âm vực cao đến mức người thường không thể phát hiện ra.

Âm cao sẽ khiến tai người đau nhức. Mặc dù Miêu Miêu không nghe ra được âm thanh nào, nhưng cơ thể vẫn vô thức

cảm thấy khó chịu.

“Âm cao?”

“Đúng vậy”

Miêu Miêu huýt sáo một cái.

“Cái này có nghe thấy không?”

“Nghe thấy”

“Thế còn cái này?”

Miêu Miêu tăng độ cao của âm thanh. Trước kia, khi bị nhốt trong hang động cùng Nhâm Thị, cô cũng từng huýt sáo như thế, bây giờ làm lại trò cũ thôi. La Bán vẫn giữ nét mặt bình thường, Lục Tôn nghiêng đầu khó hiểu trong nháy mắt. Chỉ có hộ vệ là nheo mắt lại. “Nghe thấy.

“Hình như có nghe thấy.

“... Tại hạ không nghe thấy”

Hộ vệ đứng một bên do dự không biết có nên nói xen vào không, rốt cuộc vẫn lên tiếng. Miêu Miêu thấy áy náy vì để một mình người này rơi vào tình thế ngượng nghịu.

“Thế thì đúng rồi. Tuổi càng lớn thì càng khó nghe ra.

Hộ vệ chừng ba mươi lăm tuổi, nghe thế vẻ mặt liền lộ vẻ tổn thương sâu sắc. Phản ứng hơi giống Cao Thuận, chắc mấy ông chú trung niên đều cùng một kiểu này.

“Mỗi người có thể nghe thấy âm thanh có cao độ khác nhau.

Dù trạc tuổi nhau thì vẫn có sự khác biệt. Cũng như thị lực, có người mắt tinh, có người mắt kém, thính lực cũng có tốt có xấu tương tự.

Ngoài ra, tuy không thể kết luận chắc chắn, nhưng nghe nói người có thị lực kém thường sẽ phát triển thính lực nhạy bén

hơn, kiểu như phép bù trừ.

“Tiên nữ kia hình như thính lực vô cùng nhạy bén.

Nàng ta rõ ràng đang ở xa, bốn bề đầy tạp âm nhiễu loạn, thế mà vẫn có phản ứng với tiếng huýt sáo của Miêu Miêu. Cô thầm nghĩ, có lẽ nàng ta ngày thường vẫn luôn rèn luyện năng lực nhận biết tiếng sáo. Điều này làm Miêu Miêu nhớ đến chú chó săn mà Lí Bạch từng chơi đùa cùng hồi ở sơn trang nghỉ mát.

Có lẽ vì nguyên nhân này, trong dàn nhạc ở nhà hát vừa rồi không có sáo.

Tiêu hoặc sáo đều là nhạc cụ có lỗ, khi ấn lên những cái lỗ đó có thể thay đổi cao độ của âm thanh. Giả sử một trăm cái ống cắm trong hòm có công dụng tựa như lỗ trên cây sáo, Miêu Miêu nhét mẩu giấy vào ống cũng sẽ giống như chặn một lỗ trên cây sáo.

“Tóm lại, ý muội là cô ta có thể nghe để phân biệt được hàng trăm âm thanh, nhờ đó biết được mẩu giấy ở vị trí nào à? Nếu vậy, giả sử cái hòm kia thay thế cho sáo, họ đã thổi nó bằng cách nào?”

“Về điểm ấy, có một cách chắc chắn.

Đó là âm thanh của chuông và thanh la. Giả như lấy chúng làm tín hiệu, thổi sáo mười lần thì sẽ thế nào? Trên hòm phủ một tấm vải, cho dù gần đó có gã trợ thủ cũng không khiến khán giả nghi ngờ. Giả như nam tử trợ thủ đứng ngay cạnh cái hòm, thao tác điều khiển cơ quan thổi khí...

Không cần phải nhớ tới một trăm loại âm thanh, chỉ cần nghe ra mười loại là được.

“Về phần làm sao để thổi nó, màn sương dày đặc kia chính là lời giải thích.

Sương mù là hơi nước, nghĩa là ở đâu đó đun nóng nước, tạo ra sương.

Có thể suy luận rằng hơi nước đi vào từ bên dưới cái bàn nọ. Tất cả mọi người đều chú ý phía trên cái bàn, không ai để ý cấu tạo bên dưới cái bàn.

“Vậy cũng được sao?”

“Được chứ”

Nhóm La Bán gật gù.

“Cuối cùng...”

Miêu Miêu chuyển sang giải thích màn diễn cuối, khi Bạch Nường Nường uống cạn thứ chất lỏng màu bạc ngay trước mắt mọi người.

“Thứ đó là kịch độc. Ta không biết cô ta uống thật hay uống giả, nhưng tuyệt đối không được bắt chước theo. Chúng ta nên tìm cơ hội giải thích chuyện này với các vị quan lớn.

Miêu Miêu nghiêm túc nhìn La Bán và nói.

Mấy ngày sau, gánh tạp kỹ của Bạch Nường Nường biến mất không một dấu vết. Chỉ còn lại vụ án ngộ độc đầy bí ẩn của các thương nhân trong kinh thành.

Không hiểu nàng ta muốn làm gì. Nàng tiên nữ tựa bạch xà ấy đã để lại bí ẩn kia rồi biến mất.

Rất lâu về trước, trong một khoảng thời gian, những người có quyền thế đua nhau truy cầu thuốc trường sinh bất lão. Khi ấy, họ đã uống một loại bạc trắng lỏng như nước. Không ngờ kết quả lại là tự rút ngắn sinh mệnh của mình.

Loại bạc trắng giống nước kia được gọi luôn là thủy ngân.

Miêu Miêu tò mò không biết Bạch Nường Nường sau khi trực tiếp uống thủy ngân có kết cục ra sao. Là giả vờ uống hay uống

thật? Thuỷ ngân chỉ cần giữ nguyên thể lỏng rồi được bài tiết ra ngoài cơ thể thì sẽ không trở thành kịch độc, nhưng nếu hít vào ở dạng hơi, hoặc kết hợp với vật chất nào đó mà thay đổi hình thái, sẽ trở thành chất độc cực mạnh.

Đôi khi, thuỷ ngân cũng được dùng để điều chế thuốc. Là độc hay dược, còn tùy vào cách sử dụng. Miêu Miêu vừa nhìn màu đỏ son diễm lệ của đan sa*, vừa nhẹ nhàng cất nó vào tủ thuốc.

Còn gọi là chu sa, một khoáng vật cinnabarit của thuỷ ngân.

Chương 8

NGƯỜI NÀO VIỆC NÀY

“...”

“Vậy, tiểu nhân xin phép.”

Nam tử vừa mang thư đến tiệm thuốc, xong xuôi liền hốt hải chạy đi. Miêu Miêu mặt không biểu cảm đọc thư xong bèn bỏ vào hộp đựng.

Thư do Nhâm Thị gửi tới, nhưng nội dung hơi khác biệt so với trước nay. Miêu Miêu khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu suy nghĩ.

(Xem nào, nên làm gì bây giờ nhỉ?)

Nhâm Thị chuyên mang phiền phức tới cho cô, lần này vẫn vậy. Dù sao cũng là do Miêu Miêu không từ chối, đành phải chuẩn bị gì đó thôi.

(Vấn đề là làm sao thuyết phục được lão bà bà.)

Trong lúc Miêu Miêu đang suy nghĩ việc này, từ bên ngoài bỗng vọng vào tiếng trẻ con cãi nhau chí chóe. Có hai đứa nhỏ đang xách cái giỏ trong tay, quả nhiên là Triệu Vu và Tử Lâm. Trong giỏ của chúng chứa đầy cỏ non mới hái.

(Đúng rồi, tụi nhóc mới nói thêm ăn bánh nếp cỏ.)

Miêu Miêu hờ hững nhìn, nhưng khi thấy hai đứa nhỏ đi về phía phòng bếp, có vôi vàng túm lấy gáy chúng.

“Làm gì thế hả!”

“Đưa đây xem nào.

Miêu Miêu cướp lấy chiếc giỏ trong tay Triệu Vu, nhìn cở bên trong.

“...”

Sao lại nhầm được nhỉ? Miêu Miêu nheo mắt nhìn các bó cỏ xếp trong giỏ.

“Nhầm kiểu gì, ở đâu, mà lại đi hái cỏ ô đầu ở khu này thế?”

Miêu Miêu nhìn Triệu Vu. Triệu Vu đang ngồi, mặt mày hậm hực. Cô bé bên cạnh mang vẻ mặt lo lắng. Xem ra cô em gái Tử Lâm của cặp chị em nhà nghèo kia đã trở thành tay sai tín nhiệm của Triệu Vũ.

“Ai kêu tụi nó trông giống nhau chứ.

“... Dùng cái này làm bánh thì ăn vào sẽ chết đó.”

Hai đứa nhóc hái được chồi non có vẻ đã nghĩ tới việc làm bánh nếp ngải cứu, nhưng lại hái nhầm cỏ độc có hình dáng gần giống.

(Không đúng, đáng lẽ gần đây không thể có loại cỏ này.)

Miêu Miêu sửng sốt, không biết làm sao bọn trẻ hái được loại cỏ này.

“Ô, vậy là không làm bánh nếp cỏ được à?”

Triệu Vu và Tử Lâm nhìn nhau buồn bã. “Bỏ cuộc đi”

“Mặt tàn nhang hôm qua cũng hái ngải cứu nhỉ? Chia cho bọn này một ít đi.

“Đó là nguyên liệu làm cứu ngải”

Miêu Miêu lạnh lùng từ chối. Triệu Vũ bèn dẫu môi hờn dỗi, Tử Lâm cũng học theo. Miêu Miêu không nể nang gì, thọc ngón tay vào miệng tui nhỏ rồi kéo banh miệng cả hai.

“Đau quá! Thật quá đáng, quá đáng!”

“!”

Tử Lâm cũng kháng nghị trong im lặng.

“Ai quá đáng? Muốn Lục Thanh quán bị đóng cửa vì ngộ độc thức ăn phỏng? Quan trọng hơn, đã dặn không được chạy lung tung bên ngoài rồi, sao không chịu nghe hả?”

“Có người đi theo mà, có Tả Thiện đó!”

Nói gì cơ? Miêu Miêu đành mặt lại. Về phần Tả Thiện, bây giờ gã mới chậm chạp chạy tới, tay cầm một cái túi.

“Đừng bỏ tôi lại mà~! Tôi có còn trẻ nữa đâu.

Cách nói năng như ở chiếu dưới vậy. Tả Thiện biết quá khứ của Triệu Vũ, đã dặn đừng có làm, nhưng gã vẫn đối xử với Triệu Vũ như thiếu gia mà hầu hạ.

“Này Tả Thiện, ông thật là lè mề, hại ta bị mặt tàn nhang mắng rồi đây”

Miêu Miêu không nói một lời, giáng cho Triệu Vũ một đấm. Tử Lâm kinh hãi há hốc miệng. Tả Thiện mấp máy môi như có gì muốn nói, liền bị Miêu Miêu lườm cháy mặt.

Miêu Miêu vào tiệm thuốc lấy số ngải cứu hôm qua mình mới hái để mang ra. Tuy hơi héo rồi, nhưng hình dạng vẫn nguyên vẹn. Cô đặt ngải cứu và cỏ ô đầu Triệu Vũ hái xuống cạnh nhau, ngay trước mặt Tả Thiện. Nói với con nít thì cũng như nước đổ đầu vịt, nên chỉ còn cách dạy người lớn trong hai đứa cách phân biệt mà thôi. “Này, ông có biết những thứ này là gì không?”

“Đương nhiên là ngải cứu và cỏ ô đầu rồi”

Thấy Tả Thiện tỉnh bơ kết luận, Miêu Miêu sững sờ há hốc miệng.

“Tôi định lúc sau lén tráo lại, không hiểu sao trẻ con cứ phải vội vàng như thế”

Tả Thiện lấy bó ngải cứu đã hái ra khỏi túi, sau đó móc ra một cái túi vải nhỏ đưa cho Miêu Miêu. Miêu Miêu không hiểu, mở túi vải ra, thấy trong đó chứa rễ củ của một loại thực vật nào đó.

“Đây là...”

“Củ ô đầu. Chắc có ai đó thấy hoa ô đầu đẹp nên lên núi mang về trồng, nhưng tôi thấy nguy hiểm quá nên đã nhổ hết rồi. Để mặc nó ở đó cho héo khô thì lãng phí, về đây chắc sẽ có ích hơn.

Củ ô đầu có thể dùng làm dược liệu. Vẫn không để lộ chút biểu cảm nào, Miêu Miêu chộp lấy tay Tả Thiện. “Ơ?”

Miêu Miêu kéo tuột người này vào tiệm thuốc, lấy toàn bộ thảo dược trong ngăn tủ ra xếp thành hàng trên bàn.

“Đây là gì?”

“Hở? Lá tì bà chứ gì?”

“Có công dụng gì?”

“Chữa ho hoặc tiêu chảy, ngoài ra còn nhiều công dụng khác”

Miêu Miêu chỉ vào loại thảo dược tiếp theo, hỏi những câu tương tự. Tả Thiện tuy hoang mang nhưng vẫn trả lời nghiêm chỉnh. Ở cửa, Triệu Vu và Tử Lâm ngó vào xem.

Hỏi xong một loạt câu hỏi, Miêu Miêu khoanh tay trước ngực, rơi vào trầm tư.

“Đại khái là biết khoảng một nửa nhỉ.”

“Tự dừng hỏi mấy cái này làm gì vậy?”

Miêu Miêu phớt lờ câu hỏi của Tả Thiện. Cô lấy một cuốn sách từ trên tủ đưa cho Tả Thiện.

(Nếu đã vậy...)

Tả Thiện từng nói, chừng nào ổn định được cuộc sống sẽ mua lại sổ sách tranh kia.

“Ông biết chữ không?”

“Đã được học ở chỗ lão tiên sinh rồi.

Lão tiên sinh trong lời gã chính là vị thái y tiền nhiệm không còn tỉnh táo. Những kiến thức về thảo dược vừa rồi nếu là học được từ thái y thì cũng đủ thuyết phục.

Đây là một phép tính nhằm, theo chiều hướng tốt.

“Thế thì ông học thuộc cái này đi! Rồi thì ban ngày hãy ghé qua đây một thời gian.

Miêu Miêu vỗ bộp lên cuốn sách vừa giao cho Tả Thiện. “Ờ?”

“Tôi sẽ giải thích với lão bà bà và Hữu Khiếu sau.”

Thấy Tả Thiện vẫn nghiêng đầu chưa hiểu, Miêu Miêu bèn tận tình giải thích.

“Tôi thấy ông cũng không giỏi công việc của nô bộc trong kỹ viện lắm nhỉ?”

“Ấy, cái đó thì, ừm.”

“Vậy dứt khoát chuyển sang bán thuốc đi, chắc là sẽ hợp với tính cách ông hơn, đúng không?”

“Chuyện đó...”

Miêu Miêu không có ý định bỏ nghề thuốc, mỗi tội tiệm thuốc này chỉ có hai cha con quản lý từ xưa, giờ thêm một hai dược sư nữa cũng không tính là nhiều. Cô vốn đã định huấn luyện Triệu Vu điều chế thuốc, nhưng thẳng ranh này không hề

hứng thú với nghề thuốc, cả ngày chỉ mãi chơi bởi đùa nghịch với vẽ tranh.

Nếu đã vậy, huấn luyện người đàn ông này còn nhanh hơn. Quan trọng nhất, vì vẫn đang qua lại với Nhâm Thị, thi thoảng Miêu Miêu phải rời tiệm, có được sự khác trong hàng những lúc như thế thì tiện biết bao.

(Vấn đề là...)

Người này có bằng lòng hay không.

Tả Thiện cúi đầu nhìn cuốn sách. Gã mở trang sách ra xem, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“... Tôi chỉ là nông dân. Vì kiếm ăn, bắt đắc dĩ mới phải vào pháo đài kia, biết chữ cũng là nhờ lão tiên sinh chỉ dạy. Ông ấy cần dược liệu gì thì kêu tôi đi kiếm dược liệu đó về, chỉ vậy thôi”

Dược sư là nghề rất được coi trọng. Người này do dự có lẽ là vì không tự tin vào bản thân. Người ta sẽ trở nên tự ti nếu cứ bị người khác phủ nhận trong thời gian dài.

Nhưng như thế thì Miêu Miêu lại lâm vào thế khó. Cần phải phát huy những tri thức mà khó khăn lắm mới có này.

“Thế thì làm sao? Trên đời còn có biết bao kẻ kiếm kế sinh nhai bằng mấy trò nguyên rửa mờ ám nữa kia. Muốn chữa khỏi bệnh phong hàn, thay vì múa may mấy bài kì quái, chỉ bằng cho người bệnh giữ ấm, dùng thuốc chữa họ có tính nóng thì hữu hiệu hơn biết bao nhiêu. Chừng ấy chắc ông vẫn làm được chứ?”

“À thì, cái đó tôi làm được. Nhưng nếu bệnh tình nghiêm trọng thì phải làm sao?”

“Gặp phải bệnh nào ông không chữa được thì cứ nói là không chữa được. Uống thuốc chữa được bệnh, chứ không chữa được mệnh, ai chết vẫn phải chết thôi. Đừng kê bừa phương thuốc,

bảo bệnh nhân tìm thầy khác cao minh hơn là được. Có nhiều thầy thuốc mà năng lực điều chế thuốc còn kém hơn ông đây.

(Ví dụ như lão lang băm.)

Mà không, lão lang băm là thái y, về tri thức chắc không đến nỗi qua loa nửa mùa, chỉ là không biết cách ứng dụng. Tuy là người tốt, nhưng trong công việc thì thật sự không thể trông mong được.

“Tóm lại, cứ quyết như vậy nhé.”

“Nhưng sao tự dừng lại nói chuyện này? Liệu có vội vàng quá không?”

“Không vội thì sẽ không kịp mất.

Miêu Miêu nhớ đến nội dung bức thư sáng nay vừa nhận được, bèn mặc kệ Tả Thiện vẫn đang ngơ ngác, bước ra trước mặt hai đứa nhóc.

“Được rồi, nếu có thời gian rảnh rồi để nghịch ngợm thì mau mau quét dọn trước cửa tiệm thuốc đi. Còn phải học bài nữa đây”

Nói xong, Miêu Miêu đuổi hai đứa nhóc ra khỏi cửa hàng, sau đó chốt thêm một mớ sách nữa cho Tả Thiện.

Đúng như Miêu Miêu nghĩ, Tả Thiện học rất nhanh. Những phương thuốc đơn giản loáng cái là nhớ, tuy không đến mức hoàn toàn suôn sẻ, nhưng vẫn đọc hiểu được nội dung của sách tranh. Miêu Miêu dẫn gã ra khu vườn lân cận phía ngoài bờ tường, dạy cho gã về những loại dược thảo có trong vườn.

(Tuy là cũng muốn dạy cả về cây độc...)

Miêu Miêu nghĩ rằng Tả Thiện sẽ không làm gì ngu ngốc, nhưng vẫn không sẵn sàng chỉ dạy quá nhiều. Nếu bản thân gã

có hứng thú thì sẽ tự mình nghiên cứu, dần dần sẽ học được, còn trước mắt, cô chỉ dạy những phương thuốc thường dùng. Khi cô dạy đến cách điều chế thuốc phá thai, Tả Thiện tuy mặt nhăn mày nhỏ, nhưng khi biết rằng dùng thuốc vẫn tốt hơn những cách thức tác động tay chân để phá thai, gã trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều. Dù sao thì vẫn đỡ hơn việc bắt kỳ nữ ngâm mình trong nước lạnh hoặc đánh vào bụng.

Miêu Miêu xem như mình cũng đã chỉ dạy Triệu Vu, nhưng thằng nhóc chết tiệt này không có hứng thú học hành, loáng cái đã tót ra ngoài chơi bởi lêu lổng. Có vẻ như việc kiếm tiền tiêu vặt của nó diễn ra khá thuận lợi. Đạo này, ngay cả kỳ nữ của kỹ quán khác cũng mời nó đến vẽ tranh.

Miêu Miêu giao việc điều chế mấy phương thuốc đơn giản cho Tả Thiện rồi xách túi ra ngoài. Do nhận được ủy thác từ kỳ nữ ở nơi khác, cô định mang thuốc đến chỗ người ta, nhưng đúng lúc này lại nghe thấy tiếng chuông leng keng. Miêu Miêu khó hiểu nhìn về phía phát ra âm thanh thì thấy có cái gì đó ở đằng xa chạy vọt về phía mình. Hoá ra là một con mèo tam thể. Con mèo quán quýt bên chân Miêu Miêu.

“...”

Miêu Miêu không khỏi suy nghĩ, sao nó lại ở đây. Mèo tam thể nơi nào chẳng có, nhưng vòng cổ của chú mèo này quá tinh xảo, được làm bằng tơ lụa và gắn chuông thủ công nhập từ nước ngoài. Mèo hoang ven đường không thể đeo thứ đồ vật đắt tiền như thế này được. “Mao Mao, mày chạy đi đâu rồi?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía xa. Một người đàn ông trung niên khệ nệ vác theo cái bụng phệ nặng trĩu đang đến gần với tốc độ không biết nên gọi là chạy hay là đi bộ.

Là lão lang băm.

Miêu Miêu bắt lấy con mèo đã lớn lên khá nhiều, chờ lão lang bằm lẻ rề chạy tới.

“Tiểu... tiểu cô nương, đã lâu không gặp.”

Lão lang bằm thở hồng hộc, tươi cười chào hỏi. “Đã lâu không gặp, sao thúc thúc lại ở đây?”

Mao Mao và lão lang bằm lẻ ra phải ở trong hậu cung thay vì nơi ngô liễu tường hoa này.

“A, chuyện là vậy.”

Bởi vì lão lang bằm vẫn đang thở hổn hển không ra hơi, Miêu Miêu quay vào trong tiệm thuốc để chuẩn bị trà nước. Sau khi cô bưng nước trà được đặc biệt ướp lạnh lên, lão lang bằm uống một hơi cạn sạch.

“Tóm lại, tại sao thúc thúc lại ở đây... Ày, mà thôi, bỏ đi”

Thật đáng thương, xem ra là bị đuổi cổ rồi. Tuy lão lang bằm thực sự không phải người xấu, nhưng đích thị là một kẻ ngồi không ăn lương, nên đành chịu. Người từng làm hoạn quan e rằng tìm việc không dễ dàng. Miêu Miêu đang nghĩ rằng mình sẽ hỗ trợ ông ta hết khả năng thì...

“Tiểu cô nương hình như hiểu lắm điều gì thì phải. Lão lang bằm nhìn Miêu Miêu chòng chọc đầy vẻ kì thị.

“Không đâu, thúc đừng bận tâm. Loại chuyện như thế này không có gì phải ngượng. Đời người mà, ai chẳng gặp phải chuyện này một hai lần.

“Không phải, ý ta là...”

Lão lang bằm gãi gãi cái đầu lưa thưa tóc. Mao Mao nằm trên đùi ông ta, ngáp một cái.

Xem ra Mao Mao vẫn được lão lang bằm chăm sóc. Con gái của Hoàng đế là công chúa Linh Lệ có vẻ không muốn lắm,

nhưng Ngọc Diệp phi giờ đây đã là Hoàng hậu, rời khỏi hậu cung, chuyển sang ở trong toà cung điện nối liền với cung Hoàng thái hậu, xem ra có rất nhiều quy tắc phức tạp phải tuân thủ. Thực ra chỉ là một con vật cưng, đáng lẽ cũng không phải chuyện gì to tát.

(Nếu chỉ có Hoàng thái hậu thì có lẽ sẽ được phê chuẩn.)

Chỉ e các nữ quan xung quanh không chấp nhận. Về phần thị nữ, bảy thị nữ ban đầu của cung Phỉ Thuý không thể đủ được, nên chắc chắn số lượng sẽ tăng nhiều.

Miêu Miêu cảm thấy hơi buồn, nhưng quả nhiên không tiếp tục đi theo Ngọc Diệp nương nương là quyết định đúng đắn. Không phải bản thân cô nghĩ thế, mà là cô biết mình sẽ gây thêm rắc rối nhiều hơn cả Mao Mao.

“Chuyện là vậy.”

Lão lang băm cuối cùng cũng lấy lại được nhịp thở ổn định, uống một ngụm trà.

“Suốt nhiều năm nay, đây là lần đầu tiên ta được phép về quê thăm người thân, nên định về quê nhà một chuyến, nhưng mà...”

“Vâng vâng, cuối cùng cũng phải cáo lão hồi hương rồi. “Tiểu cô nương cố tình nói vậy đây à?”

Lão lang băm lộ vẻ mặt bất lực và than thở. Cứ thế này thì biết bao giờ mới nói tới điểm trọng yếu. Vì thế, Miêu Miêu quyết định dừng trêu chọc lão lang băm. “Vậy thúc thúc tới đây để làm gì?”

“Là bởi...”

Lão lang băm nhìn Miêu Miêu với vẻ khó hiểu. “Người ta đưa ra một điều kiện rất lạ lùng. Tiểu cô nương chưa nghe hả?”

“... Xin hỏi là điều kiện gì?”

“Cũng không phải cái gì to tát, hình như là muốn thêm một người nữa đồng hành cùng ta tới nửa đường. Cung quan trưởng đã uỷ thác như vậy, chắc không phải có ý đồ gì kì quái đâu.

Sau đó, ông ta nói, nơi hẹn gặp mặt chính là đây.

(...)

Miêu Miêu nhớ đến lá thư mình mới nhận được mấy ngày trước. Trong thư, Nhâm Thị viết rằng sắp tới phải đi xa một thời gian, còn tự tiện lệnh cho Miêu Miêu phải cùng lên đường. Cũng không viết rõ là đi đâu hay đi lúc nào. Miêu Miêu thật sự không muốn lần nào cũng phải đóng cửa tiệm thuốc, còn cả lão tú bà cực kì soi mói, vì vậy, cô mới gấp rút dạy Tả Thiện cách điều chế thuốc.

(Cứ tưởng là còn thêm chút thời gian.)

May mà Tả Thiện học hỏi nhanh, Miêu Miêu cũng chuẩn bị sẵn một ít thuốc từ trước.

Nhưng mà vẫn còn một vấn đề, tại sao phải đi cùng với lão lang băm? Vấn đề này để lát hỏi sau vậy.

“Khó có được cơ hội này, ta muốn đưa Mao Mao về quê gửi cho người thân nuôi dưỡng”

Cách này quả thực tốt hơn là để một mình lão lang băm tiếp tục chăm sóc chú mèo. Lão lang băm có thể sẽ cảm thấy hơi cô đơn, nhưng vốn dĩ chú mèo này được giữ lại nhờ giây phút tùy hứng của công chúa Linh Lệ, tiếp tục nuôi như vậy cũng không phải biện pháp lâu dài. “Nhà ta rất vui, mong là Mao Mao có thể giúp bắt chuột.

Mười mấy năm không về quê, lão lang băm có vẻ vui mừng. Còn nhớ nhà lão lang băm chuyên làm giấy, thậm chí còn cung

cấp giấy ngự dụng cho hoàng cung. Mao Mao đến đó có thể làm thủ vệ trông coi, không để chuột cắn rách giấy.

“Ra là vậy.”

Chỉ là, cảm giác đường sá đi lại có vẻ rất xa xôi. Miêu Miêu đang nghĩ thầm, chẳng biết Mao Mao có chịu ngoan ngoãn đi theo suốt chặng đường hay không, thì.

“A! Có mèo!”

Người vừa cất giọng là đám kĩ nữ rảnh rồi vì ban ngày vắng khách. Mao Mao bị mấy tiếng hét chói tai của các kĩ nữ dọa sợ, xoè móng cào lão lang băm một cái, rồi chạy vọt ra khỏi tiệm thuốc.

“Đau quá! Mao Mao! Chờ đã!”

“Gì cơ? Tên đó là sao?”

Kĩ nữ vừa cười vừa dùng ánh mắt đuổi theo Mao Mao đang bỏ chạy.

Con mèo có cái tên gây khó chịu chui tọt qua khe cửa tiệm thuốc, chạy về phía huyền quan của Lục Thanh quán. Miêu Miêu và lão lang băm xỏ chân vào giày, vội vàng đuổi theo con mèo.

Mao Mao chạy xuyên qua đám con gái mới tắm rửa buổi sáng, y phục lả lơi không chỉnh tề, chui dưới háng mấy gã nô bộc đang dọn chăn đệm trong phòng, chạy thẳng một mạch đến nhà ăn.

Miêu Miêu thấy bốn cái chân ngắn ngủn. Hoá ra là hai đứa nhóc kia đang ăn bữa sáng muộn.

“Con mèo này từ đâu ra vậy?”

Mao Mao dừng lại trước mặt Triệu Vu và Tử Lâm.

Triệu Vu cắn đũa, tò mò nhìn con mèo tam thể. Tử Lâm cũng tròn xoe mắt nhìn mèo. Mèo giơ một chân trước lên, đặt lên chân Triệu Vu.

“Mày muốn cái này hả?”

Triệu Vu cầm đũa gắp một miếng cá. Đó chỉ là món cá trắm nướng trên lửa than đơn bạc, không cần thêm gia vị đã đủ mặn rồi.

“Meo!”

Chú mèo giơ vuốt lên tát một cái, hất bay miếng cá xuống đất.

“A! Cái con này!”

Miếng cá rơi xuống mặt đất bắn tóe một cách thê thảm, bị Mao Mao xông tới ăn ngấu nghiến. Rõ ràng là được nuôi bằng đồ ngon, sao tính cách con mèo này lại vừa tham ăn vừa mặt dày như vậy chứ? Rốt cuộc là giống ai không biết?

“Mao Mao, không được làm vậy!”

Lão lang bậm vừa thở hồng hộc vừa chạy tới. “Con mèo này là sao vậy!? Còn nữa, ông chú này là ai?” Triệu Vu nói tiếp...

“Mao Mao á, tên gì kì vậy!”

Triệu Vu nhìn Miêu Miêu, nhếch mép cười ranh mãnh, Tử Lâm cũng cố kìm nén tiếng cười, dù âm thanh nhỏ đến mức không đáng gọi là “tiếng”.

Miêu Miêu rất không vui, tự nhủ phải bắt mèo trước rồi tính sau. Con mèo cắn chặt miếng cá, kiên quyết không chịu nhả.

Triệu Vu tuy luyến tiếc miếng cá, nhưng vẫn hứng thú nhìn ngắm con mèo. Nó chọc chọc đেম thịt ảm nóng màu hồng đào của mèo, hai mắt sáng bừng, miệng xuýt xoa.

Miêu Miêu trước mắt dẫn hai đứa Triệu Vu và Tử Lâm để ý không cho Mao Mao trốn mất, bắt bọn chúng trông mèo. Cô không quên nhờ một nô bộc để mắt trông coi cả đám, hi vọng lũ nhóc không bày trò nghịch ngợm.

Sau khi về tiệm thuốc, Miêu Miêu gắng hỏi đầu đuôi sự việc. Lão lang băm vừa vuốt chòm râu cá trê vừa bắt đầu nói:

“Nhà ta chuyên làm giấy, cô nương biết rồi nhỉ?”

“Vâng.”

“Thực ra lần này trở về là bởi vì có chút vấn đề khiến ta phải lưu tâm.

Trước kia, em gái lão lang băm từng gửi thư đến, nói là chất lượng giấy kém đi. Vụ đó hẳn là đã giải quyết xong rồi, chẳng lẽ lại xảy ra vấn đề gì mới?

“Chính vì việc này mà ta xin nghỉ phép, nhưng hình như có vị đại nhân nào đó muốn đến xem thôn làng nhà ta”

Liên quan đến chuyện làm giấy, từ hồi còn giả hoạn quan, Nhâm Thị đã thực hiện một số việc. Có lẽ hẳn cảm thấy đây là cơ hội để đến tận nơi quan sát nên mới quyết định đi theo. Nói tóm lại, không biết lần này lại xảy ra vấn đề gì.

“Trong thư viết cái gì?”

“A, cái này không tiện nói ra.

Lão lang băm có vẻ hơi xấu hổ.

“Đến nơi rồi ta sẽ giải thích sau. “... Hiểu rồi.

Cứ như thể cố tình nhắm đúng lúc Miêu Miêu đồng ý, từ bên ngoài bỗng có tiếng ngựa hí vang lên.

Người tới là một thanh niên có vẻ ngoài quê mùa. Tuy ngũ quan cân đối nhưng má phải có vết bỏng, khuôn mặt ẩn trong

bóng tối. Miêu Miêu vừa nhìn đã nhận ra nhân vật mang khí chất u ám với lộn tóc mái buông xuống che khuất vết sẹo bóng kia.

(Khá thật.)

Người này chính là vị khách đã xuất hiện trong bữa yến tiệc tụ hội đồng đảo kĩ nữ của Lục Thanh quán. Cái người hờ hững với kĩ nữ, chỉ lo uống rượu một mình, là Nhâm Thị. Hắn dùng vết bỏng để che đi vết sẹo trên má, gột bỏ hết khí chất loá mắt xưa nay, nhìn thế nào cũng như hai người khác biệt. Trước kia, Miêu Miêu đã dạy hắn thuật cải trang, bây giờ được đem ra áp dụng một cách vô cùng khéo léo. Nếu không phải Miêu Miêu từng thấy mặt âm trầm và dáng vẻ của hắn sau khi cải trang thì chưa chắc đã phát hiện ra.

Trên thực tế, khi đứng trước vị quý nhân tuyệt đẹp kia, lão lang bám lại nheo mắt nhìn hắn với vẻ đầy cảnh giác, ngu ngơ không phát giác được gì.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Nhâm Thị đã cải trang im lặng lùi ra phía sau, để Mã Thiểm nói chuyện với Miêu Miêu. Trang phục của Mã Thiểm có chất liệu cao cấp hơn Nhâm Thị, đã vậy, thái độ của Nhâm Thị tựa như một tùy tùng. Có lẽ vì vậy mà Mã Thiểm có vẻ hơi căng thẳng. Thế nhưng, Miêu Miêu cũng có cảm giác rằng Mã Thiểm thế kia phân nửa là do sợ bị tiểu thư Bạch Linh nhìn thấy.

“Gấp thế này thì ngài bảo tiểu nữ phải chuẩn bị thế nào?”

Đúng thế, Miêu Miêu đã nhận được thư từ mấy ngày trước, nhưng trong thư không ghi rõ thời gian cụ thể. Cô vẫn chưa chuẩn bị gì.

“Không làm khác được, liên quan đến thời điểm phải tính toán rất nhiều. Bộc hành lí của người đã được chuẩn bị xong

xuôi rồi”

Quả thực, nhìn cách ăn mặc của Nhâm Thị thì đây là cải trang vi hành. Mà lần vi hành này có lẽ sẽ khá dài ngày, nên lên đường có chút gấp rút cũng hiểu được. Nhưng ngay cả y phục của nữ tử mà cũng dám chuẩn bị trước, rốt cuộc Mã Thiểm có biết mình đang nói gì hay không?

Cũng phải nói lại, tuy không biết có phải vì đây là đệ đệ ruột thịt hay không, nhưng Hoàng đế thật sự biết cách dùng người. Ngoài công việc của hậu cung có lẽ vẫn đang chờ bàn giao, chắc hẳn vẫn còn rất nhiều vụ việc khác khiến Nhâm Thị phải đau đầu giải quyết. Nếu nói là vì chức trách mà phải gồng gánh nhiều việc như vậy, quả thực giống như là...

(Quả thực giống như đang huấn luyện trử quân...)

Nghĩ đến đây, Miêu Miêu lập tức dừng lại, không nghĩ nữa.

Hiện giờ, Đông cung đang là hoàng tử do Ngọc Diệp phi... à không, Ngọc Diệp hoàng hậu sinh hạ. Hơn nữa, Lê Hoa phi cũng đã sinh hạ con trai.

Đương kim Hoàng đế mới hơn ba mươi tuổi, vẫn còn là bậc đại trượng phu đang tuổi sung sức nhất. Chỉ cần không có chuyện gì thì đến khi Đông cung trưởng thành, người vẫn sẽ còn khoẻ mạnh. Miêu Miêu quyết định không nghĩ đến những chuyện bất ổn nữa.

Chương 9

NGÔI LÀNG GIẤY

Ngồi xe ngựa hai ngày, cả nhóm đến một ngôi làng nằm ở phía Tây Nam kinh thành, là cổ hương của lão lang băm. Nghe nói, ngôi làng nằm nép mình bên khu rừng rậm dưới chân núi, chỉ cần đi ngược lên đầu nguồn con sông lớn chia đất nước thành hai ngả Đông-Tây là tới. Tuy ven sông có những đường kênh, nhưng ruộng vườn vẫn mọc đầy những loài thực vật trông giống như cỏ dại.

Thấy Miêu Miêu cứ nhìn chăm chăm, lão lang băm nhanh mồm nhanh miệng giải thích không ngừng. Ông ta phải hạ giọng xuống thì thảo, chắc vì e ngại Mã Thiểm ngồi chếch chéo phía trước. Bên cạnh Mã Thiểm là Nhâm Thị, nhưng lão lang băm vẫn hồn nhiên không phát hiện ra.

“Đó là lúa mì đấy”

“Lúa mì à? Hệ thống tưới tiêu ở đây tốt thật”

Xung quanh các khoảnh ruộng đều đào kênh dẫn nước. Miêu Miêu nghiêng đầu khó hiểu, cảm thấy trồng lúa mì không cần nhiều nước đến vậy. Mao Mao vờn quanh chân Miêu Miêu, dường như đã chán ở trong lồng, cứ chốc chốc nó lại nhảy lên đùi lão lang băm lăn lộn, chốc chốc lại ló đầu ra ngoài cửa sổ

thăm dò. Hình như nó nhận ra được Nhâm Thị, thi thoảng còn đùa nghịch dưới chân hần.

Mã Thiểm có lẽ là chưa từng phải ứng phó với mèo bao giờ, chỉ biết trốn tránh. Cái tên này kém cỏi nhiều chuyện thật.

“Đó là dùng cho vụ lúa mùa hè. Ở nơi này mỗi năm trồng hai mùa vụ, một lúa nước một lúa mì.

“Thì ra là vậy”

“Vì là lúa nước nên dù thu hoạch trên cùng một miếng đất cũng không làm đất trở nên cằn cỗi”

Một năm hai mùa, thu hoạch hai vụ, thường sẽ khiến đất bạc màu đi khá khá, nhưng vì là ruộng nước, nước liên tục chảy mang đến dinh dưỡng cho đất, nên đất không bị cằn. Phải là nơi có tài nguyên nước phong phú thì mới có thể áp dụng biện pháp canh nông này được.

Sau khi đi qua cánh đồng lúa thì sẽ dần dần nhìn thấy khu rừng rậm, ven bìa rừng có một ngôi làng.

“Nơi này đất đai phì nhiêu thật”

Đất đai màu mỡ như vậy tưởng như không cần phải làm giấy cũng có thể sống thoải mái qua ngày, ai ngờ trong đó còn chứa nhiều điều khó khăn khác.

“Bởi vì khi nhà ta di chuyển tới đây, đất bằng hầu hết đều thuộc sở hữu của người khác. Nhưng cũng nhờ vậy mà họ chưa lại không động tới cả đồng cây gỗ trong rừng.

Từ ngọn núi gần đó có suối lớn chảy xuống tận đây, nuôi dưỡng loại cây gỗ có thể dùng làm nguyên liệu giấy. Tuy không thể sản xuất hàng loạt với số lượng lớn, nhưng gia nghiệp nhà lão lang bám dựa vào chất lượng cao cấp của sản phẩm để kinh

doanh, rồi thành công nhờ đó. Hơn nữa, do vị trí ở gần bờ sông, nên càng thuận lợi trong việc vận chuyển hàng hoá.

Lão lang bầm nói, thương phẩm của gia đình không xung đột với lợi ích của địa phương, nên đó giờ vẫn chung sống bình yên vô sự.

“Hồi nhà ta mới đến, địa chủ ở đây là người rất tốt bụng” Chỉ là có điều này khiến Miêu Miêu phải để ý. Miêu Miêu bắt gặp ánh mắt của một người nông dân đang giẫm lúa mì. Người nọ ra sức giẫm lên lúa mì, động tác như thể đang trút nỗi oán hận gì đó trong lòng, rồi nhìn về phía Miêu Miêu, ánh mắt không hiểu sao rất sắc bén, còn có cảm giác u ám tối tăm.

Miêu Miêu giả vờ không thấy, tiếp tục hưởng ứng câu chuyện của lão lang bầm.

Sau khi đến làng, một bác gái chừng bốn mươi tuổi tiến đến đón bọn họ. Cặp mắt hiền hoà cùng hàng lông mày hơi trĩu xuống nom rất giống lão lang bầm, chắc là người em gái trong câu chuyện.

Bác gái đón lấy chú mèo trong tay lão lang bầm, nheo mắt vuốt ve bộ lông mềm mại. Chuyện này thì chắc là đã đề cập đến từ trước, nhưng lại có thêm mấy người trong nhóm Miêu Miêu lèo đèo đi theo cứ như hàng đính kèm, khiến bác gái nhìn họ với vẻ khó hiểu. “Ôi chao, huynh về rồi à?”

“Ta về rồi đây?”

Khuôn mặt lão lang bầm thoát trông có vẻ bình tĩnh, nhưng hai mắt đã rưng rưng. Mười mấy năm không về quê, phản ứng như vậy không khó hiểu.

“Huynh muốn đi thăm mộ phần cha mẹ?”

Có lẽ bọn họ đã qua đời trong lúc lão lang băm vẫn còn ở hậu cung. Lão lang băm sục sục.

“Vâng, muội biết rồi. Quan trọng hơn là...” Bác gái liếc nhìn nhóm Miêu Miêu một cái. “Các vị đây theo anh trai tôi tới phải không?”

Bác gái nghiêng đầu với tụi Miêu Miêu, vẻ mặt giống như một bà chủ gia đình đang lo lắng cho khẩu phần bữa tối.

“Ây chà ây chà, ra là vậy, hoá ra là cấp trên ở chốn quan trường và trợ thủ. Sao không nói sớm.

(Thành trợ thủ rồi sao.)

Em gái lão lang băm nói xong, hình như còn tự giới thiệu tên mình, nhưng Miêu Miêu cảm thấy cái tên này hơi hiếm gặp, thành thử không nhớ rõ. Ừm, thôi đành, cứ gọi bà ấy là bác gái đi. Về phần thân phận trợ thủ, cũng có phần đúng mà cũng có phần sai. Cách gọi “cấp trên” nghe cũng thật lạ lùng, nhưng dù sao Mã Thiểm cũng chưa nói gì, chắc là không sao cả.

Bác gái lần lượt bưng thức ăn lên chiếc bàn dài, hết đĩa này đến đĩa khác. Có món cá sông hấp hương thảo, lồng bánh bao hấp, cùng với cơm chiên vàng óng, ngon mắt vô cùng. Trong thời gian gấp như vậy mà vẫn làm được chừng này đồ ăn, có thể nói là quá thịnh soạn.

Bác gái còn chuẩn bị riêng cho Mao Mao một phần cháo trộn với cá. Mao Mao rõ ràng là một con mèo, thế mà lại vừa trơ trên vừa tham ăn. Được ăn riêng rồi mà chốc chốc vẫn rình cơ hội đớp cá trên bàn.

“Suýt nữa thì muội tưởng nhầm huynh là hoạn quan mà lại dẫn cô vợ trẻ thế này về đây”

“Ha ha ha, sao thế được.”

“Cũng đúng.”

Tiếng bát vỡ choang vang lên giữa câu chuyện phiếm. Tưởng có chuyện gì thì hoá ra là Nhâm Thị đã làm rơi đĩa.

“Ôi chao, để tôi đi chuẩn bị đĩa mới.”

Bác gái nhà lão lang bầm hoàn toàn không tỏ vẻ khinh thường hay miệt thị người nam tử kì quái có vết bỏng xấu xí này. Bản thân Miêu Miêu thì nghĩ, nếu đã coi hấn là tùy tùng thì cứ để hấn ở ngoài xe ngựa ăn lương khô là được, nhưng chỉ sợ Mã Thiểm không đồng ý. Đã mất công cải trang hoàn mĩ như vậy, chỉ mong đừng vì chút chi tiết nhỏ nhặt mà lòi đuôi.

Sau khi thức ăn đã được bưng lên chật hết cả chiếc bàn dài, người nhà bác gái cũng tề tựu đông đủ. Có một người đàn ông trung niên buộc khăn trên đầu, cùng với hai thanh niên trẻ tuổi. Người trung niên là chồng của bác gái, hai thanh niên chắc là con.

“Thế huynh, đã lâu không gặp.”

Chồng của bác gái tháo chiếc khăn buộc đầu, kính cẩn chào hỏi lão lang bầm. Lão lang bầm tủm tỉm cười đáp “đã lâu không gặp”. Sau chồng bác gái, một thanh niên trẻ cũng bước tới chào. Thế nhưng, người thanh niên còn lại chẳng buồn để ý lão lang bầm đã ngồi xuống ghế hay chưa, bắt đầu há miệng nhồm nhoàm ăn cơm.

“Này, không chào hỏi ai đã động đũa rồi à!?”

Bác gái trợn mắt với con.

“Đại ca...”

Người thanh niên lễ phép nhìn người kia với vẻ khó nói. Hoá ra, người này là em, còn người thái độ xấc láo kia là anh cả.

Cháu trai lớn của lão lang bằm há miệng ăn bánh bao nhồm nhoàm. Đó là bánh bao nhân thịt heo. Miêu Miêu nhìn mà nước miếng chảy ròng ròng.

“Có bảo tôi phải kính trọng bá phụ thì đây cũng chỉ là một hoạn quan đã bao năm chẳng trở về. Giờ này còn gọi về làm gì chứ. Đã thế còn dẫn theo một đồng khách về”

Nghe những lời này, lão lang bằm chỉ biết trữu hai hàng lông mày, nở nụ cười bối rối khó xử giống mọi khi.

Tuy ông ta đã quen bị người khác khinh thường vì thân phận hoạn quan, nhưng lần này, bị cháu trai đối xử như vậy, trong lòng nhất định cảm thấy vô cùng khổ sở.

Miêu Miêu ít nhiều cũng có chút bức bối. Không thể để mình thằng cháu trai này ăn ngon miệng được, cô bèn ngồi phịch xuống ghế.

“Để thức ăn nguội thì uống lăm, tiểu nữ xin phép”

Nói xong, Miêu Miêu cứ nhè thằng cháu trai kia định gấp món gì là giành ăn ngay món đó.

Tên nhãi lập tức trợn mắt lườm Miêu Miêu, nhưng cô mặc kệ. Miêu Miêu quen rất nhiều nô bộc hay quan võ cường tráng rắn rỏi hơn xa tên này. Mã Thiểm muốn nói gì đó, nhưng thấy thái độ của Miêu Miêu, liền quyết định để yên. Về điểm này, Nhâm Thị đã khéo léo hoà mình vào không khí.

Bác gái có vẻ cũng tức giận, khi bưng cháo và canh lên cổ tình không chừa phần cho con cả. Chồng và cậu con thứ dĩ hoà vi quý, im lặng vờ như không có gì xảy ra.

Có lẽ do hậm hực trước thái độ của người nhà, cậu con cả lấy thêm một cái bánh bao rồi nhanh chóng rời khỏi bàn ăn, đi ra ngoài.

Sau khi tên đó rời bàn, chồng bác gái gãi đầu gãi tai, rồi rít xin lão lang băm.

“Thực tình xin lỗi. Thằng nhóc đó căn bản không biết huynh vì làng ta đã hao tâm tổn sức như thế nào. Có cấp trên của huynh ở đây mà nó chẳng nể mặt gì cả. “Không sao, ta không để bụng đâu. Chuyện như vậy cũng quen rồi.”

Nghe lão lang băm nói vậy, Mã Thiểm dường như có điều băn khoăn trong lòng. Miêu Miêu dùng mũi chân đá hấn một cái, Mã Thiểm mới giật mình sức tỉnh. “Không sao, cũng tại bọn ta đột ngột ghé qua.

Xem ra ít nhiều vẫn biết nói mấy câu khách sáo. Miêu Miêu bây giờ mới yên tâm. Đương nhiên, có lẽ cũng vì Nhâm Thị đang trừng mắt lườm hấn nãy giờ. “Vậy là tốt rồi”

Lão lang băm vừa húp cháo ngon lành vừa nói.

Khi nói “đã quen rồi”, lão lang băm dường như không để bụng, nhưng bác gái nghe xong lại có vẻ rất đau lòng. Còn nhớ, lão lang băm vốn là để bác gái không bị bán vào hậu cung mới tình nguyện làm hoạn quan tiến cung thay thế. Dầu cho cha mẹ lão lang băm hấn cũng coi trọng con trai hơn con gái.

“Việc này tạm thời gác sang một bên, mọi người chắc là có chuyện muốn vừa ăn vừa bàn bạc nhỉ?”

“...”

Trước câu này của lão lang băm, cả nhà đều im lặng không nói gì. Có lẽ đây chính là lí do lão lang băm về quê.

Dầu sao Miêu Miêu cũng chỉ đóng vai trò người nghe, nên cô định tiếp tục ăn uống ngon lành. Món cá hấp nêm nếm cực kì vừa miệng, lượng hương thảo sử dụng cũng rất khéo, ngon tỉnh

cả người. Miêu Miêu định bụng sau này có cơ hội sẽ thỉnh giáo bác gái cách nêm gia vị.

Chồng bác gái buông đũa, nhìn về phía lão lang băm, sau đó chậm rãi cúi gằm mặt.

“Nghe nói huynh là vị danh y đã đỡ đẻ cho con của Hoàng thượng, có phải không? Chuyện là, nhà ta có việc muốn tâu lên Hoàng thượng”

“Ha!?”

(Đỡ đẻ sao?)

Người phụ trách đỡ đẻ kì thực không phải lão lang băm mà là cha nuôi La Môn của Miêu Miêu, có điều, dựa theo tính cách của lão lang băm, chắc hẳn trong thư gửi về nhà đã có vài lời phóng đại quá đà. Miêu Miêu vẫn còn chút lòng tốt để không vạch trần mấy lời ba hoa khoác lác của lão lang băm. Mã Thiểm hơi đánh mặt, trong khi Nhâm Thị thờ ơ nhìn về phía xa xăm.

Nhưng mà...

Lông mày lão lang băm càng thêm trĩu xuống trước khi ông ta buông đũa.

“Ta chưa có gan phạm thượng đến mức dám cầu xin Hoàng thượng nghe lời mình nói đâu.”

“Nhưng không phải huynh đã giúp sủng phi của Hoàng thượng sinh hạ long tử ư?”

Thế này cũng làm khó người khác quá rồi. Cho dù là quan lớn quyền hành đến đâu cũng chẳng mấy ai có khả năng lên tiếng trước mặt Hoàng đế, đã vậy còn là trực tiếp trình bày, không cẩn thận là đầu đi một nơi thân đi một nẻo.

Miêu Miêu từng vài lần có cơ hội nói chuyện với Hoàng đế, nhưng đều là được Hoàng đế đích thân cho phép. Ngọc Diệp phi

đã được sắc phong hoàng hậu, không còn là phi tần, Miêu Miêu khó mà liên lạc được với nương nương nữa.

Nếu cứ tiếp tục thế này, lão lang băm có lẽ không từ chối được mà sẽ miễn cưỡng đồng ý, vì thế, Miêu Miêu đỡ lời hộ ông ta. Chứ đợi Mã Thiểm ăn nói lung tung chỉ e sẽ càng thêm phiền toái.

“Thái y hậu cung trước kia, trong lúc hành nghề từng bị trách tội vô cớ, hứng chịu nhục hình, bị trục xuất khỏi hậu cung”

“!?”

“Nghe đồn là vì vị thái y đó đã lỡ biết chuyện không nên biết.

Tuy đây là chuyện của cha Miêu Miêu, nhưng cũng không phải đặt điều. Miêu Miêu hơi lo lắng không biết nói nhiều như vậy có làm sao không, song Mã Thiểm và Nhâm Thị không có phản ứng gì. Thấy bọn họ không tỏ vẻ gì khác lạ, Miêu Miêu mới nhẹ nhõm đôi phần.

Gương mặt hai vợ chồng bác gái méo xệch đi, rên rỉ một tiếng, buông thông hai vai. Lão lang băm thấy vậy, lo lắng vẩy tay, rướn người về phía trước.

“Ấy không, cầu xin Hoàng thượng thì e là đành chịu, nhưng có lẽ huynh vẫn thừa chuyện được với vị nào đó. Trước hết hãy nói đầu đuôi xem rốt cuộc là chuyện gì

Lão lang băm nói xong, vợ chồng bác gái bèn liếc nhìn nhau một cái. Miêu Miêu cảm thấy mình ở đây có lẽ sẽ quấy rầy bọn họ, nhưng đã mất công đến đây rồi, cô muốn nghe rõ ngọn ngành. Nhâm Thị và Mã Thiểm dường như cũng có chung suy nghĩ với Miêu Miêu, không có vẻ gì là muốn rời khỏi ghế.

“Mời hai vị thử nói qua xem. Biết đâu ta có thể giúp đỡ được ít nhiều”

Mã Thiểm cất tiếng. Lời này đáng lẽ phải do Nhâm Thị nói, coi như là thay mặt hẳn đi. Lão lang bậm nghe vậy bèn gật đầu.

“Mấy vị đây đều là người làng hoàng có vai vế cả.

Hiếm khi thấy lão lang bậm biết nhìn mặt đoán ý người khác như vậy.

Bác gái do dự mở miệng.

“VẬY...”

Và rồi, bác gái bắt đầu kể.

“Chuyện là về lợi ích đất đai của ngôi làng này.”

Ngày xưa, đất làng này vốn là đi thuê. Nghe nói vì địa chủ không dùng đến nên mới cho thuê lại với giá rẻ, thời gian dần trôi, bọn họ định cư nhiều năm nên bắt đầu bàn tính chuyện mua lại mảnh đất. Địa chủ hồi đó là một vị lão gia rộng lượng, nghe đâu quan hệ qua lại rất tốt với dân làng này.

Ai ngờ mấy năm trước, địa chủ cũ qua đời, đứa con trai lên kế thừa sản nghiệp, tình hình thay đổi tức thì.

Địa chủ mới khác với cha, cực ghét người ngoài. Đã vậy, nghe nói ông ta còn khinh thường thợ thủ công, rất chướng mắt những kẻ nhờ làm giấy mà trở thành thợ chuyên phục vụ cung đình.

Được biết, trước đó, khi chất lượng giấy thành phẩm bị suy giảm, ông ta đã hết lần này đến lần khác vào làng giục nợ.

Khế ước thuê đất kí với địa chủ đời trước, giấy trắng mực đen rất rõ ràng, hẹn rằng sau thời hạn hai mươi năm sẽ giao trả toàn bộ đất làng cùng khu rừng rậm. Số tiền thuê cũng viết rất rõ, cứ đến đúng hạn là trả, chưa từng một lần khất nợ, thế nhưng...

“Địa chủ mới cứ chốc chốc lại kiểm cố làm khó chúng tôi, nào là các người làm ô nhiễm nguồn nước, gây giảm sút sản lượng gạo thu hoạch, nào là nước quá ít không đủ để trồng lúa.”

Cậu con trai thứ nói với vẻ mặt ngán ngẩm.

“Sau đó, cứ lần sau lại nghiêm trọng hơn lần trước, ông ta còn nói cái gì mà mau trả tiền, nếu không sẽ đuổi chúng tôi ra khỏi mảnh đất này.

Thời hạn hoàn trả vẫn còn những năm năm nữa. Bọn họ thực sự không thể trả một lần toàn bộ năm năm tiền thuê đất được.

Đối phương là đại địa chủ của vùng. Giống như Miêu Miêu không đầu lại lão tú bà, bọn họ cũng không dám nói cứng với địa chủ mới.

“Nếu phải rời khỏi đây, cả nhà cửa lẫn công cụ đều phải để lại. Không biết phải mất bao lâu mới có thể tìm được mảnh đất mới.”

“Có vẻ như ông ta sắp tâm muốn chiếm đoạt làng của chúng tôi, để bọn họ tự mình làm giấy.”

“Tại sao phải làm vậy? Muốn làm nghề gì cũng phải có chuyên môn nghề đó chứ?”

Cọng râu nhỏ của lão lang bặm hơi rung rung khi ông ta cất tiếng. Mao Mao nhàn rỗi nằm chơi dưới chân ông ta, nhìn thấy cộng râu liền lắc mông nhảy phắt lên.

“Đó là bởi...”

Bác gái vừa lắc đầu vừa nói.

“Thuế lương thực năm nay đột nhiên tăng vọt.”

“Mà phía bọn tôi, thuế làm giấy bắt đầu giảm xuống từ năm ngoái, nên địa chủ không vừa lòng”

(Ra là như vậy.)

Thuế giấy hạ thấp, tức là có thể thấy ý đồ muốn phổ biến giấy hơn và tăng số lượng người biết chữ. Thuế lương thực chắc cũng dựa vào sản lượng thu hoạch của mảnh đất mỗi năm hai vụ lúa này. Dù thuế tăng cũng không khiến dân chúng lâm than, mà khoản dư còn có thể làm dự trữ cho sau này.

(Chắc là sách lược đối phó với nạn châu chấu đây.)

Đưa lương thực từ vùng đất giàu có trù phú đến vùng đất gặp thiên tai nghiêm trọng, như vậy có thể giảm bớt số người bị đói. Miêu Miêu hiểu đây là chính sách ứng phó của phía Nhâm Thị, cũng chẳng nghĩ cách đó là sai, nhưng không tránh được những người chịu ảnh hưởng trực tiếp của việc tăng thuế nuốt không trôi cục tức, muốn chiếm từ những nơi khác bù vào.

Và thế là, xem ra mũi giáo của bọn họ lại hướng thẳng vào ngôi làng này.

Tuy nhiên, giống như lời lão lang băm đã nói, Miêu Miêu cảm thấy địa chủ mới dù chiếm được ngôi làng này cũng không thể dễ dàng sản xuất giấy ngay lập tức. Chưa bàn đến phương pháp chế tạo giấy, phải là người dày dặn kinh nghiệm và có kiến thức liên quan thì mới làm ra giấy có chất lượng tốt được.

“Sau đó thằng ranh kia lại làm chúng tôi phải đau đầu. “Thằng ranh kia” mà chồng bác gái nói chắc hẳn là chỉ cậu con cả thái độ xác láo vừa này.

“Vì vài nguyên nhân mà thằng nhóc đó nghiêng về phía nông dân.”

“À, đại ca...”

Người em trai xấu hổ cười trừ.

“Biết nói sao đây? Thật không biết lí lẽ gì hết.

Câu nói nghe dè dặt lạ thường.

“Nói ra thì mất mặt, thằng nhóc đó chẳng học hành gì, nó cảm thấy tất cả những người gọi là quan lại đều cùng một loại.”

Nhất định là hấn tưởng hoạn quan và quan lại tăng thuế đều cùng một giuộc, rồi trút giận lên lão lang băm. “Mà chuyện nhà mình muốn nhờ huynh...”

Là nhờ lão lang băm khẩn cầu Hoàng đế xin giảm thuế.

(Chịu.)

Dù là Nhâm Thị đang ở đây cũng bó tay chịu thua. Sáng ban lệnh tối lại thay đổi là nguyên nhân khiến xã tắc rối ren. Cho dù cuộc sống bản cùng đến mức không có cơm ăn áo mặc cũng chưa chắc thay đổi được gì, hưởng hồ tình hình thoát trông cũng chẳng tệ đến nông nổi ấy.

Lão lang băm có vẻ bối rối. Đúng vậy, lão lang băm hoàn toàn bất lực. Mao Mao ngồi trên đùi ông ta, đưa chân trước lên nghịch cọng râu, để lại dưới cằm ông ta hằn mấy vết cào.

“Ta chỉ là một hoạn quan thôi.”

Nghe câu trả lời bi quan của lão lang băm, mọi người đều thất vọng. Chồng của bác gái tuy vẻ mặt ủ rũ nhưng vẫn nói.

“Thế này, ngày mai nhà ta sẽ bàn bạc thương lượng với bên kia một phen, ít nhất thì mời huynh cùng đi, có được không ạ?”

“Chuyện ấy thì không thành vấn đề.”

Lão lang băm liếc Miêu Miêu một cái. Miêu Miêu cũng ném cái nhìn tương tự về phía Mã Thiểm.

“Chúng ta có thể đi cùng không?”

Mã Thiểm hỏi. Hấn giả bộ không biết rõ sự tình, chứ thực ra cũng tính là một đương sự trong vụ này, chắc chắn trong lòng rất bận tâm.

“Chúng ta muốn tham dự với tư cách là bên thứ ba.”

“Chuyện này.”

Chồng của bác gái muốn nói lại thôi, chắc hẳn là cảm thấy dù mình có đồng ý thì đối phương bên kia chưa chắc đã chấp nhận.

“Ta sẽ chỉ đứng phía sau, không nói xen vào. Nếu đối phương có ý kiến, ta sẽ giải thích rõ ràng.”

Mã Thiểm nói xong, chồng của bác gái tuy còn hơi hoang mang nhưng vẫn gật đầu.

“Ta cũng sẽ đi theo.”

Lão lang băm cũng nói.

(Tuy chắc chắn chẳng nhờ cậy được gì.)

Miêu Miêu vừa nghĩ thầm “không biết mình tiện thể bám theo có được không”, vừa túm lấy Mao Mao đang ra sức xoè vuốt tấn công lão lang băm.

Vì người chồng của bác gái chính là trưởng làng, nên căn nhà của lão lang băm to rộng đến mức dư phòng cho khách ngủ lại. Cả nhóm vốn định tìm một nhà trọ trên phố để nghỉ chân, cuối cùng lại ở luôn nhà lão lang băm.

Bọn họ chuẩn bị cho Miêu Miêu một gian phòng nhỏ, lão lang băm ở phòng của chồng bác gái, còn Nhâm Thị và Mã Thiểm ở trong căn phòng rộng rãi dành cho khách. Vài hộ vệ khác thì ở chung trong một chái nhà riêng. Cứ mỗi khi kì hạn giao hàng đến gần, nhà bọn họ sẽ tuyển thêm vài người làm công ngắn hạn, nên có đầy đủ chăn màn gối nệm cần thiết cho nhiều người ngủ lại.

Bởi vì mọi người đều là khách, gia đình bác gái nói sẽ đi chuẩn bị nước nóng mời mọi người tắm rửa, nhưng Mã Thiểm

lại ngại ngùng đáp rằng “chúng tôi đã được chiếu cố quá nhiều”, rồi từ chối thẳng thừng. Nói thật, Miêu Miêu rất muốn được tắm nước nóng, nhưng nếu Mã Thiểm đã nói vậy thì đành phải nghe theo. Chắc là Nhâm Thị ngầm ra chỉ thị như vậy.

Miêu Miêu nhờ người mang chậu nước vào phòng, dùng khăn ẩm lau rửa thân thể. Vì trời rét nên cô chỉ lau qua cho sạch mồ hôi, nhưng tóc hơi bết nên muốn gội đầu một chút. Miêu Miêu múc một gáo nước ấm đổ vào xô để gội đầu, sau đó tháo búi tóc xuống, thả vào xô nước. Khi tóc đã đủ ướt, cô bôi nước gội đầu lên, vừa từ tốn xoa bóp da đầu vừa gột hết bụi bẩn trên tóc.

Sau khi xối hết bọt, Miêu Miêu lấy khăn phủ lên tóc ướt để thấm hết nước ra khỏi tóc. Thấy lạnh chân, cô ngâm luôn chân vào chậu nước còn ấm. Khi sắp lau khô xong tóc, bỗng có tiếng gõ cửa “cộc cộc” vang lên.

“Vâng”

Miêu Miêu lên tiếng đáp lại, nhưng không có âm thanh nào vọng vào từ bên ngoài. Miêu Miêu nghi ngờ bước tới nhòm qua khe cửa, thấy một nam tử kì quái với vết bỏng trên mặt đang đứng đó.

“...”

Miêu Miêu lặng lẽ mở cửa, cho nam tử kì quái Nhâm Thị vào trong phòng. Vì vừa phải tắm rửa nên cô đã đóng cửa sổ, hơn nữa, căn phòng này nằm ngay sát cạnh phòng của Nhâm Thị cùng Mã Thiểm, cách phòng kế tiếp cả một quãng đường.

“Đại nhân có thể yên tâm nói chuyện.”

“Người vừa tắm à?”

Âm thanh cất lên vẫn tựa như giọng nói của thần tiên. Xem ra lần này hẳn không làm hỏng giọng để tiếng khàn khàn đi nữa.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà suốt từ đầu tới giờ hẳn không mở miệng nói câu nào.

“Chỉ là gội đầu thôi. Xin ngài thứ lỗi, đã thất thổ rồi”

Miêu Miêu vừa lau tóc ướt vừa bưng chậu nước ấm ra đặt ở sát vách tường. Gian phòng này chật hẹp, chỉ có mỗi cái giường để mời khách ngồi, Miêu Miêu đành đứng nhìn Nhâm Thị.

“Sao người không ngồi?”

“Vì tóc nô tì còn ướt.

Miêu Miêu dùng ánh mắt vòng vo tỏ ý “tới đây làm gì vậy” trong lúc đáp lời.

Nhâm Thị sờ lên vết sẹo bỏng bên má phải, sau đó lấy từ trong ngực áo ra một cái túi vải.

“Ta muốn tháo lớp hoá trang này xuống, lát nữa người có làm lại sao cho giống được không?”

Trong túi vải đựng phẩm màu đỏ, hồ, và phấn trắng. Hồ được nấu kĩ từ gạo trắng, lúc này hơi khô. Nhìn kĩ, vết sẹo trên mặt Nhâm Thị đã hơi phai nhạt. Dù trời lạnh nhưng vẫn đổ mồ hôi, hướng hồ khi nằm xuống, lớp hoá trang cũng bị cọ vào.

“Có lẽ là được.

Chỉ cần trộn hồ với phẩm màu làm thành lớp da, nặn nếp nhăn trên đó, sau đấy bôi thêm một lớp phấn trắng nữa là ra được hình dạng xấp xỉ đạt yêu cầu. Sau đó chỉ cần đánh khối thêm để sắc mặt xấu xí đi là được. “Nhờ người vậy. Tạm tắt đi giúp ta.

Nói xong, Nhâm Thị nhúng khăn vào chậu nước ấm.

(Ôi chết...)

“Sao thế?”

“Nô tì gọi người thay chậu nước sạch.

“Không cần, gây thêm phiền phức làm gì, thế này được rồi”

Miêu Miêu im thin thít nhìn chậu nước. Thoạt trông thì cũng không bẩn lắm...

“Sao thế?”

“Dạ không, không có gì.”

Nước đó chẳng những vừa gội đầu, mà còn từng dùng để rửa chân, nhưng chắc không cần phải nói cụ thể. Dù sao đương sự có vẻ không để ý, nên Miêu Miêu quyết định không cần gọi người thay chậu nước ấm mới làm gì.

Miêu Miêu lấy khăn ẩm lau mặt cho Nhâm Thị. Chiếc khăn bằng vải bông ban đầu mới tinh, sau khi chùi qua một lớp hồ và phẩm màu, liền trở nên ố bẩn. Nghĩ đến chiếc khăn vừa bẩn vừa nhoe nhoét đỏ này dù giặt bao lần cũng không sạch được, Miêu Miêu liền cảm thấy thật lãng phí. Cô hơi hồi hận, sớm biết vậy đã dùng khăn rách để lau cho hấn rồi.

Dường như Nhâm Thị cảm thấy cảm giác âm ẩm chiếc khăn mang lại rất dễ chịu, hấn nhắm mắt, để cho Miêu Miêu làm gì thì làm. Nhìn hấn thiếu cảnh giác như vậy, Miêu Miêu không khỏi lo lắng đến một ngày nào đó hấn sẽ bị cửa cổ trong lúc đang cười chưa biết chừng.

(Không biết nắm chân có lây sang mặt không nhỉ.)

Phải thanh minh trước, Miêu Miêu không bị nắm chân. Lớp hồ tan ra, để lộ làn da thật ở bên dưới. Làn da mịn màng nhắn nhụi không hề bị xấu đi, nhưng vết sẹo chia gò má thành hai nửa vẫn đang án ngữ. Tuy vết sẹo đang hơi ửng hồng, nhưng rồi nó cũng sẽ nhạt dần theo thời gian. Chỉ là, cả đời cũng sẽ không bao giờ hết hấn.

“Nhâm Thị đại nhân”

“Làm sao?”

“Tại sao đại nhân lại đến thăm quê nhà của thái y?” Còn cô ý kéo Miêu Miêu đi theo nữa.

“Tiện đường đi ngang qua thôi. Khó có cơ hội này, muốn đi xem thử.”

“Đi ngang qua...”

Nói cách khác, chặng đường trở về sẽ càng mất nhiều thời gian hơn.

(Không hiểu rốt cuộc là muốn đi đâu nữa.)

“Vừa đúng lúc, ta có thể xem phản ứng của người dân đối với việc tăng thuế.”

“Cũng đúng.”

Hàng năm, mỗi khi thu thuế, đều phải xem xét sản lượng thu hoạch của năm đó, đối chiếu với dân cư từng địa phương để trưng thu một khoản thuế nằm trong khả năng của bách tính. Tuy vậy, những con số cuối cùng ấy không thể chỉ nghe từ một phía.

“Vả lại, ở nơi này có chuyện làm ta chú ý.”

“Là chuyện gì?”

“Ta vẫn chưa rõ lắm, nhưng nếu người anh em họ của người vừa nói có chuyện đáng chú ý vừa gây bàn tính, ta cảm thấy quả nhiên có gì đó đáng ngờ.”

La Bán có một sự cố chấp khủng khiếp đối với các con số, không ai bì kịp. Tên quái nhân đó luôn làm việc vất vả đêm ngày để theo đuổi những con số dù không hoàn hảo thì cũng phải đẹp. Nếu tên kia đã nói thế với Nhâm Thị, chắc chắn là có vấn đề gì đó.

“Hắn nói sản lượng gạo được đưa ra buôn bán của mấy năm nay không đúng lắm.”

La Bán tuy lập dị, nhưng về điểm này thì lúc nào cũng nói có sách mách có chứng.

“Nhưng thật không ngờ lại gặp phải chuyện này ở đây. Ta có ý sau này sẽ thúc đẩy phát triển nghề làm giấy, nếu thợ thủ công mà hoá thành kẻ tay mơ như thế thì mệt.”

Nhâm Thị đến đây không phải là để du sơn ngoạn thủy. Hắn rõ ràng nghiêm túc xử lí công việc, thế mà Miêu Miêu lại lau mặt cho hắn bằng nước rửa chân, thật là quá quắt.

Nhâm Thị dần dần lộ vẻ buồn ngủ, tư thế ngồi bắt đầu xiêu vẹo, cuối cùng nằm phịch luôn xuống giường. Miêu Miêu vừa nghĩ thầm rằng thật phiền toái, vừa ngồi xuống giường cẩn thận chải tóc cho hắn. Rõ ràng trong phòng không đốt hương liệu, thế mà lại thoáng nghe hương hoa phảng phất đâu đây. Rốt cuộc thể chất của tên này giống tiên nữ đến mức nào vậy?

“Bây giờ nô tì hoá trang vết bồng cho đại nhân nhé? Hay là để sáng mai?”

“Bây giờ luôn đi.”

Giọng nói mơ màng nửa mơ nửa tỉnh còn quyến rũ hơn bình thường. Miêu Miêu nghĩ thầm, nếu cứ thế này mà quảng hắn ra ngoài cửa thì chắc sẽ thảm lắm, trong lúc dùng ngón tay trộn hồ với phẩm màu. Cô thêm chút nước vào hỗn hợp để điều chỉnh độ dính, rồi bôi quanh vết sẹo từng chút một.

(Không biết là ai nghĩ ra nữa.)

Làm theo cách này trông lại càng giống thực hơn. Tuy hồ dễ tan trong nước, nhưng may mà mùa này thời tiết hanh khô, rất ít mưa.

“Mã Thiểm đại nhân không chịu hoá trang cho ngài à?”

“Tên đó không khéo tay cho lắm.”

“Đây là nguyên do đại nhân mang nô tì theo ư?”

“Không chỉ có vậy.”

Nhâm Thị có vẻ rất thích cảm giác được chạm lên da. Miêu Miêu chỉ dùng đầu ngón tay quét hồ lên mà hấn cứ nhắm mắt lim dim như em bé.

“Đại nhân đừng ngủ. Ngài mà ngủ là nô tì sẽ gọi Mã Thiểm đại nhân tới đây”

“Gọi tên đó đến thì làm được gì?”

Sợ là không làm được gì cả, Miêu Miêu nghĩ. Khác với phụ thân Cao Thuận, Mã Thiểm làm việc vẫn chưa đủ khéo léo. Nói thẳng ra, Miêu Miêu cảm thấy hấn chưa đủ năng lực để đảm nhiệm vị trí phụ tá cho Nhâm Thị. “Vì sao ngài để Mã Thiểm đại nhân làm phụ tá cho mình?”

Miêu Miêu không kìm được mà hỏi thẳng. Một phần cũng vì đã lâu không thấy Cao Thuận, khiến cô cảm thấy không được chữa lành. Cô hoài niệm về mặt khôi hài mà ông chú trung niên đó thì thoáng lại để lộ ra.

Nghe Miêu Miêu hỏi vậy, Nhâm Thị chậm rãi mở mắt. Đôi đồng tử đen láy như hắc diệu thạch chợt loé lên một chút bất an.

“... À, tên đó trông vậy thôi, chứ, ừm, năng lực làm việc cũng rất tốt mà?”

“Tại sao càng nói đến cuối câu càng không chắc chắn vậy?”

Phải chăng vì là huynh đệ cùng chung một bầu sữa nên Nhâm Thị có phần thiên vị Mã Thiểm? Không, có lẽ chỉ cần ở bên cạnh hầu hạ Nhâm Thị mà không nảy sinh suy nghĩ kì quái gì thì đã là nhân tài rồi.

Vết bọng hoá trang của Nhâm Thị đã hoàn thành, Miêu Miêu định đi rửa sạch bàn tay dính bẩn, nhưng đột nhiên nảy ra một ý tưởng trong đầu. Cô dùng bàn tay sạch còn lại lục hành lí, lấy ra một tấm đồng dùng thay gương. Miêu Miêu vừa tự soi gương vừa bôi hồ lên quanh miệng, hoá trang thành một gương mặt cười méo mó quái dị, trông như yêu quái.

“Khó coi quá.”

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng Nhâm Thị vẫn bật cười. Miêu Miêu thầm nghĩ, dù sao cũng chỉ cần rửa đi là được, thế là nhân đà đó, tiếp tục bôi lung tung lên cả mắt và hai má. Tấm gương đồng soi ra một gương mặt u ám quái dị, nom tựa thầy ma.

Nhâm Thị như bị chọc trúng chỗ hiểm, thấp giọng cười khùng khục. Áy náy vì khiến hấn cười đau cả bụng, Miêu Miêu tới gần, vẻ như muốn giúp hấn ngừng cười.

Đúng lúc này...

“Ta vào đây!”

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cùng giọng của Mã Thiểm. Miêu Miêu chưa kịp cản, cửa đã mở tung.

Mã Thiểm trợn mắt nhìn người có vẻ là Nhâm Thị đang ôm bụng khổ sở, cùng với Miêu Miêu mặt mũi đỏ lòm đang hùng hổ tới gần Nhâm Thị.

“...”

“...”

Trong nháy mắt, Miêu Miêu chớp lấy cái khăn nhét vào miệng Mã Thiểm đang sắp sửa gào lên, còn Nhâm Thị nhào tới đè hấn xuống đất. Từ khi gặp nhau tới nay, đây là lần đầu tiên hai người hành động ăn ý đến vậy.

Ngày hôm sau, Miêu Miêu cũng theo đến địa điểm đàm phán.

Địa điểm gặp mặt là quán ăn nằm trong ngôi làng của đại địa chủ, cách ngôi làng làm giấy không quá xa, đi bộ mất chưa đầy nửa canh giờ.

Quán ăn gần gũi thiên nhiên được xây cất vô cùng bề thế. Vốn dĩ, nơi này được xây lên không phải dành cho dân địa phương mà nhắm tới khách lữ hành qua lại trên con đường mòn, hình như cũng cho thuê phòng trọ. Đêm qua nếu không phải vì ở lại nhà lão lang băm thì có lẽ nhóm Miêu Miêu cũng trọ lại nơi này.

Một bên có em rể lão lang băm cùng hai đứa con trai với ba thanh niên khoẻ mạnh trong làng. Ngoài ra còn có mấy người đánh kèm gồm lão lang băm, Miêu Miêu, Mã Thiểm, và Nhâm Thị, tổng cộng là mười người. Miêu Miêu lo ngộ nhỡ xảy ra ẩu đả, không biết Mã Thiểm có thể bảo vệ tốt Nhâm Thị hay không, nhưng hình như Nhâm Thị cũng có chút bản lĩnh, chắc là sẽ ổn.

Trong khi đó, đối phương gồm có mười lăm ông chú trung niên to cao vạm vỡ, ngồi ngay chính giữa là một ông chú trung niên để râu, nom rất khệnh khạng.

Ông chủ và bà chủ quán ăn nhìn đám người này với vẻ mặt ngán ngẩm. Có lẽ người ta chọn chỗ này vì biết đây là yêu cầu vô lí, dễ xảy ra xô xát ẩu đả, quả là chuyện phiền phức đối với chủ quán.

Lão lang băm toàn thân run bần bật. Ở đây, ngoại trừ bà chủ quán ăn, chỉ có mình Miêu Miêu là nữ tử, thành thử rất nổi bật. Không may là mọi người đều có vẻ không mấy hứng thú với một cô nương còi cọc như con gà nhép, người thì nghiêng đầu khó hiểu “tại sao nha đầu này lại ở đây”, người thì cười nhạt.

Miêu Miêu phải cố gắng lắm mới theo được đến đây.

Bác gái cứ khuyên nhủ ngăn cản Miêu Miêu mãi, nói rằng dù thế nào thì cô cũng là thiếu nữ chưa chồng, nếu có gì sơ suất xảy ra thì gay go lắm. Quan trọng nhất là nơi đó không phù hợp để cô đến chút nào.

Dù vậy, một là vì lão lang băm cứ nhìn Miêu Miêu với vẻ e sợ đáng thương, hai là bản thân Miêu Miêu cũng rất tò mò muốn biết nội dung tờ khế đất kia, nên cô vẫn đến.

Bất đắc dĩ, cô phải viện bừa một cái cớ.

“Tiểu nữ có một người quen rành mấy sự vụ như thế này, có thể để tiểu nữ đi nghe rồi chuyển lời tới người đó được không?”

Nghe đến “mấy sự vụ như thế này”, bác gái chắc đã nghĩ đến quan tư pháp hay gì đó, cuối cùng đành miễn cưỡng đồng ý.

Và thế là, vì lẽ đó, Miêu Miêu ngồi ở vị trí cách xa một chút, gọi bà chủ bưng lên ít nước trà. Nơi này bán cả rượu, hương rượu thơm phức phả vào mũi khiến Miêu Miêu rất thèm thuồng, nhưng cuối cùng phải nhịn. Nhâm Thị và Mã Thiểm ngồi cùng một chiếc bàn. “Này, sao cứ đòi đi theo bằng được thế hả?”

Mã Thiểm lại một lần nữa lắc nhai những lời dòng dài mà bác gái đã nói với Miêu Miêu lúc trước. Có ý kiến sao lúc này không nói hết một thể luôn đi?

“Là thái y nhờ vả tiểu nữ mà, nếu không đi theo thì chẳng phải thái y sẽ đáng thương lắm hay sao?”

“Ăn nói cái kiểu gì thế hả...”

Mã Thiểm như muốn nói thêm gì đó, nhưng lão lang băm cứ trộm nhìn Miêu Miêu suốt này giờ, vì thế, hắn thôi không nói nữa.

“Mà phải công nhận, quán này không lớn nhưng lại có nhiều rượu.

Mã Thiểm nhìn quanh bốn phía. Nhiều vò rượu được xếp thành từng hàng trên kệ, nhưng hình như loại rượu chủ đạo của nơi này là rượu đục chứa trong thùng. Phía dưới bếp có một cái thùng gỗ lớn, thấy được rượu trắng bên trong. Người kinh thành có xu hướng thích rượu trong hoặc rượu chưng cất, vì vậy, trong ấn tượng của mọi người, rượu đục là loại rượu quê điển hình. Xem ra, rượu trên kệ là để bán cho khách vùng khác, rượu trong thùng là để bán cho dân địa phương.

Khi Miêu Miêu đang dồn sự chú ý vào đồng rượu, đối phương bên kia không chậm trễ đi thẳng vào đề. “Đã chuẩn bị tiền xong chưa?”

Quả nhiên, ông chú trung niên để râu nom hóm hỉnh kiểu cách ngồi ở chính giữa đã thốt ra một câu nghe chẳng khác gì lời thoại của kép hát hạng bát sấm vai ác trong ca kịch. Vây xung quanh địa chủ là một đám đàn ông cường tráng thô kệch, không rõ là tá điền hay hộ vệ.

Nhóm của chồng bác gái tuy cũng to cao khỏe mạnh, nhưng có lẽ sẽ không địch lại được số đông. Miêu Miêu nhìn quanh, ước tính xem đến khi ẩu đả nổ ra thì mình có thể chui vào đâu mà trốn.

“Kì hạn vẫn chưa tới, ngài có thể xem xét lại một chút được không?”

Chồng của bác gái nghiêm nghị nói. Giữa địa chủ và chồng của bác gái có đặt một tờ giấy, chắc là khế đất.

“Ta không rảnh nghĩ nhiều như vậy. Nhà ta cũng không phải làm từ thiện, nếu không trả được tiền thì mời các người mau cuốn gói khỏi đây.

Chẳng chừa lại chút đường sống nào. E là lời này đã nói ra rất nhiều lần.

“Bọn ta cũng có ý muốn nhân nhượng cho các người. Chẳng phải đã nói là có thể chờ đến sang năm hay sao? Trong khoảng thời gian đó phải nhờ các người chỉ điểm một chút đây.”

(Thật lộng ngôn.)

Hoặc là bây giờ cắt, hoặc là sang năm cắt, nhưng trong khoảng thời gian nói ra đó, phải truyền dạy lại kỹ thuật cho bọn họ.

Nếu đã không tìm được nơi để định cư sau này, dù có chọn người tiếp nối thì e là cũng phải truyền kỹ thuật ra ngoài. Đối phương hẳn đã tính toán chiếm dụng luôn bằng hiệu xưởng làm giấy ngự dụng, chỉ là đổi sang một nhóm người khác làm việc mà thôi.

Tuy là rất đáng phẫn nộ, nhưng theo lẽ thường mà nói, không thể ngang nhiên như vậy. Quan trọng nhất là chứng cứ đang được đặt trên bàn.

Chỉ là, Miêu Miêu cảm thấy rất kì quái. Thay vì bắt nông dân phải học nghề mới để đuổi cổ nhóm nghệ nhân làm giấy kia, chỉ bằng dùng khoản nợ để ép nhóm thợ này làm việc cho mình chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Lẽ nào họ ghét người ngoài đến mức ấy?

Miêu Miêu quan sát lão trung niên, chỉ thấy lão ta nhìn nhóm thợ làm giấy với vẻ căm ghét. Đặc biệt là khi lão trợn mắt lườm cậu con trai cả, vẻ hung dữ đặc biệt nhân lên gấp nhiều lần.

Miêu Miêu lĩnh tới sau lưng người chồng của bác gái. Lão lang bám ngồi ngay bên cạnh run rẩy chòm râu. Mã Thiểm ở

phía đối diện trợn mắt lườm cô như muốn hỏi “làm cái gì vậy”. Miêu Miêu tiếp tục phớt lờ.

Tờ khế đất tuy đã viết từ hơn mười năm trước, nhưng chất giấy trông vẫn đẹp như mới. Nếu là mặt hàng thô lậu kém chất lượng thì chẳng được mấy năm giấy đã mủn ra rồi. Trên giấy viết rằng tiền thuê đất sẽ trả hết trong vòng hai mươi năm, cùng với khoản tiền phải trả mỗi tháng. Phía dưới còn không quên đóng một con dấu thay cho chữ kí cá nhân.

Giấy trắng mực đen rõ ràng như vậy, tại sao đối phương vẫn còn nghênh ngang thế kia nhỉ? Trong lúc Miêu Miêu đang nghiêng đầu khó hiểu, cậu con trai thứ thậm thụt kể lại sự tình. Đúng là người chu đáo, chẳng như gã anh trai.

“Đối phương bảo khế đất này không có hiệu lực.

Sau đó còn nói là văn tự trên khế ước là do người khác viết thay.

“Không phải có dấu rồi sao?”

“Dấu thì đúng là thật, nhưng mà...”

Nghe nói địa chủ đời trước không biết chữ.

“Ông ta không biết đọc à?”

Miêu Miêu dò hỏi. Cô nghiêng đầu, cảm thấy như thế thì có chút lạ lùng. Nếu đã là địa chủ thì kiểu gì cũng phải xem một số giấy tờ khế ước, quan trọng nhất là, đúng ra phải được giáo dục đàng hoàng.

“Bởi vì ông ta ở rể”

(À!)

Miêu Miêu hiểu ngay. Nếu là ở rể thì có thể lí giải, có lẽ ban đầu ông ta chỉ là một tá điền chăm chỉ. Như vậy, dĩ nhiên ông ta

không được đi học, về sau khi ở rể, dù có muốn học thì cũng rất khó tiếp thu.

“Trước kia, những việc như thế này không phải là tìm người viết hộ, mà đều do phu nhân xử lí, nhưng mà...

Xem ra khế đất này đã kí sau khi phu nhân qua đời.

(Hừm.)

Miêu Miêu rất muốn tin khế đất đó là thật. Nếu cậu con trai thứ đã nói con dâu là thật, chắc hẳn khế đất đó thực sự được lập ra ngay trước mặt địa chủ đời trước. “Sao không tìm người viết thay và nhân chứng năm đó đến đối chất?”

“Cả hai người đó đều đã qua đời rồi.

Khế đất lập ra vào mười lăm năm trước, ai nấy tuổi tác cũng đã cao.

(Thế thì rồi rắc thật.)

Trong khi Miêu Miêu đang gỡ đầu gỡ tai, địa chủ tiếp tục đưa ra hai lựa chọn cho chồng bác gái. Đám nông dân quanh đó đều âm thầm cười gian xảo, trong khi nhóm thợ làm giấy đơn độc hoàn toàn.

Thế nhưng, chỉ có cậu con cả là căn môi với vẻ mặt phức tạp.

“Nếu các người không muốn cuốn xéo ngay lập tức, ta đây cũng đành chịu. Ngày mai ta sẽ sai mấy đứa trẻ tuổi nhà ta sang giúp các người làm việc. Tốt nhất là các người phải dạy cho bọn chúng thành thục trước cuối năm.

Nhóm thợ làm giấy siết chặt nắm đấm run rẩy. Lão lang bám đi theo đến đây, quả nhiên chỉ biết trơ mắt đứng nhìn, chẳng giúp được việc gì hết.

Chỉ riêng Miêu Miêu là bình tĩnh quan sát tình hình xung quanh. Cô vẫn không dời mắt được khỏi sổ rượu trong quán, chỉ

mong tối nay có thể uống một chén. Nhưng trong tình huống này mà lại gọi rượu uống thì có phần vô duyên.

Thế nhưng, địa chủ phía bên kia có vẻ rất khoái trá, bắt đầu gọi rượu lên.

“Này, mang rượu lên cho cả mấy người bên kia nữa. Địa chủ hào phóng mời khách khiến đám nông dân đi theo vô cùng hứng khởi. Trái lại, bên Miêu Miêu thì ủ rũ như nhà có tang. Bà chủ miễn cưỡng bưng khay đựng rượu và chén lên.

Miêu Miêu khịt khịt mũi vài cái.

(Ủa?)

Miêu Miêu nhìn chắt lỏng trong chén rượu của đám nông dân. Không phải rượu đục, mà là loại rượu trong suốt. Còn thứ mà lão địa chủ uống lại khác biệt hẳn, là rượu chưng cất có màu hổ phách. Xem ra địa chủ có trữ lượng rất tốt, rượu kia chắc là loại được bày trên kệ.

Địa chủ uống rượu chưng cất thì Miêu Miêu còn hiểu được, lão ta dĩ nhiên sẽ uống loại mình thích. Nhưng không ngờ cả tá điền cũng uống rượu trong quá là xa xỉ. Rõ ràng quán này chủ yếu bán loại rượu đục kém hơn một bậc kia mà.

(...)

Nhìn bà chủ lộ vẻ phiền toái, Miêu Miêu cảm thấy hơi ngại, nhưng vẫn giơ tay gọi.

“Quý khách dùng gì?”

“Cho tôi một chén rượu giống như của bọn họ nhé.”

“Được. Nói rồi, bà chủ bưng rượu lên.

“Tiểu cô nương, lúc nào rồi mà...”

Không chỉ lão lang băm mà cả chồng bác gái cùng nhóm thợ làm giấy đều kinh ngạc nhìn cô. Đương nhiên, Mã Thiểm cũng

không ngoại lệ, chỉ có Nhâm Thị là giơ tay ra hiệu cho Miêu Miêu gọi giùm hai người họ chén rượu tương tự.

(Nhận ra rồi sao?)

Miêu Miêu gọi cho Nhâm Thị và Mã Thiểm mỗi người một chén khác.

Miêu Miêu nâng chén lên uống cạn, rượu có hương vị rất ngọt ngào dễ uống. Tuy không bằng được thứ rượu trong vắt ở kinh thành, nhưng hương vị cũng không tồi. Chỉ là so với độ êm của vị thì nồng độ còn khá cao.

Nếu vị nó tệ thì vẫn có thể giải thích lí do. Miêu Miêu đưa lưỡi ra liếm môi.

Một quán ăn dù không muốn nhưng vẫn phải miễn cưỡng tiếp những vị khách phiền toái, hơn nữa, trong quán đa phần là rượu đục. Một địa chủ ngang ngược thô lỗ, nhưng lại mời nông dân uống loại rượu không phải rượu đục.

(Ừm, ra là thế.)

Miêu Miêu nhìn khuôn mặt sững sờ của chồng bác gái.

“Xin hỏi quanh vùng này có phường nấu rượu hay không?”

“... Không, tôi nghĩ là không có.”

“Là vậy nhỉ.”

Miêu Miêu hài lòng nhếch miệng cười, cầm lấy chén rượu, bước ra đứng trước mặt đám người bên phía địa chủ đang hét hò huyên náo. Miêu Miêu đập mạnh chén xuống bàn, trên mặt nở một nụ cười ranh mãnh.

“Sao nào? Tiểu cô nương muốn tiếp rượu cho bọn ta sao?”

Địa chủ cười khinh bỉ, tức thì tất cả cùng cười ồ lên.

“Tiểu, tiểu cô nương!”

Lão lang bầm tím lấy Miêu Miêu, cuống quýt hỏi cô muốn làm gì. Mã Thiểm định đứng bật dậy, nhưng dường như Nhâm Thị đã lặng lẽ kéo vạt áo ép hẳn ngồi xuống.

Miêu Miêu mỉm cười nói với địa chủ.

“Ngài có bằng lòng so tửu lượng với tiểu nữ không ạ?”

Nói xong, Miêu Miêu tự vỗ nhẹ lên người mình một cái.

“Còn đòi so tửu lượng ư, thật là một cô nương to gan.

Thấy một cô nàng táo tợn tự xưng xuất hiện, địa chủ mĩa mai nói. Đám nông dân cười ồ lên, trong khi nhóm thợ làm giấy há hốc miệng sững sờ, lão lang bầm càng thêm kích động. Chỉ có Nhâm Thị là đã quen tác phong hành động của Miêu Miêu, tóm chặt lấy Mã Thiểm không để hắn ta động đậy.

“Này, nói thật đấy à?”

Chồng của bác gái và những người khác lo lắng nhìn Miêu Miêu.

“Không sao đâu ạ. Quan trọng hơn, có thể cho tiểu nữ biết khoản nợ còn bao nhiêu không?”

“... Mỗi năm một ngàn đỉnh bạc. Tiền thuê năm nay đã trả một nửa, cho nên còn lại bốn ngàn năm trăm.”

Ừm, đây đúng là một khoản lớn, muốn vay mượn cũng chẳng dễ dàng. Nhà họ tuy là xưởng giấy ngự dụng, nhưng không hợp sản xuất đại trà, không dễ kiếm ra một món tiền lớn đến vậy.

“Ra thế.”

Miêu Miêu ngồi phịch xuống ghế.

“Cơ hội hiếm có như thế này, chi bằng chúng ta đánh cược đi?”

“Đánh cược cơ à, khẩu khí lớn quá nhỉ.”

Địa chủ có vẻ khá tự tin vào tử lượng của mình, hoàn toàn xem thường Miêu Miêu.

“Người có gì để cược với ta cơ chứ?”

“Có chứ, chẳng phải tiểu nữ vừa chỉ cho ngài xem rồi đấy sao?”

Miêu Miêu tự vỗ ngực mình.

“Bán cho bọn buôn người, có thể thu về ba trăm lượng bạc”

Lời vừa rời miệng, có mấy tên thô thiển phun hết rượu ra ngoài. Nhóm thợ làm giấy cầm nín không nói nên lời. Chợt nghe cách một tiếng, hoá ra là Nhâm Thị đã đứng bật dậy. Miêu Miêu liên tục gật đầu với hắn, tỏ ý “không sao đâu”.

“Ha ha ha ha ha! Những ba trăm lượng bạc sao, khẩu khí lớn thật. Tiểu cô nương, cô có biết giá thị trường không đấy?”

Đám nông dân đang coi Miêu Miêu như con ngọc. Chính vì hiểu rõ thị trường nên mới ra giá chứ. Bọn họ nghĩ Miêu Miêu đã chứng kiến bao nhiêu cô gái bị bán vào lầu xanh với giá rẻ mạt rồi?

“Có là mỹ nhân như hoa như ngọc cũng chẳng đến một trăm, thế mà người lại... người lại...”

Như bị chọc trúng nọc, đám nông dân cười sằng sặc không ngừng, nước miếng văng tung toé. Xem ra đã bắt đầu ngà ngà say, như vậy càng đúng ý Miêu Miêu. Miêu Miêu nhìn đám người này, cố ý cười lớn cho chúng thấy. Cái vẻ rõ ràng là cười nhạo này khiến phân nửa đám đàn ông đang lâng lâng men rượu quay sang trợn mắt nhìn Miêu Miêu.

“Ý tiểu nữ không phải là đem cây củ cải mới nhổ dính nguyên bùn đất đi bán, như thế dĩ nhiên ngay cả năm mươi lượng bạc

cũng không bán được. Chút thường thức ấy mà cũng không biết à?”

Cơ thể Miêu Miêu chột nghiêng ngả. Có người kéo vạt áo cô, khiến cô phải kiễng chân đứng thẳng. Xem ra đối phương biết rõ Miêu Miêu đang ví von cây củ cải để chế nhạo con gái nhà quê.

Miêu Miêu liếc mắt nhìn Nhâm Thị đang nháp nhồm muốn hành động. Hiện giờ, nếu hấn mà nhúng tay vào, sự việc sẽ trở nên cực kì phức tạp.

“Ê, nói lại lần nữa xem nào!”

Một nông dân nào đó tức giận đến đỏ mặt tía tai tóm lấy Miêu Miêu, giơ nắm đấm đầy vết chai sần cùng bùn đất đen đúa. Nếu bị đánh thật, e là Miêu Miêu không chịu nổi dù chỉ một cú.

(Có bị đấm cũng đành chịu thôi.)

Nhưng Miêu Miêu không thể cứ thế lùi bước được. Lão lang bầm sọ muốn ngất luôn tại chỗ, còn nhóm thợ làm giấy kinh hãi tái mặt.

“Một đám dốt đặc cán mai không biết đọc biết viết các người, ha ha, ta thấy có khi cả đời cũng chẳng xứng dùng đến giấy. Cho dù người ta có dạy thì giấy các người làm ra cũng chẳng nên hồn.”

Gã đàn ông định đánh người lập tức vung tay, nhưng cuối cùng, cánh tay này không hạ xuống người Miêu Miêu.

Rầm! Là âm thanh thứ gì đó nện xuống bàn thật mạnh. Có người xen vào giữa Miêu Miêu và gã nông dân. Thứ vừa nện xuống bàn là một túi tiền lớn. Nhâm Thị ra mặt rồi.

Nhâm Thị dốc ngược túi tiền, những đồng vàng và bạc vụn rơi xuống ào ào như thác, tất cả mọi người đều há hốc sống sờ. Mã Thiểm cũng ngáp ngáp hết há lại ngậm miệng, không hiểu

nổi chủ tử đang muốn làm gì. “Dùng ba trăm lượng bạc mua cô nương này là quá hời rồi”

Nhâm Thị đổi âm điệu, cất tiếng nói. Giọng nói trầm thấp hơn bình thường cùng với gương mặt cân đối nhưng quý dị, áp đảo tất cả mọi người ở đây. Hắn vung tay lên hất văng cánh tay gã nông dân đang túm tay Miêu Miêu.

(Đừng có đem khoe cả đồng tiền như vậy chứ.)

Miêu Miêu nghĩ vậy, nhưng cảm thấy không thể bỏ qua cơ hội tốt thế này. Cô sửa sang lại vạt áo, một cước đạp lên ghế, ưỡn bộ ngực mông lét lên.

“Xem đi, người có mắt nhìn mới hiểu được giá trị của ta.”

Gã nông dân vốn định đánh Miêu Miêu hậm hực lườm cô toé khói.

Nhâm Thị và Miêu Miêu cùng nở nụ cười kì quái, chọc giận đám nông dân.

“Này, chúng ta phải cho bọn chúng biết thế nào là lễ độ mới được!”

Khi một nông dân nói với đồng bọn, bất chợt, một cánh tay vươn ra ngăn gã lại.

“Đến lượt người quyết định từ bao giờ vậy?”

Đại địa chủ lên tiếng. Nông dân kia lập tức run bắn, co rúm người lại.

“Cũng được, chỉ cần các người có tiền, cược thì cược.

Xem ra đại địa chủ đã chấp nhận ván cược này. Miêu Miêu táo tợn cười lớn, hạ chân từ trên ghế xuống.

“Được lắm, xin hỏi bắt đầu từ vị nào?”

Nhóm thợ làm giấy chỉ biết trân trân nhìn Miêu Miêu. Ông bà chủ quán ăn có vẻ lo sợ. Lão lang bậm vắn xủ dưới sàn nhà.

Trong khi đó, Nhâm Thị xụ mặt nhìn Miêu Miêu với vẻ cực kì khó chịu, Mã Thiểm thì trông hết sức bồn chồn. Túi to chứa đầy vàng bạc vẫn đang đặt trên bàn.

“Để ta đây dạy dỗ người trước tiên!”

Gã đàn ông vừa túm Miêu Miêu lúc này kêu lên. Như thế lại càng đúng ý.

Dưới sàn nhà la liệt những bình rượu rỗng. Trong đám nông dân đã có ba tên nằm xụi lơ dưới đất, kẻ vừa ngã xuống là người thứ tư.

“... Không thể nào.”

Cháu trai thứ của lão lang bậm đang chăm sóc cho ông bác, kinh hãi kêu lên.

“Ôi chao, mới vậy đã chịu thua rồi à?”

Miêu Miêu ngửa đầu uống cạn số rượu còn lại trong chén. Đó là loại rượu chưng cất cay nồng như muốn bỏng cả yết hầu. Ở quán ăn vùng thôn dã như thế này, đây đã là loại rượu thượng hạng. Có điều, Miêu Miêu đã uống quen nhiều loại rượu còn mạnh hơn, đối với cô chừng này vẫn chưa thấm thía gì.

Bọn chúng sai ở chỗ, vì muốn nhanh chóng chiến thắng Miêu Miêu mà lấy ra hẳn loại rượu chưng cất nồng độ còn cao nhất để thi đấu. Không quen uống rượu mạnh, tên nào tên nấy đều lăn ra bất tỉnh. Mới chỉ say quắc cần câu, chứ chưa đến nổi mất mạng. Miêu Miêu tỉnh ra cũng đã thủ hạ lưu tình rồi.

“Ba trăm lượng bạc vẫn quá hời.”

Nhâm Thị nói nhỏ bên tai. Chỉ cần nghĩ đến việc bị tên này mua đi bán lại là cô cảm thấy nhất định không thể thua cuộc được.

Phải nói thêm, đám buôn người thu mua con gái giá rẻ, nhiều khi chỉ mất chừng hai mươi lượng bạc là mua được con gái vùng nông thôn. Nhâm Thị đúng là chẳng biết giá trị của tiền bạc gì cả.

Tóm lại, Miêu Miêu dựa vào túi tiền của Nhâm Thị, cược thắng người thứ nhất, rồi đến người thứ hai. Đối phương nghĩ Miêu Miêu nhất định đã có vài phần say nên tỏ ra khinh địch, kết quả uống một hơi rượu mạnh xong liền ngã gục ngay tức khắc.

Rồi lại đến người thứ ba, người thứ tư cũng khiêu chiến với Miêu Miêu như vậy. Bởi vì còn rượu của những lượt trước trong người, kiểu đánh cược này rất bất lợi với Miêu Miêu... Theo lẽ thường mà nghĩ thì đúng vậy, nhưng đáng tiếc, Miêu Miêu rộng lượng chấp luôn cả dự đoán của bọn chúng.

(Thế là bốn người rồi.)

Người thứ nhất ba trăm lượng bạc, sau đó cứ thế nhân lên, người thứ hai là sáu trăm, người thứ ba là một nghìn hai trăm, đến người thứ tư, Miêu Miêu tính ra đã thắng được tổng cộng hai nghìn bốn trăm lượng bạc. Đám nhà quê cũng biết rõ điều đó, tên nào tên nấy đều đỏ mặt tía tai trợn mắt lườm cô.

Đối phương vẫn còn rất đông, nhưng Miêu Miêu chỉ cần thắng thêm một lần nữa là đủ. Cô còn nhớ khoản nợ còn lại là bốn ngàn năm trăm.

May mà bọn chúng say như chết. Miêu Miêu lải nhải một hồi, bắt bọn chúng viết một tờ chứng nhận đơn giản làm chứng cứ, sau đó ấn ngón tay điểm chỉ, tổng cộng đã có bốn bản. Chắc hẳn

bọn chúng nghĩ rằng thứ này chỉ là tờ giấy lộn, dù sao đại địa chủ ngay trên đầu bọn chúng cũng nuốt lời, trở mặt không nhận khế ước đã kí, nên chúng nghĩ vậy cũng phải thôi.

Trong khi cả đám đang nghiền răng nghiền lợi, mặt mày méo xệch, trùm cuối thực sự đã cầm bình rượu tiến đến.

“Để ta làm đối thủ của người.

Địa chủ râu ria mỉm cười, nhưng ánh mắt vô cùng dữ tợn.

Miêu Miêu xoa bụng.

(Không biết có chịu nổi không đây.)

Dù sao cô cũng đã uống rượu với tận bốn người, ít nhiều cũng thấy hơi nặng bụng. Địa chủ bình thường đều uống rượu chưng cất, tửu lượng có vẻ không hề thấp. Địa chủ thấy Miêu Miêu có vẻ khó chịu, vừa cười vừa đọc qua nội dung tờ giấy chứng nhận.

“Đừng có coi ta như đám kia chứ”

Địa chủ ngoáy bút kí tên xong, ném tờ chứng nhận lên bàn.

“Vị huynh đệ đây, đừng tiếc tiền đây”

Nhâm Thị im lặng, khoanh tay trước ngực. “Tại hạ hiểu”

Miêu Miêu nghĩ thầm, bất đắc dĩ rồi, liền lấy từ trong ngực áo ra một cái bình nhỏ.

“Ê! Đó là gì vậy!?”

Đám tùy tùng sau lưng địa chủ lập tức nhón nháo. “Rượu này uống mãi phát ngấy rồi, tiểu nữ muốn thay đổi hương vị một chút thôi”

Nói đoạn, Miêu Miêu đổ chất lỏng trong bình vào chén rượu, hoà cùng với rượu màu hổ phách sóng sánh. Địa chủ thấy thế, lập tức phản ứng lại.

“Khoan đã, chờ chút. Nếu đã vậy, cũng cho ta thêm một phần.”

Vì địa chủ đã nói thế, Miêu Miêu liền đưa cái bình nhỏ cho lão ta. Địa chủ dò xét nhìn bên trong bình, sau đó đổ toàn bộ chất lỏng trong bình vào chén rượu.

“Liệu có phải là loại thuốc giúp rượu khó say hơn không đây?”

Lão ta nhếch miệng cười khẩy, Miêu Miêu vẫn bình thản bưng chén lên uống cạn.

Địa chủ thấy Miêu Miêu uống cạn xong vẫn không gục, bèn hí hửng cười, nâng chén uống cạn. Lão ta uống ừng ực hết chén rượu, sau đó...

Ngã gục.

Đám người hầu vội vã chạy tới dìu địa chủ dậy, nhưng người lão ta đã mềm oặt.

“Này! Nhà người đã cho thứ thuốc gì vào thế hả!?”

“Làm gì có thuốc gì, tiểu nữ cũng uống giống ông ấy kia mà?”

Lão ta xụi lơ như vậy, đơn giản là vì uống rượu mà thôi.

“Ván cược này, tiểu nữ đã thắng rồi.

“...”

Tất cả mọi người cùng câm nín không nói lên lời. Miêu Miêu đứng lên, cầm lấy tờ chứng nhận, bước đi vẫn rất ổn định, đến giao cho chồng bác gái, sau đó lại đến trước mặt bà chủ quán ăn.

“Xin hỏi nhà vệ sinh ở đâu ạ?”

“Đi ra ngoài, rẽ bên phải.

“Cảm ơn”

Miêu Miêu bước thật nhanh, gần như là chạy về phía nhà vệ sinh. Uống nhiều rượu như vậy, cảm thấy buồn tiểu là đương nhiên. Ngay cả Miêu Miêu cũng không mặt dày vô sỉ đến mức thất thố trước mặt người khác.

“Này, tiểu cô nương vừa rồi rốt cuộc là làm gì vậy?” Chồng của bác gái nói với vẻ khó hiểu, trên tay vẫn cầm mấy tờ chứng nhận đã gấp gọn.

“Không có gì, chỉ là muốn đổi vị rượu nên bỏ thêm chút cồn mà thôi”

Miêu Miêu thường cất ít thảo dược hoặc dụng cụ chữa bệnh trong vạt áo để mang theo người, cần dùng để khử trùng cũng nằm trong số đó.

Vì để khử trùng nên nồng độ cồn của nó không rượu nào sánh được. Người bình thường uống một ngụm đã say rồi, thế mà tên địa chủ kia dám đổ luôn cả lọ.

“... Tôi hỏi một câu này có được không?”

“Xin mời.”

“Rượu cô nương uống cũng bỏ thêm thứ cồn gì đó kia, đúng không?”

Khuôn mặt chồng của bác gái cứng đờ.

“Vâng, bởi vì tiểu nữ biết thứ đó thêm một chút vào cũng không đáng ngại, chỉ vì mong có thể kết thúc sớm ván cược này mà thôi”

Miêu Miêu biết nếu mình làm như vậy, đối phương nhất định cũng sẽ làm theo, may mà lão ta thật sự mắc mưu. Tuy dùng cách bình thường có lẽ cũng thắng được, nhưng nói thật, Miêu Miêu không biết mình có thể nhịn tiểu được bao lâu.

“May mà chạy đi vệ sinh kịp lúc.”

“... Quan trọng hơn, dù có tự tin vào bản thân đến mức nào đi nữa, tự lấy chính mình ra để đánh cược không hay lắm đâu. Huống hồ còn là vì bọn tôi.”

“Có phải ngài hiểu lắm điều gì rồi không?”

Miêu Miêu nhận lấy mấy tờ chứng nhận đã gấp gọn từ trong tay chồng của bác gái.

“Đây là tiền mà tiểu nữ thắng được mà. A! Phải trả hết nợ đánh bạc mới được.”

Miêu Miêu mỉm cười ngọt ngào.

“Kh-Khoan đã, tiểu cô nương!”

Chồng của bác gái ghen hòng không nói được gì, lão lang bậm vát vả lăm mới tỉnh được, lập tức lên tiếng thay. “Đừng tuyệt tình như vậy chứ.”

“Nói gì cũng vô dụng thôi, tiểu nữ không có nghĩa vụ phải làm đến mức này. Huống hồ, chuyện vẫn chưa hoàn toàn kết thúc.”

Miêu Miêu liếc mắt nhìn sang chỗ khác, thấy địa chủ đang đỡ cái đầu nặng trĩu, được người hầu dìu đứng lên. Dưới sàn nhà toàn là bãi nôn, chắc là đã nôn rượu ra nên mới tỉnh táo lại đôi chút.

“Nên nằm xuống thêm một lát nữa.”

“Ván cược vừa rồi không tính!”

A, phản ứng đúng như dự đoán.

“Đó chẳng qua là tiệc rượu góp vui, ngay từ đầu ta đã không định nghiêm túc với người rồi.”

“Nhưng mà, giấy trắng mực đen ở ngay đây mà. Có điểm chỉ, còn có cả chữ kí do chính tay ông viết, chẳng lẽ ông cũng mù chữ à?”

“Mặc kệ, không cần biết! Không tính! Không tính!”

Miêu Miêu khoanh tay trước ngực, nghĩ “hết cách rồi”, bèn ra đứng phía trước thùng rượu trong quán ăn.

“Vậy đừng trách tiểu nữ vô tình”

Miêu Miêu gõ nhẹ lên thùng gỗ hai cái, liếc nhìn hội Nhâm Thị, cười thâm thúy.

“Thế thì tiểu nữ đành phải đi báo quan thôi, tố giác các người tội trốn thuế.”

Lời Miêu Miêu vừa nói ra, xung quanh lặng ngắt như tờ. Địa chủ há hốc miệng, một số nông dân không uống rượu thì lộ rõ vẻ kinh hoàng.

Ông bà chủ quán ăn thoáng vẻ bất an, nhưng đồng thời cũng như thể vừa trút được gánh nặng.

Nhóm thợ giấy quay sang nhìn nhau, sau đó nhìn Miêu Miêu.

Lão lang bậm nghiêng đầu khó hiểu.

Dòng chảy thất thoát của con số mà hội Nhâm Thị đang lưu tâm, có lẽ nguyên nhân nằm ở đây.

“Cái gì mà trốn thuế.”

Cậu con cả ngỗ ngược lại là người đầu tiên mở miệng.

“Việc ủ rượu cần phải xin giấy phép từ triều đình. Nếu ủ cho cá nhân uống thì không nói, đằng này, nếu ủ rượu để bán trong cửa hàng, sẽ phải nộp thuế rượu chứ nhỉ?”

Mọi thương vụ mua bán đều phải nộp thuế. Càng là mặt hàng xa xỉ, thuế suất lại càng cao, thuế dành cho quán rượu cao hơn

quán ăn, mà thuế dành cho chốn chơi bời thì càng cao đến khiếp vía. Lão tú bà lúc nào cũng oán giận việc này.

Miêu Miêu lấy làm lạ, vì sao quán ăn này phải cho địa chủ mượn dùng làm nơi đàm phán. Cô vốn tưởng bọn họ là khách thuê đất, nhưng số lượng rượu lớn như thế đã khiến cô chú ý. Nếu có thể nhập được rượu ngon mà giá lại rẻ thì đúng là món hời lớn cho chủ quán rồi. Cho dù phải chịu thêm chút phiền phức thì cũng không đáng kể.

Chính vì vậy, khi địa chủ gọi rượu, chủ quán không bưng rượu đục lên. Nếu địa chủ sai khiến nông dân tự ủ rượu thì vào thời điểm như thế này, không nhất thiết phải gọi loại rượu mà họ đã uống đến phát ngấy.

“Tính cả nguyên liệu để ủ rượu không chừng?”

Ủ rượu cần dùng một lượng lớn gạo hoặc lúa mì. Loại rượu này có vẻ là được ủ từ gạo. Trong lúc vô tình, Miêu Miêu sức nhớ tới một câu nói của địa chủ khi cô ý làm khó nhóm thợ làm giấy.

“Các người làm ô nhiễm nguồn nước, gây giảm sút sản lượng gạo thu hoạch. Nước quá ít không đủ để trồng lúa”

Miêu Miêu nhắc lại câu này.

“Đây là nói dối chứ gì? Sản lượng gạo chắc hẳn tăng vượt bậc so với năm ngoái nhỉ?”

Lá cây mục rữa hoặc bùn đất chứa chất dinh dưỡng từ thượng nguồn đổ vào sông, rồi chảy ra ruộng lúa, có thể giữ cho đất không bị bạc màu. Trừ phi có trộn thêm độc tố khác thì không nói, chứ nước thải từ quy trình làm giấy hầu như đều cấu thành từ các nguyên liệu như cám gạo để trộn thuốc giấy, hay vụn gỗ để làm bột giấy, toàn là những thứ thích hợp dùng làm phân bón.

Địa chủ đời trước không muốn kí thêm khế ước mà định đồng ý bán đất, rất có thể cũng vì nguyên nhân này.

Không rõ lí do vì sao, sản lượng gạo gia tăng, mùa màng bội thu. Nhất định là địa chủ đời trước cho rằng để thợ làm giấy định cư lâu năm ở đây, sau này sẽ mang về lợi ích lớn.

Mà theo phỏng đoán của Miêu Miêu, chẳng bao lâu sau, dân địa phương bắt đầu giấu giếm sản lượng gạo gia tăng, dùng số gạo dôi dư đó để ủ rượu hoặc dùng vào mục đích khác. Trốn những hai loại thuế, tội này không hề nhẹ.

Huyền thuyền nhiều quá lại trái với lời dạy bảo của cha, Miêu Miêu không nói nữa, nhưng nhìn vẻ mặt của địa chủ và đám nông dân là biết cô đã nói trúng rồi. “Người... người có chứng cứ không”

Một nông dân cãi.

“Đúng thế! Có chứng cứ không mà nói!” Một nông dân khác cũng hòa theo.

Căn bản không cần chứng cứ gì cả, nếu Nhâm Thị đã có mặt ở đây thì thể nào sau này cũng sẽ có quan viên đến thanh tra giám sát.

“Đừng lo, miễn các người trong sạch, dù có quan viên tới cửa điều tra, hửn là cũng không hề hấn gì?”

Miêu Miêu nở nụ cười giả lả. Đám nông dân vừa nhao nhao lên phản đối lập tức im bật, xem ra lại bị nói trúng tim đen.

“Tiểu cô nương nông cuồng phách lối quá đấy” Địa chủ bưng cái đầu choáng váng của mình, ra mặt nói.

“Người tưởng là làm ra chuyện này rồi, ta sẽ tha cho người sao?”

“Lời này xin phép trả lại hết cho ông. Mời ông nhìn cho rõ tình hình rồi nói tiếp”

Miêu Miêu đứng ở vị trí từ trên cao nhìn xuống địa chủ.

Một phần ba số thủ hạ của lão đã say bí tỉ không nhúc nhích gì nổi, bản thân địa chủ cũng chẳng hơn gì. Số còn lại, tuy vẫn đứng vững, nhưng cũng đã ngấm hơi men, còn tỉnh táo hay không e khó nói.

So với đó, bên Miêu Miêu có những sáu thanh niên trai tráng vẫn còn tỉnh táo. Lão lang bầm không biết đánh lộn, nên ngay từ đầu đã không được tính vào. Quan trọng nhất, phe cô còn có Nhâm Thị và Mã Thiểm. Nếu bọn họ gặp phải nguy hiểm gì, đám hộ vệ bên ngoài chắc chắn sẽ xông vào không chậm trễ.

Ông bà chủ quán ăn có vẻ không muốn dính dáng chút gì đến vụ việc này.

Miêu Miêu không muốn giải quyết chuyện này bằng bạo lực, có điều, nếu đối phương dám đánh, bên này cũng phải đáp lễ thôi. Miêu Miêu cười với vẻ mặt cực kì đê tiện, liên tục phe phẩy mấy tờ giấy chứng nhận trước mặt địa chủ.

“Ông kêu cứu thật to cũng không sao. Ngược lại, bên chúng tôi cũng sẽ cho người phi ngựa chạy đi báo quan.”

Miêu Miêu đang có tâm trạng tốt, nói với giọng điệu như ngâm nga ca hát. Thực ra còn có một nhân vật đáng sợ hơn cả quan viên đang ngồi ở đây cơ.

“Tiểu cô nương, sao ta cứ có cảm giác cô không giống mọi khi thế nhỉ?”

Lão lang bầm nhỏ giọng lầm bầm, nhưng Miêu Miêu mặc kệ.

Miêu Miêu nhìn địa chủ và đám nông dân đang ghen hòng không nói được câu nào, sau đó ghé tai địa chủ thì thào bảo:

“Dám chơi dám chịu đi”

Giọng điệu cay độc này khiến địa chủ nghiêng răng ken két. Miêu Miêu lạnh lùng nhìn địa chủ đang nằm bẹp dưới đất.

“Ông có lí do gì để phải chơi đều họ đến vậy à?”

Miêu Miêu tỉ tê hỏi. Bỗng nghe một tiếng rầm, cửa quán ăn bật mở.

Miêu Miêu thắc mắc không biết chuyện gì vừa xảy ra. Ở cửa quán ăn xuất hiện một cô nương trẻ tuổi ăn vận kiêu diễm. Nhìn thấy tình cảnh trong quán, mặt cô tái mét. Cô chạy đến trước mặt địa chủ đang nằm dưới đất, sau đó quay ra quỳ sụp xuống dập đầu tạ lỗi.

“Tiểu nữ biết, nhất định là phụ thân đã chèn ép mọi người quá đáng. Nhưng mong các vị đừng kích động” Cô gái cúi đầu rất thấp, không phải với Miêu Miêu, mà với nhóm thợ làm giấy.

“Ơ, không, đây không phải do bọn tôi...”

Cậu con trai thứ lắc đầu giải thích, nhưng cô gái vẫn kiên quyết không chịu ngẩng lên. Cô tì trán xuống đất, mặc cho những lọn tóc rũ rượi rồi bời.

“Tiểu nữ xin tạ tội với các vị, mong các vị bỏ qua cho người cha ngu ngốc của tiểu nữ.

Cô gái căn bản chẳng chịu nghe lời người khác nói, chỉ lo xin lỗi rồi rút. Đúng lúc này, cậu con trai cả ngỗ ngược kia bỗng bước ra.

“Bọn ta không hề làm gì tổn hại đến phụ thân nàng”

Hắn từ tốn ôm vai cô gái, vừa nhẹ giọng an ủi cô vừa đỡ cô dậy. Cô gái rơi nước mắt lã chã, nhìn cậu con cả rồi gật đầu.

Địa chủ thấy thế lập tức nổi trận lôi đình.

“Này! Cái thằng ranh không rõ lai lịch kia! Không được lại gần con gái ta!”

Địa chủ rú lên, toan đứng dậy, nhưng hai chân đã mềm nhũn nên lại ngã xuống sàn.

“Phụ thân!”

“Nhạc phụ!”

“Ai là nhạc phụ của người!”

Bầu không khí quỷ quái gì đây?

Cảm giác ngà ngà say của Miêu Miêu đã hoàn toàn bay biến.

Cậu con thứ há hốc miệng nhìn anh trai. “Chẳng lẽ.”

“Đại khái, có lẽ đúng như suy đoán đó.

Vì sao cậu con trai cả lại thiên vị đám nông dân, vì sao địa chủ lại ghét bỏ người ngoài, trăm phương nghìn kế muốn đuổi bọn họ đi, lí do giải thích được cả hai thắc mắc trên đang ở ngay trước mắt.

Biết được lí do cũng tốt, nhưng Miêu Miêu cảm thấy thà không biết còn hơn.

Cuộc đối thoại thường gặp trong những vở hài kịch ngu ngốc đang diễn ra trước mặt, nói thật lòng, Miêu Miêu không có hứng miêu tả lại.

“Tại đại ca si tình quá”

“Suýt huỷ diệt cả một ngôi làng, ai mà chịu nổi chứ.”

Miêu Miêu nói ra tiếng lòng hộ những thợ làm giấy khác. Cô liên tục gật gù. Vốn dĩ Miêu Miêu cảm thấy dấy theo đứa con trai cả đến nơi đàm phán này là quyết định sai lầm, nhưng ngẫm lại, cô đã quên mất hẳn cũng là người thân của lão lang băm.

Nếu là người nhà của lão lang băm thì đành chấp nhận...

(Còn khuya!)

Cả một ngôi làng suýt bị dẹp bỏ chỉ vì trò nhảm nhí này, ai mà chịu nổi. Đương sự thì lại tỏ ra vô cùng nghiêm túc, thật phiền. Tào lao, ngu si, ngớ ngẩn.

Miêu Miêu bỏ cuộc, chán nản ngồi phịch xuống ghế. “Làm ơn cho thêm rượu.

Miêu Miêu giơ tay gọi bà chủ.

“Cô nương vẫn uống nữa sao?”

“Tiểu nữ còn uống được”

Lời này khiến một loạt ánh nhìn sững sốt đổ dồn về phía Miêu Miêu, nhưng cô không thèm để ý.

Có lẽ thực ra Miêu Miêu cũng đã ngà ngà say. Mãi cho đến khi tỉnh rượu hẳn, cô mới nhận ra mình đã nói nhiều hơn bình thường.

Kết quả, ngôi làng của thợ làm giấy vẫn như trước đây, năm năm sau sẽ đến kì hạn trả tiền.

Về phần đại địa chủ có trả tiền cược cho Miêu Miêu hay không, họ nhất trí rằng địa chủ sẽ đều đặn gửi một lượng gạo nhất định cho Lục Thanh quán trong vòng mười năm, và chuyện chấm dứt ở đó.

Làm như vậy có lẽ đã quá rộng lượng, nhưng dù sao thì chẳng bao lâu nữa, quan viên sẽ tới tận cửa nhà địa chủ điều tra. Không chừng lão ta sẽ bị truy thu hết số thuế đã trốn, coi như đây là cách xử lí có phần nhân nhượng.

Về chuyện giữa cháu trai lão lang băm và con gái địa chủ.

(Chẳng quan tâm.)

Ngoài một câu này ra, không còn gì để nói.

Chương 10

GAİ DẦU VÀ TÍN NGƯỠNG DÂN GIAN

“**N**guyệt nhi chuyến này đi về phía Tây có thuận lợi không?”

Ngước nhìn vầng trăng nổi bật giữa nền trời, Hoàng đế nói với Cao Thuận. “Nguyệt nhi” ở đây không phải thứ hiện lên trên trời cao vời vợi đó. Cách Hoàng thượng gọi tên vị quý nhân kia chứa đựng sự thân mật, và trong đất nước này cũng chẳng còn ai có thể xưng hô như vậy trừ Thánh thượng ra.

“Điện hạ nhân chuyến này còn phải thị sát ngôi làng của nghệ nhân làm giấy, có lẽ mới chỉ được nửa lộ trình thôi”

Bởi vì hoạn quan mang tên Nhâm Thị đã không còn tồn tại, Cao Thuận quay trở về phụng sự bên Hoàng thượng như thế này. Mã tộc đã nhiều đời gánh vác trọng trách bảo vệ hoàng tộc họ Hoa của quốc gia. Bởi vậy, giống như đứa con trai Mã Thiểm, Cao Thuận cũng có mối giao tình sâu sắc với Hoàng thượng từ thời thơ ấu. Ngày bé, họ đã cùng người anh em bú chung bầu sữa với Hoàng thượng lập thành nhóm ba người, có thể cùng nhau chơi trốn tìm, cùng nhau đùa nghịch.

Bây giờ, người phụ trách hộ vệ cho nhân vật được gọi bằng danh xưng “Nguyệt” kia là Mã Thiểm. Cao Thuận từng đau đầu

phiền não, phải chăng nên giao trọng trách này cho đứa con trai còn lại, nhưng cuối cùng vẫn chọn đứa út. Mã Thiểm dù chưa chín chắn, nhưng ai cũng có ít nhất một sở trường của riêng mình. Ngày trước, Mã Thiểm đã từng thất bại, để “Nguyệt” bị tổn hại, nên Cao Thuần lo vẫn hoàn lo, song cô nương được sự cũng đi cùng chuyến này, chắc mọi chuyện sẽ ổn. Sự vững vàng về mặt tinh thần của cô nương đó là thứ đã được bảo chứng.

Liên qua đến sự đồng hành của cô nương kia trong chuyến đi, đáp lại đứa con trai còn đang nghi ngại, Cao Thuần phải lấy cớ rằng những chuyện kiểu như chủ tử bị hạ độc tuyệt đối không thể để xảy ra. Còn “Nguyệt” điện hạ thì đồng ý ngay, chẳng cần nói hai lời.

Nhân vật chính trong chuyện này hẳn sẽ chấp nhận dù tỏ ra không muốn, hướng hồ thái y của hậu cung còn đồng hành tới nửa đường. Cô nương ấy dường như không mấy coi trọng viên thái y có ria mép nọ, nhưng Cao Thuần biết cả hai vẫn xem nhau là chỗ thân tình. Vấn đề là sau khi cáo biệt thái y, họ sẽ đi Tây Đô làm gì.

“Chắc sẽ vất vả đây. Không biết sẽ có những đoá hoa nào tụ lại.

“Hoa tụ lại đúng là một cách mô tả hay ho.

“Nói là côn trùng bu lấy thì nó sẽ giận đấy. Nhìn vườn hoa của trẫm là biết mà”

Hoàng thượng đùa giỡn như vậy hẳn là bởi nơi này không phải hậu cung, cũng không phải cung điện của Hoàng thái hậu hay Hoàng hậu. Nơi này là li cung nằm bên ngoài hoàng cung, hiện là chỗ ở của A Đa, người đã từng là tứ phu nhân trong quá khứ. Và A Đa cũng chính là huynh đệ cùng chung bầu sữa với Thánh thượng, là bạn thân từ thời thơ ấu của Cao Thuần.

Hoàng thượng trông thoáng vẻ cô đơn, có lẽ là vì A Đa không có mặt. Nàng cũng đang trên đường đến Tây Đô, còn dẫn theo một người khác.

Nội tâm “Nguyệt” điện hạ không bóng bầy mỹ lệ như vẻ bề ngoài. Cao Thuận biết rõ điều ấy vì đã kề cận bên hắn từ khi hắn còn bé tí. Thời gian hắn ở bên Cao Thuận còn nhiều hơn cha mẹ. Hắn không thích những thứ hào nhoáng phô trương, tính tình kiên định và thận trọng. Dù đã kết thúc nhiệm vụ ở hậu cung thì bây giờ, hắn lại phải hành động trong thân phận là hoàng đệ, phải hoàn thành những công việc thay cho Thánh thượng vốn không thể rời khỏi kinh đô.

“Nạn châu chấu à?”

Đây là loại thiên tai đôi khi có thể làm khuynh đảo quốc gia. Giọng Thánh thượng phảng phất nỗi u sầu, có lẽ là bởi dẫu có phần mê tín, ngài cảm thấy giống như đang bị thế lực nào đó đặt nghi vấn về sự thiếu năng lực của bậc cửu ngũ chí tôn. Sau khi tiêu diệt Tử tộc, bước tiếp theo của Hoàng thượng là đưa một người trong tứ phu nhân, cụ thể là Ngọc Diệp phi, lên làm chính thất.

Trong nhiều trường hợp, nạn châu chấu bắt nguồn từ loài châu chấu di cư theo gió Tây mà tới. Châu chấu tìm đến từ nơi cách xa hàng trăm dặm, đôi khi là hàng ngàn dặm. Loài châu chấu di cư ấy sau đó lại sinh sôi nảy nở ở nội địa, gây ra nạn châu chấu quy mô nhỏ trước tiên. Nếu cứ bỏ mặc chuyện đó, sang năm sau, phạm vi thiệt hại sẽ bành trướng gấp nhiều lần.

Cũng có thể chỉ là lo bò trắng răng. Tuy nhiên, vẫn cần có biện pháp ứng phó, và người gánh vác trọng trách này là “Nguyệt” điện hạ.

Có điều, nạn châu chấu sẽ không chỉ giới hạn trong nước. Châu chấu di cư đến từ phương Tây. Nói cách khác, khả năng rất cao là phương Tây cũng sẽ hứng chịu họa này.

Thường nghe, bần cùng sinh đạo tặc. Nông dân biến thành phường trộm cướp do đói kém chẳng phải chuyện hiếm lạ gì. Những vấn đề chồng chồng lớp lớp ấy sẽ đẩy quốc gia rơi vào cảnh hỗn loạn. Một quốc gia hỗn loạn sẽ nảy sinh mưu đồ cướp bóc từ những nơi giàu có hơn.

Đó trở thành nguyên nhân của rất nhiều cuộc chiến tranh trong quá khứ.

Ở phương Tây, Tuất tộc cai trị Tây Tuất châu đã tuyệt tự từ vài chục năm trước. Dưới thời Nữ đế, vì có mưu đồ bất chính, họ đã bị xoá sổ. Hiện tại, người thay thế Tuất tộc cai quản nơi này là phụ thân của hoàng hậu Ngọc Diệp. Tuy hiện giờ vẫn chưa được ban tên, nhưng có lẽ sớm muộn gì Hoàng thượng cũng sẽ ra chiếu chỉ. Kế hoạch vốn là sau khi được ban tên, Ngọc Diệp phi sẽ trở thành chính thất.

Nếu chiến tranh nổ ra, phương Tây sẽ trở thành yếu địa.

Chính vì nguyên nhân này mà Thánh thượng mới để nàng công chúa Hồ tộc của phương Tây ngồi lên hậu vị. Dẫu cho nàng đã sinh hạ công chúa và Đông cung, người đời vẫn nói việc này là quá sớm. Ai cũng hiểu lý do. Bởi vốn dĩ, Lê Hoa phi mới là người ở gần vị trí đó hơn.

Hôn nhân âu cũng là một chiêu bài chính trị. Địa vị càng cao thì càng vướng víu nhiều ràng buộc. Dù có đứng trên đỉnh cao quyền lực của một quốc gia, đôi khi vẫn phải tìm cách lấy lòng cha vợ. Hẳn là vì tin tưởng Cao Thuận nên mới lộ ra bộ dạng chán chường than thở thế kia.

Thánh thượng làm ra vẻ đùa bỡn, lắc lắc chén rượu rồi cười.

“Thi thoảng cũng phải cho nó biết về nỗi vất vả của trẫm.

Nói xong, Hoàng thượng ngẩng đầu ngắm trăng, nâng chén uống cạn.

Cao Thuận nhìn ra xa xăm, lòng bồn chồn lo lắng cho nhân vật xinh đẹp đang ở phương Tây xa tít tắp.

Có một quốc gia tên là Bắc Á Liên, vị trí ứng với hướng Tây Bắc của nước Lê. Đất nước sở hữu tài nguyên rừng và diện tích canh tác cây lương thực vô cùng rộng lớn này thường xuyên đối đầu với nước Lê trong chiều dài lịch sử. Hiện tại, nguyên nhân dị tộc ngoại bang nhiều lần gây nhiễu nhiễu cũng nằm ở nước Bắc Á này.

Hai nước không có bang giao, chưa từng đối thoại trực tiếp về bất kì vấn đề gì. Nếu có cũng phải mời nước khác đứng giữa làm đầu mối trung gian.

Sở dĩ phải nhắc đến chuyện này, là vì hiện tại, Miêu Miêu đang trên đường đến Tây Đô. Sắp có một cuộc hội đàm với một nhân vật tai to mặt lớn của nước khác. Tức là vị tai to mặt lớn có quan hệ một cách gián tiếp với quốc gia kia sắp đến đây.

(Không ngờ lại là đến Tây Đô.)

Sau khi rời khỏi ngôi làng của lão lang băm, biết được đích đến thật sự của chuyến đi, Miêu Miêu choáng váng đến mức không ngậm nổi miệng. Dù liên tục ngồi xe ngựa và thuyền, cũng phải mất hơn nửa tháng mới đến nơi. Cô bắt đầu lo lắng cho Triệu Vu và Tả Thiện mà mình đã bỏ lại ở nhà.

(Thôi, chuyện đâu còn có đó.)

Giờ này nghĩ ngợi cũng chẳng để làm gì, từ bỏ thôi. Đổi lại, phải đòi Nhâm Thị thưởng công hậu hĩnh mới được.

Vì lí do đó, Mã Thiểm lăm mồm đã nói cho Miêu Miêu nghe một loạt những vấn đề chính trị phiền toái. Nhắc mới nhớ, trước đây Mã Thiểm cũng từng giải thích rất nhiều chuyện. Miêu Miêu vừa nhin ngáp để nghe, vừa nuôi trong lòng một ý nghĩ bất lịch sự rằng “giáo dục về phương diện đó có vẻ được đầu tư không ít”.

Sau khi để lại Mao Mao và lão lang băm ở ngôi làng làm giấy, hành trình của họ vẫn còn rất dài.

Lại nói về Nhâm Thị, chẳng hiểu có phải vì thích lớp hoá trang vết bỏng kia không mà đến tận bây giờ vẫn để nguyên trên mặt. Có lẽ là do dọc đường phải ghé qua nhiều thị trấn để bổ sung vật tư, hắn thấy để vậy tiện hơn là trùm tấm vải che mặt kì quái. Hiện giờ họ đang ở xa kinh thành thế này, hắn sẽ không có ai nhận ra diện mạo của hoàng đế, nhưng đi đến đâu cũng bị thiếu nữ trẻ tiếp cận tán tỉnh đến đấy thì phiền chết mất.

“Hôm nay chúng ta tìm nơi nghỉ trọ tại thôn này”

Miêu Miêu ngồi một chỗ suốt nên bị ê mông, vừa xoa vừa bước xuống xe ngựa. Nơi này giống một thị trấn tập hợp nhiều chỗ trọ và nghỉ chân quy mô nhỏ hơn là thôn làng, nhưng đối với Mã Thiểm thì chắc hẳn vẫn chỉ là vùng nông thôn.

“Đừng có đi lại lung tung.”

“Tiểu nữ sẽ đi mua thực phẩm.”

Miêu Miêu chìa tay ra với Mã Thiểm, trắng trợn đòi tiền tiêu vật.

“Này, có nghe ta nói gì không vậy?”

Mã Thiểm lừ mắt nhìn Miêu Miêu, còn Nhâm Thị lại thả một túi tiền vào lòng bàn tay cô.

“Nh...”

Mã Thiểm đã suýt thốt lên “Nhâm Thị đại nhân” trước khi ngậm miệng. Trong mắt đám hộ vệ đi cùng, mỗi quan hệ chủ tớ giữa hai người chắc chắn là đang theo chiều ngược lại.

“Tiểu nhân sẽ đi cùng”

Nhâm Thị đổi giọng và nói.

(Tên này...)

Miêu Miêu liếc chàng thanh niên có vết bỏng kia mà nghĩ bụng, muốn giải khuây thôi chứ gì.

“Ở đây có bán cái gì thú vị không?”

Nhâm Thị thì thâm vào tai Miêu Miêu thật khế sao cho xung quanh không nghe thấy. Giọng nói quyến rũ tới nổi da gà, nhưng chứa đựng cả sự hiếu kì ngày ngò khó tả. Giống với lần trước, khi đi dạo phố chợ ở kinh thành. Cậu ấm này thực sự thuần khiết ở một số phương diện vô cùng kì quái.

“Hình như khu vực này trồng nhiều cây gai dầu.

Quần áo dân địa phương cơ bản đều làm từ gai dầu. Có lẽ vì mặc mỗi áo vải bố thì vẫn rét, nên họ còn kết hợp với da lông động vật. Bánh mì bán trong tiệm cũng có loại nhân hạt gai. Bọn họ dường như còn ép dầu từ gai, bởi có thể thấy chất lỏng sền sệt dính dính chứa đầy trong các vại. Gần đó có một nhóm người, nom có vẻ là thợ thủ công, đang cầm tẩu hút thuốc. Nhìn thấy bọn họ nhét lá gai dầu* phơi khô vào tẩu làm thuốc hút, Miêu Miêu nhú mày.

“Sao thế?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy bọn họ hình như hút quá nhiều”

Lá gai dầu* với lượng vừa phải có thể làm thuốc, nhưng nếu ngày nào cũng hút thì rất dễ trở nên phụ thuộc vào nó, Miêu Miêu không khuyến khích lắm. Nó giống như thuốc phiện, lượng rất ít thì là thuốc, lượng quá nhiều thì thành chất độc.

Gai dầu và cần sa đều thuộc chi Gai dầu (Cannabis) có chứa chất kích thích. Bản thân cần sa là loại cây được lai tạo từ gai dầu để tăng hàm lượng tinh dầu, dùng vào mục đích y tế và điều chế chất kích thích (ma túy).

“Xem ra người không phải cứ nghe đến độc là sẽ bám chặt không buông nhỉ?”

Nhâm Thị châm chọc làm Miêu Miêu hậm hực.

“Những thứ có tính gây nghiện đều rất đáng sợ, muốn giải độc cũng không phải nói giải là giải được ngay. Cho dù muốn dừng hút, mức độ mê hoặc của nó còn lớn hơn cả chần ảm vào sáng mùa đông.”

“Thế sao? Chỉ cần khiến cả căn phòng ảm lên là không thành vấn đề rồi”

Nghe thế, Miêu Miêu nhận ra mình đã sai lầm. Lấy giá trị quan của dân thường nghèo hèn để nói chuyện với vị quý nhân này thì đúng là vô ích. Nhất định là bà nhũ mẫu già kia toàn nhân lúc Nhâm Thị chưa tỉnh giấc, nhanh nhẹn bỏ chậu than ảm vào, làm ảm sức cả gian phòng. Khiến người có tuổi như Thuỷ Liên phải làm nhiều việc như vậy, đúng là một chủ tử tồi. Hơn nữa, đương sự dường như còn không biết đến sự vất vả của bà lão. Miêu Miêu vô thức nhìn hẩn kì thị.

“Lâu rồi mới thấy ánh mắt này của người.”

Nghe Nhâm Thị nói chẳng có vẻ gì là chỉ trích, đơn thuần giống câu cảm thán, Miêu Miêu thâm nghĩ không hiểu tên này đầu óc có sao không? Nếu Cao Thuận ở đây, nhất định người đó sẽ đề tay lên trán, nhìn Miêu Miêu với vẻ muốn nói gì đấy rồi lại thôi.

Tuỳ tùng lần này là Mã Thiểm, hiện đang khẩn trương đi bổ sung nhu yếu phẩm cần thiết cho chuyến đi dài. Bọn họ sắp sửa đến một khu vực khô cằn hơn, nghe nói muốn sắp xếp những con ngựa quen thuộc với khí hậu vùng này. Tuy hiện nay ngày nào cũng đổi ngựa, nhưng chặng đường tiếp theo sẽ khác. Nơi này chỉ là một trấn nhỏ có khoảng chục hộ gia đình, lấy việc kinh doanh quán trọ làm nghề chính, song dù sao cũng án ngữ tại vị trí ngay trên tuyến đường lớn, vẫn có thể phục vụ đầy đủ nhu cầu. Có điều, muốn trong một lần chuẩn bị đủ số ngựa dùng cho cả xe ngựa lẫn hộ vệ đi theo thì khá mất thời gian.

“Đừng bàn chuyện này vội, đi mua thực phẩm đã.”

Miêu Miêu nhìn số bánh mì đang bày trước mặt tiền cửa tiệm. Có lẽ vì địa phương này tự ép dầu được, nên các loại bánh rán nổi bật trên quầy bánh. Còn có bánh “ma hoa, một loại bánh quẩy ngọt làm từ cục bột mì xoắn lại rồi đem rán, bên cạnh có tấm biển viết “Trong hoa có quả”*, một lối chơi chữ khá hài hước.

Tên bánh là “ma hoa” (ma – cây gai, hoa – bông hoa), nhân bánh có hạt gai, “hạt” và “quả” cùng một chữ Hán, nên cách chơi chữ này để nói rằng bánh này có nhân làm từ hạt gai.

Bánh ma hoa có lẽ bảo quản được lâu, đã vậy, Nhâm Thị còn đang nhìn với vẻ dạt dào hứng thú.

(Chẳng biết có hợp khẩu vị quý nhân không.)

Nghĩ vậy, Miêu Miêu nhìn về phía ông chú trung niên đang nhào bột bánh.

“Làm ơn cho một cái.”

“Được, mà đừng chỉ mua một cái, thêm cái nữa đi?”

“Ngon thì sẽ mua thêm”

Miêu Miêu cắn một miếng bánh ma hoa gói trong lá trúc. Bánh vừa rán xong, vừa mềm vừa nóng, Miêu Miêu cẩn thận nhai sao cho không bị bỏng miệng.

“Này, ăn mảnh thế à?”

“Đây là thử độc.”

Miêu Miêu nghiêm túc trả lời. Đương nhiên bánh vừa rán xong luôn ngon hơn, nhưng hương vị này có lẽ mọi người đều sẽ thích. Vì mua số lượng nhiều, lá trúc không đủ để gói bánh, ông chủ bèn dùng bao bố thô để gói lại. Trong bao có lót một lớp giấy giá rẻ để thấm dầu.

Nhâm Thị nhón lấy một cái trong bao, nhét vào miệng. “Cũng không tệ.”

Còn phải nói sao? Mà không, nếu bánh này ngon hơn bữa cơm hằng ngày của hắn thì ngự trù cung đình đã phải cuốn gói đi từ lâu rồi.

“Nhâm Thị đại nhân ra ngoài du ngoạn thế này có sao không?”

“Vụ việc ở ngôi làng làm giấy kia có vẻ khiến Mã Thiểm phải vất vả. Ta tạm thời nhàn rồi mấy ngày, cũng coi như cho tên đó nghỉ ngơi một chút.”

Mã Thiểm đúng là không giỏi nói dối, làm việc trực tiếp dưới quyền một thượng cấp như Nhâm Thị đương nhiên là vất vả. Cả

cái bộ dạng như thể sắp đau dạ dày vì lo nghĩ này cũng giống hệt Cao Thuận.

Miêu Miêu lại nhìn quanh, xem thêm vài thứ bắt mắt. Nơi này khá gần với phương Tây nên có nhiều gia súc chăn thả, có thể mua các chế phẩm từ sữa. Miêu Miêu nhìn các chế phẩm từ sữa bày trên quầy trong kho hàng. Một bác gái nom có vẻ là chủ hộ đang tắt bật nhóm lửa trong bếp. Trên cột nhà trong bếp có những hoạ tiết kì lạ. Mỗi vùng sẽ có tín ngưỡng tôn giáo khác nhau. Nhìn hoạ tiết thì đoán được nơi này dường như có tục thờ rắn. Để ý thấy điều này, trên ấn đường của Nhâm Thị xuất hiện vết nhẵn.

“Xin hỏi.”

Miêu Miêu cất tiếng bắt chuyện với bác gái.

“Sao vậy?”

“Mấy chế phẩm từ sữa này có bán không? Chúng tôi sẽ trả tiền.”

Ăn mãi lương khô thì cũng rất miệng. Tuy lượng lương khô mang theo khá dư dả so với số ngày đường thực tế, nhưng Miêu Miêu vẫn mong được ăn ngon một chút.

“Ừm, các vị muốn loại nào?”

Bác gái chăm chú nhìn Miêu Miêu và Nhâm Thị.

“Cái này, cái này, với cái kia nữa, mỗi loại mười phần. Ngoài ra còn có gì khác thú vị không?”

“Chờ một chút.”

Dứt lời, bác gái thoăn thoắt nhét những thứ trên quầy hàng vào trong bao bố.

“Tầm này đủ chưa?”

Bác gái nhìn bọn họ dò xét như định giá, nhưng rốt cuộc lại đưa ra mức giá rẻ hơn hẳn so với tưởng tượng, còn chọn cho toàn thứ tốt.

“Chúng tôi yêu cầu mà lại phiền bác nhiều rồi, ngại quá.”

Thấy Miêu Miêu tỏ vẻ biết ơn, bác gái vui vẻ bật cười.

“Trên đầu có thần linh đang nhìn mà. Xem này, ở đây cũng có.”

Bác gái chỉ vào hoạ tiết trên cột nhà.

(Hừm.)

Miêu Miêu không ghét loại tín ngưỡng này. Chỉ lo một nỗi bác gái cứ như vậy sẽ phải chịu thiệt thòi.

“Ở nơi này, tín ngưỡng của mọi người là rắn nhĩ?”

“Đúng vậy, năm nào bạch xà xuất hiện thì năm ấy được mùa”

Nghe có vẻ chỉ là mê tín, nhưng sắc mặt Nhâm Thị lại càng thêm âm u.

Hắn là Nhâm Thị cũng đã nghe nói chuyện về Bạch Nường Nường, chưa biết chừng còn phụ trách xử lí nữa. Vết bóng trên mặt khiến hắn trông có vẻ u ám âm trầm, Miêu Miêu thầm ước hắn đứng cách xa mình một chút. Nét mặt bác gái cũng lộ vẻ quái lạ.

Dù không ghét rắn, nhưng khi nghe đến chuyện bạch xà, Miêu Miêu cũng thoáng nhú mày. Á tiên nữ đáng ngờ nọ sau đợt đó không biết đã chạy đi đâu.

“Hình như mấy người định đi về phía Tây hả? Phải cẩn thận đấy.

Bác gái vừa gói ghém các chế phẩm từ sữa vào bao bố vừa nói. Số lượng mà bác gái gói cho còn nhiều hơn cả số lượng mà Miêu Miêu đã đặt mua.

“Vì sao thế ạ?”

“Nghe nói gần đây phía Tây hay có đạo tặc hoành hành. Các thương nhân cũng phải lánh đi đây.

Thì ra là thế. Có lẽ số thực phẩm bày trên quầy hàng vốn dĩ là để bán cho các thương nhân qua lại vùng này. Bán lỗ cho nhóm Miêu Miêu còn hơn là cứ bày ở đó không ai ngó ngang. Chẳng trách người ta đón khách nhiệt tình thân thiện như vậy.

“Cảm ơn bác gái, chúng tôi sẽ chú ý.

Miêu Miêu cảm ơn xong, nhìn sang Nhâm Thị và nói: “Chúng ta nên quay về rồi.

Ở quán trọ, Mã Thiểm thu xếp xong ngựa, giờ đang ngồi nghỉ. Hương trà thơm phức bốc lên ngào ngạt. Thấy Nhâm Thị trở về, Mã Thiểm lập tức chỉnh lại tác phong.

“Đến sáng mai là chuẩn bị xong xuôi. Chỉ là, phải thuê thêm một tiêu sư nữa.

Tiêu sư là người áp tải, dùng ngựa thồ hàng hoá đến nơi cần tới.

“Không vấn đề”

Nhâm Thị vào phòng, ngồi luôn xuống ghế. Mã Thiểm dùng ánh mắt nhắc Miêu Miêu “mau đi pha trà”. Không còn lựa chọn nào khác, cô bèn đi đun nước nóng.

“Không cần, ấm kia là được rồi. Nước ấm một chút cũng được.”

“Có được không ạ?”

Miêu Miêu trầm nghĩ, đương sự đã nói là được rồi thì cứ đi chuẩn bị lá trà mới thôi. Trong ấm trà vẫn còn đầy nước nóng.

“Nghe nói nơi này có đạo tặc hoành hành.

Nhâm Thị vừa nhấp một ngụm trà ấm vừa nói.

“Vâng, người ta cũng nói vậy với thuộc hạ. Vì thế, đôi phương mới ra điều kiện, muốn mượn ngựa thì phải thuê thêm tiêu sử.

Cùng gọi là đạo tặc, nhưng mỗi nơi lại có sự khác biệt. Ở nơi này, dường như đạo tặc là loại cướp chặn đường thu phí mãi lộ. Tốt nhất là không đụng độ phải bọn chúng, nhưng nghe nói ngộ nhỡ gặp phải, chỉ cần có một tiêu sử giỏi ăn nói đứng ra thương lượng là có thể tránh được một kiếp với giả tướng đương mấy phần hàng hoá.

Miêu Miêu lần lượt nhìn Nhâm Thị và Mã Thiểm. Cả hai đều là người học võ đã trải qua rèn luyện khắc nghiệt, lại đứng ở lập trường không chấp nhận được sự tồn tại của đạo tặc, nhưng lúc này, họ không có dư thừa tâm sức để diệt trừ mối nguy hại này. Miêu Miêu liếc nhìn vẻ mặt khó nghĩ của bọn họ, chỉ mong chuyện này không gặp phải đạo tặc mà thôi.

Chương 11

ĐẠO TẶC

“Đạo tặc nếu xuất hiện thì sẽ là ở đây.

Tiêu sư nói, giọng địa phương nghe nặng đến mức tưởng như cố ý, đồng thời chỉ vào một điểm trên bản đồ. Bản đồ vẽ trên giấy da dê, địa điểm được chỉ vào là một nơi nằm giữa khe núi, quả thực có vẻ là vị trí thích hợp để phục kích và tấn công.

“Đôi phương không phải kẻ ngốc, sẽ không ham hồ sát sinh. Chỉ cần để lại một nửa hành lí thì chúng sẽ buông tha con mồi. Ngoài ra, xác suất đụng phải bọn chúng cũng rơi vào khoảng một phần ba.”

Ra vậy, với xác suất này, các thương nhân cũng phải cân nhắc lợi hại. Dù sao cũng không phải lần nào đi cũng bị cướp, huống hồ, đi vòng đường xa lại vừa tốn thời gian vừa tốn tiền thuê người.

“Cứ nghĩ rằng phí mãi lộ hơi cao cho rồi. Bọn chúng còn tự nhận mình là nghĩa tặc, hành hiệp trượng nghĩa.

“Nghĩa tặc?”

Mã Thiểm buột miệng thốt lên, giọng điệu bức tức rõ ràng. Miêu Miêu bắt đầu lo lắng, ngộ nhỡ gặp phải đạo tặc tập kích, chẳng biết tên này có chịu ngoan ngoãn ở yên một chỗ không.

Nhâm Thị có vẻ thích giống ngựa thường dùng ở vùng khổ hạn, không chịu ngồi xe ngựa mà đòi tự cưỡi. Như thế, Mã Thiểm cũng phải cưỡi ngựa theo. Miêu Miêu thì tha hồ tháo túi hành lí, lấy chăn nệm ra trải trong khoang xe ngựa rộng thênh thang. Cứ ngồi mãi thì đau mông lắm, nằm xuống dễ chịu hơn nhiều.

Miêu Miêu cho rằng cứ mãi đau đầu phiền não không biết bọn cướp có tới hay không chỉ tổ lãng phí thời gian, vì thế quyết định đánh một giấc ngon lành trước. Cô thầm nghĩ, nếu may mắn thì có khi ngủ một giấc dậy đã đi qua cửa ải đạo tặc này rồi.

Đáng tiếc, sự yên bình đó chẳng bao giờ dành cho cô cả.

Còn chưa đi được nửa chặng đường núi, Miêu Miêu đã rơi vào thảm cảnh ngã lộn một vòng trong khoang xe ngựa. Ngựa hí vang, xe ngựa đột ngột dừng lại. Miêu Miêu vẫn còn buồn ngủ, vừa xoa xoa phần thắt lưng bị va đập, vừa nhòm ra bên ngoài. Chẳng thấy đạo tặc đâu, chỉ thấy tiêu sư đang giải thích gì đó với Mã Thiểm. “Có chuyện gì thế?”

Miêu Miêu hỏi mã phu.

“À, hình như đạo tặc xuất hiện. Xe ngựa nhà khác đi trước đã bị tập kích. Chúng ta tạm thời nên chờ một chút thì hơn.

Tóm lại, chỉ cần ở đây tránh nguy một lúc là không bị liên lụy. Nghe nói, đoàn xe ngựa đi trước có người trốn được, chạy về cầu cứu hội Miêu Miêu. Tuy không biết tiêu sư đang nói gì với Mã Thiểm, nhưng trong hắn có vẻ phần nộ, miễn cưỡng kìm nén cơn giận đang chực phun trào.

Thế nhưng, tình hình đã biến đổi. Người cầu cứu lấy ra một đồ vật. Mã Thiểm và Nhâm Thị vừa nhìn thấy liền biến sắc. Nhâm Thị nhận lấy món đồ đó, quan sát kĩ lưỡng.

Miêu Miêu tò mò đứng lên, để mặc đầu tóc rối tung do vừa mới ngủ dậy, bước xuống xe ngựa. Cô tính đến gần Nhâm Thị, nhưng chưa kịp tới nơi đã thấy Mã Thiểm phi ngựa chạy về phía trước. Nhâm Thị sai vài tên hộ vệ đi cùng Mã Thiểm. Mệnh lệnh còn chưa nói hết, Mã Thiểm đã biến mất tăm.

“Người vừa ngủ đây à?”

“Nô tì không hiểu ý ngài.

Đáp lại lời chất vấn của Nhâm Thị, Miêu Miêu giả ngơ. “Trên má người có vết hằn kì cục lắm.

“... Bỏ qua chuyện này đi, xin hỏi tình hình hiện tại là như thế nào vậy?”

Miêu Miêu vừa đưa tay lên cọ cọ hai má vừa nói. Nhâm Thị yên lặng lấy món đồ vừa nhận được ra. Đó là một tấm thẻ gỗ, phía trên có dấu ấn hình đoá hoa. Ấn kí này Miêu Miêu từng nhìn thấy, là một trong những hoa văn được ban cho mỗi vị phi tần trong hậu cung. Rốt cuộc đây là hoa văn của ai?

“Xe ngựa bị tập kích là của A Đa phu nhân.”

Nhâm Thị nói.

(Sao A Đa phu nhân lại ở đây?)

Giờ không có thời gian để giải thích chuyện này. Tuy nhiên, nếu đó là A Đa, nàng rõ ràng đủ thông minh khôn khéo để giao vàng bạc cho lũ đạo tặc, tự thoát khỏi vòng vây, sao lại thành ra nông nổi này? Tuỳ tiện kích động bọn đạo tặc không phải là hành vi sáng suốt.

Như để trả lời cho nghi vấn của Miêu Miêu, Nhâm Thị nói thêm một câu.

“Lí Thụ phi cũng đi cùng phu nhân.

Không hiểu sao, Miêu Miêu trở nên bất an ngay lập tức. Vị phi tử kia đúng là truân chuyên bạc mệnh. Về lí mà nói, đáng lẽ cô bé không được rời khỏi hậu cung, nhưng việc này để sau bàn vậy.

“Không biết có ổn không nữa?”

Người cầu cứu nóng ruột hỏi Nhâm Thị, có lẽ vì không biết thân phận thực sự của hắc. Nhìn kĩ thì có cảm giác dường như đã từng gặp người này ở li cung của A Đa.

Cái gọi là “ổn hay không”, chắc hắc đang nói về số người đi ứng cứu. Tuy không biết lũ đạo tặc có bao nhiêu người, nhưng số người được phái đi ứng cứu, cộng cả Mã Thiểm cũng chưa đến năm người. Bởi vì không thể giảm bớt số người hộ vệ cho Nhâm Thị, nên có lẽ đó là tất cả những người hắc có thể phái đi. Không biết vì sao phải để đích thân Mã Thiểm đi trước, có lẽ là để nhận mặt A Đa chăng? Mong là không ai bị thương cả.

Trái ngược với sự bất an của người kia, Nhâm Thị lại bình tĩnh lạ thường.

“Có khi một người cũng đủ rồi, nếu kịp.

“Hả? ”

Không lâu sau, họ cuối cùng cũng hiểu vì sao Nhâm Thị lại bình thản đến vậy.

Đoàn người đi sau đuổi đến nơi, thấy một đám đạo tặc đã bị trói chặt. Có thể thấy rõ dấu vết chống trả ở khắp nơi. Lớp quần áo nom bản thủ hôi hám của chúng đều rách bươm, thấy được những vết chém còn mới trên da thịt. Vết thương thì đã lành, song không biết tại sao, cánh tay lẫn cẳng chân còn vằn vện một

cách kì quái. Rốt cuộc là bọn chúng đã chống cự kiểu gì mà bị bẻ tay bẻ chân đến nông nỗi này?

(Thế là sao?)

Trên cổ tay đám đạo tặc có buộc dây gì đó nom khá bản thủ, không biết là có hàm ý gì không. Miêu Miêu không muốn tới gần đám đạo tặc miệng sùi bọt mép trắng ởn kia, nên chỉ đứng nhìn từ xa.

Các hộ vệ của A Đa trông cũng khá thể thảm. Tuy may là không ai thiệt mạng, nhưng có người bị chặt đứt cả cánh tay. Miêu Miêu xuống xe ngựa, chạy về phía hộ vệ kia.

“Đây là...”

Tiêu sư do nhóm Nhâm Thị thuê thấy vậy bèn tỏ ra kinh hãi, khuôn mặt đen đúa vì dãi nắng dầm sương xanh như đất nhái.

“Không phải nói rằng trả tiền là xong chuyện ư?”

Mã Thiểm tức giận lên tiếng. Sau lưng hắn là một mã nhân khí chất nghiêm nghị. Người này mặc y phục nam giới, nhưng đích xác là cựu phi tử A Đa. Xem ra người không bị thương tích chỗ nào cả.

“Vốn định đưa tiền là xong. Nhưng bọn chúng còn đòi bán cả nữ tử. Ta được người ta uỷ thác chăm sóc cho cô nương này, thật sự là làm khó ta.

Miêu Miêu vừa nghe A Đa nói, vừa xem xét vết chém và cánh tay cụt của hộ vệ kia. Mới bị chém chưa lâu, máu thịt đầm đìa nơi vết cắt. Nếu cha nuôi La Môn ở đây, chỉ cần miệng vết chém đủ gọn ghẽ thì vẫn có thể nối lại được, nhưng Miêu Miêu không rành kĩ thuật ấy, miễn cưỡng nói vào chỉ tổ khiến phần thịt đó hư thối rồi rụng ra thôi. Miêu Miêu nghiêng răng nghiêng lợi, cố gắng làm những gì mình có thể.

Vì thảo dược mang theo bên mình không đủ dùng, cô bèn đi hỏi xin thêm, không ngờ lại bắt gặp một gương mặt quen thuộc.

“Vốn định để sau sẽ đi, nhưng mãi mà chưa có cơ hội. Người này cầm thảo dược và băng vải trắng trên tay. Lại là một mỹ nhân mặc quần áo đàn ông khác, là Thuý Linh.

“Cô nương cũng đi cùng sao?”

“Đúng vậy, ta còn đang muốn hỏi để ta rời cung có sao không đây.

Không ngờ Thuý Linh cũng đi theo, Miêu Miêu vô cùng kinh ngạc. Rốt cuộc sẽ có chuyện gì xảy ra đây?

“Người giỏi may vá không?”

Thuý Linh hỏi xin chút lửa, đang hơi nóng cây kim.

“Có học qua một chút. Xin lỗi vì không có thuốc gây tê nhé.”

Hai người vừa trò chuyện như vậy vừa chuẩn bị sát trùng.

So với hai người đang điềm tĩnh chuẩn bị xử lý vết thương, hộ vệ bị chém đứt tay phải trợn mắt nhe răng vì đau đớn. Thuý Linh giữ chặt hộ vệ đang run lẩy bẩy, nhét vải vào miệng anh ta ngăn không cho cắn vào lưỡi, động tác rất thuần thục, có thể là làm nhiều đã quen tay.

Chuyện đạo tặc có lẽ tính toán sai lầm ở đâu đó, tiêu sự có rùm người run rẩy. Đoàn người này nếu tự xưng là thương nhân thì trông thế nào cũng rất kì quái, vì vậy mới giả dạng làm thiếu gia nhà giàu bị giáng xuống làm một chức quan nhỏ ở địa phương, nhưng hình như vẫn bị đối phương phát hiện ra là người đại phú đại quý.

(Nhìn thế này cũng chẳng trách được.)

Miêu Miêu thay bộ đồ đã bị máu của hộ vệ làm dơ, đi về phía lều vải của A Đa.

“Phiền người trực tiếp nghe lời phu nhân nói. Nhâm Thị đã yêu cầu như vậy.

Trong lều vải, Lí Thụ phi nắm chặt tay A Đa không buông. Bây giờ, Miêu Miêu tò mò nhất là lí do vì sao cô bé này lại ở đây. Lí Thụ phi cứ run rẩy như con chim non vậy.

Trong lều vải, ngoài hai người ra còn có Thuý Linh đã thay y phục. Thuý Linh là người ưu tú, trong trường hợp phải lên đường đi xa, muốn mang cô ta theo thay cho y sư cũng dễ hiểu. Nhưng kể cả vậy đi nữa thì vẫn có chút vấn đề.

Ngoài ra, một phi tần vốn không được rời khỏi hậu cung lại có mặt ở đây, cũng là chuyện lạ lùng. Nhưng nhìn từ thái độ của Nhâm Thị thì hẳn là có lí do nào đó.

“Nhất định là người muốn hỏi, vì sao nương nương lại ở đây, có đúng không?”

“Vâng”

May mà A Đa thông minh hơn người.

“Đã có ai cho người biết lí do Mã Thiểm đại nhân đi về phía Tây chưa?”

Bởi vì Nhâm Thị vẫn đang cải trang, A Đa tinh ý gọi Mã Thiểm như một vị chủ tử. Không hổ là A Đa, luôn khôn khéo như vậy.

“Dường như ở phương Tây có cuộc đàm phán nào đó.

Nghe nói, ngoài Nhâm Thị ra còn có một số quan viên là rường cột của quốc gia cũng tới tham dự. Chưa kể, Nhâm Thị và mấy người đó chia nhau ra đi riêng, là vì kết hợp mục tiêu thị sát.

“Bọn ta cũng tham dự buổi đàm phán đó. Vì lần này có phi tần ở đây, nên không đi chung với đám người đó được. Hoặc nói

đúng hơn, là ngại bọn họ làm vương chân.”

Cảm giác trong lời này còn có ẩn ý gì đó. Nói thật, Miêu Miêu không hiểu Lí Thụ phi gặp gỡ với người ở phương Tây thì sẽ có ích lợi gì. Có chăng cũng nên là người xuất thân từ phương Tây như hoàng hậu Ngọc Diệp, hoặc là hoàng thân quốc thích như Lê Hoa phi.

A Đa hứng thú nhìn vẻ nghi hoặc của Miêu Miêu. Không hiểu sao, Miêu Miêu có cảm giác A Đa rất giống hoàng hậu Ngọc Diệp. Cô không khỏi cảm thán sâu sắc, hoá ra hoàng đế thích kiểu nữ tử như thế này.

“Bởi vì mục đích chuyến đi lần này là tuyển phi cho hoàng đế diện hạ.”

Cuối cùng, Miêu Miêu đã hơi hơi hiểu được vẻ hứng thú của A Đa từ đầu tới giờ.

Chương 12

VẤN ĐỀ CHỒNG CHẤT

(*Khổ thật.*)

Miêu Miêu cảm thán trong lòng. Người quyền quý không được phép tự do yêu đương, chỉ có thể chọn một đối tượng hôn phối thích hợp để sinh con đẻ cái, nối dõi tông đường. Sau đó, Miêu Miêu tự hỏi lí do vì sao lần này A Đa phải dẫn theo cả Lí Thụ phi tới.

(*Hay là ban hôn nhỉ?*)

Lí Thụ phi vốn dĩ không thích hợp với vị trí một trong tứ phu nhân. Gia thế tuy hoàn hảo, nhưng thiên tính lại không đủ mạnh mẽ để có thể đạp lên làm chủ muôn hoa trong hậu cung, ngược lại còn bị thị nữ xem thường. Nếu Hoàng đế muốn ban hôn cho ai khác, có lẽ còn hạnh phúc hơn tình trạng bây giờ.

Nhưng mà, vấn đề nằm ở đối tượng được ban hôn.

(*Có thể coi là đối tượng hoàn hảo không chê được điểm nào.*)

Thế nhưng lại lợi bất cập hại. Đối tượng này là một mỹ nam tử đẹp đến mức nếu mang giới tính nữ thì ắt sẽ khuynh quốc khuynh thành. Cho dù trên mặt có vết sẹo, phản ứng của những người khác khi biết hẳn không phải hoạn quan vẫn rất đáng sợ.

(*Lẽ nào đây là lí do nương nương bị tập kích chăng?*)

Không không, không nhất thiết. Nghĩ vậy vẫn làm Miêu Miêu chột dạ bởi cô biết cách nghĩ này hợp lí đến mức nào. Mĩ nhân khuynh quốc khuynh thành, chỉ riêng sự tồn tại đó cũng đủ khiến không biết bao người lầm đường lạc lối.

Lũ đạo tặc tập kích xe ngựa của A Đa lần này có cách làm hoàn toàn khác với bình thường. Bọn chúng không tự xưng mình là nghĩa tặc, lấy một nửa hành lí làm phí mãi lộ, mà lại chém đứt cánh tay một hộ vệ, còn đòi bắt nữ tử đem bán. Nếu không nhờ có nhóm Mã Thiểm đến ứng cứu kịp lúc thì e là đã có người thiệt mạng rồi.

Vả lại...

Trên cổ tay đám người đó có buộc một sợi dây kì quái khiến Miêu Miêu chú ý. Có lẽ là kí hiệu giữa đám đạo tặc chăng?

Cứ như vậy, Miêu Miêu nhàn nhã nằm trên giường trong quán trọ. Hộ vệ bị thương hiện giờ tạm thời dưỡng thương trong thị trấn. Họ cũng phải chuẩn bị thu xếp lại số xe ngựa hỏng và số ngựa đã bỏ chạy mất khi bị tấn công.

Việc bổ sung vật tư giữa đường không đến lượt Miêu Miêu can dự vào, hơn nữa, cô đã kiểm tra qua, tiệm thuốc ở đây không bán thứ gì thú vị cả. Hộ vệ kia là người của A Đa nên sẽ do Thuý Linh phụ trách chăm sóc. Với y thuật của Thuý Linh, Miêu Miêu hẳn cũng không cần xía mũi vào.

Đang nhàn rồi không có gì làm, Miêu Miêu bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa cộc cộc. Cô mở cửa ra xem là ai, rồi nhìn thấy một nhân vật không ngờ tới đang đứng ngoài cửa.

“Có thể làm phiền một chút không?”

Đó là Lí Thụ phi đang trùm khăn voan trên đầu. Vẫn là cái vẻ rụt rè bẽn lẽn giống động vật nhỏ như mọi khi.

“Mời vào”

Miêu Miêu mời Lí Thụ phi vào phòng. Cô bé rón rén bước vào như một chú chuột nhỏ sợ mèo. Cứ phải nhìn ngó khắp xung quanh như vậy, chắc là bởi đã lén lút trốn ra.

Khi Miêu Miêu lấy ghế dựa ra mời, Lí Thụ phi run rẩy ngồi xuống. Lúc này pha trà dâng lên thì mới hợp lễ nghi, nhưng giờ mà nhờ người đun nước nóng thì người ta sẽ phát hiện ra phi tử kia đang ở chốn này. Không còn cách nào khác, Miêu Miêu đành mang bánh trung thu ra mời tạm. Tuy là ăn bánh sẽ khát nước, nhưng cứ coi như là chút tấm lòng đi.

“Nường nường sao thế? Coi chừng bị thị nữ trách đấy. Thị nữ trưởng mọi khi không tới đây cùng nường nường sao?”

Miêu Miêu không thấy bóng dáng thị nữ trưởng kia đâu. Tuy nghe nói có thị nữ khác hầu hạ, nhưng hình như không có ai trong số đám thị nữ ở hậu cung.

“Người ta nói chỉ một mình ta được ra khỏi hậu cung, thị nữ bây giờ là do phụ thân phái theo.

Giọng nói tuy có âm lượng nhỏ nhưng rành mạch hơn tưởng tượng, có lẽ vì Lí Thụ phi đã quen nói chuyện với Miêu Miêu. Trước kia, Miêu Miêu từng hầu hạ Lí Thụ phi vài lần, nhưng lần nào cô bé cũng có vẻ khiếp hãi, khiến Miêu Miêu hơi bị tổn thương.

“Vậy nường nường đến đây là vì chuyện gì?”

“Ờ?”

Không phải, nếu không mau chóng bàn luận xong vấn đề chính, ngộ nhỡ bị người ta phát hiện đang ở cùng phi tử, không khéo Miêu Miêu cũng bị vạ lây. Rốt cuộc cô bé muốn Miêu Miêu làm gì? Chẳng lẽ còn phải chờ cô đặt câu hỏi trước?

Lí Thú phi lại bắt đầu ngượng nghịu xấu hổ.

“... Chuyện hôn ước với hoàng đế phải không ạ?”

Một câu đi thẳng vào vấn đề.

“Không, chuyện đó hăng.”

Có vẻ như vẫn chưa chắc chắn. Nói cách khác là đã từng nghe nói về việc đó. Nhưng phi tử này nom không hề hào hứng, vậy thì rốt cuộc là chuyện gì đây?

“Nương nương vẫn còn lo lắng chuyện bị đạo tặc tấn công ư?”

“... Hiện không phải là chuyện này.”

Đúng là người không biết nói dối. Cô bé biết gì đó về bọn đạo tặc ư?

“Vậy rốt cuộc là chuyện gì?”

Lí Thụ phi liên tục nhìn quanh lo lắng. Miêu Miêu cảm thấy vị phi tử này không xấu, nhưng không thể hiểu nổi vì sao cô bé luôn luôn bị bắt nạt. Mong sao cô bé có thể trở nên tự tin đường hoàng hơn một chút.

“... Chuyện đó... Có cách nào phán đoán được... con cái có phải con ruột của cha mẹ không nhỉ?”

Là có ý gì đây? Miêu Miêu thoáng nghiêng đầu khó hiểu.

“Ta với phụ thân... à, tóm lại là một nam tử tên là Mão Liễu, có cách nào giám định xem người đó có thực sự là thân sinh phụ thân của ta hay không?”

Lí Thụ phi nói với vẻ mặt đau khổ rưng rưng chực khóc.

Miêu Miêu đi châm lửa đốt một loại hương có tác dụng an thần, làm dịu tâm trạng. Tuy loại này vốn dành cho Nhâm Thị, nhưng bây giờ dùng một ít cũng không sao.

“Vì sao nường nường lại nghĩ như vậy?”

Miêu Miêu từng nghe qua chuyện của Lí Thụ phi. Mẫu thân sớm qua đời, phụ thân coi con gái là công cụ

chính trị, đưa vào hậu cung của Tiên đế khi cô bé còn rất nhỏ. Lúc ấy, A Đa là Thái tử phi đã trở thành chỗ dựa vững chắc về tinh thần cho Lí Thụ phi. Đôi môi anh đào và cặp lông mày lá liễu méo xệch, khiến khuôn mặt Lí Thụ phi trông như sắp bật khóc bất cứ lúc nào. Nhưng cô bé vẫn kìm lại, sục sục nhìn Miêu Miêu.

“... Ta, đáng lẽ ra... không thể quay về hậu cung lần nữa.

Lí Thụ phi ngắc ngứ kể.

Sau khi Tiên đế băng hà, phụ thân Lí Thụ phi muốn lợi dụng đứa con gái đã bị đưa vào am ni cô thêm lần nữa. Mới đầu định gả cho Thái thú ở phương Nam làm vợ, nhưng Thái thú kia tuổi đã cao đến mức có thể làm ông nội cô bé, còn là một lão già háo sắc, chưa lập chính thất đã nạp đến mười mấy thiếp thất hầu hạ.

Lí Thụ phi xuất thân từ Mãn tộc, là dòng dõi được hoàng tộc ban tên. Nhưng nghe nói, từ thời Nữ đế coi trọng hiền tài tới nay, quyền hành của cái tên được ban này càng ngày càng suy giảm, bởi vậy, các gia tộc đang dần sa sút luôn bất chấp thủ đoạn tìm mọi cách để thăng quan tiến chức.

“May mà có A Đa phu nhân và Hoàng thượng ngăn cản.

A Đa nghe phong thanh được chuyện hôn ước của Lí Thụ phi, lập tức thỉnh cầu lên Hoàng đế. Giờ ngẫm lại, có lẽ đây cũng là

mưu kế của phụ thân Lí Thụ phi. Hồn ước đã được định đoạt chính thức, nếu muốn huỷ bỏ thì phải có lí do chính đáng.

(Thảo nào.)

Chẳng trách Lí Thụ phi kém hơn hẳn một bậc so với các phi tử thượng cấp khác. Không chỉ non nớt về vóc dáng mà còn không đủ khí chất và tâm cơ để trở thành một phi tử thượng cấp.

Hoặc là phải trơ mắt nhìn cô bé bị gả cho một lão già, hoặc là khiến cô bé trở thành một đoá hoa trong hậu cung, trải qua vài năm yên ổn. Vì suy nghĩ cho hạnh phúc của Lí Thụ phi, A Đa đã chọn cách thứ hai. “Chắc là bởi vì trước kia ta rất quần Hoàng thượng, còn được Hoàng thượng cho ngồi vào lòng”

“Thật đúng là...

Đúng là trẻ con mới vô tư như vậy, nếu bây giờ lại làm như thế, chỉ sợ cô nhóc gan thỏ để này sẽ sợ chết khiếp luôn.

Ừm, trên thế gian quả thực có nhiều cuộc hôn phối chênh lệch tuổi tác. Nữ lớn tuổi hơn nam thì không bàn, nam lớn tuổi hơn nữ không phải chuyện hiếm lạ. Với ý nghĩa đó, A Đa năm đó dường như đã cho rằng chỉ vài năm sau Lí Thụ phi sẽ trưởng thành. Như đã nói, một khi đã trở thành thê thiếp của bậc quân vương, chắc chắn sẽ không bị bạc đãi.

Thế nhưng, câu chuyện này với việc giám định quan hệ cha con thì có liên quan gì đến nhau? Quả thực, Miêu Miêu có thể hiểu, một người làm cha thì không nên đối đãi với con mình tệ bạc như vậy, nhưng nếu Lí Thụ phi sâu nảo chỉ vì “cha ruột không thể đối xử với con gái như vậy” rồi đòi giám định, thành thực mà nói, Miêu Miêu không định nghe theo và để vào đầu.

Nếu là vì chán ghét phụ thân, Miêu Miêu mong cô bé hãy kiên cường hơn một chút, biến chuyện hôn sự lần này trở thành

sự thật bằng mọi giá. Rõ ràng cô bé không có ác cảm với Nhâm Thị. Hồi còn sống ở hậu cung, Miêu Miêu từng thấy cô bé đỏ mặt thẹn thùng khi đứng trước Nhâm Thị. Thậm chí còn muốn nói rằng cô bé có cửa thắng.

“... Nghe nói mẫu thân ta trước kia là bạn bè với A Đa phu nhân”

“Ra là vậy.

Nếu là con gái của bạn, dĩ nhiên là sẽ càng yêu thương hơn.

“Hình như hai người thường uống trà với Hoàng thượng.”

“...”

“Phụ thân ta là con nuôi, mẫu thân mới là con dòng đích, nghe nói còn từng là lựa chọn thay thế cho vị trí Thái tử phi.

Không, chuyện này... Miêu Miêu rất muốn lắng đầu phủ định.

Thái tử phi lúc đó là A Đa, đã mất đi khả năng sinh nở. Hoàng đế khi ấy không có thiếp thất nào, Tiên đế lại đang bệnh nặng nguy kịch. Vào thời điểm này, nếu có một người thích hợp cho vị trí Thái tử phi...

“Khi ấy, phụ thân đã tiến vào gia môn dưới danh nghĩa con nuôi. Chỉ là, phụ thân đối với ta...”

Nghĩa là, chưa bao giờ coi cô bé là con gái.

“Hoàng đế là một vị công tử rất tốt, chỉ là ta...”

Lời này có vẻ là thật lòng. Vị phi tử này vẫn còn đang ở tuổi hoài xuân, nhưng vẫn biết giới hạn đúng sai, thật đáng mừng.

(Không, cái này...)

Nếu không quanh co lòng vòng thì có lẽ nói thẳng ra thế này mới chính xác.

(Phải chăng Hoàng đế mới là cha ruột)

Mà như vậy, nếu kết hôn với hoàng đệ Nhâm Thị thì sẽ trở thành chuyện khó nghe. Bất kể nghĩ theo hướng nào thì vẫn là kết hôn cận huyết.

Thành thật mà nói, Miêu Miêu không muốn điều tra chút nào. Nhưng nếu nói là không làm được thì lại không cam lòng.

Cái lòng tự tôn nông cạn nhỏ bé này đúng là phiền toái, mà đối với Miêu Miêu, trong đó còn bao gồm lòng hiếu kì nữa, cho nên lại càng phiền toái.

Thực ra, để giám nghiệm quan hệ cha con, phương pháp đơn giản nhất là tính thời gian từ lúc giao cấu đến ngày sinh. Ừm, nhưng cách này không được, không thể làm được. Vừa không thể trực tiếp hỏi phụ thân của Lí Thụ phi, lại càng không thể hỏi thẳng Hoàng đế, bởi hậu quả là Miêu Miêu sẽ đầu một nơi thân một nẻo.

Giá mà có tóc hung mắt xanh như Hoàng hậu Ngọc Diệp thì dễ hiểu hơn. Lí Thụ phi tuy trời sinh vẻ ngoài đáng thương dễ khiến người ta mềm lòng, nhưng không có đặc điểm gì nổi bật so với người dân nước Lê. Tóc vừa đen vừa dài thẳng, mắt cũng đen láy như màu tóc. Mặc dù không biết phụ thân Mỗ Liễu của cô bé trông như thế nào, nhưng hẳn là không có chứng cứ rõ ràng để kết luận quan hệ cha con.

Bởi chuyện là như vậy, Miêu Miêu đi tới một gian phòng trong quán trọ. Thuý Linh đang ở trong phòng khuấy cao, vẻ mặt lạnh lùng.

“Có chuyện gì?”

Miêu Miêu chẳng buồn nhìn lại bản thân mà trầm nghĩ “người gì mà lạnh nhạt”. Có lẽ suy nghĩ này đều bị viết cả lên mặt, nhưng đương nhiên, cô không thèm để ý.

Trong phòng, ngoài hộ vệ bị chém đứt tay ra thì còn có hai người bị thương khác. Tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nghe nói hai người này vẫn tạm thời dưỡng thương ở đây.

(Quả nhiên là chỉ có mùi thuốc này mới khiến mình bình tâm lại...)

Thứ mà Thuý Linh đang khuấy trộn lạch cạch chắc là cao chống sưng mủ. Cô ta trút thứ cao đặc quánh như hồ vào trong bát, cởi bỏ lớp băng vải cho người bị thương đang méo mặt vì đau. Hai người này đã được Miêu Miêu và Thuý Linh khâu sống vết thương, chỉ nghĩ thôi cũng biết là rất đau đớn rồi, nhưng cả hai đều nhẫn nại. Cô nghĩ là nhờ vậy mà vết thương được khâu lại khá chẵn chu.

“Có thuốc hạ sốt không?”

Thuý Linh vừa quan sát tình trạng vết thương vừa nói. “Tiểu nữ chỉ có được liệu thôi”

“Làm ơn chia cho ta một chút. Chỗ của ta có vẻ không đủ dùng”

Hễ bị thương là sẽ phát sốt. Khu vực quanh đây không kiếm được dược liệu, hơn nữa, Miêu Miêu đã xem qua các tiệm thuốc ở nơi này. Có lẽ là vì thiếu dược liệu nên ở đó chẳng có mấy loại thuốc tốt. Nơi đây tuy là trạm nghỉ trên tuyến đường giao thương, nhưng lại không có những mặt hàng cao cấp đến từ nước ngoài.

Miêu Miêu chỉ ước các phố chợ sẽ bán nhiều loại thuốc tốt với giá rẻ hơn.

Khi rời khỏi phòng để đi lấy số dược liệu Thuý Linh cần, Miêu Miêu vô tình đụng phải một người đang đi trên hành lang.

“A, cô nương, ngày tốt lành.

(Không tốt lành chút nào hết.)

Hoá ra là tiêu sư nói giọng địa phương kì quái lúc trước. Gã đàn ông có tướng nịnh bợ này tuy không phải Lí Thụ phi, nhưng lại giống hệt Lí Thụ phi ở khoản hay rụt rè xấu hổ.

“Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là lo lắng tình hình những người bị thương thôi. Tiểu nhân có chút thuốc không tệ, muốn hỏi xem có giúp được gì hay không”

“Bao nhiêu tiền?”

“Đ-Đừng nói vậy! Tiểu nhân không cần một xu nào cả, trị thương quan trọng hơn.

Tuy trông rất khả nghi, nhưng có lẽ gã ta muốn lấy lòng khách. Bọn họ thuê gã ta vốn là để có thể bình yên thoát thân khi gặp phải đạo tặc. Hỏi ra mới biết, tiêu sư mà A Đa thuê và gã đàn ông này đều xuất thân từ cùng một ngôi làng. Mà gã tiêu sư kia, sau khi biết lũ đạo tặc khác với bình thường, lập tức chuồn đi mất dạng. Hộ vệ kia chính vì mắng chửi gã ta nên mới bị đạo tặc chớp thời cơ chém đứt cánh tay như vậy đây.

Đối với việc làm ăn này, lòng tin là quan trọng nhất. Nếu một người thất bại, những người khác cùng nghề dù không liên quan vẫn sẽ bị liên lụy.

“Chính là thứ này đây. Đây là thuốc giảm đau tiểu nhân được cho hỏi trước, không biết có thể dùng không?”

Nói xong, tiêu sư lấy ra một cái lọ. Bên trong có thứ gì đó trông như là đường đỏ.

“... Đây là....”

Miêu Miêu giật lấy lọ thuốc trong tay tiêu sư, đưa cho Thuý Linh xem. Thuý Linh cũng mở to hai mắt đầy kinh ngạc.

“Sao người lại có vật này?”

Thuý Linh hung dữ trợn mắt nhìn tiêu sư. Bởi vì Thuý Linh nhìn vẻ ngoài giống như một thanh niên trẻ, cho nên tiêu sư không khỏi co rúm người lại.

“Ông đã từng dùng loại thuốc này bao giờ chưa?”

“Ồ! Ấy, à thì, thực ra tiểu nhân không biết dùng thể nào, còn muốn hỏi hai vị đây”

“Ra là thế, may mắn đấy.

Tiêu sư thoát trông không có vẻ gì là nói dối. Nếu gã ta đang sử dụng thứ này, e bây giờ không thể sinh hoạt bình thường được nữa.

Thuốc trong lọ này quả thực có công hiệu giảm đau, là thứ thuốc rất hữu dụng. Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết là không được dùng sai cách.

Thứ này còn đáng sợ hơn cả hút cần sa.

“Cảm ơn ông, bây giờ chúng tôi sẽ dùng thứ này. Nhưng mà, còn phải làm phiền tiêu sư nói kĩ càng cho chúng tôi biết, vì sao ông có được thứ thuốc này.

Thứ trong lọ chính là á phiện, hay thuốc phiện.

Vấn đề này chưa xong, vấn đề khác đã ập tới. Sau đó, khéo thế nào, lại có dây mơ rễ má với nhau. Theo lời tiêu sư kể, thứ này là do một thương nhân đi cùng với một nhóm tạp kỹ giang hồ tặng cho gã, còn nói rằng nó “có thể khiến trong lòng nhẹ bẫng, tiêu trừ mọi đau khổ nơi trần thế”.

Nếu tiêu sư hiểu được ý nghĩa sâu xa trong lời này thì đã sớm nghe ra điều mà nó ám chỉ.

(Đại khái là văn mẫu mời chào người ta mua thuốc phiện thôi chứ gì.)

Về cách sử dụng, ở trạm dịch vốn là địa bàn làm ăn của tiêu sư, cư dân địa phương đều hút cần sa rất nhiều. May mà thương nhân kia đã lược bỏ bước giảng giải cách dùng thứ này cũng giống như hút cần sa. Gã tiêu sư này chưa bao giờ hút thuốc lá.

Lá gai dầu làm thuốc hút có tính gây nghiện. Mà người đã quen hút cần sa, nếu còn đụng vào thuốc phiện nữa thì hậu quả đáng sợ ngoài sức tưởng tượng.

Sau đó, tiêu sư nói ra một câu mang tính quyết định. Miêu Miêu hỏi những người đó là đội thương buôn như thế nào, kết quả có được đáp án như sau:

“Tiểu nhân chỉ trộm liếc nhìn một cái, thấy trong đám nghệ sĩ giang hồ có một vị đại tử được bọn họ đặc biệt trân quý. Nói là đại tử, thực ra trông còn rất trẻ, chắc chỉ mới qua tuổi trăng tròn.

Gã nói, đó là chuyện xảy ra từ khoảng một năm trước.

“Nàng ta có một mái tóc trắng muốt mà tiểu nhân chưa từng thấy bao giờ, nên có muốn cũng không thể quên được. Đó hẳn là hoá thân của xà thần nương nương, nhất định là đang cải trang đi tuần sát nhân giới đấy. À, đây là lần đầu tiên tiểu nhân kể chuyện này cho người khác”

Nghe đến tóc trắng, Miêu Miêu lập tức nhớ ra một chuyện, không cần phải nói nhiều thêm. Chuyện này xảy ra từ một năm trước, tức là khi đó cô ả còn chưa vào kinh thành.

Sở dĩ tiêu sư hoàn toàn không ngờ đây là ma túy, còn tưởng là thuốc giảm đau quý giá, có lẽ là do tín ngưỡng thành kính đến kì lạ của gã. Miêu Miêu cảm thấy gã quả là một người may mắn.

Nhờ có số thuốc quý giá này, đau đớn ở vết thương có vẻ đã giảm bớt được khá nhiều. Tình trạng bảo quản không tốt, Miêu Miêu mới đầu còn lo lắng không biết hiệu quả dược tính có bị mất hay không. Tuy vẫn có điều băn khoăn về tín ngưỡng của tiêu sư, nhưng Miêu Miêu vẫn quyết định nhận lấy toàn bộ. Tăng tiền thù lao cho gã ta thêm một chút, như thế gã sẽ không oán trách gì.

Khi vấn đề đang chồng chất như núi, trong lúc hỗn loạn, lại có thêm vấn đề nữa phát sinh.

Một tên trong số bọn đạo tặc có hình xăm rắn trên người. Ngoài ra, hai cổ tay gã đều buộc hai sợi thừng vốn là một cặp, có màu nguyên gốc là màu trắng, phỏng theo hình dạng hai con rắn cuốn đuôi vào nhau giao phối. Cho dù muốn tra hỏi thì có lẽ cũng không mọi được lời khai nào nên hồn.

Bởi vì tất cả đám đạo tặc này đều là con nghiện.

Chương 13

NGÀY ĐẦU Ở TÂY ĐÔ

Làn sóng vấn đề ùn ùn xuất hiện còn chưa kịp giải quyết đã kết thúc. May là sau đó, đoàn người vẫn thuận lợi đi được một mạch tới đích đến. Có lẽ vì A Đa cùng Lí Thụ phi ở đây, nên Nhâm Thị không đến trêu chọc Miêu Miêu nữa. Thay vào đó, Miêu Miêu thường ở chung với Thuý Linh. Dù là được sự nhường lại khác sự phụ, cách điều chế thuốc cũng có sự khác biệt. Có thể học thêm nhiều điều mới, Miêu Miêu thấy rất vui.

Sắc xanh lục của cỏ cây ngày càng thưa thớt, hoang mạc mênh mông toàn cát và sỏi mở rộng ra trước mắt. Đây là lần đầu tiên Miêu Miêu nhìn thấy miền cát mịn như mặt nước rộng lớn đến vậy, không kìm được mà reo lên thích thú. Để cát không dính vào mặt, bọn họ

dùng khăn voan quấn quanh đầu. Ánh mặt trời chiếu xuống mặt cát bị phản xạ lại, khiến cái nắng nóng càng thêm gay gắt, nhưng khi dựng trại ngoài nơi hoang dã thì lại lạnh lẽo vô cùng. Miêu Miêu hoàn toàn không ngờ hành trình này lại gian khổ như thế, may mà trước đó bọn họ đã có chút hiểu biết về khí hậu địa phương, chuẩn bị đầy đủ y phục cần thiết cho Miêu Miêu, chỉ là không ngờ còn chuẩn bị cả đồ lót, khiến cô không khỏi có tâm trạng phức tạp đôi phần.

Mọi người được dặn dò rằng buổi đêm cần phải đề phòng có bọ cạp hoặc rắn độc xuất hiện. Thuý Linh sợ côn trùng chết khiếp, nên đốt đặc biệt nhiều hương liệu đuổi côn trùng, có lẽ vì vậy mà mãi vẫn không thấy được con nào. Thật đáng tiếc.

So với Miêu Miêu, Lí Thụ phi còn vất vả hơn. Nhưng dù sao cũng là phi tử cao quý, cô bé không biểu hiện gì ra ngoài mặt. Tính cách vốn nhút nhát, lại bị thị nữ bám sát, gần như không thể trò chuyện được một câu đằng hoàng với bất cứ ai. Điều duy nhất đáng mừng là A Đa có quan tâm, thi thoảng vẫn chủ động bắt chuyện với cô bé.

Quay lại vấn đề, nếu Lí Thụ phi thật sự là con riêng của Hoàng đế, A Đa sẽ làm sao? Thời còn ở Đông cung, Hoàng đế ngoài A Đa ra không có thể thiếp nào khác.

Không biết A Đa sẽ có tâm trạng phức tạp, hay là lãnh đạm thờ ơ? Chỉ là, hành động mà A Đa tưởng là xuất phát từ thiện ý, hoá ra lại làm đảo lộn hết mọi thứ. Thậm chí, còn có một khả năng khác, đó là A Đa đã sớm biết sự thật rồi.

(Thật sự không muốn nghĩ theo hướng đó.)

Giả sử không phải coi như con gái, mà biết đó thật sự là con gái ruột, vị thiên tử kia dù thế nào cũng sẽ không ra tay với cô bé. Dù vậy, nếu đối tượng là Nhâm Thị thì sao?

Hôn nhân trong giới cầm quyền, chuyện thông hôn trong nội tộc cũng không phải hiếm. Có một số trường hợp là cháu gái, cô hay dì, có khi là chị em gái cùng cha khác mẹ, đều vào hậu cung. Chỉ là, kết quả của hôn nhân cận huyết với dòng máu quá nồng có khi sẽ khiến tất cả đều chết vì cùng một loại bệnh. Nghĩ về thời đại của Tiên đế, Miêu Miêu tự hỏi liệu có khi nào sẽ lại giẫm vào vết xe đổ hay không.

Tóm lại, đến được Tây Đô, Miêu Miêu thở phào nhẹ nhõm.

So với đất kinh thành dưới chân thiên tử, toà thành này mang một vẻ náo nhiệt rất khác. Giữa bão cát cuộn cuộn, nơi này phát triển xung quanh trung tâm là nguồn nước quý báu. Trong khi kinh đô được phân chia dọc ngang như hình bàn cờ, nơi này đem lại một ấn tượng lộn xộn và rối rắm.

“Tuy đã nghe nói qua, nhưng đúng là ở đây dễ lạc đường thật.”

Đã lâu lắm rồi mới nghe thấy giọng nói của Nhâm Thị. A Đa dường như đã phát hiện ra hắc là Nhâm Thị, nhưng những người khác vẫn chưa. Có lẽ Thuý Linh cũng nhận ra, nhưng không ai nói toạc ra cả.

Nếu biết vị công tử phong hoa tuyết đại kia đang ở ngay gần mình, cùng mình đi trên hành trình dài như vậy, không biết Lí Thụ phi sẽ có phản ứng gì. Cô bé sẽ coi Nhâm Thị là đối tượng có khả năng kết hôn với mình, hay là một người anh trai khác mẹ... À quên, là thúc thúc?

Nhâm Thị cuối cùng cũng rửa sạch vết bọng bên má. Có lẽ vì suốt gần một tháng trời phải hoá trang như thế này, thuốc màu ngấm vào da, rửa mãi mà không sạch hết được. Hắc có vẻ rất để ý chuyện này, liên tục lấy tay lau chùi.

Tây Đô tràn ngập bầu không khí lễ hội tưng bừng nô nức, có lẽ là vì các vị trọng thần khác hay sứ giả nước ngoài đã tới rồi.

Chợ đã mở, tiếng pháo trúc nổ ù ù không dứt. Vách tường màu trắng sữa cùng mái ngói đỏ nâu hiện ra trước mắt, bạt che nắng lấp đầy khe hở giữa tường và mái, tung bay theo gió. Trước tiệm thịt, ngoài thịt gà còn treo cả thịt dê. Các sạp hàng rong bày đủ các món ăn vặt rắc đầy hương liệu cay thơm, khiến Miêu Miêu nhìn ngó khắp nơi không chán. Thế nhưng,

đoàn người vẫn đi thẳng một đường về phía toà kiến trúc lớn ở ngay gần nguồn nước.

Chỉ cần nhìn cả toà nhà lớn không tiếc dùng lượng gỗ lớn mà xây cất nên là đủ hiểu, đây nhất định là dinh thự của một nhân vật quyền cao chức trọng nào đó. Có lẽ vì nằm ở ngay gần nguồn nước nên cả khu vực đó ngập tràn màu xanh mơn mẩn của cỏ cây. Ở đây, thực vật lá rộng rất hiếm, cũng có nhiều loại cây mà Miêu Miêu ít gặp. Trước cánh cổng lớn tráng lệ, có một người trung niên nét mặt ôn hoà, nom có vẻ là chủ nhân, cùng với một đám tùy tùng phía sau lưng, đang đứng đó chờ nghênh đón nhóm Nhâm Thị.

Đầu tiên là Nhâm Thị, sau đó đến lượt A Đa xuống xe ngựa. Thấy rõ dáng vẻ của Nhâm Thị, mọi người ai nấy đều trợn tròn mắt. Ngay cả mấy người đồng hành cũng kinh hãi, xem ra bọn họ đúng là không phát hiện ra.

Một quý ông hào hoa phong nhã, toả sáng lấp lánh, đứng trước mắt mọi người.

“Chào mừng quý vị không ngại đường xá xa xôi tới tận đây.”

Không biết vì sao, Miêu Miêu cảm thấy dung mạo người này có chút hoài niệm khó tả. Ánh mắt hiền lành khiến cô có cảm giác dễ gần.

“Ta là người đứng đầu vùng này, Dương Ngọc Viên.”

Cách ăn nói không quá câu nệ lễ nghĩa, nhưng nghe không có cảm giác khó chịu.

“Tiểu nữ nhà ta đã được các vị chăm sóc nhiều rồi.

(A!)

Cuối cùng Miêu Miêu cũng nhận ra người đàn ông trung niên này là ai. Tuy mái tóc và đôi mắt đều có màu đen, nhưng

khí chất lại cực kì giống hoàng hậu Ngọc Diệp.

“Các vị lặn lội đường xa hẳn đã thấm mệt, trước hết dừng bàn chuyện gì vội. Trong phòng đã chuẩn bị sẵn nước nóng để ngâm tắm, mời các vị vào nghỉ tạm.

“Vô cùng cảm tạ”

Nhâm Thị chỉ nói một câu như vậy rồi đi về phía toà dinh thự, Miêu Miêu cũng đuổi theo sau.

(Thế này có ổn không đây?)

Miêu Miêu nhìn thấy căn phòng vừa được người ta dẫn vào, lấp bắp kinh hãi. Đúng là căn phải tiếp đãi tùy tùng của hoàng đế cho chu toàn, nhưng cô không ngờ mình được ở gian phòng đẹp như vậy.

Dưới sàn trải kín thảm nỉ lông dài êm ái, sờ lên thì cảm thấy thảm này ngoài lông thú ra còn may lẫn thêm cả tơ tằm. Giường cũng là loại có lọng che phía trên, bên dưới là màn trướng rủ, phía trên thêu nhiều hoa văn tinh tế. Trên bàn đặt một cái ly thủy tinh phối với quai bạc. Ngoài ra còn có một rổ mây chứa táo đỏ khô, quả thực khung cảnh nom hết như tranh vẽ trong sách kể về các tích truyện ở dị quốc vậy.

(Không biết lúc sau có đòi thanh toán tiền không nhỉ.)

Miêu Miêu vừa nghĩ vậy vừa cắn một miếng táo tàu. Táo được phơi khô, hơi nước bay hết, chỉ còn vị ngọt đậm đà cô đặc lại. Tuy rất ngon, nhưng hơi ngọt quá, cô chỉ ăn một chút thôi.

Cô rất muốn đi quanh toà dinh thự này để khám phá, ngặt nỗi nếu tự tiện chạy lung tung e sẽ bị mắng tởm. Ngày hôm nay, ai nấy đều được lệnh là tự dùng bữa rồi nghỉ ngơi sớm.

Về phần tiệc tối hay tiệc rượu, nghe nói sẽ bắt đầu tổ chức kể từ ngày mai, sau đó kéo dài liền mấy ngày. Ban ngày chỉ gặp gỡ

một chút rồi ai nấy cũng đều bận rộn.

Vốn tưởng mấy nhân vật quan to quyền quý này chẳng cần quan tâm người khác có mệt hay không, cứ thế bày biện cơm rượu ra đãi khách, quả nhiên không hổ là phụ thân của hoàng hậu Ngọc Diệp, ngay cả phương diện này cũng lo nghĩ chu toàn.

Không chỉ vậy, phòng tắm cũng được chuẩn bị hết sức đầy đủ, Miêu Miêu biết ơn từ tận đáy lòng. Ở nơi này, nước quý giá hơn bất kì thứ gì khác. Chỉ là bể tắm tạc từ nguyên khối đá cẩm thạch khiến cô hơi chùn chân.

Sau khi tắm xong, Miêu Miêu ra ngoài ban công. Tuy gió sẽ thổi khô mái tóc ướt rất nhanh, nhưng cũng có thể khiến đầu cô dính đầy cát, nên Miêu Miêu định trở về phòng. Đúng lúc ấy...

(!?)

Cô nghe thấy âm thanh gì đó như tiếng nói chuyện. Miêu Miêu nhìn quanh, nhưng vẫn không thấy bóng dáng người nói chuyện. Có thể là tiếng người ở phòng bên tranh cãi.

(Ôi, thật là...)

Vách tường trong phòng dày như vậy, thế mà chỉ cần mở rộng cửa sổ là cái gì cũng nghe thấy. Miêu Miêu vừa nghĩ vừa ló người ra ngoài ban công dò xét. Rõ ràng cô biết rình trộm cũng không hay.

“Người tới đây làm gì cơ chứ!?”

Ừm, là giọng một cô gái, còn có vẻ khá trẻ. Nhưng mà cô nhớ phòng sát vách bên cạnh là phòng của Lí Thụ phi.

“...”

Hình như có tiếng người lí nhí nói, mà lại cũng như không có. Phải chăng là Lí Thụ phi đang đáp lại điều gì?

“Cho nên mới nói, người định làm gì hả!? Muốn phá hỏng chuyện tốt của ta sao! Lần nào, lần nào cũng vậy hết!”

Nữ tử này hình như đang trút hết mọi trách cứ lên đầu Lí Thụ phi. Có thể biểu lộ rõ rệt ác ý như vậy, nghe sảng khoái lạ kì. Chỉ là, ngay sau đó, Miêu Miêu nghe thấy một tiếng “chát” rõ to.

Từ ban công, Miêu Miêu quay vào phòng, sau đó thậm thụt lén nhìn ra hành lang.

Từ căn phòng bên cạnh, một cô nương yếu điệu bước ra ngoài, ông ẹo đến mức tưởng chừng phát ra cả âm thanh. Quạt tròn che trước miệng, dáng vẻ kiêu căng phách lối. Đám thị nữ đứng chờ bên ngoài đều chậm rãi cúi đầu, trong đó hai người đi theo phía sau cô nương kia, một người còn lại trở vào phòng. Để cãi cọ mắng chửi nhau nên cho người lui hết ra ngoài thì cũng được, nhưng có lẽ Miêu Miêu nên khuyên bọn họ phải đóng kín cả cửa sổ phòng.

Sau khi xác định cô nương vừa ra khỏi phòng kia đã biến mất sau chỗ rẽ cuối hành lang, Miêu Miêu mới gõ cửa phòng Lí Thụ phi. Thị nữ vừa trở vào liền đi ra mở cửa, thấy người tới không phải là mấy cô gái kia bèn thoáng lộ vẻ nhẹ nhõm.

“Cho phép nô tì vào được không ạ?”

Miêu Miêu nói hơi to tiếng một chút, để Lí Thụ phi trong phòng có thể nghe thấy. Thị nữ lật đật chạy vào sâu trong phòng, sau đó lại quay ra.

“Xin mời vào”

Nghe nói thị nữ trưởng không đi theo, còn thị nữ hầu hạ Lí Thụ phi lần này có vẻ tháo vát, công tư phân minh hơn trong công việc.

Lí Thụ phi ngồi trên ghế chờ Miêu Miêu bước vào. Nhìn chiếc giường phía sau hơi lộn xộn, chắc là sau vụ việc vừa rồi, cô bé đã chui vào chăn. Trên gối có vết nước, tóc cũng hơi rối. Cô bé thoáng quay mặt đi, xem ra không phải là tránh né ánh mắt của Miêu Miêu, mà là muốn che giấu bên má có vết đánh. Gò má nom vừa đỏ vừa sưng.

“Cho nô tì xem.”

“...”

Dù sao Miêu Miêu cũng đã biết Lí Thụ phi bị đánh, cô bé ngoan ngoãn ngẩng lên.

“Có thể chuẩn bị ít nước mang đến đây không?”

Miêu Miêu yêu cầu thị nữ tháo vát kia. Thị nữ có vẻ ngỡ vực, nhưng Miêu Miêu nói thêm một câu với vẻ mĩa mai:

“Chẳng phải vừa rồi người ta bảo cô rời khỏi vị trí của mình, cô cũng rời đi luôn à?”

Thị nữ nghe vậy liền rời khỏi phòng.

Miêu Miêu đứng phía trước, nâng cằm Lí Thụ phi lên. Bên má hơi sưng, nhưng sẽ xẹp nhanh thôi.

“Để cho chắc chắn, nương nương có thể há miệng cho nô tì xem một chút được không?”

Lí Thụ phi hơi ngượng ngùng há miệng ra. Hàm răng trắng bóc xếp ngay ngắn, miệng cũng không có vết trầy xước nào.

(Ủa?)

Miêu Miêu vừa thầm nghĩ “thật hiếm thấy” vừa nhìn chăm chăm vào trong miệng, khiến vẻ mặt Lí Thụ phi dần dần trở nên kì quái. Miêu Miêu thấy cũng ngại, nên không nhìn tiếp nữa.

“Vị cô nương vừa rời ra tay cũng nặng thật, xin hỏi đó là vị nào?”

“Đó là tử tử cùng cha khác mẹ của ta.”

Sau khi mẫu thân của Lí Thụ phi qua đời, phụ thân là Mào Liễu lập tức cưới vợ kế. Nghe nói, mẹ kế vốn dĩ là thiếp thất của phụ thân, khi đó cô bé đã có anh trai và chị gái khác mẹ rồi. Mà chị gái chính là người vừa này.

Phụ mẫu của Lí Thụ phi vốn là anh chị em họ, mẫu thân mới thuộc trực hệ của Mào tộc, còn phụ thân chỉ là đến ở rể. Kết cấu gia tộc khá giống với Tử tộc, chỉ khác ở cách đối đãi với trưởng nữ của chính thê dòng đích là Lí Thụ phi. Ông bà ngoại của Lí Thụ phi đều đã tạ thế, thực quyền của cả gia tộc đều rơi vào tay Mào Liễu. Rõ ràng đã cùng thiếp thất sinh con đẻ cái, vậy mà còn hoài nghi chính thể của mình quan hệ bất chính, hờ hững với Lí Thụ phi, đúng là đồ bụng dạ hẹp hòi.

Nếu Lí Thụ phi thật sự là con riêng của Hoàng đế, chẳng lẽ ông ta không nghĩ cách kiểm soát chút gì từ đó hay sao? Hơn nữa, xem chừng ông ta có phần thiên vị người chị hơn người em.

“Có lẽ nào, vấn đề về phụ thân mà nương nương đã nhắc đến, là do vị tử tử kia nói?”

Im lặng chứng tỏ là khẳng định.

“Nhắc đến chuyện đạo tặc, nương nương nói bừa cho qua, e là cũng bởi vì nương nương biết điều gì đó phải không?”

Tử tử ghen ghét muội muội nên ngầm phái thích khách ám hại muội muội. Mặc dù Miêu Miêu không muốn nghĩ vậy, nhưng không thể chắc chắn không có khả năng.

“... Chuyện này ta không rõ lắm”

Chỉ là, không khó để đoán được cô bé đã phải chịu đựng rất nhiều sự quấy rối và bắt nạt. Nhìn vẻ mặt là biết.

Hôm nay, biết là mỗi người sẽ tự dùng bữa trong phòng mình, nhưng phải làm sao đây? Miêu Miêu bèn thử đề nghị:

“Nương nương có bằng lòng để nô tì dùng bữa tối nay cùng ngài không? Lát nữa nô tì có thể đi mời cả A Đa phu nhân nữa, nương nương thấy sao?”

Nghe đến tên A Đa, sắc mặt u ám đầy mây mù tăm tối của Lí Thụ phi lập tức trở nên rạng rỡ như trời quang mây tạnh. A Đa chắc hẳn sẽ không từ chối, mà như thế Miêu Miêu cũng có thể thử độc cho các vị quý nhân. Nếu đã có kẻ sai phái lũ đạo tặc đi hãm hại người khác, đương nhiên cũng có khả năng bỏ độc vào đồ ăn.

(Mặc dù rốt cuộc vẫn không biết là con đẻ của ai nữa...)

Nhưng đây cũng không phải trách nhiệm của đương sự, Miêu Miêu cảm thấy Lí Thụ phi thật đáng thương. Ít nhất thì Miêu Miêu vẫn có thiện ý ở mức ấy.

A Đa thoả mái đồng ý lời mời cùng nhau dùng bữa. Sau khi bọn họ nhờ người bưng thức ăn lên cùng một nơi, đầu bếp chu đáo tận tình còn chuẩn bị riêng một gian phòng ăn cho bọn họ. Gian phòng có trần nhà hình tròn khảm thuỷ tinh màu sắc rực rỡ. Thuỷ tinh này chắc là nhập từ phương Tây, khi châm lửa đốt đèn lên, chúng phản chiếu ánh sáng lung linh xinh đẹp như đá quý.

“Được đây.”

A Đa xoa cằm gật gù, Lí Thụ phi sáng bừng hai mắt. Miêu Miêu thầm nghĩ, không biết thuỷ tinh được bỏ thêm gì vào trong mà có nhiều màu sắc như vậy nhỉ. “Phòng này cho bọn ta dùng sao?”

Nghe câu hỏi của A Đa, đầu bếp mỉm cười.

“Đây là phòng ăn mà trước kia tiểu thư thường dùng bữa với mọi người, mấy năm qua hầu như không còn ai sử dụng”

Tiểu thư có lẽ là chỉ hoàng hậu Ngọc Diệp.

“Nơi này được xây dựng dựa trên di chỉ miếu thờ thần linh của dị quốc, nếu các vị không chê thì cứ việc sử dụng, xin đừng ngại. Đương nhiên, những tín đồ dị giáo đó sẽ không tới đây cúng bái đâu.

Thì ra là thế, Miêu Miêu cảm thấy bất ngờ. Quốc gia này không bài xích tín đồ dị giáo, nhưng cổ cũng không muốn bị ép buộc lôi kéo vào giáo phái này nọ, thật phiền.

“Ồ, ta không để ý đâu.”

“Nếu A Đa phu nhân đã không ngại thì...”

“Thuỷ tinh kia là làm như thế nào vậy?”

Phản ứng này khiến đầu bếp khẽ thở phào nhẹ nhõm, rồi sai người hầu đi chuẩn bị bữa thức ăn lên. Trong phòng được quét tước kỹ càng sạch sẽ, Miêu Miêu thử quệt ngón tay lên kiểm tra xem có còn dính bụi hay không, đáng vẻ như bà cô bên chồng độc ác khó tính, nhưng đầu ngón tay vẫn sạch bong.

A Đa nói đã mời cả Thuý Linh, nhưng bị từ chối. Không hiểu sao A Đa có vẻ rất thích Thuý Linh. Cũng phải nói rằng, rõ ràng tất cả đều là nữ tử, nhưng nếu có cả A Đa và Thuý Linh ở đây thì không chừng lại trông như một buổi xem mắt đôi.

Cảm giác dường như có đôi mắt oán hận nào đó đang nhìn về phía mình từ hành lang, nhưng Miêu Miêu không buồn để ý.

Ba người cùng thưởng thức những món ăn ngon lành tràn ngập phong cách dị quốc.

“Vậy, nơi này cứ để nô tì thu dọn.”

Dùng bữa xong, Miêu Miêu nói, để A Đa và Lí Thụ phi về phòng trước. Phòng của A Đa ở chệch mé đôi diện phòng của Lí Thụ phi, nên có lẽ dọc đường cũng sẽ không bị tỉ tỉ xấu tính kia ra mặt làm phiền.

“Để ta giúp.”

“Phu nhân đừng lo, nô tì cũng chỉ là gọi người hầu đến dọn thôi.”

Vừa rồi, sau khi thức ăn được bày biện trên bàn xong xuôi, A Đa muốn thanh thoi tán gẫu nên sai người lui hết xuống. Cả bữa ăn hầu như chỉ có A Đa và Lí Thụ phi nói chuyện, Miêu Miêu chỉ phụ họa mà thôi. Nội dung cuộc nói chuyện xoay quanh những chuyện đã gặp phải trên đường, một vài hồi ức nhỏ, hoặc là cảnh náo nhiệt ở Tây Đô. Có thể nhàn nhã nói chuyện phiếm như vậy, Lí Thụ phi có vẻ rất vui, từ đầu đến cuối luôn nói cười không dứt.

Nhà mẹ đẻ của hoàng hậu Ngọc Diệp rất rộng. Miêu Miêu đi tìm người hầu dưới bếp khắp nơi, đến nỗi suýt lạc đường.

(Hình như là rẽ phải ở chỗ này.)

Miêu Miêu vừa nghĩ vậy vừa bước đi, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng có người. Miêu Miêu bước đi liền nghe thấy tiếng chân, dừng lại thì không thấy nữa. Cô quay đầu lại.

“...”

“...”

Bắt gặp vẻ mặt xấu hổ của Mã Thiểm.

“Có chuyện gì vậy?”

“À không, không có gì.

Cái tên này không biết nói dối gì cả, còn lộ liễu tránh né ánh mắt đi.

“Đại nhân lạc đường à?”

“... Ai, ai lạc đường chứ.

Không xong, thế này mà có thể đảm nhiệm vị trí thân tín của Nhâm Thị được sao? Trông thì cũng thú vị. Bây giờ mà gặng hỏi thì chỉ tổ khiến hấn thêm xoắn xuýt ngượng ngùng, thôi đành tốt bụng giả vờ như không biết.

“Thôi thì tiện đây, xin nhờ đại nhân đưa tiểu nữ về phòng. Nơi đó cách chái nhà kế bên không xa.

“Đành vậy”

Còn nhớ phòng của Mã Thiểm là ở chái nhà bên cạnh. Cùng nhau đi đến đó xong, đoạn còn lại chắc không đến nỗi lạc đường. Đúng là một kẻ cần được chăm sóc. Miêu Miêu không thân thiết với hấn đến mức chủ động trò chuyện với một kẻ đem thêm phiền toái đến cho mình, bụng bảo dạ rằng cả quãng đường này sẽ im thin thít mà đi, thế mà không ngờ, Mã Thiểm lại bắt chuyện với cô trước.

“Ta hỏi người một câu. Người có biết Lí Thụ phi là người như thế nào không?”

Hấn hạ giọng hỏi, xen giữa những tiếng bước chân bịch bịch.

“Việc này ngài hỏi Nhâm Thị đại nhân xem chừng thoả đáng hơn.

“Chính vì không hỏi được nên mới là vấn đề đó. Mã Thiểm nghiêm túc trả lời.

(Ra vậy.)

Xem ra Mã Thiểm cũng biết lần hội họp này còn có mục đích khác là chọn vợ cho Nhâm Thị. Bởi thế, hấn muốn thám thính một chút, xem ứng viên số một cho vị trí đó, tức là Lí Thụ phi, là người như thế nào.

“Tiểu nữ chỉ có thể nói thế này...”

Tuy rằng tính cách khá nhát gan, hay khóc nhè, vẫn còn trẻ con trong nhiều mặt, nhưng nói dễ nghe chút thì là ngây thơ. Tính trẻ con thì yêu ghét tùy mỗi người, nhưng cơ bản đó vẫn là cô bé đáng yêu, dễ khiến người ta cảm thấy thương xót, muốn bảo vệ.

“... Thật vậy sao?”

“Vì sao đại nhân lại hoài nghi như vậy?”

Mã Thiểm nhìn thẳng vào Miêu Miêu một lúc, hai tay khoanh trước ngực, sau đó ngoắc Miêu Miêu tránh sang một bên. Hai người rời khỏi hành lang, nấp vào phía sau một tảng đá trong hoa viên. Tiết trời đang rất lạnh, Miêu Miêu mong hắn có gì muốn nói thì nói nhanh lên.

“Bởi vì cả Nhâm Thị đại nhân lẫn phụ thân ta, hễ nghe đến cái tên ấy thì đều tỏ thái độ như có điều khó nói”

“Cớ gì lại như thế?”

Miêu Miêu giả ngây, quyết định rằng cho dù Mã Thiểm từng nghe tin đồn Lí Thụ phi có thể là con riêng của Hoàng đế đi nữa thì cô vẫn sẽ chỉ mập mờ.

“Về gia thế, tuy xuất thân từ Mãn tộc khá ồn ào gần đây, ta cũng có chút để ý, nhưng không đến nỗi tuyệt đối không được. À không, phải nói là...”

“Ấy, ngài đừng có tự lẩm bẩm một mình như thế chứ.”

Miêu Miêu không tự kiểm điểm lại dáng vẻ thường ngày của mình, mà thấp giọng nói với Mã Thiểm.

“... Người sẽ không nói ra ngoài đấy chứ?”

“Thế thì thôi bỏ đi, tiểu nữ cũng không muốn nghe.”

“Ê, đã lỡ nói đến đây rồi, để cho ta nói xong đi.”

Đoạn, Mã Thiểm thì thâm vào tai Miêu Miêu.

“Có tin nói là Hoàng thượng cố ý ban hôn cho Lí Thụ phi, đối tượng là Nhâm Thị đại nhân.

“Ôi chà.”

Thật ra Miêu Miêu đã biết rồi, nên không thực sự kinh ngạc. Phản ứng này khiến Mã Thiểm rất không hài lòng.

“Người không thấy đây là chuyện lớn à?”

“Không, thay vì lo chuyện người khác, tiểu nữ lo mình quá lứa lỡ thì hơn.

“Cũng có lí.”

Miêu Miêu nghĩ, cái tên này chính vì tỏ vẻ tán đồng với mấy câu như vậy nên mới thường bị các cô nương ghét bỏ.

Nhâm Thị và Lí Thụ phi, dựa theo tuổi tác, phải nói đúng là xứng đôi. Nhâm Thị hai mươi tuổi, Lí Thụ phi mười sáu. Nhâm Thị bề ngoài trông hơi già... à nhầm, là tương đối trưởng thành, nhưng vẫn hoàn toàn trong phạm vi chấp nhận được.

Nhâm Thị là hoàng đệ, tuy hiện tại Đông cung đang là hoàng tử do hoàng hậu Ngọc Diệp sinh ra, nhưng xét về thứ tự thừa kế hoàng vị thì Nhâm Thị vẫn ở vị trí rất cao. Lí Thụ phi thay vì ở trong hậu cung của Hoàng thượng đầy rẫy sự ganh đua gay gắt, chỉ bằng gả cho Nhâm Thị chưa cưới vợ nạp thiếp còn tốt hơn.

Tương lai, dù cô bé không đảm đương nổi vị trí quốc mẫu thì ít nhất cũng có thể trở thành phu nhân tể tướng. Đương nhiên là vẫn trở thành kẻ thù của toàn bộ nữ tử lẫn một phần nam tử trong nước, nhưng vẫn quá đủ để xem là một quân bài an toàn.

Đã gọi là người nắm quyền thì phải thấu triệt được chuyện kết hôn này. Chủ trương tự do yêu đương của tiểu thư Bạch Linh chỉ đơn thuần là ảo tưởng.

Cho dù trong chuyện này còn lẫn khuất nguy cơ hôn nhân cận huyết, kể cả sự thật có là thế, miễn hai người là anh em khác mẹ thì cũng chẳng vấn đề gì. Tuy theo quan điểm về sức khỏe thì tốt nhất là nên tránh, nhưng cái tên này cũng không cần biết nhiều đến vậy đâu.

Tóm lại, nhìn bề ngoài, Lí Thụ phi có thể nói là ứng viên mạnh nhất.

Miêu Miêu nhìn người bên cạnh. Mã Thiểm là huynh đệ từ nhỏ với Nhâm Thị, hẳn cũng hiểu được điều này. Chỉ là, trong lòng hẳn dường như vẫn có cảm giác lo âu thấp thỏm khó lòng tả nổi.

Nói thẳng ra là...

(Bà cô bên chồng.)

Xem ra Mã Thiểm muốn tận mắt xác nhận xem Lí Thụ phi có xứng với vị quý nhân tài mạo song toàn mà hẳn hầu hạ hay không.

“Nhưng mà sắc mặt phụ thân lúc đó có vẻ khó coi lắm.”

Có vẻ như điều này khiến hẳn bất an trong lòng.

(Cũng phải.)

Nếu là Cao Thuận, có lẽ biết gì đó về Nhâm Thị hay thân thế của Lí Thụ phi.

Đối với Nhâm Thị, chắc hẳn bản thân Lí Thụ phi là một lựa chọn bình thường, không tốt chẳng xấu. Cô bé có gương mặt khả ái khiến người ta thương xót, thêm vài năm nữa sẽ trưởng thành hơn. Tuy không tài hoa xuất chúng, nhưng cũng không quá tệ. Chỉ là quan hệ huyết thống thân thích có chút phiền phức, nhưng dù là cưới vợ ở đâu đi nữa thì ít nhiều cũng có chút vấn đề mà.

“Không chừng lại có thiếu sót nào đó cũng nên. Mã Thiểm khịt mũi nói.

(Ai lại đi nói người ta như vậy.)

Kiểu nói năng này để người khác nghe được thì sẽ bị đánh hội đồng.

“Nếu đại nhân đã lo lắng đến mức ấy, chi bằng trực tiếp nhìn xem?”

“Hử?”

“Tuy đúng là nường nường sợ người lạ, mỗi khi xuất hiện trước mặt nam tử đều sẽ lấy khăn voan che mặt, nhưng nếu quen rồi, từ từ cũng nói chuyện được thôi.

Giống như hiện giờ Lí Thụ phi đã dám nói chuyện ngay trước mặt Thuý Linh rồi. Tuy nhiên, hình như cô bé nghĩ Thuý Linh là nam tử, chưa bắt chuyện trực tiếp bao giờ. May mà Lí Thụ phi không quen mặt Thuý Linh, có lẽ từng đi lướt qua nhau vài lần trong hậu cung nhưng không nhớ.

“Đại khái thì, chẳng phải chính Mã Thiểm đại nhân đã cứu giá đoàn xe ngựa của A Đa phu nhân sao? Ngài có thể dựa vào danh nghĩa ân nhân, thừa lúc Lí Thụ nường nường đang ở chung với A Đa phu nhân để tiếp cận.”

“À, à à...”

Câu trả lời của Mã Thiểm lập bắp không dứt khoát. Hắn nhìn tránh đi, có vẻ hơi xấu hổ.

“Nhưng mà, không phải các cô gái... đều sợ người như ta sao?”

(Hử?)

Người này đang nói cái gì vậy? Nghe không hiểu lắm.

“Không phải ngài suýt nữa thì bị cướp mất sự trong trắng à?”

“Im miệng!”

Dường như nhớ tới chuyện tiểu thư Bạch Linh, hấn đỏ bừng mặt, kích động gất lên. Có lẽ giọng quá lớn, bị ai đó nghe được, một loạt tiếng bước chân bình bịch vang lên mỗi lúc một gần.

Mã Thiểm vội vàng bịt miệng Miêu Miêu. Sức rất mạnh, khiến Miêu Miêu suýt nữa phát ra âm thanh kì quái.

(Gì chứ, rõ ràng là hấn làm ồn trước mà.)

Dù cảm thấy thật ngu ngốc, Miêu Miêu vẫn ngoan ngoãn đứng yên.

“Có ai ở đó sao?”

Một âm thanh nho nhã lễ độ vang lên. Đối phương hình như không chỉ có một người, càng lúc càng đến gần hai người họ. Miêu Miêu vẫn bị Mã Thiểm giữ chặt tại chỗ, gần đến mức nghe được tiếng tim đập của hấn ta.

(Cái tên này, sao khoẻ thế.)

Miêu Miêu cau mày, chỉ mong tất cả mau mau kết thúc. Trong bóng tối không nhìn rõ được gì, hình như có ba nam tử. Một người trong số đó đến gần bọn họ, ngay trước mặt Miêu Miêu, chỉ cách một tảng đá lớn.

“Hay là nghe nhầm rồi?”

Nam tử định rời đi, nhưng Miêu Miêu cảm thấy giọng nói này khá quen tại.

“Thế à? Mà này, Mã Thiểm đi đâu mất rồi?”

“!?”

Tim Mã Thiểm nhảy vọt lên. Miêu Miêu nghe thấy tiếng chân giẫm lên cành cây rắc một cái.

(Ầy.)

Người đứng ở đó hoá ra là Nhâm Thị đang đi tìm Mã Thiểm.
Hai người còn lại phụ giúp hẩn tìm kiếm là La Bán đeo kính mắt
tròn và nam tử tuần tú nho nhã gần ba mươi tuổi Lục Tồn.

Chương 14

NGÀY THỨ HAI Ở TÂY ĐÔ

Ngày hôm sau, La Bán gọi Miêu Miêu ra.

“Ôi chà chà, quên mất không nói.

Tên nam tử tóc xoắn mắt cáo vừa nhấp ngụm trà vừa nói, ngồi bên cạnh là Lục Tôn với vẻ mặt ôn hoà. Nơi này là một đình nghỉ mát trong dinh thự, có lẽ là nhờ nguồn nước gần đó nên thi thoảng lại có gió mát thổi vào. Xem ra ngay từ trong kết cấu đã tốn không ít công sức để phục vụ cho mục đích hóng mát.

“Ta cũng được gọi đến đây thôi. Có vài lí do, tóm lại là thế nào nhỉ? Là bàn chuyện làm ăn đó.

Hễ là công việc gì liên quan đến các con số là y như rằng tên này sẽ xông xáo tham gia, đúng là người nào việc nấy. Về phần người đàn ông còn lại vì sao cũng ở đây...

“Thượng cấp của tại hạ không muốn rời khỏi kinh thành, nên tại hạ thay mặt ngài ấy đến.

“À, đúng là một thượng cấp vô dụng”

“Miêu Miêu, ta không ngại cách ăn nói ấy của muội, nhưng ít nhất thì ở những nơi như thế này cũng nên tiết chế một chút”

Hiếm lắm mới có dịp La Bán nói năng tử tế. Miêu Miêu cũng hiểu điều đó, tóm lại là bây giờ phải chú ý cách ăn nói sao cho lễ độ hơn.

Đêm qua, sau vụ việc nọ, hình như đã có nhiều chuyện phiền toái xảy ra. Khi ấy, vì đêm đã khuya, Miêu Miêu phải trở về phòng ngay lập tức, chỉ biết là sau đó đã xảy ra nhiều chuyện. Tóm lại, Miêu Miêu ngại phiền, nên vẫn luôn lờ đi. Chỗ bị Mã Thiểm túm chặt đã đỡ ửng lên, nên lúc đó cô phải ưu tiên chườm nước đá trước.

Về phần Nhâm Thị và Mã Thiểm, nghe nói trưa nay bọn họ có một buổi gặp mặt. Đến đây chủ yếu là tham gia yến tiệc để bàn chuyện chính sự, nghe là biết thực ra chỉ toàn thăm dò lòng dạ nhau, phiền muộn chết. Chỉ riêng việc ứng phó với một Ngọc Viên có đứa con gái yêu vừa lên làm hoàng hậu cũng đủ khó nhằn rồi, đã vậy còn có một đám người nước ngoài tham dự, càng làm tâm trạng bọn họ thêm nặng nề.

“Tóm lại là tìm ta có chuyện gì vậy?”

“Là thế này.”

La Bán giơ ngón trỏ lên đẩy kính, rồi lấy từ trong ngực áo ra một tờ giấy. Trên giấy là một bức tranh truy nã treo thưởng được vẽ bằng bút lông mảnh cao cấp. “Đây là...”

Đó là chân dung một nữ tử. Trông có vẻ là một thiếu nữ khá trẻ tuổi, khuôn mặt xinh đẹp, nét nào ra nét đó. Nếu chỉ có vậy thì vẫn chưa nhận ra được, nhưng bên dưới có dòng chú thích viết “mắt đỏ, tóc trắng, da trắng”, quả thực chỉ có thể nghĩ đến một người.

“Nếu đó là Bạch Nương Nương thì không phải chúng ta đã từng gặp cô ta rồi sao.

“Đúng vậy, từng gặp rồi.”

“Nhưng mà..” La Bán lại lấy thêm một tờ giấy khác đưa Miêu Miêu xem.

“Ai đây?”

Lần này là bức truy nã treo thưởng một nam tử. Dù sao thì tranh với người thật cũng có sự khác biệt, huống hồ Miêu Miêu chẳng bao giờ rồi hời nhớ mặt mũi một kẻ mà mình không có hứng thú. Tóm lại là không nhận ra ai. La Bán đặt hai bức truy nã song song cạnh nhau.

(Hơ?)

Không hiểu sao, cô có cảm giác sắp nhớ ra rồi nhưng lại không nhớ được cụ thể. Chẳng lẽ cô đã từng gặp người này?

“Mấy ngày trước, bọn ta đã thấy người này.”

“Vâng, không có gì nhầm lẫn”

Lục Tôn bên cạnh bỗng ngắt lời.

“Ngài Lục Tôn đây chỉ cần gặp ai một lần là sẽ vĩnh viễn không quên diện mạo người đó.

“Tại hạ cũng chỉ có chút sở trường ấy thôi.

Lục Tôn ngưng ngừng nói. Quả thực anh ta trông có vẻ không thích hợp làm quan võ, nhưng nếu là thuộc hạ của tên quân sư quái nhân không có khả năng nhận mặt người khác kia thì năng lực đặc biệt này của anh ta chắc chắn sẽ hữu dụng. Cái tên quái nhân đeo kính đơn thật sự không giống con người ấy đúng là biết cách khai thác những tài năng dị biệt kiểu như thế.

“Từ khi nào vậy?”

“Khoảng hai ngày trước. Chắc hẳn hẳn không ngờ là mình sẽ bị tìm ra. Khi đó, hẳn đang vận chuyển hàng hoá trên xe ngựa chở hàng, trông có vẻ là một gia nô.

Lẽ nào lại như vậy...

“Không chỉ vậy, đó còn là hàng hoá của thương nhân Sa Âu nữa.

Vượt qua sa mạc rộng lớn ở phía Tây quốc gia này là sẽ tới một quốc gia khác gọi là Sa Âu. Đất nước này ngoại trừ phương Nam là vùng đồi núi ra thì cả ba mặt còn lại đều giáp với các nước lớn. Còn nhớ hai vị nữ sứ thần từng vào kinh thành diện kiến Hoàng đế năm ngoái cũng xuất thân từ đất nước này.

Mà một sứ thần trong đó đã tiến hành giao dịch súng hoả mai với Tử tộc.

Một bóng đen phủ lên khuôn mặt Miêu Miêu.

“... Thế này, có vẻ tệ quá nhỉ.”

“Theo lẽ thường mà nghĩ thì e đúng là tệ thật.”

Hạng người đã gây bao sóng gió trong kinh thành, giờ còn trà trộn vào nhóm thương nhân nước ngoài. Không chỉ vậy, phía Bạch Nương Nương có khả năng liên quan đến thuốc phiện, cấu kết với đạo tặc, cùng làm những chuyện xấu xa.

Miêu Miêu dù không hiểu chính sự, khi biết trong nhóm người nước ngoài có những kẻ như vậy trà trộn vào, ít nhất cũng hiểu chuyện này tất có nguy hiểm.

“Hơn nữa, vì nội tình trong nước, không thể mạnh động can thiệp vào Sa Âu.”

Nghĩa là, cho dù bọn họ có muốn tróc nã tội phạm, cũng không thể tự ý hành động thiếu suy nghĩ.

“Theo lẽ thường mà nói thì không chạm vào được.”

Nếu đã là thương nhân từ vạn dặm xa xôi đến đây, khó mà nghĩ rằng hành động của họ không liên quan gì đến mệnh lệnh từ quốc gia.

“Chính vì điểm này nên mới nhức hết cả đầu đây.”

Dù sao, tất cả chứng cứ cũng chỉ có lời chứng của một thuộc hạ với trí nhớ siêu phàm, cho dù bản thân anh ta đứng ra nói thì người ta nhất định sẽ bảo rằng, chỉ có mỗi một người nhìn thấy, biết đâu là nhìn lầm thì sao. Nếu báo tin về kinh thành, từ nơi này thúc ngựa phi nước đại gấp rút đến mấy cũng phải mất hơn mười ngày trời. Rồi còn phải chờ người đưa tin quay lại, tức là mất gấp đôi khoảng thời gian.

Vì vậy, kết quả dường như đã rõ ràng.

“Nên là?”

“Ta muốn muội cùng ta tham gia yến tiệc lần này. Ta đã chuẩn bị sẵn cho muội một gian phòng thượng hạng để đề phòng trường hợp này rồi còn gì? Bây giờ thân phận của muội là thiên kim tiểu thư của La tộc.

Nhìn vẻ mặt Miêu Miêu, La Bán nhíu mày.

“Ày, đừng có nhe nanh xoe vuốt ra như thế? Ngộ nhỡ bị ai nhìn thấy thì sao? Xem kìa, ngài Lục Tôn bị muội dọa sợ rồi đấy.

“Tại hạ không nhìn thấy gì hết.

Lục Tôn thản nhiên ngược mắt lên nhìn ngấm trời xanh như thể không biết gì. Có lẽ tính cách anh ta cũng không tệ.

Tóm lại, đây là một cuộc đàm phán chuyện làm ăn hết sức quan trọng, bất kể nam tử kia có thực sự là trọng phạm của triều đình hay không, La Bán cũng không thể vì lí do này mà từ chối mối làm ăn quan trọng đó. Nhưng ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì cũng nguy to. Giả sử nam tử này đúng là trọng phạm, vậy thì Bạch Nương Nương nhất định cũng cùng một giuộc, và như thế, có khả năng bọn chúng sẽ dùng thuật giả kim chế ra độc dược bí ẩn gì đó hãm hại La Bán. Hoặc cũng có thể là dùng ma túy, hay mưu kế không tưởng nào đó.

“Có phải tò mò rồi không? Biết đâu lại được mở mang kiến thức về một loại độc dược quý hiếm mới đây.”

Thủ đoạn dê hèn bỉ ổi. Không ngờ hần dám dùng chiêu này để lôi kéo Miêu Miêu.

“Nếu thuận lợi bắt được tội phạm, ta có thể cho phép muội đi điều tra rõ xem đó là loại độc dược nào.”

“Nhưng nếu muội không tò mò thì thôi vậy.”

Thấy Miêu Miêu thở dài một hơi, La Bán mỉm cười. Đúng, đúng thế, Miêu Miêu chịu thua rồi. Nhưng Miêu Miêu không cam lòng đồng ý làm việc không công, nhất định phải đòi cho bằng được một cái giá nào đó xứng đáng, và đương nhiên, không thể thiếu tiền công chạy việc.

Vô tình, Miêu Miêu bỗng nhớ đến chuyện Lí Thụ phi.

“Đại nhân nói hễ gặp ai một lần là không bao giờ quên diện mạo người đó, phải không?”

Miêu Miêu hỏi Lục Tôn.

“Phải, đó chỉ là một sở trường tẻ nhạt mà thôi” Lục Tôn thu lại ánh mắt đang hướng lên trời, trả lời. “Nếu vậy thì đại nhân có thể dựa vào tướng mạo mà phán đoán quan hệ huyết thống cha con được không?”

“Phán đoán quan hệ huyết thống à, cái này khó nói.”

Giữa cha con dù tướng mạo khác biệt nhưng đứa con vẫn sẽ luôn có một vài đặc trưng di truyền từ cha mẹ. Miêu Miêu vốn hi vọng có thể nhờ Lục Tôn tìm được điểm đặc trưng đó.

“Nhưng cái đó chung quy cũng chỉ là cảm nhận chủ quan của tại hạ, huống hồ, nếu không có lí do rõ ràng hơn thì chỉ e lời của tại hạ khó có thể gọi là chứng cứ.”

“Đúng vậy”

La Bán cũng gật gù đồng ý. Miêu Miêu oán giận nhìn về phía La Bán.

“Vậy huynh có cao kiến gì khác không?”

Tên này có mắt nhìn đời độc lạ, ít nhất thì có khi vẫn giúp được chút gì đó.

“Nếu lấy điều mà ta nhìn thấy làm căn cứ thì chắc hẳn là không ai chấp nhận được, đúng không?”

Miêu Miêu thâm nghĩ, nói cũng có lí. Tiêu chuẩn phán đoán phải rõ ràng, nếu không, cho dù đó có là sự thật thì cũng không thể chứng minh là thật. Đặc trưng về thân thể mà cha mẹ di truyền lại cho con cái có rất nhiều loại, không phải tất cả đều khớp với nhau, hơn nữa, cũng chỉ là khả năng đơn thuần. Ít nhất phải tìm được đặc trưng đặc biệt nào đó đủ mạnh để mọi người tin mới được.

“Thật có lỗi, tại hạ không giúp được gì rồi.”

“Ấy không, ngài đừng nói vậy”

“Ngoài ra, có câu này không biết có nên nói hay không. Lục Tôn do dự một chút rồi nói tiếp.

“Có thể mời cô nương đến phủ đệ của La Hán đại nhân một lần không?”

“... Không thể đừng nhắc đến chuyện này à?”

Lục Tôn có vẻ không phải người xấu, nhưng trên đời này có những chuyện có thể đụng vào, cũng có những chuyện không nên động chạm. Vẻ mặt Miêu Miêu trở nên vắn vẹo đầy khó chịu.

“Cô nương thứ lỗi.”

Lục Tôn từ tốn cúi đầu rồi nói: “Đến lúc tại hạ phải đi xử lí công việc khác rồi. Sau đó, rời khỏi đình nghỉ mát.

La Bán nhìn Miêu Miêu với vẻ mặt kì quặc.

“Thật sự không muốn đến một chuyến à?”

“Chuyện vừa bàn, quả nhiên là ta nên từ chối.

Lục Tôn không còn ở đây, giọng điệu lẫn cách ăn nói của Miêu Miêu lập tức trở nên thô lỗ hơn.

“Ày, được rồi, đừng có bức bối nữa. Muội không muốn hàng hoá giao dịch mà ta bàn bạc với thương nhân phương Tây nữa à?”

Lại lòi đồ ra làm mỗi nhử? Đương nhiên là muốn rồi. Thấy Miêu Miêu im lặng, La Bán dán mắt vào Miêu Miêu, thoáng vẻ dăm chiêu như có điều suy nghĩ. “Đúng rồi, có chuyện này...”

“Sao?”

Thái độ của Miêu Miêu ít nhiều trở nên gay gắt hơn, nhưng mà cũng nên thông cảm. Cô uống một ngụm trà đã được người hầu chuẩn bị sẵn.

“Đêm qua, muội với Mã Thiểm là thế nào ấy nhỉ?”

Lúc này mà không phun sạch ngụm trà vừa uống, chứng tỏ Miêu Miêu đã đủ trưởng thành chín chắn lắm rồi. Vị nước trà tức thì trở nên đắng chát không chịu nổi, cô phải ráng mà nuốt xuống. Việc này thì có liên quan gì đến quan hệ cha con?

“Mã Thiểm đại nhân vẫn là...”

“Thôi được rồi, đừng nói nữa, không cần phải nói cũng được. Đừng có huych toẹt ra bí mật đáng thương của người ta như vậy.”

Nói cũng đúng, Miêu Miêu thất lễ rồi. Từ thái độ cũng nhìn ra được, nam tử ở độ tuổi đó chẳng muốn để ai biết chuyện này. Nếu xấu hổ quá, thực ra có thể để tiểu thư Bạch Linh dịu dàng hướng dẫn cho là được. Hiếm lắm mới có một cơ thể vạm vỡ cân

xứng lọt vào mắt xanh của tiểu thư, tại sao lại không chịu sà vào ôn hương nhuyễn ngọc đó nhỉ?

“Có phải là đang có ý đồ xấu xa gì không đây?”

La Bán nheo mắt lại.

“Chẳng hiểu huynh đang nói gì hết.”

Miêu Miêu không hề có ý đồ nhét Mã Thiểm vào khuê phòng của tiểu thư Bạch Linh.

“Thế à? Vậy thì.”

La Bán liền nói nốt phát ngôn kinh người sau đó.

“Không biết muội có bằng lòng thỉnh cầu hoàng đệ điện hạ ban cho một cái thai không?”

Giờ hắt nốt cả chén trà vào mặt hấn có được không nhỉ? Thôi, dù sao nơi này cũng là dinh thự nhà người khác, phải nhẫn nhịn.

“...”

“...”

“Đằng nào muội cũng chỉ như thử sinh em bé, chứ làm gì có hứng thú với trẻ con. Nếu là con của hoàng đệ điện hạ, ta bằng lòng nuôi dưỡng chu đáo, muội cứ việc sống cuộc đời tự do thoải mái. Muội cũng không cần nhất định phải trở thành chính thất của điện hạ, chỉ cần xảy ra vài 'sai lầm' là được ấy mà. Như thế, ta cũng có thể có người thừa kế, cả nhà đều vui”

“Người tự đi mà đẻ!”

Miêu Miêu đáp bằng giọng trầm thấp dọa người. “Mãi không tìm được đối tượng lí tưởng mà thôi. Cái gọi là đối tượng lí tưởng của hấn, nhất định là loại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành giống như thể trực tiếp biến Nhâm Thị thành con gái. Loại mỹ nhân tuyệt thế ấy mà dễ dàng rơi từ trên trời xuống ư?”

“Hoàng đệ điện hạ đáng tiếc thật, dù đã có vết sẹo nhưng mũi mao ấy vẫn không ai có thể vượt qua.

“Hay huynh đơn giản là cắt phăng của quý của mình rồi gắn tử cung vào xem?”

“... Làm được à?”

Vẻ mặt nghiêm túc của La Bán thật đáng sợ. Nghe Miêu Miêu trả lời “không”, hắn cúi đầu, có vẻ hơi nuối tiếc. Người này rõ ràng không mê nam sắc, nhưng hình như lại có thể chấp nhận chuyển giới. Thật không hiểu nổi tiêu chuẩn của hắn ở đâu.

Chắc hẳn La Bán nghĩ rằng nếu bản thân với Nhâm Thị đã không thể, vậy thì để người khác mang thai con của Nhâm Thị, chắc hẳn sẽ tạo ra được một đứa trẻ có dung mạo gần giống. Đặc biệt là với khuôn mặt chẳng có đặc trưng gì như Miêu Miêu, nói không chừng đứa trẻ sẽ mang nhiều đặc trưng của Nhâm Thị hơn, huống hồ còn dễ kiếm cơ thu nhận đứa trẻ đó về nuôi nấng.

Lại còn nói là người thừa kế, ngộ nhỡ đứa bé là con gái thì sao?

“Ta sẽ phụ trách nuôi dưỡng chăm sóc cô bé cả đời, yên tâm.

Nói cách khác, nuôi cho lớn rồi cưới làm vợ, đúng là có tính nhân nại.

Miêu Miêu rất muốn mắng hắn là đồ biến thái mê bé gái, nhưng chỉ có thể nói đó là do hắn quá cố chấp với dung mạo của Nhâm Thị. Hắn tin chắc rằng chỉ cần giống Nhâm Thị một chút xíu thôi cũng nhất định là cực phẩm mỹ nữ. Không xong, tên này hỏng rồi, Miêu Miêu quyết định rằng giả như có người quen nào dò hỏi xem cô có biết đối tượng tốt nào không, cô nhất quyết không giới thiệu tên này, tuyệt đối không.

“Vậy nên, phiền muội hãy cầu xin điện hạ đi!”

La Bán nhìn Miêu Miêu với ánh mắt đầy chờ mong. Miêu Miêu uống cạn chén trà, đập thẳng lên mũi chân La Bán một cái rồi rời khỏi đình nghỉ mát.

Miêu Miêu trở về phòng, phát hiện thợ may đã tới. Chắc là do La Bán mời đến, nói là y phục đã chuẩn bị xong, chỉ cần sửa lại một chút. Đây là một bộ y phục có trang sức khá đặc thù, kiểu dáng có vẻ gần với lễ phục phương Tây.

“Nào, mời tiểu thư thay trang phục.

Thợ may tô cho Miêu Miêu màu son môi đỏ rực, sau đó cầm hết bộ này đến bộ khác ướm thử lên người cô. Với tính cách hẹp hòi keo kiệt của La Bán, thế này xem như là vùng tay rộng rãi rồi.

Miêu Miêu phải đóng vai búp bê thay đồ suốt nửa canh giờ liền.

Chờ thợ may sửa váy xong xuôi và trở về, Miêu Miêu lập tức nằm phịch xuống giường. Lúc này, cô mới phát hiện trên bàn có một món đồ. Đó là một cái hộp làm bằng gỗ ngô đồng thượng hạng.

(Muốn mình cài thứ này sao?)

Miêu Miêu cứ tưởng trong hộp là trang sức đeo thắt lưng, mở ra mới thấy đó một cây trâm bạc. Trong nháy mắt cô cứ tưởng cây trâm không có khả năng xuất hiện ở đây đã trở về, nhưng hoá ra không phải.

Đó là một cây trâm tinh xảo khắc hình đoá hoa dưới trăng, hoa anh túc. Tuy rất đẹp, nhưng không hiểu tặng hoa anh túc là có dụng ý gì. Miêu Miêu bật cười, không nghĩ nhiều mà thử cài lên tóc xem sao. Không ngờ cây trâm lại rất hợp với mái tóc của

Miêu Miêu, cô cứ để nó trên tóc không gỡ xuống, hành vi này có chút không giống Miêu Miêu lúc thường ngày.

Màn đêm buông xuống, ở đại sảnh rộng lớn, bọn họ cùng thưởng thức bữa tối với các vị quan đại thần đến từ kinh thành. Bao nhiêu vị quan cao quý vẫn thường nhìn Nhâm Thị với ánh mắt coi thường khinh miệt khi hắn còn ở trong thân phận hoạn quan, nay hết người này đến kẻ nọ đều xun xoe đến châm rượu cho hắn, cảnh tượng này khiến Miêu Miêu bất giác khịt mũi cười khẩy.

Miêu Miêu ngồi vào vị trí phía sau La Bán đã nhập tiệc chừng nửa bước. Phong tục nơi này cũng khá kiêng kỵ việc nam nữ ngồi chung, nhưng dù sao, bọn họ vẫn tiếp đãi Miêu Miêu như khách quý. Nhâm Thị ngồi ở tít phía trong, bên cạnh là Ngọc Viên, chéch đối diện là người đàn ông trung niên vóc dáng trung bình.

“Đằng kia là kẻ đấy đó”

La Bán nói mập mờ không rõ ràng, nhưng Miêu Miêu hiểu hắn đang nhắc đến ai. Đằng kia chính là Mảo Liễu, phụ thân Lí Thụ phi. Nói ông ta có điểm giống với phi tử thì cũng giống, nhưng nói không giống thì cũng không sai. Để chắc chắn, Miêu Miêu nhìn về phía La Bán. La Bán nhận ra ý của cô, nhưng vẫn trả lời lí trí.

“Muội nói là nhìn ai với ai cơ?”

Phải rồi, chuyện Lí Thụ phi là điều không thể quá công khai. Miêu Miêu cảm thấy mình sơ sẩy quá, nhưng nếu La Bán đã hiểu ý ngay, chứng tỏ tin đồn kia nhất định có lan truyền trong cung rồi.

Huống hồ, rời khỏi hậu cung là một ngoại lệ cực kì đặc biệt, Lí Thụ phi phải buông khăn voan che mặt trước mặt mọi nam

tử. Tuy lộ mặt không phải điều cấm kị, nhưng có lẽ tránh được thì cứ tránh. Mà tiệc rượu tối nay, Lí Thụ phi cũng không tham dự. Thay vào đó, ngồi bên cạnh Mỗ Liễu là một nữ tử trẻ tuổi liên tục liếc mắt nhìn lên Nhâm Thị nhiều lần. Dựa vào kiểu dáng xiêm y và động tác cầm quạt tròn che miệng, Miêu Miêu nhận ra đó chính là người tử tử cùng cha khác mẹ hôm trước từng cho Lí Thụ phi một cái bạt tai.

Người tử tử khác mẹ kéo ống tay áo phụ thân, thăm thì gì đó. Sau đấy, có lẽ để chiều ý con gái, Mỗ Liễu lên tiếng bắt chuyện với Nhâm Thị, định giới thiệu con gái cho hắn.

(...)

Hoá ra sở thích tôn quý của tử tử khác mẹ đó cũng chỉ như thiếu nữ bình thường, đều thích công tử khôi ngô tuấn tú. Nói thực lòng, Miêu Miêu vốn cảm thấy nam nữ ngồi chung bàn dùng bữa tối là điều rất kì quái, bản thân Miêu Miêu tuy đang ngồi đây với danh phận người thân của La Bán, nhưng vẫn cảm thấy mình tham gia buổi tiệc rượu này không thoả đáng lắm. Hoá ra là còn có một tầng ý nghĩa sâu xa như vậy.

Các nhà khác dường như cũng có tính toán tương tự, ai nấy đều nóng lòng tìm cơ hội giới thiệu con gái mình cho Nhâm Thị. Chủ nhân toà dinh thự này là Ngọc Viên, vì đã có con gái lên làm hoàng hậu, thái độ có vẻ hào phóng rộng rãi vô cùng, thậm chí còn khiến Miêu Miêu cảm thấy hình như ông ta đang trộm quan sát thái độ của Nhâm Thị để xem trò vui. Không hổ là phụ thân của hoàng hậu Ngọc Diệp.

Đám nữ hầu thấy vẻ đẹp của Nhâm Thị cũng đỏ bừng mặt, song không dám quên nhiệm vụ của mình, luôn chú ý không để chén rượu của bất cứ vị khách nào trống rỗng.

Chén đĩa vừa với đã ngay lập tức có món mới bung lên, tiếc rằng các vị quan lớn lại rất ít động đũa. Nhất là Mỗ Liễu, chỉ ăn mỗi cơm chín và thịt dê chặt để nguyên xương, những món còn lại ngoại trừ rượu ra thì đều từ chối.

La Bán có vẻ hài lòng với các món thịt cá, liên tiếp gắp mấy món này. Miêu Miêu cảm thấy các đầu bếp dường như đang thử phào nhẹ nhõm.

Miêu Miêu cũng nếm thử món cá. Đây là cá lửng xanh ngâm muối, dùng cách chế biến này thì sẽ bảo quản được lâu hơn. Mặc dù nó có mùi hơi quái lạ, nhưng có lẽ là mùi do lên men chứ không phải do hư thối. Đối với những người ở kinh thành đã quen ăn cá tươi, có lẽ sẽ cảm thấy món này không đủ ngon, nhưng đối với La Bán, có những món ít nặng mùi hơn thịt dê là tốt lắm rồi.

Miêu Miêu không kiêng món gì cả. Thiên kim tiểu thư các nhà danh gia vọng tộc khác đều sợ trôi sơn nên chỉ gọi là rón rén liếm một chút rượu trái cây, nhưng Miêu Miêu còn lâu mới quan tâm. Nếu không phải vì đã được thay một bộ xiêm y thượng phẩm thì có lẽ cô đã bị người ta nhầm tưởng là nô tì trà trộn vào, rồi bị

đuổi ra ngoài từ lâu rồi. Thi thoảng có vài quan viên lăm chuyện đến chào hỏi Miêu Miêu mấy câu khách sáo rằng “Hoá ra đây là muội muội của La Bán đại nhân sao?”, nhưng khi Miêu Miêu chào hỏi lại bằng khuôn mặt với đôi môi dính đầy nước xốt gà hầm thì chỉ nhận lại được nụ cười gượng gạo. Tối nay nhất định bị người ta nói sau lưng là đồ gia tộc quái nhân rồi.

Trong đồ ăn thức uống không bỏ thứ gì kì quái. Khác với thức ăn trong cung, đồ ăn ở đây được đựng trong đĩa lớn, sau đó

sẽ gấp riêng ra từng mâm nhỏ, bưng lên cho khách dùng. Nếu muốn hạ độc thì chỉ có thể là từ phía nữ hầu bưng thức ăn thôi.

(Đến hôm yến tiệc thì không biết sẽ dùng bữa theo cách gì nhỉ?)

Nói là yến tiệc, nhưng dựa vào kiểu cách y phục thì có thể thấy, yến tiệc lần này không giống với những yến tiệc mà Miêu Miêu biết. Cha nuôi từng nói trong yến tiệc ở phương Tây, hoạt động chủ yếu không phải dùng bữa mà là thưởng thức âm nhạc và nhảy múa. Miêu Miêu cũng không hiểu lắm. Dù sao cũng không tưởng tượng được, nếu có ai muốn Miêu Miêu thử độc thì e sẽ khó lắm đây.

Bởi vì không biết ai ăn ai không ăn, chỉ có thể nhìn chăm chăm những người hầu lấy đồ ăn. Vả lại, nếu không biết trước các món ăn dùng nguyên liệu gì thì khó đảm bảo sẽ không làm tưởng những loại gia vị như hương thảo thành cỏ độc. Nghĩ vậy, Miêu Miêu vừa ăn vừa nhớ kĩ hương vị lẫn vẻ ngoài của món ăn.

Có điều, thực ra nguyên tắc cơ bản khi tham gia yến tiệc là “ăn càng ít càng tốt”. Tuy có lỗi với sự chuẩn bị chu đáo của phụ thân hoàng hậu Ngọc Diệp, nhưng làm vậy là cách tốt nhất để ít xảy ra sơ suất gì.

Ngay khi Miêu Miêu đang ăn uống ngon lành, bỗng có người đặt chén rượu xuống trước mặt cô. Miêu Miêu thầm nghĩ “đúng là người hầu nhanh nhẹn”, ngẩng lên mới thấy, hoá ra người đó là nam tử ngồi bên cạnh. Có vẻ như người hầu châm rượu cho anh ta, nhưng anh ta không uống.

“Đa tạ Lục Tồn đại nhân.

Người mà cô nghĩ là nhanh nhẹn đó, hoá ra là thanh niên nho nhã lễ độ kia.

“Xin đừng xưng hô như vậy, tiểu thư Miêu Miêu”

Nghe cách gọi “tiểu thư”, khuôn mặt Miêu Miêu không tránh khỏi nhăn nhó. Nhưng nếu cứ phải chỉnh sửa cách ăn nói mãi thì cũng bức mình, vì thế, cô đưa ra điều kiện. Thật không hiểu phải giao tiếp thế nào với người này nữa.

“Thế thì gọi là Lục Tôn vậy”

Tuy vẫn cảm thấy hơi vô phép, nhưng cô không muốn bị gọi là tiểu thư này nọ. Lục Tôn có vẻ chấp nhận cách gọi này, cười nói:

“Thế thì tại hạ xin gọi là Miêu Miêu. Tại hạ tửu lượng yếu, không biết có thể nhờ Miêu Miêu uống giúp được không?”

Người ta đã nói đến vậy rồi, đương nhiên cô cũng không khách sáo.

(Chỉ là ngộ nhớ trong rượu có bỏ thứ gì kì quái thì không hay lắm.)

Miêu Miêu nâng chén rượu lên kề bên miệng. Đó là rượu nho, nồng độ cồn không quá mạnh. Miêu Miêu uống chút nước lọc để khử vị, sau đó bắt đầu đánh chén phần thức ăn tiếp theo.

Người hầu đã xếp Miêu Miêu sau các vị khách khác, nên cô đành phải tự đi lấy đồ ăn. Dù sao việc nam nữ dùng bữa chung như thế này khá hiếm thấy, và vốn dĩ theo thường thức, nữ tử nên nép dưới bóng nam tử mới là phù hợp.

“Miêu Miêu muốn lấy thứ này sao?”

“Cảm ơn.”

Lục Tôn lấy phần thức ăn mà Miêu Miêu định lấy, đưa cho cô.

Xem ra người này đi theo tên quân sư quái nhân kia không phải chỉ để ngồi không ăn lương. Chắc hẳn nhờ sự thông minh khôn khéo vượt bậc này mà mới có thể đi theo tên quân sư quái

nhân nọ. Lục Tôn liên tục gọi người hầu tới, sai bọn họ lấy thêm thứ này, bổ sung thêm thứ kia.

Thoạt nhìn thì có vẻ là người thích sai khiến, nhưng ánh mắt anh ta lại nhìn vào khuôn mặt hoặc hình thể người hầu.

(Hoá ra là đang ghi nhớ tướng mạo bọn họ.)

Xem ra Miêu Miêu không cần phải cố nhớ mặt người hầu nữa, cứ thế giao việc này cho người kia xử lí, mình chỉ lo việc ghi nhớ mùi vị thức ăn và nguyên liệu mà thôi.

“Đúng là một cây trâm đẹp”

“Vậy sao?”

Người thanh niên này còn không quên thêm mấy câu khách sáo. Bấy giờ Miêu Miêu mới nhớ ra trên tóc mình vẫn đang cài cây trâm trong hộp gỗ ngô đồng. Tuy không lỏng lảy, nhưng người ngoài cũng nhìn ra được tay nghề chế tác tinh xảo. Thảo nào chốc chốc lại có thiên kim tiểu thư tinh mắt nào đó dò hỏi về tóc tại của Miêu Miêu, hoá ra là vì nguyên nhân này.

(Để sau bán luôn.)

Đúng lúc Miêu Miêu đang nghĩ vậy...

Tiếng chén bát rơi vỡ loảng xoảng chột vang lên chói tai. Miêu Miêu nhìn về phía âm thanh phát ra, thấy các tì nữ hoảng hốt sợ hãi, còn Mỗ Liễu đang giơ cao tay hăm dọa.

“Ta đã nói là không cần rồi.”

“... Xin... xin đại nhân thứ tội...”

Tì nữ sợ hãi vội vàng thu dọn chén đĩa thức ăn. Đĩa bay ra, đập vào tường, vỡ nát. Đồ ăn vương vãi tung toé khắp nơi.

(Thật lãng phí.)

Hắn là tì nữ muốn khách quý nếm thử các món thịt cá mà chủ nhân đã kì công chuẩn bị. Miêu Miêu có thể hiểu được tâm trạng đó, nhưng với thân phận người hầu thì làm vậy là thừa thãi. Những người xung quanh cũng sững sờ nhìn. Có lẽ nhận thấy bầu không khí trở nên khó xử, vẻ mặt Mỗ Liễu lại trở nên ôn hoà.

“Ôi trời, thật sự là đã thất lễ rồi.

Mỗ Liễu mỉm cười tạ lỗi với mọi người xung quanh, nhưng cảnh tượng thức ăn rơi vãi đầy đất đã không thể vãn hồi. Tuy người này vốn dĩ chẳng có tiếng tăm tốt đẹp gì, nhưng Miêu Miêu nghĩ hành động này của ông ta có phần quá thiếu suy nghĩ.

Ngọc Viên xoa xoa chòm râu, thì thào vài câu với người hầu. Xem ra tì nữ kia hoặc là sẽ bị phạt, hoặc là bị đuổi cổ. Cô chỉ biết cầu cho tính cách ôn hậu dịu dàng của hoàng hậu Ngọc Diệp là được di truyền từ phụ thân.

Chương 15

YẾN TIỆC (1)

Chính sự là chuyện rất đổi phiên phức, phải đi một hành trình mất tới hơn hai mươi ngày đường, đến một vùng đất lạ, ở lại đó những năm ngày. Trong năm ngày đó lại có đủ loại hoạt động xã giao, các vị quan lớn ai nấy đều bận tới tận mắt mũi, ngược lại thì Miêu Miêu chẳng có việc gì làm. Nghe chừng sẽ không thể tự do thăm thú cảnh đẹp trong thời gian lưu lại, nên cô định bụng xem qua thực vật trong vườn. Đúng lúc ấy, bỗng có tiếng người gõ cửa phòng.

(Ai vậy?)

Vừa mở cửa, cô bắt gặp một nữ tử đang nheo mắt đứng trước mặt. Hoá ra là tỉ tỉ khác mẹ của Lí Thụ phi, tuy Miêu Miêu không biết tên cô ả. Hai bên vẫn có người hầu theo sát như thường lệ.

“Có chuyện gì thế ạ?”

(Phòng Lí Thụ phi ở bên cạnh cơ mà, đừng có đi nhầm chứ.)

Miêu Miêu đã đủ chín chắn để không buột miệng nói suy nghĩ trong lòng ra ngoài. Thấy vậy, tỉ tỉ khác mẹ liền phì cười đầy vẻ cổ tình. Động não nghĩ xem điệu cười khinh khỉnh hết sức bức mình này từ đâu mà có thì xem chừng ả đang thể hiện cảm nghĩ khi nhìn ngoại hình của Miêu Miêu.

“Chào hỏi thôi mà. Dù sao đều là người của gia tộc được ban tên chữ, sau này có lẽ còn nhiều cơ hội qua lại với nhau.

Cụm từ “được ban tên chữ” khiến mặt Miêu Miêu giật giật. Đã đành là chỉ có lần này, nhưng hễ bị người ta gán cho vai trò người thân với cái nhà kia, Miêu Miêu lại thấy bức bối không chịu nổi.

Đôi mắt với Miêu Miêu, bà chị khác mẹ nọ tiếp tục lom lom nhìn đầu cô.

“Hình như tối qua cô nương đã cài lên tóc một cây trâm rất xinh đẹp”

“Vậy sao? Tiếc thay, tiểu nữ không rành về giá trị của các món đồ”

(Hoá ra là nhìn thứ đấy.)

Đám thiên kim tiểu thư này tinh mắt thật. Miêu Miêu nghĩ ngợi về nơi mình nên đem đi bán, vì bán ở chợ e sẽ bị bắt thóp ngay.

“Ta rất mong đợi dáng vẻ của cô nương trong yến tiệc đêm nay.

Tỉ tỉ khác mẹ của Lí Thụ phi nhẹ nhàng giơ chiếc quạt tròn bằng lông khổng tước lên che miệng, rồi nghênh ngang rời đi.

Xem ra không phải là chào hỏi, mà là thị sát tình hình. Chẳng có mấy cô nương không quản đường xa để đến nơi biên cương phía Tây này. Đành rằng nhìn tình hình bữa tiệc tối qua, vẫn có vài người cố gắng móc nối quan hệ với Nhâm Thị.

Trông cặp mông đánh qua đánh lại đến chóng cả mặt kia, có thể thấy vị tỉ tỉ này với Lí Thụ phi chẳng giống nhau là mấy. Nếu giống tỉ tỉ khác mẹ, có lẽ đã không đến mức phải nghi ngờ mình là con riêng.

Tuy nhiên, giả sử cha ruột Lí Thụ phi thực sự là Hoàng đế, không phải điều đó sẽ biến thành lợi thế lớn hơn sao? Thành thực mà nói, Miêu Miêu còn suy tính đến những ý tưởng quỷ quyệt, rằng lợi dụng thân phận này sẽ đem về khá nhiều ích lợi nữa.

Thôi thì, mới sáng ngày ra đã bị kẻ khác khinh thường một cách vô nghĩa, Miêu Miêu vực lại tinh thần, bước ra đình viện. Khoảnh sân vườn được sử dụng nguồn nước quý giá ấy chính là thứ biểu tượng cho quyền lực ở vùng đất khô hạn này. Mặc dù vậy, Miêu Miêu không cho đó là lãng phí. Hơn nữa, chủ nhân nơi đây là phụ thân của hoàng hậu Ngọc Diệp, trông không giống người xa hoa vô ích chút nào. Nhớ lại các cung nữ trong cung Phỉ Thúy, Miêu Miêu cảm thấy gia tộc họ hân đã giáo dục rất kĩ lưỡng về vấn đề này.

Nhắc tới chuyện nơi đây có những kì hoa dị thảo như thế nào...

Một loài thực vật kì lạ mọc lên phủ đầy đình viện. Miêu Miêu tròn mắt, bởi cô chưa bao giờ nhìn thấy loại thực vật nom không rõ là lá hay thân cọng này. Bề mặt của nó trông bóng lưỡng như bôi sáp, gai mảnh mọc lên tua tủa. Trông hơi giống cây lô hội, nhưng hình dạng lại na ná quạt tròn. Miêu Miêu dạt dào hứng thú, tay cũng vươn ra.

“Bỏ ý định đó đi, bị gai đâm vào khó nhổ ra lắm đấy.

Một giọng nói khó phân biệt nam nữ vang lên. Nhìn vào phía bên trong, Miêu Miêu thấy một mỹ nhân cải nam trang đang ngồi xỏm quan sát loại thực vật kì lạ nọ. Hoá ra là Thúy Linh. Bên cạnh Thúy Linh là một thanh niên trẻ tuổi, thoát nhìn tưởng như là người hầu, nhưng Miêu Miêu biết đó kì thực là người giám sát.

Bản thân chuyện có thể dẫn Thuý Linh tới nơi này đã vô cùng khó lí giải, đôi xử như vậy cũng xem là đủ khoan dung.

Thuý Linh là dược sư giống Miêu Miêu. Suy nghĩ tương đồng, hề thấy hoa cỏ quý hiếm hẳn đều sẽ muốn tìm hiểu cho bằng được.

“Thế đây là loài thực vật gì? Cách sử dụng như thế nào?”

“Nghe nói thứ này gọi là cây tiên nhân chưởng (xương rồng lê gai), tìm được ở vùng đất xa xôi phía Tây, hình như có khả năng chịu hạn rất tốt nên thử nghiệm trồng tại nơi này. Thân và quả đều có thể dùng làm thức ăn.

Nghe vậy, Miêu Miêu tấm tắc tán thưởng. Nhìn tình hình thì xem ra Thuý Linh từ lúc đến đây đã luôn bám dính lấy nơi này. Cô ta cầm sổ trên tay, dùng bút vẽ lại hình dạng của cây tiên nhân chưởng.

“Có thể dùng làm thuốc được không?”

“Ta không biết rõ tới vậy. Nếu giống lô hội, chắc sẽ không thiếu cách dùng. Phía trong cũng có trồng”

Nam tử đi theo vẫn luôn yên lặng lắng nghe Miêu Miêu và Thuý Linh nói chuyện. Có lẽ đang phải lắng nghe không được bỏ sót từng câu từng chữ, lát sau còn bấm báo đầy đủ lên trên.

(Kệ thôi, cũng chẳng phải chuyện gì khuất tất.)

Cả hai chỉ toàn nói chuyện về dược lí thôi mà. “Nếu có lô hội, có thể cho tôi xin một ít được không?”

“Hết thuốc trị bỏng hay sao?”

“Không ạ, vì gần đây liên tục ăn đồ khô mang theo, nên không được nhuận tràng”

“... Ra là vậy.

Thuý Linh dù bề ngoài giống một thanh niên tuấn mĩ, nhưng xét cho cùng vẫn là một cô nương trạc tuổi Miêu Miêu. Vấn đề bụng dạ này là chuyện mà cả hai chắc chắn đều hiểu. Đã xác định tập trung vào vấn đề sức khoẻ, nên không cần phải then thừng vớ vẩn, nói chuyện cũng dễ dàng. Về phương diện này, Miêu Miêu và Thuý Linh khá là hợp tính.

“Nếu vậy, có lẽ cũng nên đưa Lí Thụ phi một chút.

“Ừ.”

Quả thực, đến Miêu Miêu còn thấy không khoẻ, nàng công chúa chốn thâm cung kia chắc chắn sẽ khổ sở hơn. Thậm chí chuyện đi nhà xí chắc sẽ vì bận tâm đến suy nghĩ của người khác mà nhẫn nhịn. Vì thường hành động cùng với A Đa, nên xem ra Thuý Linh cũng rất quan tâm đến sức khoẻ của Lí Thụ phi.

“Thứ này trộn với sữa chua nghe chừng khá ổn.

Thực phẩm làm từ sữa tươi lên men đúng là đều có tác dụng tốt cho đường ruột.

“A! Cái đó e hơi khó nói”

“Vì sao?”

Để trả lời cho câu hỏi vì sao thì nguyên nhân là bởi Lí Thụ phi có rất nhiều thực phẩm không ăn được. Cô bé có thể chắt hể ăn cá thu sẽ nổi mề đay, lại còn sợ mật ong. Tuy không rõ các chế phẩm từ sữa thì thế nào, nhưng nếu cho ăn những món không quen bụng, không khéo đã chẳng nhuận tràng thì chớ, lại thành tiêu chảy cũng nên. Trên thực tế, bữa tối hôm cả đoàn mới đến toà dinh thự này, Lí Thụ phi cũng tránh động đũa vào những món không quen.

Nghe vậy, Thuý Linh nhú mày. Miêu Miêu rất hiểu bởi điều này thực sự phiền toái. Nếu vị phi tử kia sinh ra là thường dân,

chắc sẽ chẳng sống được tới khi lên bảy tuổi.

Cô bé có thể chịu đựng được cả hành trình dài như vậy kể cũng nề, chắc phải xoa đầu khen ngợi một phen. Mà thôi đi, hành vi này không phù hợp với tính cách của Miêu Miêu cho lắm.

Miêu Miêu học theo Thuý Linh, chuẩn bị một quyển sổ nhỏ và bút viết. Thuý Linh nhiệt tình vẽ tranh cũng phải, bởi chúng toàn là những loài cây không hề được ghi chép trong bất cứ cuốn sách tranh nào. Hai người cầm cúi làm việc của mình trong im lặng. Nam tử giám sát mỉm cười đứng bên quan sát, không hề ngáp vặt, chẳng thể đoán được trong đầu đang nghĩ cái gì.

(Giá mà lúc này có thằng nhóc chết tiệt kia.)

Miêu Miêu đang nghĩ đến Triệu Vu, thằng nhóc đó riêng tài hội hoạ thì đặc biệt xuất chúng. Nhưng Miêu Miêu không cho là có thể kiếm sống chỉ dựa vào tài vẽ tranh. Hiện tại, chẳng qua là một thằng ranh vặt mũi chưa sạch mà đã có tài nghệ hội hoạ đặc biệt, nên người ta mới thấy hay ho mà mua tranh của nó. Họ sớm muộn gì cũng sẽ chán thôi.

Cô không tìm được bắt đầu suy nghĩ xem nên hướng cho Triệu Vu đi theo con đường nào trước khi mọi người kịp chán tranh của nó.

(Hay dứt khoát cho theo nghề vẽ xuân hoạ nhỉ?)

Khi suy nghĩ thiếu đứng đắn “người mẫu muốn bao nhiêu cũng có” xuất hiện trong đầu Miêu Miêu, cô nghe thấy từ xa vọng đến tiếng gầm gừ rên rỉ của con gì đó. “... Tiếng gì vậy?”

Tiếng kêu có lẽ là của loài thú nào đó, khiến Miêu Miêu rùng mình nổi hết cả da gà. Chim chóc cũng kinh hãi, nhất loạt vỗ cánh bay đi.

“Hình như các vị khách đến từ phương Tây dâng lên một món quà thú vị. Nghe nói hồi trước vị đó từng dẫn tới một loài gọi là voi”

Người lên tiếng là nam tử giám sát Thýy Linh.

“Voi sao?”

Miêu Miêu từng nhìn thấy voi trong tranh vẽ. Đó là một loài động vật to lớn có cái mũi rất dài. Cô đã có lần xem trang sức điêu khắc từ ngà voi, nhưng đương nhiên chưa bao giờ thấy một con voi sống trong tự nhiên. Nghe nói dưới thời Nữ đế từng có người triều cống voi, nhưng nó đã chết từ trước khi Miêu Miêu ra đời.

“Đó cũng là voi sao?”

“Không, có lẽ là hổ hoặc động vật nào đó tương tự.

Quả nhiên người này không biết rõ đến vậy. Cũng phải nói, người ta dám mang cả hổ sống đến sao? Miêu Miêu chỉ mới nhìn thấy hổ dưới dạng da lông hoặc dược liệu. Cụ thể là tấm thảm với họa tiết vằn cực đẹp, hay bài thuốc trắng dương có nguồn gốc từ cơ quan sinh sản. Miêu Miêu nhớ rằng loại thuốc trắng dương đó cực kì công hiệu. Về phần công hiệu ra sao, nói rằng tiểu thư Bạch Linh sáng sớm hôm sau đã tỏ ra vô cùng thoả mãn là đủ hiểu rồi nhỉ? Điều đó tức là thứ đó đủ đáp ứng tiểu thư.

“Chắc rằng các vị sẽ được chiêm ngưỡng nó trong yến tiệc đêm nay.

“Vậy thì thật đáng mong chờ.

Đây không phải lời khách sáo, mà Miêu Miêu thật lòng cảm thấy vậy. Miêu Miêu không có hứng thú với âm nhạc hay nhảy múa, nhưng luôn thấy sinh vật rất hay họ. Miêu Miêu hí hoáy vẽ

hình một con hổ vào sổ, trong lòng có chút rộn ràng, háo hức. Người giám sát nhìn cảnh đó với vẻ mặt ôn hoà.

“Hình như gia nô đã chuẩn bị nước quả tiên nhân chưởng. Chi bằng ném thử một chút, thừa hai vị tiểu thư?”

Miêu Miêu không có lí do gì để từ chối lời đề nghị này.

Miêu Miêu uống nước quả, cùng trò chuyện với Thuý Linh đôi ba câu, chẳng mấy chốc đã qua trưa. Khi nói chuyện với Thuý Linh, đôi lúc cô sẽ nhớ đến Tử Thuý. Hai người họ tuy là tỉ muội cùng cha khác mẹ, mẫu thân đổi bên cũng từng có khúc mắc, nhưng lại rất hoà hợp. Ít nhất thì Tử Thuý thực sự trân trọng tỉ tỉ. Dù diệt trừ toàn bộ gia tộc cũng không quên chữa cho tỉ tỉ và đám trẻ con một con đường sống.

Thôi đừng nhớ lại nữa thì hơn. Nghĩ ngợi chuyện đó nhiều chỉ khiến tư duy của Miêu Miêu trở nên ngưng trệ.

Khi Miêu Miêu trở về phòng, đám người mà La Bán gọi tới đã chờ sẵn. Trên tay họ cầm xiêm y đã sửa cùng đủ loại trang sức. Một nữ tử trang điểm loè loẹt vừa thấy dáng vẻ quê mùa của Miêu Miêu đã lập tức toét miệng cười. Miêu Miêu giật thót, lùi về sau.

Lần nào Miêu Miêu cũng cảm thấy bị người ta đề ra bắt ăn diện điểm trang thật sự rất hao tổn tinh thần.

Cái gọi là yến tiệc tề tựu đủ các vị quyền cao chức trọng hình như làm theo hình thức tiệc đứng kiểu phương Tây. Nghe nói vô vàn các món ăn sẽ được bày lên bàn, mỗi người tự bưng đĩa lấy món mình thích mà ăn.

(Thế chẳng phải là được tha hồ hạ độc sao?)

Nói thực, hình thức tiệc này rất lạ lẫm với Miêu Miêu. Có điều, làm vậy cũng có chỗ tiện lợi.

Thứ nhất, không biết vì sao, hình thức này có truyền thống cặp đôi nam nữ cùng tham dự. Cơ bản là người ta sẽ dẫn theo thê tử hoặc tình nhân, trong trường hợp không có thì đến cùng tử muội hoặc người nhà cũng được. La Bán vốn định giới thiệu Miêu Miêu dưới thân phận “muội muội” với mọi người, nhưng sau khi bị Miêu Miêu giẫm lên mũi chân như muốn giày xéo chúng, La Bán đành rút lại thành “người có quan hệ họ hàng”.

Thứ hai, kẻ gian tuy có cơ hội hạ độc, nhưng lại khó ra tay. Bởi vì không biết ai sẽ chọn món ăn nào, nên hình thức này không thích hợp để ám sát một nhân vật nhất định. Đương nhiên, nếu muốn hại người chẳng phân biệt ai với ai thì không nói làm gì.

Thứ ba, việc thử độc không đem lại cảm giác bất thường. Chỉ cần theo sát bên cạnh, ăn luôn miệng là xong. Mà làm thế thì nhìn lại hơi trơ trẽn, nên La Bán đã chu đáo xuyên tạc tuổi tác của Miêu Miêu rằng cô chỉ mới mười lăm cái xuân xanh, còn đương tuổi ăn tuổi lớn. Miêu Miêu mặt không đổi sắc, giẫm nát bên mũi chân còn lạnh lặn của La Bán.

Nếu đã là hình thức tiệc ăn hay không ăn đều được, Miêu Miêu rất muốn tất cả dừng ăn gì hết, nhưng như vậy thì quan khách sẽ thấy không dễ chịu tí nào.

“Liệu có gì xảy ra không nhỉ?”

“Chỉ là đề phòng thôi.

“Hừm.”

Miêu Miêu đáp với vẻ mặt nửa như nhẹ nhõm, nửa như thấy nhàm chán.

“Mà này.”

La Bán quay sang nhìn Miêu Miêu chăm chăm không rời mắt.

“Thế này chưa thể gọi là người đẹp vì lụa nhỉ.”

“Nhiều lời”

Miêu Miêu kéo lê vạt váy nặng nề. Cũng vì tiệc tùng theo phong cách phương Tây, nên y phục cũng chọn kiểu dáng sao cho phù hợp với bầu không khí. Tuy không chuẩn bị được phục sức giống hệt, nhưng để tạo ra dáng vẻ trông na ná, ở vùng eo có đặt một cái khung làm phồng phần chân váy. Không những thế, váy đầm phương Tây thường thắt chặt vùng eo và khoe ra một phần gò bồng đảo để làm điểm nhấn, nhưng đáng tiếc, Miêu Miêu không có dáng người đầy đặn, trông chỉ càng thêm mất mặt, nên nửa trên, cô khoác áo tay bồng, chỉ có phần eo là dùng đai lưng buộc chặt.

Mái tóc được độn thêm chút tóc giả, trông bồng bênh duyên dáng, nhưng giả thì vẫn là giả. Theo lí mà nói, đáng lẽ phải trông đẹp hơn nguyên bản, nhưng xung quanh lại có những đối tượng so sánh điểm lệ rục rở hơn nhiều. Trông cứ như rau tề nằm lẫn giữa một rừng hoa hồng với mẫu đơn.

Cứu cánh duy nhất là cây trâm bạc toát lên vẻ nhã nhặn hiện lên giữa dáng vẻ không phù hợp ấy.

“Yên tâm, vẫn có thể coi là một đoá bồ công anh”

Không hiểu sao, người anh họ này lại tinh ý với những chuyện như thế.

Miêu Miêu nhìn La Bán bằng nửa con mắt, trong lúc đó đi về phía trung tâm đại sảnh bữa tiệc.

(Trần nhà cao thật.)

Đó là suy nghĩ đầu tiên của Miêu Miêu. Diện tích mặt bằng khá rộng, trần nhà lại còn cao nữa. Kết cấu đem lại cảm giác thông thoáng tới mức này ngay cả ở kinh thành cũng hiếm.

Một phần trần nhà tạo thành giếng trời, vải dệt đặc trưng của địa phương này rủ xuống thành nhiều lớp. Quan khách đều đi giày, nhưng sàn vẫn trải thảm lông ngắn. Có lẽ đây cũng là sản vật đặc biệt của địa phương. Để đất cát dính vào thật là đáng tiếc.

Cung điện này cách dinh thự của Ngọc Viên một quãng, ngày xưa do gia tộc được ban chữ Tuất xây nên, vô cùng xa hoa mỹ lệ. Có lẽ đây là nguyên nhân hơn mấy chục năm về trước, gia tộc bị tước tên rồi tuyệt diệt. Nghe nói là vì đã chọc giận Nữ đế.

Miêu Miêu thâm nghĩ hoá ra trên đời thật sự có một con người đáng sợ mang bên mình biết bao giai thoại như thế. Có một hoàng tử mẫu như thế, có lẽ Hoàng đế cũng vất vả nhiều.

Ở đại sảnh bữa tiệc nô nức quan khách tham dự. Bên cạnh các vị quý nhân quyền thế luôn có những thiếu nữ ăn mặc điểm trang lộng lẫy yêu kiều, chắc là thiên kim nhà đó. Cô nào cô nấy mắt long lanh, sáng quắc. Con mồi lớn nhất của các cô là Nhâm Thị hiện vẫn chưa xuất hiện ở sảnh tiệc.

Lí Thụ phi đã tới. Do dùng khăn voan che mặt nên trông rất nổi bật. Biết là vậy, song nếu không ra mặt, e sẽ bị coi là chưa hoàn thành chức trách. Miêu Miêu nhìn sang bên, tự hỏi không biết đã sắp xếp người nào đi cùng phi tử thì thấy A Đa đứng đó, vẫn khoác trên mình y phục của đàn ông.

(...)

Nữ mặc đồ nam mà tuần tú đến vậy, có lẽ rất ít quan khách phát hiện ra đối phương là nữ, không những thế còn là cựu phi tử của đương kim Hoàng đế. Hơn nữa, xung quanh nhìn vào

dường như thấy họ là huynh muội chứ không phải cha con. Thậm chí các cô gái còn chủ động bắt chuyện với A Đa nữa.

Quả không hổ danh là người được các cung nữ trong hậu cung sùng bái ngưỡng mộ suốt nhiều năm.

La Bán tinh ý bước đến chào hỏi. Miêu Miêu cũng khể hành lễ.

“Ôi chà? Thế mà cứ tưởng là thiên kim nhà nào chứ. “Ngài cứ nói đùa”

Những lời khách sáo của A Đa dễ nghe hơn La Bán nhiều. Vì có La Bán ở đây nên Lí Thụ phi vẫn luôn nấp sau lưng A Đa. Xiêm y trên người điểm lệ mà không loè loẹt, đơn giản mà không thô kệch, vừa phù hợp với độ tuổi, vừa có màu sắc hài hoà với bộ đồ của A Đa, có lẽ là cố ý chọn lựa sao cho tương xứng.

Chỉ có hương liệu là vẫn sử dụng loại bình thường hay dùng. Hẳn là vì cân nhắc không muốn bị choáng váng bởi bầu không khí trong bữa tiệc. Miêu Miêu muốn trò chuyện thêm vài ba câu, nhưng đối phương e là đang bận rộn. Hơn nữa, mục đích chính của La Bán là củng cố thêm các mối quan hệ với phương Tây.

Những mái tóc màu vàng, màu nâu, màu hung đỏ lẫn trong một rừng tóc đen. Họ có màu mắt sáng, khung xương cũng khác biệt.

Ở Tây Tuất châu có nhiều người mang huyết thống lai với phương Tây, nhưng những người có mặt ở đây hẳn đều là yếu nhân bỏ công từ phương Tây tìm tới. Chẳng bao lâu sau, một đôi nam nữ với mái tóc màu nâu đỏ đến bắt chuyện cùng La Bán.

(Hoàn toàn chẳng hiểu gì hết.)

Mặc dù Miêu Miêu cũng đã học bập bõm một chút tiếng nước ngoài, nhưng giao tiếp thực tế là chuyện khác. Huống hồ, ở

phương Tây không chỉ có một loại ngôn ngữ, thử Miêu Miêu biết là ngôn ngữ ở khu vực xa hơn nữa về phía Tây.

Về phần La Bán, hắn vẫn tiếp chuyện đôi phương được dù còn bập bẹ. Hắn là tên quái gở, nhưng cái gì làm được thì làm ra ngô ra khoai.

Sau khi chào hỏi qua loa, nói vài câu xã giao với Miêu Miêu, hai người nọ rời đi.

“Trước mắt, có thể vớ được cái gì thì ăn cái nấy không?”

Xem ra Miêu Miêu cũng chỉ làm được việc này. Ngoài ra cùng lắm chỉ là treo nụ cười giả lả học được từ khu phố hoa lên mặt.

“Cũng được, vì ta chẳng mong chờ gì đâu. Nhưng mà đừng quá chén.

Miêu Miêu lăm lét để ý chỗ rượu mà người hầu bưng trên khay để mời khách khứa, nhưng từ trước khi bước vào sảnh tiệc đã được dặn là đừng có uống rượu. Dù rằng Miêu Miêu trộm nghĩ, cơ bản toàn là rượu trái cây, nồng độ cồn không cao đến thế, uống một chút thì có làm sao.

“... Ta sẽ không say.”

“Nghe nói trên đường đến đây, muội đã uống cạn cả một thùng rượu rồi.

Kẻ nào đã bép xép vậy? Nhâm Thị? Hay Mã Thiểm? Miêu Miêu chép miệng một cái.

Cũng phải nói lại, tuy rằng cẩn thận là trên hết, nhưng có thật là Bạch Nương Nương kia cầu kết với người ở đây không? Để phòng ngừa, Miêu Miêu có mang theo một số thuốc có thể dùng khi xảy ra chuyện, nhưng chẳng biết có ích gì không.

Thêm nữa, La Bán trông cực kì hoạt bát.

Đôi mắt cáo ẩn bên dưới cặp kính sáng trưng. Ở đây, chuyện pha trộn huyết thống với dân Sa Âu diễn ra lâu dài, nên mĩ nhân nhiều vô số kể. Theo cách nói của tên này, mĩ nhân nghĩa là các con số cấu thành nên tỉ lệ cơ thể rất đẹp. Hẳn ta nói mấy thứ tào lao kiểu như là không phải mĩ nhân xinh đẹp, thứ đẹp thực sự là các chỉ số cấu thành, nhưng tên này âu cũng là cháu của quân sự quái nhân, bản thân chính là một tên lập dị. Chắc chắn thế giới trong mắt hắn là thứ Miêu Miêu không tài nào hiểu được.

Thế nhưng, hắn lại xoa cằm nói.

“Trông vậy còn không cân đối bằng hoàng đệ điện hạ”

Có thể thản nhiên thốt ra được câu nói đó, rõ ràng hắn ta chẳng hiểu lòng phụ nữ chút nào.

Đột nhiên, La Bán quay sang nhìn Miêu Miêu. Ánh mắt như sấm soi định giá từ đầu đến chân kia hẳn là đang nhìn thấy mấy con số có phần lệch lạc.

“Chỉ cần cố gắng, vẫn có thể sinh ra thế hệ sau xinh đẹp.”

Không hiểu hắn muốn nói nhảm cái gì. Miêu Miêu tuy lại giẫm bẹp mũi chân La Bán, nhưng rõ ràng không có tội.

La Bán mặt mày méo xệch, đưa cho Miêu Miêu nước quả bình thường. Miêu Miêu cúi kính đi theo sau hắn.

(Toàn là những người cao lớn.)

Xem ra, khi huyết thống lai tạp đến một mức độ nhất định, chiều cao cũng tăng lên. Một phần là vì bản thân người phương Tây vốn đã rất cao, ngoài ra có lẽ là vì con lai thường có hình thể to lớn hơn thế hệ cha mẹ. Con người ra sao thì không rõ lắm, nhưng đối với thực vật, nghe nói nếu thụ phấn cho hai loài có họ gần, cây con mọc ra từ hạt giống đó sẽ bự hơn.

Miêu Miêu đang nghĩ bụng khi nào có thời gian sẽ ra ruộng thử nghiệm việc này, một bức tường người đã hình thành ở xung quanh từ khi nào không rõ.

Là một nữ tử, cùng với hai nam tử.

Trong số hai nam tử, hình như có một người là thông dịch, người còn lại trông giống tùy tùng hơn là chủ tử. Giữa ba người này, người có vẻ cao quý nhất là mỹ nữ trong bộ trang phục nhấn mạnh phần ngực.

Mỹ nữ có mái tóc sáng màu và cặp mắt màu xanh da trời. Người đã cao, thể mà chân còn đi giày cao gót.

Miêu Miêu với La Bán lặng lẽ nhìn nhau.

(Không phải bảo là kết giao quan hệ với thương nhân phương Tây sao?)

Người phụ nữ nọ không có phong thái của thương nhân. Nói đúng ra, Miêu Miêu vẫn còn nhớ khuôn mặt ấy. Mái tóc vàng kim cùng làn da trắng nõn, trang sức màu lam gài trên tóc. Một trong số hai sứ thần năm ngoái đã tới kinh thành. Miêu Miêu phân biệt họ dựa theo màu xanh và đỏ của món trang sức gài tóc. Nếu như hiện giờ vẫn giống vậy, người này là vị sứ thần ổn hoà điền tĩnh hơn.

“Ta muốn trò chuyện nhiều hơn.”

Sứ thần mỉm cười điềm lệ. Nụ cười của phụ nữ thật đáng sợ. Có thể cảm nhận được tâm tư nào đó đang chộn rộn đằng sau. Có điều, thứ Miêu Miêu cảm nhận được lần này không mang đến cảm giác nhậy nhụa tầm tối. Nếu phải chọn cách miêu tả thì nó là...

(Nụ cười cùng kiểu với hoàng hậu Ngọc Diệp...)

Có mùi chính sự, thay vì chuyện làm ăn buôn bán.

(Đây mới là vấn đề chính à?)

Gì mà thương nhân phương Tây chứ. Miêu Miêu vừa nghĩ thầm vừa nhắc vạt váy bước theo sau La Bán.

(Hình như tên là Ayla?)

Miêu Miêu nhớ ra cái tên mình đã từng nghe qua một lần. Ngoại trừ những thứ bản thân có hứng thú, Miêu Miêu rất hay quên, nhớ được vậy là giỏi lắm rồi. Đó là một trong hai nữ sứ thần, cũng chính là nhân vật bị nghi ngờ đã tuần sủng hoả mai cho Tử tộc làm phản hồi năm ngoái. Đồng bọn đã làm ra chuyện như vậy mà vẫn dám xuất hiện, sao mà to gan thế.

Toà cung điện do Tuất tộc xây nên vốn phỏng theo kiến trúc phương Tây, sảnh tiệc này hình như cũng vậy. Bên cạnh đại sảnh rộng lớn, cũng có nhiều phòng được chuẩn bị để các vị khách nghỉ ngơi một cách riêng tư. Hoàn toàn thích hợp để gặp gỡ bí mật. Mỗi tội, đa phần những cuộc “gặp gỡ bí mật” là nói đến chuyện hẹn hò.

Trong tiếng nhạc thánh thót du dương tấu lên từ loại nhạc cụ dây hiếm lạ, vũ công với nước da màu tiểu mạch đang nhảy múa. Vào thời điểm này, sẽ chẳng ai để ý dù có vài người lặng lẽ đi ra ngoài. Kể cả có đi nữa thì truy hỏi cũng sẽ thành thô lỗ.

(Tại sao lại chọn La Bán cơ chứ?)

Một tên lùn tóc xoắn đeo kính và một mỹ nữ tóc vàng cao ráo, tổ hợp này cộc cạch đến mức buồn cười. Đã vậy còn có người khác đi cùng, chắc chắn sẽ chẳng có ai hiểu lắm đây là một cặp tình nhân.

(Có lẽ chính vì thế nên mới chọn La Bán nhỉ.)

Lúc trước, bọn họ tới kinh thành với nửa phần mục đích là vì hôn sự, nhưng đã bị phá tan tành bởi nhóm người có liên quan. Chuyện ấy giờ cũng đã thành một kí ức “tốt đẹp”. Nhớ lại sự kiện đó, Miêu Miêu bỗng thấy hơi bất an. Cho dù hiện giờ Nhâm Thị đã mang dáng dấp của đàn ông đích thực, hơn nữa còn có sẹo, nhưng nhờ đôi phương vẫn nhận ra nàng tiên ánh trăng khi ấy là Nhâm Thị thì sao.

Tuy rằng, dù có nhận ra, cũng không thể công khai được.

Hồng trà được rót vào chén trà bằng sứ mỏng. Trong phòng kê bàn ghế chân cong, trên trần treo đèn chùm lồng lầy.

“Nơi này có vẻ yêu thích phong cách phương Tây nhỉ”

Thoạt nghe thì có phần mỉa mai, nhưng sự thực đúng là như vậy. La Bán nom hào hứng khi được trò chuyện cùng một mỹ nữ, nhưng trong đầu chắc chắn chỉ đang âm thầm so sánh với Nhâm Thị mà thôi.

“Vâng, đúng là vậy. Chỉ là có vài món đồ nội thất hơi lỗi thời.

Trong phòng được quét dọn sạch sẽ, đồ đạc cũng đủ đầy, dường như nội thất cơ bản không thay đổi mấy từ thời chủ nhân trước. Năm tháng trôi qua quá đủ để những món đồ này không còn được người ta ưa chuộng.

Vách tường ở đây rất dày, người ngoài không thể nghe lén được. Sứ thần sai nam tử thông dịch lui ra ngoài, cuối cùng chỉ còn lại bốn người trong phòng, mỗi bên có hai người.

“Được sứ thần đại nhân ưu ái là vinh dự của tại hạ. Tuy nhiên, nếu được, thật hi vọng có thể nói chuyện riêng”

Rõ ràng là bộ dạng què mùa nhạt nhoà có thể xứng gọi là phiên bản nam của Miêu Miêu, thế mà không hiểu lòi đâu ra câu thoại buồn nôn như vậy.

“Cái này, còn phải tùy nội dung nói chuyện là gì rồi, ngài La... Bán”

Lời nói rất trôi chảy, chỉ riêng cái tên của La Bán có vẻ khó phát âm nên nghe có chút cứng nhắc. Có lẽ là cần nhắc đến điều này, La Bán không nói nặng lòng vòng, đỡ rách việc hơn. Cuộc đối thoại của hai người trở nên dễ hiểu hơn đối với Miêu Miêu. Nam hầu cận bên cạnh sứ thần nghiêm túc lắng nghe, hình như đang cố gắng hiểu cuộc đối thoại này.

“Ngài La... Bán có vẻ hứng thú với hàng hoá của phương Tây hơn nơi này.”

“Vâng, thiết nghĩ người không quan tâm còn hiếm hơn ấy chứ.”

(Lại còn phải trả nợ nữa mà.)

Đã gần một năm trôi qua kể từ khi nghĩa phụ nào đó của tên này tiêu một món tiền khổng lồ vào chốn kĩ viện. Nghe nói đã trả xong một nửa, nhưng còn một nửa phải gán toà dinh thự ra cầm cố, vẫn chưa trả xong. Dựa theo tính cách của lão tú bà, chỉ chờ quá hạn trả nợ một cái là nhất định sẽ dẫn đám nô bộc đến quét sạch tài sản trong nhà đi bán cho bằng hết.

“Ha ha, vậy xem ra chúng ta có thể hợp tác vui vẻ rồi.”

Nói xong, nữ sứ thần lấy ra một tờ giấy. Đây là một tấm giấy da dê đã được thuộc cẩn thận, bên trên viết mấy kí tự có vẻ là con số.

Mắt La Bán càng híp lại.

“Câu chuyện rất thú vị, nhưng ngài nói việc này có thể khiến đôi bên cùng có lợi ư? Quả thực, về phía tại hạ, đó là mức giá tốt khó lòng chê được điểm nào, nhưng đây là lần đầu tiên có người tìm tại hạ thương thảo một chuyện như vậy đây. Nếu phải vận

chuyển ngũ cốc đến tận quý quốc, e là phía tại hạ khó kiếm được lợi nhuận gì đáng kể”

“Hẳn rồi, nhưng ta không phải đem chuyện kia tới bàn bạc mà không suy nghĩ thấu đáo điểm này. Chọn tuyến đường biển là có thể vận chuyển hàng hoá với số lượng lớn, hưởng hồ, sau này, giá gạo và lúa mì ở nước ta sẽ tăng lên.

Nói xong, lần này, nữ sứ thần lấy ra một tấm bản đồ.

(Cứ tưởng định bàn chính sự.)

Kết quả lại là chuyện tiền nong. Mà không, Miêu Miêu cảm thấy vẫn có dây dưa đến chính trị, nhưng cô không hiểu rõ. Thực lòng là không có hứng thú. Miêu Miêu ngồi chờ đợi, vẻ mặt nom như thể sắp ngáp vặt, đang mãi suy nghĩ về cách sử dụng của cây tiên nhân chưởng, một câu nói không thể tin nổi bỗng lọt vào tai cô.

“Bởi vì chẳng bao lâu nữa, cơn trùng sẽ mang đại hoạ tới nước chúng ta. Đó là mối hoạ đến từ phương Bắc.

“!?”

Miêu Miêu suýt nữa đập bàn không kịp nghĩ, chỉ kịp dừng tay ở khoảnh khắc cuối cùng. Tuy nhiên, chỉ với riêng hành động này, việc Miêu Miêu nảy sinh hứng thú đã rõ mười mươi.

Phương Bắc, quốc gia nằm ở phía Bắc của Sa Âu là Bắc Á Liên. Không ngờ vấn đề mà phía Nhâm Thị đang lo lắng lại được móc nối ở chỗ này.

Miêu Miêu cảm thấy nữ sứ thần khẽ nhếch miệng cười, rồi tuyên bố như sau:

“Nếu việc này không thành, ta có một thỉnh cầu” Sứ thần nhướn mày, nói tiếp:

“Đại nhân có thể ra tay giúp bọn ta lưu vong đến quý quốc không?”

Vấn đề này chưa kịp dẹp yên, vấn đề khác đã thêm chồng chất. Một lần nữa, Miêu Miêu lại cảm nhận sâu sắc điều này.

Chương 16

YẾN TIỆC (2)

“Được rồi, giờ phải làm sao đây?”

La Bán thành thoi nói, vừa đẩy kính lên vừa động não suy nghĩ. Xem ra, đối với tên này, nghĩ cách làm sao để thương vụ diễn ra thuận lợi thú vị hơn hai chữ “lưu vong” của nữ sứ thần. Bàn chuyện làm ăn chính là điều khiến dòng chảy của tiền tài và hàng hoá, và đối với hắn, một thế giới tràn ngập các con số luôn hấp dẫn hơn bất cứ thứ gì.

“Vậy huynh định làm sao?”

“Bất kể là làm thế nào thì chuyện này cũng hết sức thú vị, không phải sao? À, trước mắt vẫn phải nói chuyện đã. Bởi đó có lẽ là mục đích mà

Miêu Miêu thầm nghĩ “nói nghe dễ nhỉ”. Côn trùng sẽ mang đại hoạ. Nghĩ thế nào cũng thấy câu này ám chỉ nạn châu chấu, ngoài ra không còn gì khác. Giá ngũ cốc tăng thể hiện rằng nạn châu chấu dẫn đến tình trạng khan hiếm lương thực. Nữ sứ thần kia xuất thân từ Sa Âu. Người còn lại với cái tên Ayla có liên hệ với Thổ tộc, nên có lẽ bên phía đối phương cũng không hẳn là nhất trí đồng lòng.

Những chuyện lưu vong thì lại có chút vượt quá sức tưởng tượng của Miêu Miêu.

Miêu Miêu chẳng thích phải phiền não vì chuyện của người khác, nhất là những chuyện to lớn như quốc gia đại sự. Miễn giùm đi. Thế nhưng, cô lại bị cuốn vào mớ bòng bong này, rốt cuộc là sao chứ? Rõ ràng chỉ gọi một mình La Bán là đủ lắm rồi.

(Lẽ nào đã bị người ta phát hiện?)

Miêu Miêu và sứ thần kia không phải lần đầu gặp mặt. Dù là trong cảnh tranh tối tranh sáng, nhưng vẫn là từng tiếp xúc một lần. Tuy nhiên, kể cả họ có nhớ được Miêu Miêu đi chăng nữa, hẳn phải có cách khác tốt hơn.

(Có lẽ vạch trần mối quan hệ với phía bên này cũng chẳng sao.)

Như vậy, trong tính toán của bên kia chắc đã bao gồm cả việc Miêu Miêu kể chuyện cho mọi người xung quanh.

Họ làm vậy để tìm hãm một cái gì đó. Miêu Miêu chẳng thích chơi chiến thuật đèn đứ thăm dò kiểu đấy. Cô muốn biết tình hình yến tiệc đang như thế nào rồi. Lúc đầu rõ ràng đã nói có thể xuất hiện kẻ khả nghi trong yến tiệc, giờ lại chui vào một góc bàn chuyện bí mật như thế này thì còn có ý nghĩa gì.

Khi Miêu Miêu quay trở lại, cảnh tượng mọi người vừa đứng ăn vừa nói chuyện phiếm đã hoàn toàn thay đổi. “Đây cũng là kiểu phương Tây à?”

Trong tiếng nhạc du dương, từng đôi nam nữ đang mặt đối mặt và khiêu vũ. Nói là khiêu vũ, nhưng không phải là những điệu múa mỹ lệ của nghệ nhân, chỉ đơn giản là xoay vòng vòng quanh hội trưởng theo nhịp điệu của âm nhạc. Chắc đây là lí do khách khứa phải đến dự tiệc theo cặp đôi nam nữ.

(Sẽ giẫm phải chân nhau mất.)

Miêu Miêu nghĩ rằng mình tuyệt đối không muốn làm trò này và nhìn sang La Bán.

“Yên tâm, cái đó ta cũng chịu thua.”

May mà trong vấn đề này, cả hai đều ăn ý.

Miêu Miêu nhìn sang phía khác, thấy có một chỗ rất đông người xúm lại. Tự hỏi không biết là chuyện gì, Miêu Miêu căng mắt nhìn vào chính giữa đám đông, liền thấy một mĩ nam tử rất quen mắt. Nhầm Thị bị cả đám người vây quanh, trên môi nở nụ cười tựa thiên tiên mà Miêu Miêu đã nhìn đến phát ngáy từ hồi hắn còn là thái giám. Mã Thiểm đứng ngay bên cạnh, mặt mũi cứng đờ.

(Chọn sai người rồi.)

Ở những nơi như thế này, Mã Thiểm hoàn toàn vô dụng, mới thấy mấy thiếu nữ trẻ tuổi tiến sát lại gần mà đã co rúm lại.

(Cái tên lực điền đó căng thẳng vậy chắc chẳng nhảy nhót được gì đâu.)

Miêu Miêu xoa xoa nắn nắn cổ tay hôm trước bị hắn tóm lấy. Đến tận bây giờ, cổ tay cô vẫn còn hơi đỏ. Nếu thực sự phải dự tiệc theo cặp nam nữ, Miêu Miêu rất muốn hỏi vì sao hai tên đó lại thừa ra.

“Hình như là A Đa phu nhân đã bày trò trêu bọn họ. Bởi vì đó đã đảm nhiệm vai trò trang nam tử rồi, tự nhiên sẽ thừa ra thôi.”

“Thì ra là vậy.”

Nếu Nhâm Thị dẫn theo Lí Thụ phi, Mã Thiểm dẫu sao cũng là thành viên gia tộc mang tên chữ, kể cả có bắt cặp với A Đa thì cũng không đến nỗi vô lí, tuy vẫn đem lại chút cảm giác sai sai.

Tuy nhiên, nếu cần nhắc đến cảm nhận của Lí Thụ phi, dù trong lòng áy náy với Nhâm Thị và Mã Thiểm đi nữa, A Đa giả nam vẫn tốt hơn. Không ai biết cô ả tử tử khác mẹ kia sẽ giở trò gì với Lí Thụ phi. Cỡ thả bộ cạp vào phòng ngủ thì xem chừng cô ta cũng dám làm.

(Đúng rồi, nếu là bộ cạp nường thì có được mang về không nhỉ?)

Nghe nói có thể ăn sống bộ cạp, nên Miêu Miêu rất muốn thử, nhưng sợ là không có cơ hội đó, dù là ở dinh thự của Ngọc Viên hay chốn này. Cô nghĩ bụng trước khi trở về, kiểu gì cũng phải tìm cách thử.

Không may là dọc đường đi, Miêu Miêu chẳng hề gặp bộ cạp hay loại côn trùng có độc nào. Thuý Linh chưa bao giờ trề nải việc đuổi côn trùng. Về phần Miêu Miêu, cô chỉ ước ít nhất có một con xuất hiện.

La Bán đặt tay ở cằm, mãi mê lăm bằm tính toán.

“Xem ra hai người vừa nghe được chuyện gì thú vị.”

Một giọng nói nho nhã lịch sự vang lên. Miêu Miêu ngược nhìn, thấy Lục Tồn đang mỉm cười ôn hoà. Một tay anh ta cầm ly thuỷ tinh. Lục Tồn đưa cái ly ấy cho Miêu Miêu. Cô ngửi thử, mùi rượu thoang thoảng bay lên.

“Đa tạ.”

Miêu Miêu nghĩ một ly chắc chẳng nhằm nhò gì và ngửa đầu uống cạn. Đây là một loại rượu trái cây có vị chua nhẹ rất dễ chịu. Vị vừa miệng đến mức Miêu Miêu trót thè lưỡi liếm môi. Trong miệng loáng thoáng cảm giác như có bọt khí đang lục đục.

“Rượu này ngon thật.”

“Đúng vậy, đây là loại rượu ngon mà thương nhân phương Tây mang đến. Thứ này rất quý, vừa nãy là ly cuối cùng rồi.”

Lục Tôn mỉm cười. Không hiểu sao, Miêu Miêu bỗng có dự cảm xấu.

“Nhân tiện thì tại hạ vẫn chưa uống. Cho nên...”

Cổ tay Miêu Miêu bị nắm lấy. Chuyện xảy ra quá đột ngột khiến cô ngàng người, rồi cứ thế bị kéo vào giữa hội trường nơi mọi người đang xoay vòng vòng. Khác với Mã Thiểm, anh ta dùng lực rất nhẹ nhàng.

“Có thể mời cô nương khiêu vũ một điệu với tại hạ được không?”

Ấn tượng về nam tử hiền lành nho nhã lập tức chuyển thành một tên khó đối phó.

(Chậc, quả nhiên là thuộc hạ của quái nhân.)

Miêu Miêu lộ luôn lớp da mặt đoan trang vốn được dán vào một cách miễn cưỡng, để lộ vẻ mặt cực kì khó coi.

Lục Tôn thấy vậy, suýt nữa cười phá lên. Anh ta giật giật khoé miệng, mặt cúi gằm, cố kiềm chế để không phì cười.

“Tuy đã từng nghe kể, nhưng quả thực là...”

“Không biết ngài nghe ai nói nhưng làm gì thì làm lệ lệ cho xong đi”

“Nhảy xong một điệu là được.”

Miêu Miêu bắt chước những người xung quanh với động tác gượng gạo. Ít ra, cô vẫn có đủ lí trí để cố gắng không giẫm vào chân đối phương. Nếu đối phương là La Bán, ngón chân hần hần đã tan nát trước khi điệu nhạc kết thúc rồi.

“Cô nương có biết lí do vì sao hoàng đế đặc biệt dẫn cô nương theo tới đây không?”

“Có vẻ là vì tiểu nữ tiện dụng.”

Lục Tôn một tay nắm tay Miêu Miêu, tay còn lại đỡ bên eo cô. Miêu Miêu biết đây là kiểu khiêu vũ của phương Tây, nhưng nếu ở kinh đô thì tuyệt đối không có chuyện như thế. Bầu không khí là thứ thật lạ lùng, khiến cho tại nơi này, kiểu khiêu vũ ấy biến thành chuyện đương nhiên.

“Phải. Có điều, tại hạ nghĩ cô nương nên hiểu rõ giá trị của mình hơn chút nữa”

Lục Tôn lịch sự nói.

“Chỉ riêng một chữ La trong tên, đã rất có trọng lượng trên triều đình rồi.”

“Tiểu nữ xuất thân từ khu phố hoa hèn mọn, chỉ là chủ tiệm thuốc nhỏ bé mà thôi”

Miêu Miêu nói rõ ràng với Lục Tôn. Người này biết nhiều đến đâu không quan trọng. Đối với Miêu Miêu, những gì cô vừa nói chính là sự thật.

“Cô nương nói vậy cũng phải. Chỉ là, thứ cho tại hạ cả gan nói một câu.”

Lục Tôn mỉm cười, khẽ quay sang bên. Tại cuối tầm nhìn của anh ta có một đám người đang túm tụm. Mĩ nam tử ở chính giữa đám đông ấy đang nhìn chằm chằm về phía hai người.

“Xin cô nương đừng quên rằng mình không phải người ngoài cuộc. Và cũng đừng quên ý nghĩa của vật đang gài trên tóc cô nương.”

(Ý là cây trâm sao?)

Nói xong, Lục Tôn nâng tay Miêu Miêu lên. Anh ta từ từ đưa đầu ngón tay Miêu Miêu lại gần mặt mình, rồi đặt lên đó một nụ hôn.

(Ra về quá.)

Miêu Miêu nhớ đến cử chỉ mà đám nghệ sĩ giang hồ hay làm để trêu ghẹo kĩ nữ. Sau khi điệu nhảy kết thúc, Miêu Miêu lập tức chạy đến bên vách tường. La Bán vẫn đang lăm bắm tính toán, còn Lục Tôn không biết đã biến đi đâu. Miêu Miêu cảm thấy một ánh mắt sắc lẹm đâm vào người từ phía xa, nhưng tạm thời cứ vờ như không biết. Cô nhẹ nhàng chùi đầu ngón tay đã chạm vào môi Lục Tôn, sau đó đưa mắt nhìn quanh.

Miêu Miêu thấy một thiếu nữ đang ngồi lẻ loi bên vách tường. Dựa vào dáng vẻ trùm kín khăn voan, cô nhận ra đó là Lí Thụ phi. Quanh phi tử chẳng có bất kì ai cả.

Lí Thụ phi đang dán mắt vào một điểm.

Trong tầm mắt cô bé là một người đàn ông trung niên đang lắc chén rượu trên tay, nói nói cười cười. Cạnh đó là cô chị khác mẹ nọ, đang nở nụ cười tràn ngập sự tự tin.

Có lẽ nếu người cha không hoài nghi tiết hạnh của mẹ Lí Thụ phi, cô cũng có thể hành xử như thế. Có lẽ cô đã không trở thành một cô nương yếu đuối, lúc nào cũng sợ hãi rụt rè như bây giờ.

“A Đa phu nhân đi đâu rồi?”

Miêu Miêu tới gần Lí Thụ phi, sau đó vô tình kêu “Ặc!” và đưa tay lên bịt mũi. Lí Thụ phi phát hiện Miêu Miêu đến, thấy phản ứng của cô liền run lẩy bẩy. Chắc hẳn cô bé đang mếu máo bên dưới lớp khăn voan.

“... Cái mùi ấy là sao thế ạ?”

“... Có người làm đổ lọ nước hoa lên ta lúc va vào người ta.”

Chất vải mềm nhẹ của bộ xiêm y nhiều tầng nhiều lớp đã thấm hút nước hoa. Không gian xung quanh ngập tràn thứ mùi

hương độc đáo. Một số loại nước hoa có dùng cơ quan sinh sản của thú làm nguyên liệu, điều chế nhạt bớt sẽ thu được hương thơm dễ chịu, nhưng nếu quá nồng thì sẽ toả thứ mùi đúng kiểu. Kiểu ở đây là nhắc tới mùi hôi của chất bài tiết.

“Cho nên A Đa phu nhân đã đi sắp xếp phòng rồi.”

“Thì ra là vậy”

Có lẽ Lí Thụ phi ở yên một chỗ chờ đợi bởi cô bé thấy mùi quá nồng, không thể đi lại loanh quanh. Nghe nói họ định sai người hầu chuẩn bị một gian phòng nghỉ, nhưng rủi thay, xung quanh chẳng thấy một ai.

“Kẻ hắt nước hoa vào nường nường thì sao?”

“Hình như phu nhân cũng đang tìm kẻ đó. Người bảo ta ngồi chờ ở đây.”

Cô bé ngồi cạnh cái bàn bày đầy thức ăn bên vách tường. Mọi người xem chừng chẳng quan tâm tới thức ăn nguội lạnh nữa. Họ mãi mê khiêu vũ, thưởng thức biểu diễn, vui vẻ nói cười.

Miêu Miêu lấy vài miếng thịt trên bàn, bỏ vào đĩa. Tuy thịt đã nguội, nhưng hương vị vẫn khá ngon. Miêu Miêu chẳng sợ bị trôi sơn, ăn hết miếng này đến miếng khác.

“Nường nường không ngại thì ăn một chút đi?”

“... Được.”

Món thịt này Lí Thụ phi từng ném thử trong bữa tối hôm trước. Tuy đã nguội, nhưng dù sao cũng không có gì khác để làm, cô bé bèn nhận lấy đĩa thức ăn.

Khi màn khiêu vũ tạm thời gián đoạn, một thứ kì lạ được vận chuyển vào trong hội trường. Vài người đàn ông cao to cường tráng kéo xe đẩy vào, bên trên chở theo một khối hình hộp khổng lồ tròn vải trắng.

(Đó là...?)

Miêu Miêu mở to hai mắt.

Người đàn ông sột soạt kéo tấm vải, để lộ thứ bên trong ra trước mắt mọi người. Tiếng gầm gừ trầm thấp vang lên. Bộ lông màu vàng nâu cùng chiếc bờm cực kì nổi bật bao quanh mặt con thú. Dù nó thu chân ngồi thành một khối như ổ bánh mì, vẫn có thể nhìn ra được hình thể của nó to hơn một người bình thường gấp nhiều lần.

(Không phải hổ.)

Sinh vật đó không có vằn.

(Là sư tử.)

Miêu Miêu chưa từng được nhìn tận mắt sư tử thật, chỉ mới thấy bộ da lông. Khác với miếng da lông mỏng mảnh, một con sư tử sống sờ sờ quả thực vô cùng áp đảo. Cho dù nó đang bị nhốt trong chiếc lồng dày dặn kiên cố, đã vậy còn bị cùm lại bằng xích sắt, vẻ oai phong đáng sợ vẫn bao trùm bầu không khí xung quanh.

Con vật nom như có một chiếc khăn quàng cổ to lớn quấn quanh khuôn mặt mèo khổng lồ đang bức bối nhìn quanh.

(Sởn da gà thật.)

Miêu Miêu nhìn chăm chăm con mèo quấn khăn quàng cổ khổng lồ. Lông của loài vật này thô hơn lông mèo nhiều, nhưng không biết vật sống thì sẽ ra sao. Vì hổ cũng là một con mèo khổng lồ, có thể trở thành nguyên liệu làm thuốc, nên Miêu Miêu say mê ngắm nhìn con dã thú kia, tự hỏi phải chăng nó cũng có thể dùng làm dược liệu.

Trái ngược với Miêu Miêu tràn đầy hứng thú, Lí Thụ phi đang run cầm cập. Mỗi khi con sư tử phát ra tiếng gầm gừ, cô bé

lại giật bắn cả người. Xem ra đối với vị phi tử nhất gan này, kích thích kiểu đó hơi quá sức.

(Dù sao cũng có bị ăn thịt đâu mà.)

À không, nếu sư tử thoát ra khỏi chiếc lồng kia thì đúng là có thể tấn công người, nhưng người ta chắc hẳn đã đề phòng đầy đủ.

Mấy người đàn ông mang sư tử đến bưng ra một đĩa thịt sống. Con mãnh thú nhòm dậy bên trong cái lồng chật hẹp, thò chân trước to bự qua khe hở của lồng.

“Có vị khách quý nào ở đây muốn thử cho nó ăn không?”

Con sư tử này được mang vào đây như một công cụ biểu diễn trước quan khách, có lẽ vì vậy mà bị bỏ đói đã lâu. Nó liên tục gầm gừ, nước miếng chảy ròng ròng, cái lưỡi dài thè ra thèm muốn những miếng thịt.

Vài người tỏ vẻ hào hứng và tiến lên trước. Họ cầm cây gậy dài xiên vào miếng thịt, nơm nớp lại gần lồng thú. Sư tử gạt chân trước đánh rơi miếng thịt. Người đàn ông vừa đánh rơi miếng thịt kia giật mình ngã dập mông xuống đất. Những người khác nhón nháo ở xung quanh.

Có lẽ là để tiện cho khách khứa xem sư tử ở khoảng cách gần hơn, mỗi lần cho sư tử một miếng thịt, người ta lại di chuyển chiếc lồng. Sư tử có vẻ bất mãn khi mỗi lần đều chỉ được ăn một miếng thịt mỏng tang, cất tiếng gầm gừ trầm thấp.

“Chúng ta đổi vị trí nhé?”

Nhìn Lí Thụ phi càng lúc càng run rẩy mỗi khi sư tử tới gần, Miêu Miêu bèn hỏi. Cứ thế này thì đến khi sư tử tới ngay trước mặt, không khéo cô bé sẽ khiếp vía đến mức hồn bay phách lạc. Nhưng Lí Thụ phi vẫn không nhúc nhích.

“Nường nường muốn xem tiếp sao?”

“... rồi.”

Lí Thụ phi lí nhí, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Dạ?”

“Ta sợ đến mức nhũn cả chân... rồi.”

Vành tai đỏ bừng lộ ra từ khe hở của lớp khăn voan. Ôi, đáng lẽ Miêu Miêu phải nhận ra chứ. Chuyện Li Thụ phi là người như thế nào. Miêu Miêu không cười cợt, nhìn quanh mong mau chóng tìm được A Đa. Đúng lúc này, con sư tử trên xe đẩy được đưa tới bỗng cất tiếng gầm gừ. Miêu Miêu tưởng nó đang bực bội vì cách người ta cho thịt tẩm mủn từng tí một, nhưng trạng thái không giống lắm. Vừa thấy con sư tử khịt khịt mũi vài cái, nó đã ngay lập tức húc vào lồng sắt.

Đám đàn ông cường tráng kéo căng xích sắt để ghìm con sư tử đang phát cuồng. Thế nhưng, nó không dịu lại, thậm chí việc ấy còn khiến nó nóng nảy hơn. Nó điên cuồng húc vào lồng rất nhiều lần, sau đó...

Cùng với một tiếng động trầm đục, cái lồng đổ sập. Một chấn song bị gãy, con sư tử từ đấy chồm người ra. Khi song sắt thứ hai gãy rời, con sư tử được giải phóng khỏi chiếc lồng. Những chấn song đã gãy bị thân hình khổng lồ đó đẩy bật ra, rơi xuống sàn nhà trải thảm lông. “Này! Mau giữ nó lại!”

Bây giờ mới nói câu này thì đã quá muộn. Mấy người đàn ông giữ xích sắt trong tay không thể kìm hãm sức lực của con sư tử một khi nó đã lao đi. Họ theo đà bị va chạm với chiếc lồng, một người còn giập cả mũi. Chỉ riêng việc những người còn lại không buông tay ra đã là xuất sắc lắm rồi. Tuy nhiên, họ bị con sư tử kéo lê xềnh xệch, không tài nào khống chế được nó.

Khoảnh khắc đó hẳn chỉ kéo dài mấy giây. Thế nhưng, Miêu Miêu cảm nhận được một khoảng thời gian dài hơn tưởng tượng. Để ý thì thấy, cô đã ném gói thuốc nhét trong ngực áo tự lúc nào.

Cha từng dạy, con người khi căng thẳng quá độ sẽ cảm thấy thời gian trôi đi rất chậm. Tình huống đó chính là lúc này đây.

Con sư tử lao về phía Miêu Miêu. Cặp mắt điên cuồng vằn tia máu khiến mọi cảm giác trên cơ thể cô trở nên trì trệ. Vào lúc này, co giò bỏ chạy mới là lựa chọn chính xác, lấy thứ đồ gì ra ném cũng chỉ tổ lãng phí thời gian. Thế rồi, khi Miêu Miêu chuẩn bị hành động theo suy nghĩ này và bỏ chạy, cô chợt nhận ra có ai đó đang nắm chặt ống tay áo của mình.

(Chết tiệt.)

Gay go to rồi. Lí Thụ phi vẫn đang sợ đến nhũn người. Cô bé chỉ nắm hờ, vung tay lên là dễ dàng hất ra được. Giá mà Miêu Miêu có thể làm như thế.

Khi Miêu Miêu ý thức được tình hình thì cô đã cùng Lí Thụ phi ngã xuống đất một cách khó coi. Cả hai núp dưới gầm bàn, có thể nói chỉ là vùng vẫy trong vô vọng.

Con dã thú chỉ cần vung chân trước một cái, tụi Miêu Miêu hẳn sẽ bị xé xác cùng với chân bàn. Lí Thụ phi trấn trối nhìn con sư tử không chớp mắt. Do bị ngã, lớp khăn voan đội trên đầu đã tuột ra. Khuôn mặt ngẩn ngơ kia dường như thể hiện rằng cô bé chỉ biết chờ đợi cái chết đang đến rất gần.

Tuy nhiên, móng vuốt có thể xé xác thân thể họ làm hai lại không hề ập đến.

Trông như thể tất cả mọi người đều bất động, chỉ riêng thân hình con sư tử chậm chậm chuyển động, chân trước giơ cao. Chỉ có điều, một cái bóng xen vào giữa tụi Miêu Miêu và con sư tử.

Trên tay người nọ cầm đoạn song sắt bị gãy.

Chân trước của sư tử chưa kịp vung xuống, đoạn song sắt kia đã nện vào mũi nó một cú cực kì dứt khoát. Cách tung đòn thẳng thường không chút do dự, đơn thuần nhắm vào điểm yếu của cả thú lẫn người. Một tiếng động trầm đục vang lên, máu sư tử phun lên không trung. Song sắt nát vụn, các mảnh sắt bắn tung toé.

Người kia cầm đoạn song sắt đã ngăn lại, tiếp tục dứt khoát bổ một cú nữa vào giữa trán con dã thú. Thấy song sắt nát vụn chỉ còn chừa lại đúng chỗ nắm tay, người cầm nó bèn thản nhiên nói:

“Mỏng manh thế”

Giọng nói kia Miêu Miêu đã nghe quen tại trong suốt cuộc hành trình. Thật khó để phân định câu này là nói về chân song, hay là về con sư tử bị đánh giập mũi và ngã lăn ra đất.

Lần nào Miêu Miêu cũng băn khoăn nghĩ, tại sao cái gã này lại giữ vai trò tùy tùng của Nhâm Thị? Không phải sẽ có người khác thích hợp hơn sao?

(Thảo nào.)

Cánh tay mấy hôm trước bị người đó nắm đến giờ vẫn còn đau. Nhưng đối với hắn, có lẽ đấy đã là nhẹ tay hết cỡ rồi.

Khi lũ đạo tặc bị bắt, tay chân chúng đều bị bẻ gãy. Hắn từng lo lắng Lí Thụ phi sẽ sợ mình.

Nhâm Thị nói rằng để một mình tên đó đi xử lí đám đạo tặc cũng không thành vấn đề.

Miêu Miêu cảm thấy cuối cùng thì bây giờ mình đã hiểu được nguyên nhân.

“Mau nhân cơ hội này không chế nó đi!”

Thứ vang lên sau câu nói tỉnh bơ như không có việc gì là một chất giọng rất êm tai. Mấy gã thuần hoá sư tử phản ứng lại với giọng nói mà nhân vật tôn quý kia vừa cất lên, quần xích sắt vòng quanh cột nhà. Họ mang ra thêm những sợi dây xích mới để trói gô con sư tử với cái mũi bằm giập.

Người thanh niên quảng chân song đã biến thành sắt vụn đi, nếp nhăn hằn giữa hai hàng lông mày. Thế rồi, hắn ngồi xổm xuống để nhìn vào găm bàn.

“Các vị vẫn bình an chứ?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, tên kia nhận ra sự có mặt của Miêu Miêu, vẻ mặt lập tức trở nên khó chịu không giấu giếm. Gần đây, Miêu Miêu cảm nhận được sâu sắc một điều, đối với tên này, cô không được xếp vào hàng thiếu nữ liễu yếu đào tơ cần được người ta bảo vệ.

Vậy nhưng, khi thấy còn có một cô nương khác ở bên cạnh Miêu Miêu, sắc mặt hắn thay đổi trong nháy mắt.

“...”

Người dùng gậy sắt đánh bại sư tử chính là Mã Thiểm. Mã Thiểm mặt đỏ bừng, miệng cam như hén. Cứ tưởng đây là phản ứng bình thường của hắn đối với nữ giới ngoại trừ Miêu Miêu, nhưng kể cả thế thì cũng quá lâu rồi.

“...”

Bên cạnh đó, Lí Thụ phi hai mắt nhoè lệ cũng đang đỏ mặt. Rõ ràng vừa nãy mặt mũi còn tái mét vì sợ sư tử đến hồn vía lên mây. Miêu Miêu tự hỏi làm sao mặt mũi có thể đổi màu không khác gì bầu trời lúc hoàng hôn như vậy.

“...”

Miêu Miêu cũng nín thinh. Điểm khác biệt chỉ là sắc mặt cô vẫn như bình thường, và cô đang cảm nhận được một bầu không khí vô cùng gượng gạo.

(Ủa, ở này...?)

Thế này là sao vậy?

Miêu Miêu bị kẹp giữa hai con người mặt đỏ tía tai, cảm nhận rõ ràng được duy nhất một điều rằng mình đã bị đẩy bật ra khỏi thế giới riêng của hai người họ.

Nhắc đến chuyện mà cô đang muốn nói...

Trong các bộ tranh truyện thịnh hành trong hậu cung hồi trước, như một lễ tất yếu, tập cuối nào cũng kèm theo bức tranh nam nữ ở bên nhau. Mà trong tình huống như thế, tuyệt đối không được phép có kẻ thứ ba xen vào phá rối.

(Để ý tình huống gì đi.)

Miêu Miêu nhớ lại cảnh tượng con gái địa chủ và cháu trai lão lang băm mà mình từng thấy ở ngôi làng làm giấy. Bọn họ cũng chẳng thèm để ý tình huống xung quanh.

Không biết là may mắn hay xui xẻo, bầu không khí gượng gạo khó chịu ấy biến mất rất nhanh.

Con sư tử đã bị khống chế. Lúc người ta đang cố nhét con vật vào một cái lồng mới, có một đám người bỗng trở nên nhốn nháo.

“Này! Mau tìm đại phu! Có người bị thương rồi!”

Nghe thấy người bị thương, Miêu Miêu liền chui ra khỏi gầm bàn. Lí Thụ phi dường như vẫn đang ngẩn ngơ, không phát hiện ra Miêu Miêu đã rời đi. Miêu Miêu thấy A Đa đang chạy tới, nên mới yên tâm đi khỏi.

Cứ tưởng người bị thương nằm trong số nam tử đã khổng chế con sư tử, nào ngờ chạy tới mới thấy là Mỗ Liễu bị trầy xước má.

“Phụ thân, người tỉnh táo lên, phụ thân!”

Tỉ tỉ khác mẹ của Lí Thụ phi bám lấy cha mình cứ như nữ chính trong bi kịch.

(Thôi đi, đâu có gì nghiêm trọng?)

Miêu Miêu chán nản định chuồn khỏi nơi đó.

“Làm ăn kiểu gì vậy hả!? Để hạ một con thú mà làm phụ thân ta bị thương thế này!”

Về vấn đề cô ta đang nói, thực ra là một mảnh sắt bị mẻ lúc Mã Thiểm hạ gục con sư tử đã văng tới sượt qua má Mỗ Liễu.

“Phụ thân ta bị thương rồi! Chịu trách nhiệm đi!”

So với tâm lòng lo lắng cho phụ thân, trông cô ta giống như đang cố cường điệu sự hiếu thảo của mình với mọi người xung quanh hơn. Nhưng vấn đề là đối tượng gây thương tích cho cha của cô ta kia kìa.

“Chuyện đó ta rất lấy làm tiếc.”

Một giọng nói tựa như lưỡi gươm sắc bén vang lên. Đôi khi, một tạo vật xinh đẹp cũng ẩn chứa vẻ đáng sợ khôn cùng.

“Xem ra cô nương không hài lòng với việc mà tùy tùng của ta đã làm.

Nhâm Thị bước tới, chỉ nhếch mỗi khoé môi. Đằng sau là Mã Thiểm với vẻ mặt còn hơi ngơ ngẩn. Nhìn thì thấy tay phải Mã Thiểm đang sưng đỏ. Là bàn tay đã nắm lấy đoạn song sắt.

“Nếu để mặc tình huống vừa rồi, Lí Thụ phi đã gặp nguy hiểm. Mong các vị tha thứ cho sơ suất từ phía tùy tùng của ta.”

Nhâm Thị làm vậy cũng coi như đã đủ nể mặt đối phương. Đây là còn chưa muốn nói, Mã Thiểm rõ ràng là ân nhân của con gái, thế mà Mào Liễu vẫn tỏ thái độ mập mờ.

“Thế sao? Như vậy thì xin cảm tạ...”

Lí Thụ phi nấp sau lưng A Đa nhìn phụ thân. Cô có vẻ thấp thỏm lo lắng khi nghe được chuyện cha mình bị thương, nhưng ngại có tỉ tỉ ở đây nên không dám lại gần.

(Phải rồi, vụ đó vẫn chưa xác định được.)

Miêu Miêu nhớ tới chuyện mà Lí Thụ phi đã nhờ cậy. Cũng có những chuyện Miêu Miêu không biết. Trường hợp trong chuyện đi không tìm được đáp án, cô dự định sẽ gửi thư cho cha để hỏi về phương pháp giám định quan hệ cha con.

(Quan hệ cha con à...)

Miêu Miêu thờ ơ nhìn Mào Liễu và người tỉ tỉ khác mẹ. Vị tỉ tỉ đó liên tục há miệng rồi lại ngậm miệng, không biết nên biện bạch phát ngôn khi này thế nào cho phải.

(A, răng sâu.)

Chắc là suốt ngày ăn đồ ngọt. Hàm răng đã bị sâu đến mức chuyển sang màu đen. Tuổi tác như thế hẳn không phải là răng sữa, không thể chữa khỏi nữa rồi. Trong lúc Miêu Miêu đang cân nhắc xem liệu có nên bán bột đánh răng cho cô ta để tình trạng sâu răng không chuyển biến tệ hơn không, một ý tưởng chợt loé lên trong đầu.

Đến khi định thần lại, Miêu Miêu đã đứng trước mặt Mào Liễu.

“Người, người có chuyện gì?”

Miêu Miêu mỉm cười với tỉ tỉ khác mẹ kia.

“Tiểu nữ tuy không phải đại phu, nhưng chí ít vẫn có thể bắt chước được sư.

Nói xong, Miêu Miêu túm mặt Mão Liễu.

“!?”

“Ngoại thương không đáng ngại, bôi chút nước miếng lên là lành thôi.

“Nước, nước miếng!”

Nói giỡn thôi. Thực ra nước bọt của người có trường hợp chứa độc tố, tốt nhất là không nên làm vậy.

“Nhưng bên trong miệng thì thế nào nhỉ?”

“Ui da!?”

Miêu Miêu bẹo má mở banh miệng ông chú nọ. Miệng hơi hôi mùi rượu. Hàm răng ố vàng tương ứng với tuổi tác. Miêu Miêu quan sát thật kĩ.

Sau đó, Miêu Miêu nhếch miệng cười. “Được, xem thêm người nữa.

“Ồ?”

Lần này, Miêu Miêu mở banh miệng cô chị khác mẹ kia.

(Làm ơn đánh răng đi chứ.)

Không chỉ răng cửa mà cả răng hàm cũng “xong” rồi. Phải chăng hành động che miệng bằng quạt tròn là để che những cái răng sâu? Được nuông chiều quá đà mới vậy. Có điều, giờ không phải lúc suy nghĩ cách chữa răng.

Cuối cùng, Miêu Miêu đứng dậy, phăm phăm bước đến trước mặt Lí Thụ phi.

“Nào, tiện thể...”

“!?”

Lí Thụ phi tỏ vẻ kinh ngạc trong tâm lặng. Miêu Miêu ấn cằm ép cô bé mở miệng ra. Những chiếc răng nhỏ trắng bóc xếp thành hàng. Chẳng biết có phải nhờ vú nuôi dạy dỗ tốt hay không mà hàm răng vẫn vô cùng sạch sẽ.

“Làm, làm gì vậy?”

Miêu Miêu làm ngơ lời nói của tử tử khác mẹ, ra đứng trước mặt Mào Liễu.

“Đại nhân có biết phu nhân quá cổ có bao nhiêu cái răng không?”

“Làm sao mà ta biết được!”

“Đúng vậy nhỉ”

Bị hỏi một câu quái gở không ra làm sao, Mào Liễu nhìn Miêu Miêu nghi hoặc.

“Nhưng chắc hẳn, hàm răng của phu nhân quá cổ không bị thiếu một cái răng cửa giống như đại nhân nhỉ?” Vẻ mặt Mào Liễu lập tức thay đổi.

Về cơ bản, con người thường có hai mươi tám đến ba mươi hai cái răng. Răng khôn ở vị trí sâu nhất có lúc không mọc tuy người. Người không mọc răng khôn vẫn có cả thảy hai mươi tám cái răng. Tuy nhiên cũng có trường hợp số răng ít hơn thế.

Ước tính, cứ mười người lại có một người mọc thiếu răng, không tính răng khôn. Dù chưa rõ nguyên nhân chính xác, nhưng đa phần cha mẹ sao thì con cái vậy. Có thể coi đây là một trong những đặc điểm thể chất cha mẹ di truyền cho con cái.

“Điểm thú vị là, Mào Liễu đại nhân, đại tiểu thư và Lí Thụ phi đều thiếu một chiếc răng cửa hàm dưới. Dựa theo cách sắp xếp hàm răng mà tính thì tiểu nữ cho rằng chiếc răng đó vốn dĩ không mọc ngay từ đầu.

Khi nhìn vào trong miệng Lí Thụ phi, Miêu Miêu đã cảm thấy có gì đó lạ lùng. Nguyên nhân chính là đây. Răng là thứ cần thiết để có đời sống khoẻ mạnh. Răng kém có thể khiến độc tố xâm nhập vào cơ thể, thậm chí gây bệnh. Người mất răng không ăn được sẽ dần suy nhược.

Giả sử số người vốn không đủ răng là mười phần trăm, có khả năng ba người kia tình cờ thuộc vào một phần mười đó. Thế nhưng, vị trí răng thiếu của cả ba người giống hệt nhau, lại còn là răng cửa rất hiếm khi mọc thiếu.

Nếu nhất quyết gọi đây là trùng hợp thì không khỏi miễn cưỡng quá rồi.

“Quả nhiên chỉ có cha mẹ và anh chị em ruột mới di truyền đặc điểm giống hệt nhau. Lí Thụ phi có thể chắc chắn không ăn được cá lửng xanh, phải chăng đại nhân cũng vậy?”

“Làm sao người biết?”

Mão Liễu hỏi với vẻ hoài nghi.

“Có gì đâu, chỉ là trong tiệc tối, đại nhân tỏ ra chán ghét món cá tới vậy mà. Tuổi tác như ngài hẳn không đến mức thể hiện thái độ chỉ vì kén ăn chứ ạ?”

Miêu Miêu nhớ lại dáng vẻ của Mão Liễu khi hất đổ thức ăn mà người hầu bưng tới.

“Trọng thân của triều đình đâu thể chỉ vì kén cá chọn canh hoặc hiểu lầm mà đối xử cay nghiệt với người khác, xin hỏi có đúng không?”

Miêu Miêu cười nhạt, lần lượt nhìn Mão Liễu và Lí Thụ phi.

“Đại nhân thấy sao nếu thi thoảng yêu thương cô con gái còn lại của mình một chút?”

Miêu Miêu cảm thấy mình nói hơi quá lời, nhưng đã nói đến nước này rồi, đối phương dù trì độ đến mức nào thì hẳn cũng phải hiểu ra.

(Không biết thế này đã ổn chưa nhỉ?)

Đây là đáp án tốt nhất mà Miêu Miêu có thể đưa ra.

Chương kết

(Quả nhiên là lạnh quá.)

Miêu Miêu khoác lớp voan mỏng lên vai, run cầm cập. Cô cảm thấy hơi hận sâu sắc, biết vậy đã uống thêm một ly rượu nữa rồi.

Trong nhà chắc là ấm áp dễ chịu hơn, nhưng nói thực, Miêu Miêu ngại phiền. Tuy lo lắng không biết con sư tử giập mũi kia sẽ phải đón nhận kết cục gì, song Miêu Miêu suýt nữa đã bị nó xơi tái, không muốn chữa thương cho nó chút nào. Cho dù đây là một sinh vật đáng thương, bị nhốt vào lồng cho người ta trầm trồ nhìn ngắm, nhưng Miêu Miêu vẫn là nạn nhân bị nó tấn công. Thế mà La Bán lại còn tiếc rẻ muốn Miêu Miêu chữa trị cho nó, nên cô mới phải chuồn ra ngoài. Xem ra trong mắt tên đó, một con mèo khổng lồ xù lông cũng là một chuỗi số xinh đẹp, cho nên hẳn cứ luôn miệng cầu nhàu rằng cái mũi giập đã làm hỏng chuỗi số ấy mất rồi.

Miêu Miêu ngồi run lập cập trên băng ghế dài phía trước đình viện. Tranh thủ không có ai nhìn, Miêu Miêu ôm đầu gối, tựa cằm lên.

Bầu trời thật rộng. Đêm nay không trăng, vô vàn vì sao toả sáng lấp lánh. Trong đó có ba ngôi sao đặc biệt sáng rực rỡ, tạo

thành một hình tam giác giữa bầu trời mênh mông. Có lẽ đó chính là đôi vợ chồng bị sông Ngân cách trở trong truyền thuyết.

(Không biết đến bao giờ mới xong đây.)

Miêu Miêu đang băn khoăn không biết có thể âm thầm quay về toà dinh thự của Ngọc Viên hay không thì nghe thấy tiếng bước chân từ sau lưng vọng tới.

“Đường huynh đệ* của người đang tìm người đây.”

Anh em con chú con bác bên đằng nội.

“Cứ làm ngơ cũng không sao đâu ạ”

Hoá ra vẫn còn một người khác nhân lúc hỗn loạn trốn ra đây.

“Chẳng phải đại nhân vẫn còn công việc phải làm sao?” Tuy đã bị Mã Thiểm chiếm mất phần ngon, nhưng gã này chắc chắn vẫn còn đôi chút tác dụng.

“Người muốn ta kiệt sức đến chết à?”

“Không dám.”

Nghe câu trả lời của Miêu Miêu, kẻ trốn việc Nhâm Thị tỏ thái độ nghi hoặc và ngồi xuống bên cạnh cô. Bằng ghế gỗ rung lên, phát ra tiếng kéo kẹt. Sau đó, hắn đặt một vật gì đó lên mặt ghế. Nhìn có vẻ giống mẫu sắt vụn.

“Mã Thiểm cũng đã nói rồi, thứ này xem chừng quá mỏng manh. Sắt hảo hạng nhẽ ra phải bền hơn.

Phương pháp rèn sắt cũng có nhiều. Nghe nói, nếu cách rèn không tốt sẽ khiến khối sắt bị rỗng, giòn và yếu hơn.

“Sắt này như thế làm ra để bị phá hỏng vậy.

“Lại phát ngôn bạt mạng rồi.

Chỉ là, cũng có một điều làm Miêu Miêu chú ý. Con sư tử kia lao tới tấn công Lí Thụ phi cứ như nhắm đúng vào mục tiêu định trước. Miêu Miêu thấy nó không nhắm vào mình, mà là Lí Thụ phi.

(Vì nó đói bụng ư?)

Có lẽ đó cũng là một lí do.

(Bởi vì tay nương nương đang cầm đĩa thịt?)

Có lẽ đó cũng là một lí do.

Nhưng mà...

Điều khiến Miêu Miêu chú ý hơn cả là mùi nước hoa bị hất lên người phi tử. Chắc chắn khứu giác của dã thú có thể phát hiện ra thứ mùi nồng nặc ấy.

Nếu như đúng là con sư tử kia phản ứng trước thứ mùi đó...

“...”

“... Đây, đừng im lặng chứ.

Nhâm Thị mở lời khi thấy Miêu Miêu im lặng. Gã này biết thừa tính cách Miêu Miêu sẽ không chủ động nói chuyện, thế mà vì sao lại ngồi xuống bên cạnh cô? Rồi lại còn nhíu mày bồn chồn nữa? Đừng lười biếng chênh mảng mà mau quay lại làm việc có phải tốt hơn không. “Người muốn bảo ta mau quay vào trong kia chứ gì?”

“Không ạ, nô tì đâu dám”

Miêu Miêu thấy rất phiền vì gã này thi thoảng lại đoán trúng tâm tư mình. Cô nguy trang vẻ điềm tĩnh, không để cơ mặt co giật.

“Quay vào rồi, không phải công việc thì cũng chỉ là bị một đám nữ nhi vây lấy”

“Lời này sẽ khiến các bậc nam nhi không được lòng phái nữ trên khắp thiên hạ oán giận đấy ạ.

Đàn ông có tiền có quyền lại còn có khuôn mặt đúng là khác biệt. Nên cẩn thận, nhất là trong những đêm không trăng giống hôm nay.

“Thứ bọn họ muốn tiếp cận chẳng qua chỉ là dòng máu hoàng tộc mà thôi.”

Dòng máu là ý nói tới giống nòi hay sinh mệnh nhỉ?

“Nô tì nghĩ tới phân nửa là khuôn mặt.”

“Đừng nói nữa.”

Nhâm Thị lộ vẻ chua chát. Không hiểu sao gã này rõ ràng sở hữu vẻ đẹp không ai sánh bằng, thế mà lại có phức cảm tự ti đối với nó. Hắn miết ngón tay theo vết sẹo bên má phải, thứ khiến vẻ đẹp toàn mỹ xuất hiện một khiếm khuyết. Chẳng biết có phải Miêu Miêu tưởng tượng ra không, nhưng hình như tên này rất ưng ý vết sẹo mà ai nhìn vào cũng thở than tiếc nuối.

Kì thực, Miêu Miêu cũng không ghét vết sẹo kia. Con người trên đời chẳng ai là toàn bích. Về phần Nhâm Thị, vì dung mạo quá đối cân đối, nên lại không cân xứng với nội tại bên trong. Chỉ là điều chỉnh lại sự cộc cạch bẩm sinh thôi, thế thì có vấn đề gì chứ?

Huống hồ, tuy là vết thương trên mặt, nhưng lại được cha Miêu Miêu tự tay khâu, miệng vết thương đã lành lại rất dễ nhìn. Miêu Miêu từng vài lần bôi thuốc hoặc hoá trang cho hắn, cho nên hiểu rất rõ điều đó. Cảm giác gồ lên của vết sẹo khi ấn ngón tay vào đang càng ngày càng mờ nhạt.

“Hay là cứ làm như bị bỏng mặt, lần nào cũng hoá trang sẹo bỏng xem sao?”

“Không tẩy được màu đâu ạ. Nhưng nếu làm cho bồng thật, nô tì sẵn lòng giúp đỡ”

Tiện thể hi vọng hần có thể giúp Miêu Miêu thí nghiệm thuốc trị bồng luôn.

“Thôi đi.”

Có lẽ vì đã hoá trang suốt hai mươi ngày liền, trên má Nhâm Thị vẫn còn vết màu nhuộm hơi ửng đỏ. Vì vậy, hôm nay hần phải đánh chút phấn trắng để che đi.

“Nếu ta bị bồng thật, Cao Thuận sẽ té xỉu mất. Hoá trang thì, ừm, hơi phiền toái. Tuy dễ chịu thì đúng là dễ chịu thật. Suốt dọc đường, tâm trạng ta rất tốt”

Chẳng cô nương nào dám lại gần một tên đàn ông bị bồng và u ám, đã vậy hần còn được giải phóng khỏi công việc bàn giấy thường ngày, chắc là thoải mái lắm. Về phần Miêu Miêu thì chỉ có thể ngồi trong xe ngựa ngắm cảnh, đau hết cả mông, nghĩ đến hành trình trở về mà lòng rầu rĩ.

“Có muốn tập cưỡi ngựa không? Người không thích ngồi xe ngựa mà?”

“Thế thì chẳng thà nô tì trải giường nằm trên xe ngựa còn hơn.”

Trên đường đi, Miêu Miêu cũng đã cải tạo cỗ xe ngựa. Vấn đề là kẻ khác vừa ý cái giường Miêu Miêu đã làm ra, thường xuyên lên đó nằm lăn lộn, khiến cô hầu như không có cơ hội sử dụng.

“Ừ, ta rất kì vọng sau này nằm sẽ êm hơn.”

Miêu Miêu tự dừng cảm thấy bức bối. Nói chung, người chiếm dụng chỗ đó nhiều nhất chính là Nhâm Thị. Lúc cưỡi ngựa thì tận hưởng cảnh sắc bên ngoài, chán rồi thì chui vào xe nằm lăn lộn. Đúng là thoải mái. “Hoàng thượng bảo ta chuyển

này cứ hưởng thụ đi” Nhâm Thị mỉm cười thoáng vẻ ranh mãnh.

“Và Người còn nói ta phải chọn lựa cẩn thận.

Đề cập tới việc chọn cái gì, hẳn là chọn lựa nàng dâu. Đó là nguyên nhân khiến bao nhiêu cô nương tập trung ở nơi này. Bất kể chọn ai cũng không thể thoát khỏi mối ràng buộc với chính sự, đồng thời cũng ảnh hưởng đến phương hướng sau này của quốc gia.

Thắt chặt mối bang giao với các nước láng giềng, hay là liên thủ với thế lực nào đó trong nước? Tùy thuộc vào cách Nhâm Thị lựa chọn, vị thế của hẳn cũng sẽ thay đổi. Có điều, sắp xếp cho việc này diễn ra ở Tây Tuất châu, có thể nói hàm ý trong đó đã khá rõ ràng rồi nhỉ? Hãy củng cố mối quan hệ với phương Tây. Bởi vậy, Mỗ Liễu đã dẫn theo đứa con gái còn lại đến đây.

(Không biết sẽ chọn ai nhỉ?)

Chọn ai cũng chẳng liên quan gì đến Miêu Miêu. Miêu Miêu chỉ cần hành động trong vai trò một được sư là đủ.

Cô vốn dĩ đã định như vậy...

Khoảnh khắc ngón tay hai người chạm nhau, tay Miêu Miêu lập tức bị nắm lấy. Hai lòng bàn tay như áp vào nhau, các ngón tay đan lại. Bàn tay kia lớn hơn hẳn tay Miêu Miêu, thô ráp và cứng cỏi. Những ngón tay thon dài siết chặt lấy tay Miêu Miêu, không chừa cho cô đường thoát.

“Đại nhân buông tay nô tì ra được không?”

“Buông ra thì người sẽ chạy mất mà?”

“Đại nhân định làm gì khiến nô tì phải chạy à?”

“Đôi lúc thấy muốn đánh người một trận.”

Nhâm Thị nhìn Miêu Miêu với ánh mắt như dã thú săn mồi. Ánh mắt tựa như sói đói của hấn không phải của hoạn quan Nhâm Thị, cũng chẳng phải của hoàng đệ, mà thuộc về một người nào đó hoàn toàn khác.

“Đánh vào mặt thì gây chú ý quá, xin hãy ra tay ở chỗ nào không bị lộ.”

“Ta sẽ không đánh thật.”

“Nô tì biết.”

Với tính cách Nhâm Thị, dĩ nhiên là sẽ không động tay động chân với phụ nữ và trẻ em. À không, hấn đã động tay với Miêu Miêu rồi đấy chứ, mỗi lần Miêu Miêu nuốt độc dược là hấn lại ép cô phải nôn ra.

“Đại nhân cùng lắm chỉ là kẹp cổ, ép nô tì phải nôn mọi thứ trong bụng ra thôi.”

“Cái đó rõ ràng là lỗi tại người mà! Sao cứ bỏ độc vào mồm suốt vậy!”

“Hỏi như thế là làm khó nô tì...”

Trăm nghe không bằng một thấy, Miêu Miêu chỉ thực hành theo nguyên tắc này thôi. Miêu Miêu chẳng thông minh sáng dạ hơn ai. Chỉ là cô ưu tiên sở thích của mình hơn người khác. Và rồi, trong trường hợp của Miêu Miêu, thay vì tri thức, cô khuyết thiếu tình cảm hơn so với mọi người. Trong có có tồn tại hỉ nộ ái ố cho dù ít ỏi. Tuy vậy, tới giờ cô vẫn không hiểu được rõ lắm một vài thứ tình cảm mà người khác sở hữu một cách bình thường.

Qua lòng bàn tay, cô cảm nhận được tiếng mạch đập. Mồ hôi vã ra, khiến phần da tiếp xúc trở nên ẩm ướt. Ngược nhìn lên, Miêu Miêu thấy hàng mi dài của Nhâm Thị đang rũ xuống. Con

người đen láy như hắc diệu thạch nhìn Miêu Miêu chăm chú. Gương mặt kẻ sát, đến mức thấy được cả khuôn mặt chính mình phản chiếu trong đôi mắt của đối phương.

Các kĩ nữ thường nói, một khi biết đến tình cảm ấy, cũng là lúc堕 vào địa ngục.

Đám đàn ông thường nói, vì muốn biết về tình cảm ấy, họ mới ghé đến chốn này.

Con chữ có “tâm” ở dưới kia, có người cho là dung tục, cũng có người nói rằng đó chẳng qua chỉ là một cuộc chơi. Nhưng cũng có người không sống nổi nếu thiếu nó.

Bàn tay để không của Nhâm Thị vươn về phía đầu Miêu Miêu. Ngón tay lướt qua như khê gảy một lọn tóc, cuối cùng dừng lại ở sau đầu cô.

“Xem ra người đã nghiêm chỉnh gài nó trên tóc.”

Nơi Nhâm Thị chạm đến là búi tóc gài cây trâm bạc tinh xảo khắc hình hoa anh túc và trắng. Miêu Miêu tưởng cây trâm này là do La Bán chuẩn bị, nhưng xem ra cô đã lầm.

Chẳng trách ai cũng tỏ ra hứng thú với cây trâm.

“Hoá ra vật này là do Nhâm Thị đại nhân ban tặng ạ? Trắng thì thôi không bàn tới, nhưng nô tì thấy hoa anh túc có chút vấn đề.”

Có thể ám chỉ chữ Luyến (恋), có nghĩa là yêu đương.

Miêu Miêu nhớ đến Bạch Nương Nương. Anh túc giống như phiên bản khác của ngu mĩ nhân*, nhưng có thể dùng làm nguyên liệu điều chế ra thuốc phiện.

Loài anh túc có thể điều chế thành thuốc phiện có tên khoa học là *Papaver somniferum*, trong khi ngu mĩ nhân (anh túc đỏ) có

tên khoa học là *Papaver rhoeas*, tuy cả hai loài cùng họ nhưng anh túc đỏ không liên quan đến thuốc phiện, thường được dùng làm thuốc, dầu, thức ăn, hoặc thuốc nhuộm.

“Đừng nói nữa. Đây là thứ được làm trước chuyến đi, thay cho cây lúc trước.

Miêu Miêu nghe thấy giọng Nhâm Thị vang lên từ trên đỉnh đầu. Hắn đang gác cằm lên đầu Miêu Miêu. Hắn xoay đầu ngón tay nghịch tóc cô, còn buông tiếng thở dài. Người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ lầm tưởng họ là một đôi nam nữ đang tán tỉnh nhau.

“Nhâm Thị đại nhân, làm ơn tránh ra một chút”

“Vì sao?”

“Ngộ nhớ ai đó nhìn thấy thì ngài định thế nào?”

Hắn cũng có những người rời khỏi sảnh tiệc giống hai bọn họ. Tuy đây là góc chết khuất sau bóng các tán cây, nhưng không thể đảm chắc là sẽ không ai tới. Tên này không đời nào không hiểu dụng ý của yến tiệc lần này.

“Lí Thụ phi không phải cháu gái Nhâm Thị đại nhân. Ngài không cần phải lo huyết thống quá gần.”

Miêu Miêu lạnh nhạt nói thẳng. Câu nói ấy khiến Nhâm Thị đành mặt lại.

“Trong số bọn họ, đó không phải lựa chọn dễ chấp nhận nhất sao?”

Hãy quên cảnh tượng Li Thụ phi và Mã Thiểm nhìn nhau chăm chú khi nãy đi, đúng vậy, cứ coi như không có chuyện gì. Cho dù kiểu tình cảm kia có nảy sinh giữa hai con người đó, nó rốt cuộc vẫn là thứ vô nghĩa mà thôi. Chi bằng xem như không có gì ngay từ giây phút bắt đầu.

“Cái gì dễ chấp nhận?”

Giọng nói như lưỡi dao lạnh buốt lướt qua bên tai Miêu Miêu. Ngón tay đang nghịch tóc lướt ra sau gáy, rồi bao quanh cổ Miêu Miêu. Những ngón tay thon dài bắt đầu tăng áp lực.

“Đại nhân làm nô tì nghệt thở.”

“Nghệt thở sao?”

Miêu Miêu đã nói là nghệt thở, thế mà Nhâm Thị lại càng dồn lực vào tay. Bên tay còn lại với các ngón tay đan vào nhau vẫn giữ tay Miêu Miêu và kéo vòng ra sau lưng. Bị ngốc à? Làm vậy sẽ trật khớp mắt. Bị siết cổ, ngón tay cũng sắp trật khớp đến nơi, Miêu Miêu lộ rõ vẻ khốn khổ trên gương mặt. Cô ngửa mặt lên cố hít lấy một chút không khí, miệng hơi há ra như con cá mắc cạn. Nhâm Thị từ trên cao nhìn xuống bộ dạng ngốc nghếch ấy, sau đó...

“...”

Miêu Miêu tham lam đón lấy luồng không khí vừa được ban cho. Hương hoa mơn trớn nơi khoang mũi. Miêu Miêu từng nghĩ hơi thở của tiên nữ nghe chừng sẽ có hương đào, ai dè lại là hoa nhài. Đôi môi mỏng hơi khô, có chút ấm nóng.

Bàn tay vừa mới bóp cổ Miêu Miêu đã cổ định phía sau đầu cô, bàn tay đang nắm cũng buông ra, ôm eo cô kéo lại gần.

Miêu Miêu chẳng rõ họ đã giữ nguyên tư thế đó bao lâu. Có lẽ cho rằng hơi thở của mình đã truyền đi khắp toàn thân Miêu Miêu, Nhâm Thị cúi nhìn cô với vẻ đôi phần đắc ý. Sau đó, hắt lau khoé mắt rơm rớm vì ngộp thở của Miêu Miêu. Tự dưng Miêu Miêu cảm thấy bức bối.

“... Nô tì từng cầu xin, nếu ngài định lấy mạng nô tì, xin hãy ban thuốc độc.

“Ta sẽ không để người làm vậy.

Nhâm Thị lướt ngón tay qua môi Miêu Miêu và nói.

“Ta sẽ không để người nói rằng người không biết mình cũng là một trong các ứng viên. Dù có vẻ người đang toàn tâm toàn ý muốn giả ngơ nhĩ

Rồi Nhâm Thị nói tiếp.

“Còn nữa, gã đàn ông lúc này là ai? Người đâu có hợp với khiêu vũ chút nào.

Quả nhiên tên này đã nhìn chăm chăm không rời mắt.

“Chỉ là khoản tiền rượu rẻ bèo thôi.

Miêu Miêu muốn tránh ánh mắt hắn, nhưng đầu bị giữ lại, không quay đi đâu được. Miêu Miêu vắt óc suy nghĩ, chỉ toàn tính toán xem nên làm thế nào để thoát khỏi tình huống này.

“Nô tì thì có công dụng gì chứ?”

“Người có La Bán bên cạnh đây thôi? Xung quanh sẽ tự luận thành như thế”

Miêu Miêu hiểu ý của Nhâm Thị. Có lẽ ngay từ đầu La Bán cũng đã tính toán vậy rồi. Thật bực mình, lát nữa nhất định phải giẫm nát mũi chân của hắn.

Huyết thống của La tộc. Một gia tộc đặc thù chưa kết bè kết đảng, một mình độc bước giữa vô vàn những gia tộc được ban tên, nói là thích hợp có lẽ cũng không chêch đi đâu được. Giống như lời Lục Tôn đã nói. Đây là nếu loại trừ đi một điểm này.

“Đại nhân sẽ phải đối địch với ông ta.”

Miêu Miêu đang nhắc đến quái nhân đeo kính đơn. Chuyện này mà ông ta có ở đây, không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa. Nhất định sẽ gây náo loạn đến mức vụ sự tử hổ lồng chỉ là một sự cố dễ

thương. Không ngoài dự đoán, Nhâm Thị lộ vẻ mặt nao núng, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc mà thôi.

“... Ta đã nói phần tiếp để lần tới còn gì?”

Cơ thể Miêu Miêu lại bị khống chế. Cô bị đè xuống bằng ghế dài. Búi tóc cũng xô lệch. Có thứ khác không phải hơi thở lọt qua bờ môi. Cô nhìn đôi mắt đen óng tựa như dã thú đang ở rất gần. Nó sáng hơn ánh sáng của mọi vì tinh tú, mà vẫn lẫn khuất bóng tối thâm trầm. Người đàn ông này rõ ràng có cuộc sống cơm áo vô lo, nhưng đôi khi lại như đang khao khát điều gì, muốn được đáp ứng.

(Lựa chọn người khác thì tốt biết mấy)

Ở đâu đó trên thế gian này nhất định sẽ có người đáp ứng được điều mà Nhâm Thị khát cầu, cũng không thiếu người muốn thoả mãn hẳn. Cần gì phải mất công cầu xin một sinh vật vốn không có thứ tình cảm đó trong tay.

Miêu Miêu biết trong mình có cảm xúc muốn bỏ chạy. Chắc hẳn những chuyện phiền phức, bất an hơn tất cả sẽ tìm đến cô. Miêu Miêu muốn tránh xa phiền toái, nhưng ánh mắt như chó hoang kia không bỏ lỡ điều này. Hắn theo đuổi, muốn nghiền một thứ chắc chắn không hề tồn tại. Miêu Miêu chỉ biết đáp lại bằng cách nhìn cảnh đó bằng ánh mắt vô hồn tựa một con rối mà thôi.

Điều đó dường như càng khơi dậy sự bất an trong lòng chó hoang, hắn chồm tới như muốn nghiền nát Miêu Miêu vậy.

(Lần này không khéo chết bẹp mất.)

Trên người Miêu Miêu là một nam tử có thể trọng gần gấp đôi cô. Các kĩ nữ đôi khi phải tiếp khách chênh lệch gấp ba, lẽ nào không khó chịu? Nếu Miêu Miêu than thở nỗi khổ tâm này,

kỹ nữ đệ nhất trong số các kỹ nữ như tiểu thư Bạch Linh chẳng hay sẽ đối đáp ra sao nhỉ?

“Không được để cho khách nắm quyền chủ động.

Còn nhớ, nàng từng nói vậy kèm theo những cử chỉ đầy khêu gợi. Đó là khi Miêu Miêu bị ép học các loại tài nghệ của kỹ nữ.

Nói thực lòng, có lẽ tiếp tục yên phận như một con rối sẽ tốt hơn, hoặc cũng có thể là không tốt. Vậy nhưng, Miêu Miêu có thể nói rằng, nhờ nhớ đến tiểu thư Bạch Linh, Miêu Miêu cũng nhớ lại hết những kỹ xảo mà nàng nhồi nhét cho mình. Miêu Miêu vẫn nhớ Bạch Linh bảo rằng Miêu Miêu không được ra khỏi phòng cho đến khi nào lĩnh hội xong các bài học, Miêu Miêu vừa mếu máo vừa cố gắng thực hiện cho đạt yêu cầu.

Miêu Miêu đã được huấn luyện khát khe từ phản ứng cho đến phản xạ. Cho nên, cô muốn nói rằng, không phải lỗi của mình.

Tóm lại, chuyện là...

Miêu Miêu nuốt xuống chỗ nước bọt tích trong miệng. Cô mở rộng đôi môi đang hé mở, giống như mời gọi đối phương, sau đó còn chủ động trượt về hướng ngược lại.

Nhâm Thị có vẻ vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc, nhưng việc đó không kéo dài lâu. Cơ thể hần giật lên phản ứng, lực khổng chế Miêu Miêu đã lỏng đi.

Phải nhấn mạnh thêm lần nữa, Miêu Miêu vô tội, đây là chuyện bất khả kháng.

Miêu Miêu đã lỡ dùng kỹ xảo điêu luyện chân truyền từ phổ hoa đáp lễ Nhâm Thị.

Chẳng qua chỉ là một lời ước hẹn bông đùa của trẻ thơ, hà cớ gì mà cứ mãi cố chấp với thứ xiềng xích đã gở sét loang lỗ ấy?

A Đa cười khùng khục. Nàng khoác trên vai một tấm da lông, ngồi trong vườn đá lạnh lẽo, nhâm nhi chén rượu. Gió đêm ở nơi đô thành của cát này thật lạnh. Rượu cay nồng càng khiến cơ thể thêm khoan khoái.

Lí Thụ phi hoảng sợ đến phát sốt, đã được A Đa đỡ ngủ. Lúc này, nàng đang ung dung thưởng thức số rượu mà lúc trước mình chưa kịp uống.

“Ta không định cưới ai khác ngoài nàng.”

A Đa đã nghĩ, đừng có hứa mồm những chuyện không thể nữa, địa vị của hắn đâu có làm vậy được. A Đa biết, sau khi nàng không còn có thể sinh con, triều thần đã nhiều lần thúc giục. Chính nàng cũng từng tính đến một hạ sách. Nàng thậm chí còn định sắp xếp cho người bạn xinh đẹp dịu dàng của mình mất đi trinh tiết.

Đó là một người bạn đáng thương, phải nên duyên với đối tượng do người khác chọn lựa chỉ nhằm mục đích duy trì huyết thống của chi trưởng trong gia tộc. Người bạn ấy mang thái độ dường như không hiểu rõ về địa vị của bản thân mình, và khi biết được điều này, nàng đã nghĩ, thà tồn tại như một đoá hoa xinh đẹp nở rộ bên cạnh người đứng đầu đất nước còn tốt hơn.

Chẳng ngờ việc đời khó đoán, người bạn đó đã thẳng tay tát vào má A Đa.

“Đừng có xem thường ta.”

A Đa vẫn tưởng nàng ấy là một thiếu nữ dịu dàng. Một thiếu nữ xinh đẹp. Một thiếu nữ thông minh. Cho nên, A Đa đã chuẩn

bị cho nàng ấy một vị trí thích hợp hơn, nhưng điều đó lại khiến nàng nổi giận.

A Đa không hiểu nổi lòng của nữ tử. Không rõ do bản thân không còn là phụ nữ, hay là tính cách đã vậy từ thuở ban đầu. A Đa chỉ biết, dường như mình đã làm tổn thương nghiêm trọng lòng tự tôn của nàng ấy.

A Đa trở thành phi tần nhờ sự tiếp nối của tình bằng hữu, bản chất vẫn chẳng hiểu gì về tình yêu. Và rồi, nàng sinh hài tử.

A Đa biết mình khác thường ở vai trò phụ nữ, nhưng xem ra trong lòng vẫn có tình mẫu tử. Đứa nhỏ mà nàng đã hi sinh cả tử cung để sinh ra, đáng yêu hơn bất kì thứ gì trên đời. Đứa bé nhăn nheo như khỉ, vung vẩy cánh tay nhỏ xíu tưởng chừng chỉ chạm vào cũng vỡ tan, vừa khóc vừa đòi sữa.

Trong cung đã sắp xếp bà vú, nhưng A Đa chọn nói lời ích kỉ để được ôm lấy con mình. Nàng muốn cho con bú, nhưng đứa trẻ chẳng khi nào đủ no. Thân thể A Đa đã không còn là nữ tử.

Bé con được đưa đến chỗ bà vú.

Trong cơn tuyệt vọng, A Đa chỉ một lòng nghĩ về con. Nàng nghĩ xem phải làm thế nào để sinh mệnh nhỏ bé yếu ớt kia có thể tiếp tục sống sót?

Thế rồi, nàng đi đến một quyết định.

“Đúng là quá giống.”

Con của A Đa và thúc phụ của nó gần như được sinh ra cùng lúc. Trong tình trạng chưa phục hồi sau sinh nở, A Đa vẫn gắng gượng đến gặp mẹ chồng.

“Dù có lỡ ôm nhầm chắc cũng khó phát hiện ra.”

A Đa nói, nửa đùa nửa thật, tùy ý đối phương muốn hiểu thế nào cũng được. Khi ấy, các thị nữ và bà vú đều đã được cho lui.

“Đúng vậy nhỉ. Cho ta ôm đứa nhỏ kia một chút xem nào?”

Mẹ chồng nói rồi ôm lấy hài tử của nàng. Người nói là đã đến lúc phải thay tã, cởi quần tã, thay tã mới. A Đa cũng đón lấy em chồng, cởi tã, rồi thay tã mới mà mình đã đem theo.

Hai người phụ nữ đều vừa mới sinh con, trái tim cả hai đều có một phần khuyết thiếu. Mẹ chồng A Đa, tức là An Thị, luôn nhìn con mình bằng ánh mắt ráo hoảnh lạnh lùng, chỉ vì luôn giữ nụ cười trên môi nên người ngoài chưa từng phát giác ra điều đó. Đổi lại, ánh mắt nhìn đứa con của A Đa lại âm áp hiền từ.

Có lẽ, nàng thương đứa con của con trai, nhưng lại cảm hận cốt nhục của Hoàng đế.

Bởi vậy, khi A Đa trở về cung, để nguyên trạng thái tráo đổi hai đứa bé, An Thị không hé một lời. Hai đứa bé được tráo đổi một cách suôn sẻ, cứ như thể đó là chuyện hiển nhiên.

Sau này, đứa trẻ mà A Đa nuôi nặng yếu mệnh. Nếu lúc ấy không tráo đổi, có lẽ đứa bé đã không phải chết. Vì đã nảy sinh tình cảm, A Đa có đau buồn, nhưng đồng thời, nàng vui mừng vì con mình còn sống.

Đứa bé kia chẳng những không được mẹ ruột yêu thương, bị cháu trai cướp mất địa vị, còn chưa kịp đến tuổi biết nói đã phải lìa đời.

Sau chuyện đó, A Đa và An Thị dường như đều dao động. Người từng một thời là tên nhóc ngỗ nghịch luôn gây rắc rối cho các thị nữ, giờ đã trưởng thành đến mức có thể quan sát và đoán biết được chân tướng đằng sau. Tuy vậy, có lẽ vì tuổi đời còn trẻ, không thể không tìm chỗ nào đó để mà đổ lỗi. Một thái y đã bị trục xuất khỏi hậu cung.

Nhân quả thật kì diệu, con gái nuôi của vị thái y kia nay lại bị đứa nhỏ của A Đa nhìn trúng.

Công chúa dị quốc, những thiếu nữ đồng tộc với hoàng hậu Ngọc Diệp, Lí Thụ phi, cô nương kia, và cả Thuý Linh nữa. A Đa dẫn Thuý Linh tới đây không phải để cho vui. Tuy có điểm đáng quan ngại, nhưng xét về huyết thống thì quả thực không bắt bẻ được gì. Tuy rằng, nếu chuyện đó lộ ra ở đây sẽ kéo theo nhiều sự tình không tưởng.

A Đa cười khùng khục.

Một lời hứa tào lao thuở thơ bé. Ấy vậy mà tên đó vẫn cố giữ lời. Mỗi tội, hắn không thể từ chối được thỉnh cầu của “Nguyệt nhĩ nhỏ bé. Hắn tiếp nhận vườn hoa rộng lớn mang tên gọi hậu cung, rồi giờ đã sinh cho “Nguyệt nhĩ” một đệ đệ. Sở dĩ hắn lệnh cho “Nguyệt nhĩ” giả trang thành hoạn quan tiến vào hậu cung, có lẽ là hình phạt vì đã khiến hắn phải bội ước, hoặc cũng có thể là thiện chí muốn gia tăng cơ hội cho A Đa và con gặp mặt nhau.

Nhờ vậy, nàng mới có nhiều cơ hội chọc ghẹo viên hoạn quan tuần tú như ngọc thường tới thăm mình. Đó là niềm vui sướng không gì sánh kịp.

Vất vả lắm mới rời được khỏi cái ghế tứ phu nhân, giờ lại phải ở li cung nghe tên kia cần nhân oán thán. Nàng nghĩ bụng sao không gửi mấy người trẻ tuổi đến, còn tốt hơn một ông chú râu ria. Nàng thấy biết ơn vì mình có thể nhận nuôi đám trẻ. Quả nhiên người trẻ vẫn tốt hơn. Vả lại, chọc ghẹo cô nương tên Thuý Linh đó cũng vui nữa.

Thế nhưng, vẫn còn một việc không thể quên.

Đó là lời ước hẹn thứ hai giống như trò đùa của trẻ con. Chuyện xảy ra khi nàng còn chưa bận tâm ăn nói thế nào là không có chừng mực.

“Phải rồi. Đã mất công như thế, hay là để ta trở thành quốc mẫu đi”

Tên ngốc kia chẳng nói hai lời đã đồng ý ngay. Liệu có phải hẳn không hiểu ý nghĩa của câu nói đó? Và không biết hiện giờ, hẳn còn ghi nhớ hay không? Dù cho đã đưa đoá kiêu hoa phương Tây kia lên ngôi hoàng hậu.

“Cứ để xem chuyện gì sẽ xảy ra.”

A Đa lắc chén rượu trong tay, quyết định dõi theo xem “Nguyệt nữ” sẽ lựa chọn đoá hoa như thế nào.